

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIABLO™

BARTUC'UN MİRASI

1

RICHARD A. KPAAK

Ücretsiz PDF Kütüphaneleri: <http://www.kitapci.com>

DIABLO

Bartuc'un Mirası

Richard A. Knaak

ÇEVİREN: BEGÜM KOVULMAZ

TARAMA: Anonim

E-KİTAP: spiderh

spiderhkitap.blogspot.com.tr

DIABLO

Bartuc'un Mirası

Richard A. Knaak

Yapıtın Özgün Adı

Diablo – Legacy of Blood

İlk Basımı: A.B.D., Blizzard Entertainment, 2001

Copyright © 2001 Blizzard Entertainment

© 2002 Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Blizzard Entertainment ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

İngilizce Aslından Çeviren: Begüm Kovulmaz

Yayına Hazırlayan: Ferhan Ertürk

Baskı – Cilt: Melisa Matbaacılık

ISBN: 975-8733-01-X

Birinci Baskı: Ekim 2002

ARTEMİS YAYINLARI

Çatalçeşme Sokak, No:52/2 Cağaloğlu – İSTANBUL

Tel: (0212) 513 34 20-21 Fax: (0212) 512 33 76

RİCHARD A. KNAAK

Richard A. Knaak, yirmiden fazla fantastik romanın yazarıdır. Romanları arasında, *Ejderhamızrağı* için yazdığı, New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer alan *The Legend of Huma* kitabı da yer almaktadır. Ejderhamızrağı serisi için yaptığı çalışmalarından başka, popüler *Dragonrealm* serisiyle de tanınır. Diğer çalışmaları arasında, *Frostwing* ve *King of Grey* gibi pek çok modern fantastik roman da yer alır. *Diablo* serisi için *Bartuc'un Mirası'nı*, *Warcraft* serisi için de *Day of the Dragon* isimli romanı yazmıştır. *Diablo* serisi için yazdığı yeni bir roman üzerinde çalışmaktadır.

∴ BİR ∴

afatası sanki üçlüyü sonsuza kadar kendisine katılmaya davet ediyormuşçasına çarpık bir biçimde sırtıyordu.

"Görünüşe göre ilk gelen biz değiliz," diye fısıldadı Sadun Tryst. Kaslı vücudu yara izleriyle dolu savaşı, bıçağının kenarıyla hafifçe vurarak kurukafayı salladı. Korkunç görüntüyü inceleyince, kendilerinden önce gelen adamın kafasını delip geçen sivri kazığı gördüler; zamanla kafatası hariç bütün bedeni düşmüş, karmakarışık bir yığın halinde yerde yatıyordu.

"İlk gelenin bizler olacağını mı sanmıştın?" diye fısıldadı uzun boylu, cübbeli adam. Sadun'un zayıf, adeta bir akrobatı andıran bedeninin yanında Fautzin bir kadavraya benziyordu.

Vizjerei büyücüsü bir hayalet gibi ilerleyip eldivenli parmaklarından biriyle kafatasına dokundu. "Burada büyü kullanılmamış. Sadece ilkel bir tuzak söz konusu. Korkacak bir şey yok."

"Sıradaki kazık benim kafama geçmeyecekse korkacak bir şey yok tabii!"

Vizjerei ağarmış, seyrek keçi sakalını çekiştirdi. Hafifçe çekik gözlerini, sanki ortağının sözlerini onaylıyormuş gibi kııptı. Sadun'un yüz ifadesi –ve bazen de karakteri– daha çok sinsi bir sansarı andırıyor, Fautzin ise bazılarına yaşlı bir kediye hatırlatıyordu. Düğme gibi burnu sürekli kıpırdıyor, burnunun altından

sarkan ince bıyıkları iyice kediye benzemesine neden oluyordu.

İkisi de dürüstlükleriyle tanınan adamlar değillerdi ama Norrec Vizharan ikisine de hayatını emanet edebilirdi, daha önce pek çok kere etmişti zaten. Deneyimli savaşçı arkadaşlarına katılırken ileriye, büyük bir odanın girişi olduğu belli olan geniş karanlığa dikkatle baktı. O ana kadar yedi değişik kadın tamamını incelemiş ve aşırı ilkel tuzaklardan başka bir şey bulamamışlardı.

Hazinelerden de iz yoktu. Bu durum küçük grubu büyük bir düş kırıklığına uğratmıştı.

"Burada büyü olmadığını emin misin Fautzin? Hiç mi yok?"

Kukuletanın arkasındaki kediye benzeyen yüz, hafifçe gücenmiş gibi görünerek daha da kırıştı. Bol pelerininin geniş omuzları Fautzin'e, özellikle hiç de ufak tefek bir adam olmayan, daha kaslı Norrec'e bile tepeden bakarken, kudretli, neredeyse doğaüstü bir görünüm veriyordu. "Sormana gerek var mı dostum?"

"Sadece anlam veremiyorum! Birkaç önemsiz ve işe yaramaz tuzaktan başka hiçbir engelle karşılaşmadık! Doğru dürüst korumayacaklarsa neden bütün buraları kazma zahmetine girsinler ki?"

"Peki ya kafam büyüklüğündeki o örümceğe ne demeli?" diyerek hırçın bir tavırla söze karıştı Sadun, uzun ama seyreilmekte olan siyah saçlarını dalgın dalgın kaşıyordu. "Kafama atlaması hiç de hoş değildi..."

Norrec onu duymamış gibi yaptı. "Acaba korktuğum başıma mı geldi? Çok mu geç kaldık? Yine Tristram'daki gibi mi olacak?"

Bir keresinde, paralı askerlik yaptıkları dönemler arasında, Tristram adında küçük, belalı bir köyde hazine avcılığına gitmişlerdi.

Efsaneye göre, iblisler tarafından korunan bir mağarada öylesine olağanüstü bir hazine vardı ki onu bulacak kadar yaşamayı başaranları kral yapacaktı. Norrec ve arkadaşları oraya gitmiş, köy halkına haber vermeden gecenin köründe labirente girmişlerdi...

Bütün çabalarından sonra, tuhaf canavarlarla savaşıp ölümcül tuzaklardan kıl payı kurtulduktan sonra... onlardan önce gelen birinin yeraltı labirentini talan edip değerli hemen her şeyi aldığını farketmişlerdi. Köye döndükleri zaman üzücü gerçeği öğrenmişlerdi; görünüşe göre, birkaç hafta önce büyük bir kahraman labirentin derinliklerine inip korkunç iblis Diablo'yu öldürmüştü. Altınlara ve mücevherlere dokunmamıştı ama o gittikten kısa süre sonra gelen maceracılar onun yeteneğinden güzelce yararlanmış, daha küçük tehlikelerle savaşarak bulabildikleri her şeyi götürmüşlerdi. Birkaç günlük gecikme yüzünden bizim üçlü oradan eli boş dönmek zorunda kalmıştı.

Köyden ayrılmaya hazırlanırken, aklının yerinde olduğu şüpheli bir köylünün sözleri Norrec'ı hiç teselli etmemişti. Adam onları uyarmış, *Gezgin* diye bilinen kahramanın aslında Diablo'yu öldürmediğini, bu iğrenç kötülüğü yanlışlıkla serbest bıraktığını söylemişti. Norrec, Fautzin'e soru soran bir bakış atmış, Vizjerei cevap olarak umursamazca omuz silkmişti.

"Kaçan iblisler ve korkunç lanetlerle ilgili hikâyeler her zaman anlatılır," diye eklemişti Fautzin, köylünün çılgın uyarısını küçümseyen bir ses tonuyla. "Diablo da halk arasında fısıldanan hikâyelerin en sevilenidir."

"Sence arkasında bir şey yok mu yani?" Norrec çocukken, Diablo, Baal ve başka korkunç canavarların hikayeleriyle korkutularak büyümüşü, iyi bir insan olması için büyükleri tarafından anlatılan, ders verici hikâyelerdi bunlar.

Sadun Tryst kahkahalarla gülmüştü. "Sen hiç bir iblis gördün mü? Gören birini tanıyor musun?"

Norrec'in cevabı olumsuzdu. "Ya sen Fautzin? Vizjerei büyücülerinin iblisleri çağırabildikleri ve onları kendi işlerinde kullandıkları söylenir."

"Sence iblis çağırabilseydim boş labirentler ve mezarlarda sürter miydim?"

Her şeyden çok büyücünün bu sözleri, köylünün anlattıklarının uydurma bir hikâyeden ibaret olduğuna karar vermesine neden olmuştu. Aslında köylünün söylediklerini unutmak çok kolay olmuştu. Ne de olsa o zamanlar üçü için en önemli olan şey şimdi de olduğu gibi servetti.

Ne yazık ki, aradıkları servet bir kere daha ellerinden uçup gitmiş gibi görünüyordu.

Koridoru dikkatle inceleyen Fautzin, eldivenli eliyle büyülü asasını sıkı sıkı tutuyordu. Asanın mücevherli başı –yani ışık kaynakları kısa bir an için parlak ve titrek bir alevle ışıldadı. "Yanıldığımı umuyordum ama korkarım yanılmamışım. Buranın derinliklerini ilk araştıran bizler değiliz."

Saçları hafifçe kırılaşmaya başlamış savaşçı içinden küfretti. Hayatı boyunca çoğunluğu Westmarch'tan yapılan seferlerde olmak üzere bir çok komutanın emrinde savaşmış, pek çok savaştan kıl payı kurtulmuş ve sonuçta bir karar vermişti. Şu dünyada hiç kimse parası olmadan bir yerlere gelemiyordu Binbaşılığa kadar yükselmiş, emrindekiler ona üç kez itaat etmeyince, son fiyaskodan sonra ordudan iğrenerek istifa etmişti.

Norrec'in hayatı, eli kılıç tutacak yaşa geldiğinden beri savaşarak geçmişti. Bir zamanlar onun da ailem diyebileceği birileri

vardı, ama onlar da artık tıpkı Norrec'in idealleri gibi ölüydüler. Kendisini hâlâ kibar bir adam olarak görüyordu ama kibarlık kârın doyurmuyordu. Yaşamının başka bir yolu olmalı, diye düşünmüştü Norrec.

Böylece, iki arkadaşıyla birlikte hazine aramaya çıkmıştı.

Sadun gibi onun vücudu da yara izleriyle kaplıydı ama aslında daha çok sıradan bir çiftçiye benziyordu. Geniş yüzü, açık alnı, güçlü çenesi ve kocaman kahverengi gözleri vardı, eline bir çapa alsa tuhaf görünmeyecekti. Bu düşünce, güçlü savaşıya çok çekici gelse de toprak satın almak için paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu macera onlara bir servet, ihtiyaçlarının, hatta düşlerinin ötesinde bir servet sağlayacaktı...

Oysa şimdi boşu boşuna zaman ve emek harcamışlar gibi görünüyordu... hem de bir kez daha.

Yanı başındaki Sadun Tryst bıçağını havaya fırlattı, yere düşmeden önce usta bir hareketle sapından yakaladı. Aynı hareketi iki kere daha tekrarladı, besbelli düşünüyordu. Norrec onun neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Bu macera için aylar harcamış, denizde yolculuk ederek kuzey Kehjistan'a gitmiş, soğukta ve yağmur altında uyumuş, yanlış izleri takip etmiş, boş mağaralara girmiş, avlanamadıkları zaman bulabildikleri her türlü şeyi yemişlerdi. Hepsi Norrec yüzündendi, bu fiyaskoya o öneyak olmuştu.

Daha da kötüsü, bu macera aslında bir rüya yüzünden, az çok ejderha kafasını andıran sarp bir dağ zirvesiyle ilgili bir rüya yüzünden başlamıştı. Rüyayı bir ya da iki kere görmüş olsa, Norrec onu unutup gidebilirdi ama rüya yıllar boyunca tekrarlanıp durmuştu. Norrec savaştığı her yerde o zirveyi aramış ama hiçbir iz bulamamıştı. Derken soğuk kuzey ülkelerinden gelen,

birkaç yıl önce ölen bir savaş arkadaşı laf arasında öyle bir yerden söz etmişti. Dağın hayaletli olduğu söyleniyordu, yakınına giden adamlar ya ortadan kayboluyor, ya da yıllar sonra etleri paramparça kemiklerinden ayrılmış olarak bulunuyorlardı.

İşte o anda, Norrec Vizharan kaderinin onu o dağa çağırmaya çalıştığına emin olmuştu.

Peki öyleyse, mezar niçin önceden soyulmuştu?

Mağaranın girişi kayalıkly yüzeyde iyice gizlenmişti ama kesinlikle açıktı. Gerçeği işte o anda anlaması gerekirdi ama Norrec bu çelişkiyi görmeyi bile reddetmişti. Peki ya umutları, peki ya arkadaşlarına verdiği bütün sözler?

"Kahretsin!" En yakın duvarı tekmeledi, sağlam çizmeleri olmasa ayak parmaklarından birkaçı kesin kırılırdı. Kılıcını yere fırlatıp saflığına lanet okumaya devam etti.

"Westmarch'lı yeni bir general paralı asker kiraliyormuş," dedi Sadun, yardımcı olmak isteyerek. "Çok hırslı olduğu söyleniyor..."

"Artık savaşmak yok," dedi Norrec, ayağındaki acıyı belli etmemeye çalışarak. "Artık başka insanların şanı, şerefi için ölmeye çalışmak yok."

"*Ben sadece...*"

Uzun boylu büyücü asasıyla yere bir kere vurarak arkadaşlarının dikkatini üzerinde topladı. "Buraya kadar gelmişken ana odaya gitmemek aptalca olur. Belki bizden önce gelenler birkaç parça mücevher ya da birkaç altın para bırakmıştır Tristram'da birkaç altın bulmuştuk. Biraz daha araştırmaktan zarar gelmez, ne dersin Norrec?"

Vizjerei'nin sadece arkadaşının acı hayal kırıklığını yatıştırmaya çalıştığını biliyordu, yine de bu düşünce savaşçının aklına yattı. Tek ihtiyacı olan birkaç altındı! Hâlâ evlenecek, yeni bir hayata başlayacak, hatta belki bir aile kuracak kadar gençti.

Norrec ona senelerdir hakkıyla hizmet eden kılıcı yerden alıp elinde tarttı. Kılıcını özenle temizler ve bilerdi. Kendisine ait birkaç eşyadan biri olan bu kılıçla gurur duyardı. Yüzünü kararlı bir ifade bürüdü. "Hadi gidelim."

Yola koyulurlarken Sadun, "Ağzını çok az açan birisi için oldukça etkileyici konuşuyorsun," diye takıldı büyücüye.

"Sen de söyleyecek çok az şeyi olan birisi için çok fazla konuşuyorsun."

Arkadaşları arasındaki bu dostça takılmalar Norrec'in sıkıntılarını hafifletti. Konuşmaları ona birlikte atlattıkları çok daha büyük zorlukları hatırlattı.

Yine de en son ve en önemli yer olduğu belli olan odaya yaklaşırlarken sessizleştiler. Fautzin durmalarını işaret etti. Dikkatle asasının üzerindeki mücevhere bakıyordu.

"Siz ikiniz içeri girmeden önce meşalelerinizi alsanız iyi olur."

Büyücünün asası şimdilik işlerini gördüğü için meşaleleri acil durumlar için saklamışlardı. Fautzin başka bir şey söylemedi ama Norrec çırayla meşalesini yakarken bir yandan da Vizjerei'nin en sonunda önemli bir büyü izine rastlayıp rastlamadığını merak ediyordu. Eğer büyü varsa, belki içeride bir hazine de vardı.

Norrec yanan meşalesiyle Sadun'unkini de yaktı. Artık daha güvenli bir ışıkla çevrelenen üçlü yola devam ettiler.

Birkaç dakika sonra, "Yemin ederim," diye homurdandı ince bedenli Sadun, "Yemin ederim ki ensemdeki saçlar bile diken diken oldu!"

Norrec de aynı şeyi hissediyordu. Vizjerei'nin grubun önüne geçmesine iki savaşçı da itiraz etmedi. Uzak Doğu'nun klanları çok uzun süredir büyü sanatını inceliyorlardı, Fautzin'in halkı bu klanların en eskilerindendi. Büyü yapılmasını gerektiren bir durum olursa, en iyisi bu işi sıksa büyücüye bırakmak olacaktı. Norrec ve Sadun onu başka saldırılardan korurlardı.

Bu düzen *şimdiye kadar* gayet iyi işlemişti.

Savaşçıların ağır çizmelerinin aksine Fautzin'in sandaletli ayakları yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Büyücü asasını ileri uzattı. Norrec mücevherin ışığının zayıflamış olduğunu gördü. Oysa meşaleler, her zamanki gibi parlıyorlardı.

"Eski ve güçlü bir büyü seziyorum. Bizden önce gelenler sandığımız kadar şanslı değilmiş. Hâlâ bir hazine bulma şansımız var."

Belki de daha fazlasını bulacaklardı. Norrec kılıcını daha sıkı tutmaya başladı, eklemleri bembeyaz kesilmişti. Altın istiyordu ama altını harcayacak kadar yaşamak da istiyordu.

Asanın ışığı işe yaramayınca iki savaşçı öne geçtiler. Bu, Fautzin'in artık işe yaramayacağı anlamına gelmiyordu. Savaşçı, büyücü arkadaşının şu anda bile karşılarına çıkabilecek tehlikelere karşı kullanacağı en kısa, en güvenli büyüleri düşündüğünü biliyordu.

"İçerisi bir mezar kadar karanlık," diye mırıldandı Sadun.

Norrec bir şey söylemedi Arkadaşlarının iki adım önünde ilerliyordu, odaya ilk ulaşan o oldu. Karanlık odada bin bir türlü teh-

like olabilirdi ama sanki içerde bir şey onu çağırıyormuş gibi karanlığa çekildiğini hissediyordu.

Oda birdenbire kör edici bir ışıkla aydınlandı.

"Tanrım," diye haykırdı Sadun, "Göremiyorum!"

"Bir dakika bekle," diye uyardı büyücü. "Şimdi alışsın."

Gerçekten de öyle oldu ama gözleri ışığa alışırken Norrec Viz-haran olağanüstü bir manzarayla karşı karşıya kaldı. Hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini iki kere kırıştırdı.

Duvarlar karmakarışık, mücevherlerle bezeli desenlerle kaplıydı, bu desenlerdeki büyüü o bile sezebiliyordu. Desenler her türden değerli taşla süslenmişti, duvarlar rengarenkti. Işık yansımalarından oluşan nefes kesici renkler odayı kaplamıştı. Ayrıca, bu büyüü sembollerin altında üçlünün aradığı hazine de yatıyordu, bu en az duvarlar kadar göz alıcı bir hazineydi. Altın yığınları, gümüş yığınları, mücevher yığınları. Onlar da parlıyor, odayı gün ışığından daha parlak bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Savaşçılar meşalelerini kıvıldattıkları zaman, ışık odanın görünüşünü değiştiriyor, birbirinden şaşırtıcı yeni parlıtlar ortaya çıkıyordu.

Bütün bunlar nefes kesici olmasına rağmen, şok edici bir görüntü Norrec'in hevesine gölge düşürdü.

Odanın ortasında, bu gizemli yere kendisi ve arkadaşlarından önce gelenlerin parçalanmış ve çürüyen cesetleri yatıyordu. Cesetler göz alabildiğine uzanıyorlardı.

Sadun meşalesini en yakındaki cesede uzattı, çürümekte olan deri zırhı hâlâ üzerinde duran bir adamdı bu. Neredeyse tüm etleri çürümüştü. "Burada büyük bir savaş olmuş galiba."

"Bu adamların hepsi aynı zamanda ölmemiş."

Norrec ve daha ufak tefek olan Sadun, Fautzin'e baktılar. Büyücünün genelde ifadesiz olan yüzünde sıkıntılı bir hava vardı.

"*Nasıl yani?*"

"Yani, Sadun, bu adamların bazıları çok daha uzun süre önce, hatta yüzyıllar önce ölmüş. Senin ayağının yanındaki en son ölenlerden biri. Buradaki cesetlerin bazıları sadece kemikten oluşuyor."

Ufak tefek savaşçı omuz silkti. "Ne olursa olsun, görünüşe göre hepsi feci bir şekilde ölmüş."

"Haklısın."

"*Onları ne öldürmüş olabilir?*"

Norrec yanıt verdi. "Şuraya bakın. Bence birbirlerini öldürmüşler."

İşaret ettiği iki ceset birbirlerinin karnına kılıçlarını saplamışlardı. Ağzı son bir dehşet çığlığıyla açılmış olan cesetle Sadun'un ayağının dibindeki kurumuş cesedin giysileri birbirine benziyordu. Diğer cesedin giysileri dağılıp gitmişti, kafasından birkaç parça saç sarkan bir iskeletten ibaretti.

"Yanılıyorsun," dedi Vizjerei, kafasını hafifçe sallayarak. "Cesetlerden biri çok daha eski."

Cesedin kılıcının diğerinin göğsüne saplanmış olduğunu görmezse, Norrec de öyle düşünecekti. Yine de çok uzun zaman önce ölmüş iki adamın şu anki durumla ilgisi yoktu. "Fautzin, bir şey hissediyor musun? Burada tuzak var mı?"

Cılız adam asasını bir an için yukarı kaldırdı, sonra indirdi. Tik-sindiği belli oluyordu. "Burada çok fazla karşıt güç var, Norrec. Ne arayacağımı bilemiyorum. Şimdilik doğrudan bir tehlike seziyorum."

Sadun kenarda sabırsızlıkla sıcıyordu. "Peki bütün bunları bırakıp rüyalarımızdan vaz mı geçiyoruz, yoksa riski göze alıp kendimize birkaç imparatorluk kuracak kadar altın mı topluyoruz?"

Norrec ve büyücü bakıştılar. Özellikle hazine tam karşılarında dururken, ikisi de devam etmemek için bir neden göremiyorlardı. En sonunda deneyimli savaşçı birkaç adım daha atarak odanın içine ilerledi. Ne tepesine bir yıldırım indi, ne de şeytani bir canavarın saldırısına uğradı. Sadun ve Vizjerei hemen onu takip ettiler.

"En az birkaç düzine ceset olmalı," dedi Fautzin, kılıçlarını birbirlerine batırmış iskeletlerin üzerinden atlayarak. "Paramparça olanları saymadım bile..."

"Çeneni kapa, Sadun, yoksa ben kaparım," dedi Norrec. Artık aralarında yürüdüğü için, ölü hazine avcıları hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Bu kadar çok adamın vahşi bir biçimde ölmüş olması onu hâlâ rahatsız ediyordu. Herkes öldüğüne göre birisi kurtulmuş olmalıydı. Peki kurtulan varsa niçin hazineye dokunmamıştı?

Sonra başka bir şey gördü ve düşünmeyi bıraktı. Hazinenin arkasında, odanın en uzak ucunda, birkaç merdivenle çıkılan taştan bir sunak duruyordu. Daha da önemlisi, bu sunağın üzerinde zırhlı bir ceset yatıyordu.

"Fautzin..." Büyücü yanına gelince, Norrec sunağı işaret ederek mırıldandı, "Buna ne dersin?"

Fautzin ince dudaklarını büzüştürdü ve dikkatle sunağa doğru yürümeye başladı. Norrec hemen arkasından ilerliyordu.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye fısıldadığını duydu Vizjerei'nin. "Karşıt büyülu işaretleri ve güç sembollerini..."

"Neden söz ediyorsun?"

Büyücü en sonunda Norrec'e baktı. "Daha yakına gel de kendin bak."

Norrec söyleneni yaptı. Sunağın üzerinde yatan korkunç yığına bakınca daha önce hissettiği rahatsızlık yeniden içini kapladı.

Giysileri paramparça olmuştu ama Norrec adamın bir asker olduğunu anlayabiliyordu. Kaliteli deri çizimleri yan yana duruyor, içlerinden pantolon parçaları çıkıyordu. Kaburgalarının üzerinde yanlamasına yatan kocaman göğüs zırhının altında, bir zamanlar gömlek olduğu belli olan eski bir ipek kumaş vardı. Onun altında, eskiden krallara layık bir giysi olduğu anlaşılan, kararmış bir kaftanın parçaları sunağın üst yarısını kaplıyordu. Hünerle yapılmış zırh eldivenleri ve karın zırhı parçaları gördü. Cesedin omuzlarını kısmen kaplayan diğer parçalar, ölünün kollarını hâlâ kaslı ve etliymiş gibi gösteriyordu. Bacaklardaki zırh daha kötü durumdaydı, sanki birisi yerinden oynatmış gibi kemiklerle birlikte yan dönmüştü.

"Görüyor musun?" dedi Fautzin.

Onun ne demek istediğinden emin olamayan Norrec gözlerini kısarak yeniden baktı. Zırhın rengi huzursuzluk verici ama tanıdık bir kırmızıydı, ama bundan başka dikkat çekecek hiçbir şey...

Kafası yoktu. Sunağın üzerindeki cesedin kafası yoktu. Norrec sunağın arkasına, yere baktı. Yerde hiçbir iz göremedi. Bunu

büyücüye söyledi.

"Evet, tam tarif edildiği gibi," dedi uzun boylu ve zayıf büyücü, sonra sunağa daha da yaklaştı. Savaşçı, arkadaşının fazla hevesli görüldüğünü düşündü. Fautzin elini uzattı ama son anda dokunmaktan vazgeçerek geri çekti. "Ceset, üst kısmı kuzeye gelecek şekilde yatırılmış. Savaş sırasında bedenden ayrılan kafa ve miğfer, soruna kesin bir çözüm getirmek için uzak bir yere götürülmüş. Duvarlara güç sembolleri çizilmiş. Bunlar hâlâ cesedin içinde bulunan karanlığa karşı koyuyor ve onu dizginliyorlar. Ama..." Dikkatle cesedi inceleyen Fautzin sessizleşti.

"Ama ne?"

Büyücü başını salladı "Bir şey yok. Belki de ona yakın olmak sinirlerimi sandığımdan daha çok germiştir."

Fautzin'in anlaşılmasız sözlerinden sıkılmış olan Norrec dişlerini gıcırdattı. "Peki, kim bu? Bir prens falan mı?"

"Elbette ki hayır! Görmüyor musun?" Eldivenli parmaklarından biriyle göğüs zırhını işaret etti. "Burası iblisler lordu, karanlık büyüler ustası Bartuc'un mezarı..."

"*Kana Susamış Savaşbeyi.*" Norrec bu kelimeleri bir nefeste söyledi. Bartuc'un hikâyelerini gayet iyi biliyordu. Bartuc büyücüler arasında yükselmiş, sonra kötülüğe, şeytanlara dönmüştü. Artık zırhın kırmızılığının nedeni son derece açık ve korkutucuydu; insan kanına boyanmıştı.

Kendisini ayartan iblislerin bile sonradan korkmaya başladığı Bartuc, her savaştan önce öldürdüğü düşmanlarının kanıyla yıkanırdı. Bir zamanlar parlak altından olan zırhı günahlarıyla sonsuza kadar lekelenmişti. Şehirleri yerle bir etmiş, sınırsız kötülükler yapmıştı. Sonsuza kadar kötülüklerine devam edecekti,

ama efsanelere göre kardeşi Horazon ve diğer Vizjerei büyücüleri, Bartuc'a karşı savaşmaya karar vermişlerdi. Eski, daha saf büyülerden hatırladıklarını ona karşı kullanmışlardı. Bartuc ve iblis ordusu, zafere çok az kalmışken yenilmişlerdi. Savaşbeyinin kafası, tam da korkunç bir karşı büyü yaparken kesilmişti.

Kardeşinin engin gücünden, ölümünden sonra bile çekinen Horazon, Bartuc'un bedeninin sonsuza kadar insanlardan uzak bir yere saklanmasını emretmişti. Bedeni neden gömmediklerini Norrec anlamıyordu, ona kalsa kesinlikle öyle yapmayı denerdi. Bir süre sonra, Kana Susamış Savaşbeyi'nin mezarının yeriyle ilgili söylenceler dolaşmaya başlamıştı. Pek çok kişi, özellikle kara büyüyle uğraşanlar, belki hâlâ büyü gücü kalmıştır diye Bartuc'un mezarını aramışlardı. Ama hiç kimse mezarı bulamamıştı.

Büyük ihtimalle Vizjerei, hikâye hakkında Norrec'ten daha çok ayrıntı biliyordu. Ama Norrec ne bulduklarını daha iyi anlıyordu. Efsaneye göre Bartuc, bir süre Norrec'in halkı arasında yaşamıştı. Norrec'in birlikte büyüdüğü insanların bazılarının ataları, aslında canavar zorbanın adamları olabilirdi. Evet, Norrec, savaşbeyinin mirası hakkında çok şey duymuştu.

Ürperdi ve farkında olmadan geri geri yürümeye başladı. "Fautzin... buradan hemen çıkıyoruz."

"Ama dostum..."

"Hemen gidiyoruz."

Cübbeli büyücü, Norrec'in gözlerini inceledi ve başıyla onayladı. "Belki de haklısın."

Büyücüye anlayışı için minnettar kalan Norrec diğer arkadaşına döndü. "Sadun! Her şeyi bırak! Buradan gidiyoruz! Hemen!"

Odanın gölgeli çıkışında bir şey dikkatini çekti, bir gölge kımıldıyordu. Hareket eden, kesinlikle Sadun Tryst değildi. Grubun üçüncü üyesi, bulabildiği her türlü mücevheri bir çuvala doldurmakla meşguldü.

"Sadun!" diye haykırdı daha yaşlı savaşçı. "Bırak o çuvalı! Çabuk!"

Kapının yanındaki şey ilerledi.

"Delirdin mi?" diye seslendi Sadun, omzunun üstünden bakmaya bile zahmet etmemişti. "Bütün bunların hayaliyle yaşıyorduk!"

Norrec çevresinde hareketlenmeler gördü, her tarafta kımıldayan şeyler vardı, tek hareket eden gölge daha yakına gelirken yutkundu.

Gözleri içeri girdiklerinde üzerinden geçtiği ölü savaşçının boş göz çukurlarıyla karşılaştı.

"Sadun! Arkana bak!"

En sonunda ortağının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ufak tefek ama kaslı savaşçı, çuvalı hemen fırlatıp attı, arkasını dönerek kılıcını çekti. Ama Norrec ve Fautzin'in gördükleriyle karşı karşıya gelince suratı bembeyaz oldu.

Üçlüden önce mezara gelenlerin ölüleri; cesetler ve iskeletler tek tek ayağa kalkıyorlardı. Norrec neden kimsenin sağ kalmadığını anlıyordu. Kendisi ve arkadaşları da bu korkunç orduya katılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

"*Kosoraq!*"

Büyücüye en yakın iskeletlerden biri, turuncu bir alev patlaması içinde kayboldu. Fautzin parmağını yüzünün hatları hâlâ tanınır durumda olan, yarı çıplak bir hortlağa uzattı. Vizjerei güç sözcüğünü tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı.

"Büyüm..." Şaşkınlıktan donup kalan Fautzin sol yanındaki iskeleti göremedi, iskelet paslı ama hâlâ iş görür durumdaki kılıcını kaldırmış, büyücünün kafasını bedeninden ayırmaya hazırlanıyordu.

"Dikkat!" Norrec iskeletin darbesini savuşturdu, sonra kılıcını sapladı. Ne yazık ki saldırısı düşmanına hiç zarar vermedi, kaburga kemiklerinin arasından geçip diğer tarafından çıktı. Norrec umutsuzlukla korkunç düşmanını tekmeledi, iskelet uçu, ayaklarını sürüyerek yürüyen bir başka iskelete çarptı.

Kılıçla ölmeyen bir sürü düşman tarafından kuşatılmışlardı. Norrec, Sadun'un bir altın çuvalının üzerine sıçrayarak, kendisine doğru gelen iki kabus savaşçısından korunmaya çalıştığını gördü. Bir tanesi bir kadavra yığını, diğeri tek kolu olmayan yarım bir iskeletti, ikisinin arkasından bir sürü ceset daha ilerliyordu.

"Fautzin! Bir şey yapamaz mısın?"

"Başka bir büyü deniyorum!"

Vizjerei tekrar bir sözcük haykırdı. Bu kez Sadun'la savaşan iki yaratık oldukları yerde donup kaldılar. Böyle bir fırsatı kaçırmayan Tryst bütün gücüyle saldırıya geçti.

İki hortlak da sayısız parçaya bölündü, gövdeleri taşların üzerine saçıldı.

"Gücün geri döndü!" Norrec umutlanmıştı.

"Beni terk etmemişti ki. Korkarım her büyüyü sadece bir kere yapabiliyorum. Geriye kalanların çoğu, zaman isteyen büyüler!"

Norrec bu kötü habere karşılık veremedi, çünkü kendisi de zor durumdaydı, ilk iskeleti hızlı darbelerle parçaladı, iki tanesi ona doğru ilerlemeye devam etti. Hortlaklar yavaş hareket ediyordu, buna sevinmişti ama sayıları ve sabırları en sonunda işe yarayacak gibi görünüyordu. Bu son tuzak iyi planlanmıştı, odaya giren her grup bir sonraki gruba saldıracak olan orduya katılıyordu. Norrec ilk hortlakların nereden geldiğini tahmin ediyordu. Yol boyunca bozulmuş tuzaklara ve ölü yaratıklara rastlamışlar ama demir kazık saplanmış kafatasını görene kadar tek bir cesetle bile karşılaşmamışlardı. Bunu arkadaşlarına da söylemişti. Bartuc'un mezarını ilk bulan grubun bazı üyeleri mezarın labirentlerinde kaybolmuş olmalıydılar, ölen arkadaşlarının kurtulanların kabusu olacağını nereden bilebilirlerdi? Böylece içeri giren her grupla mezar koruyucularının sayısı da artmıştı. Norrec, Fautzin ve Sadun da onlara katılmak üzereydiler.

Etleri kurumuş cesetlerden biri Norrec'in sol kolunu yaraladı. Savaşçı diğer elindeki meşaleyle hortlağın kuru derisini tutuşturdu, zombi yürüyen bir cehenneme dönüşmüştü. Norrec ayağını yakma pahasına alev alev yanan yaratığı bir başka ölüye doğru tekmeledi.

İyi savaşıyorlardı ama yaşayan ölüler üçlünün üzerine gelmeye devam ediyordu.

"Norrec!" diye haykırdı Sadun. "Fautzin! Her yerden üzerime geliyorlar!"

İkisi de ona yardım edemezdi ama yine de zorla ilerlemeye çalıştılar. Büyücü asasıyla bir iskeleti yere indirdi ama ondan ka-

lan boşluğu iki iskelet birden doldurdu. Yaratıklar daha rahat ve hızlı hareket etmeye başlamışlardı. Çok geçmeden Norrec ve arkadaşlarının hiçbir üstünlüğü kalmayacaktı.

Üç tane hortlak savaşçı Norrec Vizharan'ı, Fautzin'den ayırarak merdivenlerden yukarı ilerlemeye zorladı, savaşçı sunağa yaslandı. Kana Susamış Savaşbeyinin kemikleri zırhın içinde tıngır diyordu ama neyse ki Bartuc, canlanıp cehennem ordusunu yönetmeye kalkmadı.

Bir duman sütunu, büyücünün bir hortlağın daha işini bitirdiğini haber verdi ama Norrec, Fautzin'in hepsiyle başa çıkamayacağını biliyordu. Şimdilik, savaşçıların ikisi de cesetleri sadece püskürtmeyi başarmışlardı. Kesecekleri canlı etler, şişleyecekleri önemli organlar olmadan bıçakların ve kılıçların hiçbir önemi yoktu.

Bir gün bu ölümler gibi canlanıp bir sonraki şanssız gruba saldırmak düşüncesi tüylerinin ürpermesine neden oldu. Sunağın yan tarafına ilerleyip kaçacak bir boşluk aramaya çalıştı. Utanmasına rağmen, eğer bir fırsat çıkarsa arkadaşlarını da bırakıp kaçacağını biliyordu.

Gücü azalıyordu. Uyluğuna bir bıçak saplandı. Acıyla haykırdı ve kılıcını düşürdü. Silah merdivenlerden aşağı yuvarlanarak, Norrec'in üzerine gelmeye devam eden hortlakların arkasında kayboldu.

Ağrıyan bacağına rağmen, bir eliyle meşaleyi saldırganlara doğru sallıyor, diğeriyle sunağın üzerinde tutunacak bir yer arıyordu. Ama parmakları taş yerine, tutup destek alması mümkün olmayan metal zırha değişiyordu.

Yaralı bacağı üzerinde duramıyordu. Bir dizinin üzerine düştü, yanlışlıkla yakaladığı metal parçalarını de kendisiyle birlikte

yere sürükledi.

Meşale uçup gitti. Norrec ayağa kalkmaya çalışırken grotesk suratlar görüş alanını kapladı. Umutsuz hazine avcısı sunağı tutmaya çalıştığı elini havaya kaldırdı. Sanki yaşayan ölülerden sessizce merhamet dilenirse başına gelecekleri engelleyebilecekti.

Birden havaya kaldırdığı elinin metalle kaplanmış olduğunu gördü, bir zırh eldivendi bu.

Biraz önce Bartuc'un iskeletinin üzerinde gördüğü eldiven.

Bu şaşkınlık verici olayın nasıl olduğunu anlayamadı, derken dudaklarının arasından anlamadığı bir söz çıktı ve odada yankılandı Mücevherlerle kaplı duvarlardaki desenler parlamaya başladı, giderek daha da parladı ve üç savaşçının bu dünyaya ait olmayan düşmanları, oldukları yerde donup kaldılar.

Bir başka kelime, bu sefer daha da anlaşılmaz bir kelime şaşkın savaşçının dudaklarının arasından fırladı. Güç sembolleri kör edici bir ışıkla parlamaya başladı, yanıyordu— sonra da patladılar.

Korkutucu bir saf enerji dalgası odayı yalayıp geçti, yaşayan ölülerin üzerine doğru aktı. Her tarafa parçalar uçuyordu, Norrec bir kenara iyice büzülmek zorunda kaldı. Kendi sonunun da bu kadar çabuk ve acısız gelmesi için dua etti.

Büyü hortlakları durdukları yerde yutuyordu. Kemikler ve kurumuş etler yağlı çıra gibi yanıp gidiyordu. Silahları eriyor, metal eriyiği ve kül yığınları oluşturunuyordu.

Ama büyü gruptan kimseye dokunmadı.

Sadun'un, "Neler oluyor? Neler oluyor?" diye haykırdığını duydu.

Cehennem büyüü özenli bir kesinlikle hareket ediyor, mezarın koruyucularından başka hiçbir şeye dokunmuyordu. Yaşayan ölülerin sayıları azaldıkça, büyüünün yoğunluğu da azaldı, en sonunda tükendi. Oda yeniden karanlığa boğulmuştu, sadece bir kenara fırlatılmış iki meşale ve parçalanmış duvar mücevherlerinden yansıyan azıcık ışıkla aydınlanıyordu.

Norrec ağzı açık bakakalmıştı. Harap olan odaya bakıyor, neler yaptığını, daha korkunç bir duruma neden olup olmadığını merak ediyordu. Sonra, bakışlarını eldivene dikti, onu elinde bırakmaya korkuyordu ama çıkarmaya kalkarsa olabileceklerden, daha da çok korkuyordu.

"Hepsi... hepsi yok oldu," dedi ayağa kalkmaya çalışan Fautzin, kendini zorlayarak. Sıksa büyücünün cübbesi delik deşik olmuştu, elini hâlâ kanlar akan kolundaki derin yaraya bastırıyordu.

Sadun savaştığı altın çuvalının üzerinden aşağı sıçradı. Hiç yara almamıştı. "Nasıl oldu?"

Gerçekten de nasıl olmuştu? Norrec eldivenin içindeki parmaklarını büktü. Metal neredeyse ikinci bir deri gibiydi, hayal edebileceğinden çok daha rahattı. Eldiveni kullanarak başka neler yapabileceğini düşününce, korkusu biraz hafifledi.

"Norrec," dedi Fautzin, "Onu ne zaman taktın?"

Norrec hiç aldırış etmedi, diğer eldiveni de denemenin, hatta bütün zırhı giyip nasıl hissedeceğine bakmanın ilginç olabileceğini düşünüyordu. Genç ve bir acemi askerken bir general olmayı ve servetini savaşlarda zafer kazanarak elde etmeyi düşlemişti. Şimdi o eski, silinip gitmiş rüya yeniden uyanmıştı ve ilk defa olarak mümkün görünüyordu.

Elinin üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırınca kaygıyla kendisini izleyen büyücüyü gördü.

"Norrec. Dostum. Belki de o eldiveni çıkarmalısın."

Çıkarmak mı? Birdenbire, eldiveni çıkarmak fikri askere çok anlamsız gelmeye başladı. Hayatlarını kurtaran tek şey bu eldivendi! Neden çıkarsın ki? Acaba... acaba Vizjerei eldivene göz dikmiş olabilir miydi? Fautzin'in halkı, büyü konusunda asla sadık olmamıştı. Eğer Norrec eldiveni ona vermezse, Fautzin beklenmedik bir anda zorla almaya kalkabilirdi.

Savaşçının bir yanı bu nefret dolu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Fautzin bir çok kere hayatını kurtarmıştı. O ve Sadun, Norrec'in en yakın arkadaşlarıydılar. Doğulu büyücü, böyle alçakça bir şeye kalkışmazdı... değil mi?

"Norrec, beni dinle!" Fautzin'in sesi faklı bir duygu yansıtıyor, belki korku, belki de imrenmeyle dolu çıkıyordu. "O eldiveni şimdi çıkarman hayati önem taşıyor. Onu sunağın üzerine geri koyalım..."

"Ne oldu?" dedi Sadun. "Onun nesi var, Fautzin?"

Norrec ilk düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Büyücü onun eldivenini istiyordu.

"Sadun. Kılıcını hazırla. Savaşmak zorunda..."

"Kılıcım mı? Norrec'e saldırmamı mı istiyorsun?"

Deneyimli savaşçının içinde bir şey kontrolü ele aldı. Eldivenli el fırlayıp Vizjerei'nin boğazını yakalarken, o sanki olanları uzaktan izliyordu.

"Sa-Sadun! Bileği! Bileğini kes..."

Norrec göz ucuyla diğer savaşcının duraksadığını, sonra saldır-
mak için silahını kaldırdığını gördü. Daha önce hiç hissetmediği
türden bir öfke içini kapladı. Dünya kan kırmızısına dönüştü,
sonra kapkaranlık oldu.

Norrec Vizharan, karanlığın içinde sadece çığlıklar duydu.

∴ İKİ ∴

General Augustus Malevolyn'in küçük ama azimli ordusu, Aranoch ülkesinde, ülkenin büyük bölümünü kaplayan geniş, bunaltıcı çölün en kuzey kenarında kamp kurmuştu. Kampı birkaç hafta önce, askerlerin pek çoğunun merak ettiği nedenlerden dolayı kurmuşlardı. Ama kimse generalin kararlarını sorgulamaya cesaret edemezdi. Bu adamların bir çoğu Westmarch'da ortaya çıktığı ilk günlerinden beri Malevolyn'i takip ediyorlardı. Ona sadakatle bağlıydılar. Yine de generalin niçin ilerlemek istemediğini, sessizce merak ediyorlardı.

Pek çoğu bu duraklamanın kumandanlarının çadırının yanı başında duran gösterişli çadır yüzünden olduğuna emindi. Cadının çadırıydı bu. Malevolyn her sabah onun yanına gider, besbelli gelecekle ilgili haberler alıp kararlarını öğrendiklerine göre verirdi. Ayrıca büyücü Galeona da –daha kişisel konular için– her akşam generalin çadırını ziyaret ederdi. Generalin kararları üzerinde ne kadar etkili olduğu bilinmiyordu ama önemli bir etkisi olduğu belliydi.

Sabah güneşi ufukta belirmeye başlarken, ince yapılı, bakımlı General Augustus Malevolyn çadırının kapısında belirdi. Artık ölmüş olan eski düşmanlarından biri tarafından "*Ölümün Efendisi'nin içinde sevecenlik olmayan gerçek yüzü*" olarak tarif edilen solgun, tıraşlı yüzü ifadesizdi. Malevolyn'in zırhı abanoz, rengiydi. Sadece her kenarında, özellikle de boynunun çevresinde, ince, kırmızı çizgiler uzanıyordu. Ayrıca göğüs zırhını, gene-

ralin çok eskilerde kalan geçmişinin tek hatırası olan bir sembol süslüyordu; üç tane gümüş kılıcın önündeki kızıl bir tilki. İki yaveri daha yeni demirciden gelmiş gibi görünen koyu kırmızı ve abanoz rengi zırh eldivenlerini takmasına yardımcı oldular. Aslında Malevolyn'in bütün zırhı pırıl pırıl parlıyordu. Zırh, en ufak bir pas izinin bile hayatlarına mal olabileceğini öğrenmiş askerler tarafından her gece temizleniyordu.

Başı hariç her yanı zırhla kaplanan Malevolyn, büyücü metre-sinin özel çadırına doğru ilerledi. Galeona'nın çadırı işi bilen birine kabus gibi görünebilirdi. Bir yorgan gibi, iki düzine farklı renkte parçanın bir araya dikilmesinden oluşuyordu. Sadece general gibi nereye bakması gerektiğini bilenler bu farklı renklerin özel desenler oluşturduğunu görebilirdi. Bu desenlerin anlamını ve gücünüyse sadece büyücülüğün inceliklerini bilenler anlayabilirdi.

İki yaveri Malevolyn'in arkasından ilerliyordu. Adamlardan biri şekli bir kelleyi andıran, üzeri örtülü bir şey taşıyordu. Bu eşyayı taşıyan subay rahatsız hareket ediyordu, sanki kucağındaki yükü istemeyerek taşıyor, hatta ondan ürküyordu.

Kumandan geldiğini bildirmekle vakit kaybetmedi ama cadının çadırının kapalı kanadına ulaştığı sırada, hem boğuk hem de alaycı bir kadın sesi onu içeri davet etti.

Güneş ışığı kampı kaplamış olmasına rağmen Galeona'nın çadırının içi o kadar karanlıktı ki, eğer tavanın ortasından sallanan gaz lambası olmasaydı general ve yaverleri bir adım ötelelerini bile göremeyeceklerdi. Eğer karanlık olsaydı, oldukça ilginç bir manzarayı kaçıracaklardı.

Her yerde keseler, dar boyunlu küçük şişeler ve isimsiz eşyalar asılıydı. General bir keresinde eşyalarını koyması için bir sandık

vermeyi önermiş, büyücü kadın bunu reddetmişti. Her eşya parçasını iplerle önceden seçtiği çeşitli yerlere asmasının bir nedeni vardı. General Malevolyn onun bu kişisel tercihinin sorgulanmıyordu, istediği yanıtları aldığı sürece, Galeona tavana kurutulmuş cesetler assa bile umursamayacaktı.

Galeona'nın bir onu yapmadığı kalmıştı zaten. Değerli eşyalarının bir çoğu neyse ki sandıklarda gizliydi ama tavandan sallandırdığı eşyalar arasında nadir bulunan hayvanların kurutulmuş leş ve parçaları vardı. Ayrıca, kaynağı bir insan olabilecek şeyler de asılmıştı ama emin olmak için yakından incelemek gerekirdi.

Kumandan ve sevgilisi hariç herkesi tedirgin eden bu çadırın, rahatsız edici bir özelliği daha vardı. Odadaki tek lambanın ortaya çıkardığı gölgeler, normal gölgeler gibi hareket etmiyorlardı. Malevolyn'in adamları çoğu kez lamba alevinin bir tarafa doğru titrerken, tam tersi tarafta bir gölgenin kımıldadığını görüyorlardı. Gölgeler çadırın içinin dışarıdan bakılınca sanıldığından çok daha büyük görünmesine de neden oluyordu, içeri girince, insan kendini sanki ölümlü boyutta yer almayan bir boyuta geçmiş gibi hissediyordu.

Bu huzursuzluk verici ve dikkat dağıtıcı çadırın ortasında duran büyücü Galeona, içerideki en ilginç ve rahatsız edici görüntüydü. Büyücü kadın desenli halının üzerini kaplayan rengarenk yastıklardan kalkarken, erkeklerin dikkatini üstünde topladı. Gür, nehir gibi çağlayan saçları ayrılınca, yuvarlak, cazibeli yüzü ortaya çıktı. Dolgun ve çekici dudakları, soylu ve hoş bir burnu, koyu, çok koyu yeşil, eşi benzeri olmayan gözleri vardı. Belki de sadece generalin keskin bakışlı, zümrüt yeşili gözleri Galeona'nınkilere biraz benziyordu. Gür kirpikleri gözlerini gölgeyor, cadı sanki odaya her gireni bakışlarıyla yok ediyordu.

"Generalim..." diye bir kedi gibi mırıldandı, her kelimesi bir vaat gibiydi.

İç gıcıklayıcı bir bedeni olan Galeona, güzelliğini de emrindeki her silah gibi sergiliyordu. Elbisesi hem asıl işlevini yerine getirebilecek, hem de bedenini sergileyecek kadar dekolteydi. Parlayan mücevherler, göğsünü belirginleştiriyordu. Hareket ettiğinde sanki hafif bir rüzgar tarafından itiliyor gibi görünüyordu, ince giysileri baştan çıkarıcı bir biçimde çevresinde uçuşuyordu.

Cazibesinin Malevolyn üzerinde gözle görülebilir bir etkisi yoktu, general sadece eldivenli eliyle onun esmer yanağına hafifçe dokunmakla yetindi. Büyücü sanki yanağına en yumuşak kürklerle dokunulmuş gibi ürperdi. Güzel dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri kedi dişi gibi sivri olmaları dışında mükemmeldiler.

"Galeona... Galeonam... iyi uyudun mu?"

"Uyuyabildiğim zaman evet... generalim."

General kıkır kıkır güldü. "Ben de öyle." Hafif gülümseyişi bir anda silindi. "Bir rüya görene kadar iyi uyudum."

"Rüya mı?" Konuşmadan önce derin bir nefes alması, Galeona'nın bu haberi çok ciddiye aldığını gösteriyordu.

"Evet..." Kadının yanından geçti, gözlerini onun eşya koleksiyonunun bir parçasına dikmişti ama aslında hiçbir şey görmüyordu. Konuşurken tavana asılı ölü yaratıkla oynayarak, eklemlerinden birini kımıldattı. "Kana Susamış Savaşbeyi yeniden doğdu..."

Galeona sessizce generale yaklaştı, adamın omzunda kötü bir melek gibiydi, gözleri beklentiyle açılmıştı. "Hepsini anlat generalim, hepsini anlat..."

"İnsansız zırhının mezardan çıktığını gördüm, sonra zırhı kemik, kas ve eklemler doldurdu. Derken bedeni et ve deriyle kaplandı. Ama o gördüğüm resimlerdeki Bartuc değildi." Kara zırhlı general, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu "Gördüğüm daha çok sıradan bir yüzdü ama sanatçılar böyle sıradan yüzleri resmetmezler. Belki de savaş beyinin yüzü gerçekten de böyleydi. Yine de bana daha çok korku dolu bir adamın yüzü gibi göründü..."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, sonra kan gördüm, yüzü kanla kaplandı, sonra da yürümeye başladı. Dağlar açıldı, karşısına tepeler çıktı, tepeler açıldı, karşısına kum çıktı. Sonra da kumlara gömüldü. Rüyam orada bitti."

Generalin subaylarından biri çadırın uzak köşesinde bir gölge gördü. Gölge hareket ediyor, generale doğru ilerliyordu. Deneyimleri ona bu tür şeyleri görse bile söylememeyi öğretmişti, yutkundu ve sustu. Bir yandan da gölgenin yön değiştirip kendisine doğru ilerlememesini umuyordu.

Galeona kendisini generalin göğsüne bırakıp gözlerinin içine baktı. "Bu rüyayı daha önce gördünüz mü generalim?"

"Görseydim anlatırdım."

"Evet, anlatırdınız. Bana her şeyi anlatmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz." Generalin yanından ayrılıp süslü yastıklarının üzerine serildi. Bedeninin her yanını ince bir ter tabakası kaplamıştı. "Hepsinden önemlisi de bu rüya... Çünkü sıradan değil, çok özel bir rüya bu."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ellerinden biriyle, üzeri örtülü yükü taşıyan yaverine kayıtsız bir işaret verdi. Adam öne çıktı,

aynı zamanda kucağındaki şeyin üzerindeki örtüyü çekip kaldırdı.

Odadaki tek lambanın sönük ışığında, tepesi taçlı bir miğfer parılıyordu. Eski ama hiç bozulmamış bir miğferdi bu. Takanın kafasının büyük bölümünü ve görüş alanını kaplayacaktı. Gözler için iki tane ince çizgi, burun için küçük bir boşluk ve ağız için de daha geniş ama yine de çok dar, yatay bir çizgi bırakılmıştı. Miğferin arkası uzundu ve boynu koruyordu ama boğazı olduğu gibi açıkta bırakıyordu.

Yarı karanlıkta bile renginin kan kırmızı olduğu belli oluyordu.

"Bartuc'un miğferine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Haklı olabilirsiniz." Galeona kalkıp miğfere uzandı. Parmakları yaverin parmaklarına dokununca adam titredi. Generalin arkası dönüktü, diğer asker de bulunduğu yerden ne yaptığını göremezdi. Galeona fırsatı kaçırmayıp subayın bileğini hafifçe okşadı. Canı değişiklik istediğinde bir iki kez bu subayın tadına bakmıştı ama adamın olanları kumandanına anlatmaya asla cesaret edemeyeceğini biliyordu. Malevolyn büyük ihtimalle değerli cadısı yerine onu cezalandırmayı tercih ederdi.

Miğferi alıp en başta oturduğu yerin yanına koydu. General askerlerini gönderip Galeona'nın tam karşısına oturdu.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Galeona. Bu konuda çok ciddi-yim."

Galeona'nın güveni ilk kez biraz sarsıldı. Augustus sözünün eri bir adamdı, özellikle onu hayal kırıklığına uğratan insanlar hakkında dediğini yapardı.

Kaygısını saklayarak ellerini avuç içleri aşağıya gelecek biçimde miğferin üzerine koydu. General de zırh eldivenlerini çıkara-

rak aynısını yaptı.

Lambanın ışığı titreşti, neredeyse sönecek kadar küçüldü. Göl-geler yayıldı, yoğunlaştı ve nedense daha canlı görünmeye baş-ladı, hafif ışıktan bağımsız hareket ediyorlardı. Gerçeküstü, gi-zemli bir halleri olması generali hiç rahatsız etmedi. Galeona'nın ilişkide olduğu güçlerin bazılarını biliyor, bazılarıyla da işbirliği içinde olmasından şüpheleniyordu. İmparatorlukla ilgili düşleri olan bir general olarak, bütün bunları amacına hizmet eden araç-lar olarak görüyordu.

"Benzer benzen, kan kanı çeker..." Kelimeler Galeona'nın dudak-larından istekle çıkıyordu. Bu duayı koruyucusu için pek çok kez okumuştı. *"Onun olan, onun olanı çağırsın! Bartuc'un zır-hının gölgesi yeniden birleşsin!"*

Malevolyn nabzının hızlandığını hissetti. Çevresindeki dünya uzaklaşıyor gibiydi. Galeona'nın kelimeleri yankılanarak her şe-yin merkezi haline geldi.

Başlangıçta sonsuz bir grilikten başka bir şey göremedi. Sonra gözlerinin önündeki grilikte bir karartı belirdi, tanıdık bir görün-tüydü bu. Yeniden Bartuc'un zırhını ve zırhı başka birinin giy-diğini gördü. General bu sefer gördüğü adamın efsanevi savaş beyi olamayacağına emin oldu.

"Kim?" diye tısladı. "Kim olabilir?"

Galeona yanıt vermedi, gözlerini kapamış, konsantre olmuş, ba-şını arkaya atmıştı. Arkasında bir gölge kıvıldadı, Malevolyn bu gölgeyi dev bir böceğe benzetti. Sonra önündeki resim belirgin-leşirken, dikkatini bu yabancıнын kim olduğunu ve nerede oldu-ğunu anlamaya yöneltti.

"Bir savaşçı," diye mırıldandı büyücü. "Pek çok sefere katılmış bir adam."

"Bunu boş ver! Nerede? Yakınlarda mı?" Savaş beyinin zırhı! Bu kadar zaman sonra, bu kadar yanlış izi takıp ettikten sonra...

Galeona'nın bedeni fazla güç sarf etmekten titredi. Malevolyn hiç umursamadı, gerekirse onu sınırın ötesine geçmeye zorlamaya bile kararlıydı.

"Dağlar... soğuk, serin zirveler..."

Bu işe yaramaz bir bilgiydi, dünya dağlarla doluydu, özellikle kuzey ve İkiz Denizler'in ötesi dağlarla kaplıydı. Westmarch'ta bile sıradağlar vardı.

Galeona iki kez şiddetle titredi. "Kan kanı çeker..."

Malevolyn dişlerini gıcırdattı. Neden aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu?

"Kan kanı çeker."

Galeona düşecek gibi oldu, elleri az daha miğferin üzerinden kayıyordu. Büyüyle bağlantısı koptu. Kendi büyü gücü Galeona'nınkinin yanında çok sönük kalmasına rağmen, Malevolyn bütün gücüyle görüntüyü kaybetmemek için çabaladı. Bir an için görüntüdeki adamın yüzünü daha net görebildi. Bu sıradan bir yüzdü. Bir lidere benzemiyordu. Hatta panik içindeydi. Korkak biri değildi ama boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Görüntü silinmeye başladı. General içinden küfretti. Zırh değeri ya da gücü hakkında hiçbir fikri olmayan sıradan bir asker ya da bir kaçak tarafından bulunmuştu. "Nerede o adam?"

Görüntü öyle beklenmedik bir hızla kayboldu ki kendisi bile şaşır-
dı. Aynı anda, esmer cadı güçlkle soluk alarak yastıkların
üzerine yuvarlandı, büyüü paramparça etmişti.

Çok şiddetli bir güç Malevolyn'in ellerini miğferden uzağa itti.
General ağzına geleni söylemeye başladı.

Galeona inleyerek doğrulup oturdu. Malevolyn'e bakarken bir
eliyle de başını tutuyordu.

O sırada Malevolyn cadıyı kamçılattıp kamçılattırmamayı düşün-
üyordu. Onu zırhın bulunduğunu söyleyerek kandırması, sonra da
nerede olduğunu bulamamıştı.

Galeona onun niyetini bakışlarından anladı. "Sizi hayal kırıklı-
ğına uğratmadım, generalim! Bu kadar zaman sonra, Bartuc'un
mirası artık sizin!"

"Benim mi?" Malevolyn ayağa kalktı, öfkesini ve duş kırıklığını
güç bela kontrol edebiliyordu. "Benim mi? Bartuc iblisleri yöne-
tirdi! Gücü neredeyse bütün dünyaya yayılmıştı!" Soluk tenli
kumandan miğferi işaret etti. "Bunu seyyar satıcının birinden al-
dım! Bir hatıra, kazanacağım gücün bir sembolü olsun diye!
Sahte olduğunu düşünmüştüm, başarılı bir taklit, demiştim! Bar-
tuc'un Miğferi!" General kakhahalarla güldü. "Ancak taktığım
zaman gerçeği anladım, gerçek miğferdi bu!"

"Evet, generalim!" Galeona hemen ayağa kalkarak ellerini gene-
ralin göğsüne koydu. Parmakları metali sanki generalin teniymiş
gibi okşuyordu. "Sonra da rüyalar görmeye başladın, görüntü-
ler..."

"Bartuc'un hatıralarını gördüm! Onun zaferlerini, başarılarını,
gücünü gördüm! Hepsini tek tek yaşadım!" Malevolyn'in sesin-
deki öfke artıyordu. "Ama sadece rüyalarımda."

"Miğferi size ulaştıran kaderin ta kendisiydi! Kader ve Bartuc'un ruhu, anlamıyor musunuz? Sizin onun halefi olmanızı istiyor, bana inanın," diye cıvıladı cadı. "Başka türlü olamaz, çünkü bu görüntüleri benim yardımım olmadan sadece siz görebiliyorsunuz!"

"Doğru." Malevolyn miğferi takarken gördüğü ilk birkaç görüntüden sonra, en güvendiğı subaylarından miğferi denemelerini istemişti. Miğferi saatlerce takanlar bile, Bartuc'la ilgili hiçbir rüya görmemişlerdi. Augustus Malevolyn'e göre bu, Bartuc'un ruhu tarafından onun tahtını devralmak için seçildiğinin kanıtıydı.

Bir ölümlünün Bartuc hakkında öğrenebileceğı her şeyi biliyordu. Her belgeyi okumuş, her efsaneyi araştırmıştı. Geçmişte pek çok kişi, kötü şans getireceğine inanarak savaş beyinin karanlık ve şeytani tarihini araştırmaktan vazgeçmişti ama general her türlü bilgiyi toplamıştı.

Aslen zeka ve fiziksel güç konusunda Bartuc'la yarışabilirdi, ama büyü gücü çok azdı. Büyüyle sadece bir mumu yakabiliyordu. Galeona ona daha çok büyü gücü ve elbette başka zevkler de vermişti ama savaş beyinin görkemine yaraşır olabilmek için, bir değıl birden çok iblisi yönetebilmesi gerekiyordu.

Zırh ona bu gücü sağlayacaktı, buna saplantı derecesinde inanıyordu. Ayrıntılı araştırmalar yapmıştı. Öğrendiğı bilgilere göre Bartuc zırhını korkunç büyülerle işleyerek yapmıştı. Miğfer generalin kısıtlı büyü bilgisini çoktan arttırmıştı bile, demek ki büyülü zırhın tamamı onu yenilmez kılacaktı. Bartuc'un ruhu da bunu istiyor olmalıydı. Bu görüntülerin hepsi birer işaretti.

"Size bir şey söyleyeceğim, generalim," diye fısıldadı büyücü. "Yürüdüğünüz yolda size cesaret verecek bir şey..."

General kadını kollarından yakaladı. "Ne? Ne söyleyeceksin?"

Galeona bir an can acısıyla yüzünü buruşturdu. "O –yani zırhı giyen salak– giderek yaklaşıyor!"

"Bize doğru mu geliyor?"

"Miğfer ve zırhın kaderleri birbirine bağlıysa bize doğru gelecek. Öyle olmasa bile yaklaşıyor, yaklaştıkça nerede olduğunu daha kolay bulabileceğim!" Galeona kollarından birini generalin pençelerinden kurtarıp onun çenesine dokundu. "Biraz daha bekleyebilirsin sevgilim. Birazcık daha bekleyebilirsin..."

General kadını bıraktı ve düşünmeye başladı. "Her sabah ve her akşam nerede olduğunu kontrol edeceksin! Bütün gücünle onu bulmaya çalışacaksın! Bu geri zekalının nerede olduğunu bulur bulmaz bana haber vereceksin! Hemen peşine düşeceğiz! Kaderimle aramda hiçbir engel duramayacak!"

Miğferi alıp tek bir söz daha etmeden çadırdan dışarı çıktı. Yaverleri hemen peşinden ilerlemeye başladılar. Malevolyn kendisini büyümlü zırhın içinde hayal ediyordu, emrinde iblis orduları olacaktı. Şehirleri fethedecekti. Dünyayı, bütün dünyayı kaplayan bir imparatorluk kuracaktı.

Augustus Malevolyn kendi çadırına dönerken, miğferi korumak ister gibi kucakladı. Galeona haklıydı. Bir süre daha sabretmesi gerekiyordu. Zırh ona gelecekti.

Bartuc'un görünmez ruhuna fısıldadı "Bir zamanlar senin hayal ettiklerini yapacağım. Senin mirasın benim kaderim olacak!" Gözleri parladı. "Çok yakında..."

* * * * *

Malevolyn çadırdan çıkıp gözden kaybolunca, cadı titremeye başladı. General son zamanlarda, özellikle miğferi uzun süre takınca dengesizleşiyordu. Bir keresinde onu sanki Bartuc'muş gibi kendi kendine konuşurken yakalamıştı. Galeona miğferin ve büyük ihtimalle zırhın büyümlü bir gücü olduğunu biliyordu ama bu büyümlü ne tanıyabilmiş, ne de yönetebilmişti.

Eğer yönetebilse, artık sevgilisine ihtiyacı kalmayacaktı. Bir bakıma üzümlü ama her zaman başka erkekler bulabilirdi. Daha uysal erkekler bulmak kolaydı.

Sessizliğı bir uğultu bozdu. Cadıya sanki binlerce ölen sinek aynı anda vızıldıyormuş gibi geldi. *"Sabır bir erdemdir... bu, öyle olduğunu biliyor! Bu ölümlü gezegende savaş beyi arayarak geçen yüz yirmi üç sene! Çok uzun zaman... şimdi olaylar gelişiyor."*

Galeona gölgelere bakarak içlerinden birini aradı. En sonunda çadırın en uzak köşesinde, dalgalanan, dev bir böceğe benzeyen gölgeyi buldu. Sadece dikkatli bakan biri onu görebilirdi. "Sessiz ol! Birisi duyacak!"

"Bu, duyulmak istemediğinde kimse duymaz," diye vızıldadı ses. "Bunu iyi bil, insan..."

"O zaman aklımı kaçırmayayım diye alçalt sesini, Xazax." Esmer tenli büyücü gölgeye baktı ama yaklaşmadı. Uzun zamandır tanıyordu onu ama her zaman yakınında olduğunu bilmesine rağmen, ona hâlâ güvenmiyordu.

"İnsan kulağı çok hassas." Gölgenin biçimi daha da netleşti, artık belirli bir böceğe, bir peygamber devesine benziyordu. Ama iki metre boyunda, belki de daha uzundu. "Bedenleri çok yumuşak ve dayanıksız."

"Yetersizliklerden söz etmesen iyi olur."

Alçak, yoğun bir vızıltı çadırın içini kapladı. Oda arkadaşının sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını bilen Galeona kendini tuttu.

Xazax kadına yaklaştı. "Buna, gördüğün şeyleri anlat."

"Her şeyi zaten gördün."

"Ama bu, senden duymak istiyor Lütfen yap bunun istediğini."

"Pekala." Galeona derin bir nefes alarak büyü sırasında gördüğü adamı ve zırhı ayrıntılı bir biçimde anlatmaya başladı. Xazax her şeyi görmüş olmalıydı ama aptal yaratık bir sebepten dolayı ona gördüklerini tekrar ettiriyordu. Galeona adamdan fazla söz etmeyip daha çok zırhı ve çevreyi anlatarak kısa kesmeye çalıştı.

Xazax birdenbire sözünü kesti. "Bu, zırhın gerçek olduğunu biliyor. Bu, zırhın ölümlü yeryüzünde olduğunu biliyor! Ya insan? Peki ya insan?"

"Sıradan bir adam. Hiçbir özelliği yok."

"Hiçbir şey sıradan değildir! Tarif et!"

"Bir askerdi. Sıradan bir yüzü vardı. Görünüşe göre sıradan bir savaşçı, bir çiftçi çocuğuydu. İlginç bir özelliği yoktu. Generale göre zırhı şans esen bulan ve ne olduğunu bilmeyen zavallı bir ahmak."

Vızıltı tekrar başladı. Gölge biraz geri çekildi. Xazax konuştuğu zaman sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Ölümlünün yaklaştığından eminsin?"

"Öyle görünüyor."

Karanlık gölge hareketsiz kaldı. Xazax'ın aklında bir şeyler vardı. Galeona bekledi. Bir süre daha bekledi. Başkaları söz konusu olduğunda Xazax'ın zaman anlayışı yoktu, sadece kendi işi ve istekleri söz konusu olduğu zaman acele ederdi.

Gölgenin kafası olması gereken yerde iki tane koyu sarı ışık belirdi. Xazax'ın kolu bir an için göründü, sonra kayboldu. Kolunun ucunda üç tane parmak, onların ucunda da uzun pençeler vardı.

"O zaman bırakalım gelsin. O zamana kadar bu, hangi kuklanın daha iyi olduğuna karar verecek..." Biçimi yine bulanıklaştı. Artık ne bir peygamber devesine, ne de başka bir yaratığa benziyordu. "Bırakalım gelsin..."

Gölge karanlık köşeye büzüldü.

Galeona kendi kendine küfretti. Yaratıktan çok şey öğrenmiş, onun öğütleri sayesinde gücünü çok arttırmıştı. Ama yine de Augustus'tan çok Xazax'tan kurtulmak, onun korkunç etkisini üzerinden atmak istiyordu. Generali biraz da olsa yönetebiliyordu ama gizli arkadaşını yönetmesine imkan yoktu. Onunla sürekli bir kedi fare oyunu oynuyor, genelde kendisini avcıdan çok av gibi hissediyordu. Yine de insan Xazax gibi bir yaratıkla anlaşma yapınca istediği zaman vazgeçemezdi. Eğer önceden önlem almazsa, yaratık öldürmeden önce ona işkence eder, kollarını ve kafasını hiç acımadan koparırdı.

Bütün bunlar aklına yeni bir fikir getirdi.

Bartuc'un zırhını giyen adam bir savaşçıya, bir askere Xazax'a söylediği gibi, sıradan bir adama benziyordu. Daha doğrusu, salığın birine. Galeona öylelerini yönetmeyi iyi bilirdi. Bir erkek olduğu için, Galeona'nın çekiciliğine karşı koyamayacaktı. Bir aptal olduğu için, kukla olduğunu asla farketmeyecekti.

General ve Xazax'la ilişkisine çok dikkat etmesi gerekiyordu. İkisinden birinin daha avantajlı durumda olduğunu görürse, onun tarafına geçmeliydi. Malevolyn zırhı giymeyi başarırca, karanlık oda arkadaşıyla kolayca başa çıkabilirdi. Ama büyülu zırhı önce Xazax ele geçirirca, en iyisi onun yanında yer almak olacaktı.

Yine de zırhı şu anda giyen yabancı da bir olasılıktı. Burnundan tutup istediğı gibi yönetebileceğı bir adama benziyordu. Diğer ikisi riskli görünürken, onda sadece potansiyel vardı.

Evet, Galeona kendi iyiliğı için gözünü bu salağın üzerinden ayırmamalıydı. Galeona'nın isteklerine hırslı ve biraz delirmiş bir ordu kumandanından daha kolay boyun eğdi. Ayrıca kesinlikle bir iblisten daha az tehlikeliydi.

ÜÇ

Kan.

"Kutsal olan her şey aşkına, Norrec, sen ne yaptın?"

"Norrec. Dostum. Belki de o eldiveni çıkarmalısın."

"Lanet olsun sana! Lanet olsun!"

"Sa-Sadun! Bileği! Bileğini kes..."

Her yer kan içindeydi.

"Norrec! Tanrı aşkına! Kolum!"

"Norrec!"

"Norrec!"

Kendisine en yakın insanların kanı...

"Hayır!"

Norrec başını kaldırdı, uyandığını anlamadan önce çoktan haykırmaya başlamıştı. Soğuk bir rüzgar onu kendine getirdi, ilk kez yanağındaki şiddetli acıyı farkettil. Elini farkına varmadan yanağına götürdü.

Yanağına değen eli soğuk metalle kaplıydı. Şaşıarak eline baktı, eli kan kırmızı bir zırh eldivenle kaplıydı, parmak uçlarında da

kırmızı bir sıvı vardı.

Kan.

Elini telaşla tekrar yanağına götürdü, tek parmağı ile cildine dokundu. Yüzünün üç yerden kanadığını anladı. Sanki bir hayvan tarafından ısırılmış gibi, yanağında üç tane çukur açılmıştı.

"Norrec!"

Bir an için hatırladığı görüntü, tüylerinin ürpermesine neden oldu. Gözlerinin önüne Sadun'un yüzü gelmişti. Arkadaşının yüzü, en korkunç savaş alanında bile görmediği bir dehşet ifadesine bürünmüştü. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu, ağzı açıktı ama hiç ses çıkmıyordu.

"Hayır..." Norrec'in hatırladıkları gerçek olamazdı.

Başka bir görüntü.

Fautzin mezarın taş zemininde, bir kan gölü içinde yatıyor. Kan Fautzin'in paramparça boğazından geliyor.

En azından büyücü daha çabuk ölmüştü.

"Hayır. Hayır. Hayır!" Korkusu giderek artan yarı deli savaşçı ayağa kalktı. Etrafı dağlar ve tepelerle çevriliydi, güneş yeni doğuyordu. Ama baktığı yerlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Dağların hiçbiri kendisi ve arkadaşlarının Bartuc'un mezarını bulduğu dağa benzemiyordu. Norrec toparlanmaya çalışarak bir adım daha attı.

Her hareketinde rahatsız edici bir çatırtı çıkıyordu.

Başını eğip gövdesine bakınca, sadece ellerinin değil, tüm bedeninin metalle kaplı olduğunu gördü.

Zırh. Norrec'in her yanı aynı kan kırmızısı metalle kaplanmıştı. Biraz önce korktuğundan ve şaşırdığından daha çok korkup şaşıramayacağını sanmıştı ama bedenine bakınca neredeyse aklını kaçıırıyordu. Kolları, göğsü, bacakları aynı kan kırmızı metalin altında kalmıştı. Norrec hayretler içinde Bartuc'un çok eski ama kullanılabilir durumdaki çizmelerini de giydiğini gördü.

Bartuc... Kana Susamış Savaş Beyi. Bartuc'un kara büyüğü çaresiz askeri kurtarmış ama bedel olarak Sadun'un ve büyücünün canını almıştı.

"Lanet olsun sana!" Norrec ellerine baktı ve zırh eldivenleri çıkartıp atmaya çalıştı. İlk önce sol, sonra da sağ eldivene bütün gücüyle asıldı. Eldivenlerin ikisi de yerlerinden hiç kımıldamadılar.

Eldivenlerin kenarından içlerine göz attı, çıkarmasına engel olacak hiçbir şey göremeyince bir kere daha denedi. Ama zırh eldivenler ellerinden çıkmıyordu. Daha da kötüsü, güneş doğdukça, Norrec zırhın sadece kendi yanağından akan kanla lekelenmiş olduğunu gördü. Her parmağı, avuç içlerinin ikisi de sanki koyu, kıpkırmızı bir boyaya batırılmıştı.

Ama bu sıvı boya değildi.

"Fautzin," diye mırıldandı. "Sadun."

Öfkeyle haykırarak en yakındaki kayalara bütün gücüyle bir yumruk attı. Eldivenden kurtulmak için elindeki bütün kemiklerin kırılmasına razıydı. Ama bunun yerine kaya parçalandı, Norrec sadece kolunda şiddetli bir zonklama hissetti.

Dizlerinin üstüne düştü. "Hayır!"

Rüzgar uğulduyor, sanki onunla alay ediyordu. Norrec olduğu yerde kaldı, başını önüne eğmişti, kolları gevşekçe iki yanından

sallanıyordu. Mezarda olanların görüntüleri zihninde beliriyordu, her biri korkunç sahnelerdi. Sadun ve Fautzin, ikisi de ölmüştü, ikisini de kendi elleriyle öldürmüştü.

Norrec başını yeniden kaldırdı. Tam olarak kendi elleriyle öldürdüğü söylenemezdi. Bunu Norrec'i ölü nöbetçilerden kurtaran lanetli eldivenler yapmıştı. Norrec kendini bu ölümler yüzünden hâlâ suçluyordu. Eğer ilk taktığı eldiveni hemen çıkarsa her şey başka türlü olabilirdi, arkadaşlarını kendi isteğiyle asla öldürmezdi.

Eldivenleri çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Parça parça soymak, kendi derisini de metalle birlikte koparmak zorunda kalsa bile bunu başarmalıydı.

Kendisi için bir şeyler yapmaya karar veren savaşçı yeniden ayağa kalktı. Çevresine dikkatle bakarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ne yazık ki ilk bakışında gördüğünden daha fazla bir şey göremedi. Dağlar ve tepelerle çevriliydi Kuzeyde bir orman uzanıyordu. Görünürde hiçbir yerleşim yeri, uzakta bir duman bile yoktu.

Etrafında Bartuc'un mezarına benzeyen bir dağ zirvesi göremedi.

"Hangi cehennemde—" Bu karanlık ve uydurma yerin adını ağzına alır almaz rahatsız olarak sustu. Ne küçük bir çocukken, ne de askerlik yıllarında, meleklerle ve şeytanlara inanmamıştı. Ama şahit olduğu korkunç olaylar düşüncelerinden bazılarını değiştirmişti. Melekler ve şeytanlar gerçekten var olsalar da olmasalar da Kana Susamış Savaş Beyi gerçekten de korkunç bir miras bırakmıştı. Norrec bu mirastan elinden geldiği kadar çabuk kurtulmayı umuyordu.

Eldivenleri çıkarmayı ilk deneyişinde kafasının çok karışık olduğunu umuyordu. Onları daha yakından incelemeye karar verdi. Ama göğsüne bakınca daha da korkunç bir şey gördü.

Kan sadece eldivenleri kaplamamıştı, göğsündeki zırh da kanla boyanmıştı. Daha da kötüsü, yakından inceleyince bu kanın zırhın üzerine yanlışlıkla sıçramamış olduğunu gördü. Kanı bilerek ve düzenli bir biçimde, bütün göğsüne yaymıştı.

Yeniden ürperdi. Hemen eldivenleri incelemeye başladı. Bir kilit, bir düğüm, eldivenlerin elinden çıkmasına engel olacak bir şey arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Eldivenler kendi kendilerine yapışmışlardı eline. Aslında, ellerini şöyle bir sallasa düşmeleri gerekirdi.

Zırh. Eldivenleri çıkaramıyorsa, zırhın başka parçalarını çıkara-bilirdi Bazı parçaların kolayca görülebilen kilitleri vardı, ellerin-de eldivenler olsa da bunları açmak fazla sorun olmayacaktı. Bazı parçaların kilitleri ve askıları yoktu, basit bir biçimde takılıp çıkarılmak için yapılmışlardı.

Norrec eğilerek dizliklerden birini çıkarmayı denedi. Önce ellerini kilitlerde dolaştırdı, sonra en sağlam nasıl tutacağına baktı. Dikkatle kilitleri açtı.

Kilitler anında kendi kendilerine kapandılar.

Kilitleri zorlayarak yeniden açtı, yine aynı şey oldu. Norrec küfür ederek bir kere daha denedi.

Bu kez, kilitler açılmadı bile.

Başka kilitleri de denedi ama hep aynı sinir bozucu sonuca ulaştı. Daha da kötüsü, soğuğa rağmen çizmelerden birini çıkarmayı deneyince, onlar da eldivenler gibi sadece biraz kaydılar, sonra da çıkarılmayı reddettiler.

"Bu gerçek olamaz." Norrec daha sıkı asıldı ama çizmeleri çıkarmayı başaramadı.

Delilikti bu! Bunlar sadece giysi, metal parçaları ve bir çift sağlam ama eski izmeydi! ıkmaları gerekiyordu!

Norrec'in umutsuzluğu arttı. Sıradan bir adamdı o, gündüzleri güneşin, gece de ayın doğduğuna inanırdı. Kuşlar uçar, balıklar yzerdi, insanlar giysiler giyerdi ama giysiler insanları giymezdi!

Kanlı ellerine öfkeyle baktı. "Benden ne istiyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

Korkunç bir ses yükselip ona karanlık geleceğini anlatmadı. Eldivenler birdenbire toprağa kelimeler ve semboller çizmeye başlamadı. Sadece zırh, kendisini giyen adamı bırakmayı reddetti.

Arkadaşlarının dehşet verici sonunu gösteren parça parça görüntüler zihnini doldurdu, dikkatle dşnmekte zorlanıyordu. Bu görüntülerden kurtulmak için dua ediyor, yalvarıyordu. Ama sonsuza kadar kendisine işkence edeceklerinden şüpheleniyordu.

Bu kabuslardan kurtulamasa bile, üzerindeki lanet zırhla ilgili yapabileceği bir şeyler olabilirdi. Fautzin şöhretli bir büyücüydü ama Vizjerei bile kendisinden daha becerikli, daha bilgili büyücüler olduğunu söylemişti.

Norrec onlardan birini bulmak zorunda kalacaktı.

nce doğuya, sonra batıya baktı. Doğu yönünde uzun ve tehditkar dağlardan başka bir şey göremedi, oysa batı tarafında bitki örtüsü biraz daha yoğun gibiydi. Yanlış karar vermiş olabilirdi ama batıya gitmek daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Soğuk rüzgar ve nem yüzünden kemiklerine kadar üşüyen savaşçı, zorlu yolculuğuna başladı. Korunmasızdı, dağları aşamadan ölebilirdi ama içinden bir ses öyle olmayacağını söylüyordu.

Bartuc'un zırhı onu vahşi dağların arasında ölsün diye seçmemişti. Büyük ihtimalle başka bir amacı vardı, zamanla ne istediği anlaşılacaktı.

Norrec zırhın amacını anlayacağı anı iple çekmiyordu.

Güneş bulutların arasında kayboldu, hava daha da soğudu. Havadaki nem de yoğunlaştı Hızla nefes alan Norrec, her şeye rağmen ilerlemeye devam etti. Şimdiye kadar, doğru yöne ilerlediğini kanıtlayacak en ufak bir ipucuna rastlamamıştı. Savaşçı artık yanlış yönü seçtiğini düşünüyordu. Doğuya ilerlese her dağın arkasında bir şehir bulabilirdi belki.

Böyle düşünceler ne kadar sinir bozucu olurlarsa olsunlar, Norrec'in delirmesine engel oldular. Her dalıp gittiğinde, aklı yeniden mezara ve orada yaşadığı dehşet dolu olaylara dönüyordu. Fautzin ve Sadun'un yüzleri aklına geliyor, iki arkadaşının gölgelerden çıkıp kendisini kınadığını görüyordu.

Ama onlar ölmüşlerdi, lanetli savaşbeyinin aksine ölü kalacaklardı. Norrec'i suçlayan sadece kendi vicdanıydı.

Gün ortasına doğru, yürürken tökezlemeye başladı. Uyandığından beri ne yemiş ne de içmişti, önceki gün de çok az yemek yemişti. Yere yuvarlanıp ölmek istemiyorsa yemek yemeliydi.

Ama nasıl? Ne silahı, ne tuzağı vardı. Yakındaki kayaların üzerindeki kardan su elde edebiliyordu ama yiyecek bulması zor görünüyordu.

En azından susuzluğunu giderebileceğine karar vererek küçük bir kayaya doğru ilerledi. Kayanın üzerinde, gölgelerin serinliği

sayesinde hâlâ bir parça erimemiş kar ve buz vardı. Toplayabildiği kadarını topladı ve emmeye başladı, karın içindeki tozlar ve kuru otlar umurunda bile değildi.

Kendine gelir gibi oldu. Birkaç parça pisliği tükürerek ne yapacağını düşündü. Bir kuştan başka hiçbir hayvan görmemişti. Yayı ya da sapanı olmadan avlanma şansı hiç yoktu. Oysa yemek yemesi gerekiyordu.

Sol eli birdenbire kendi kendine kımıldadı. Parmakları açılarak içeri kıvrıldı, sanki Norrec görünmez bir küreyi tutuyordu. Sonra eldivenli elin avucu karşıdaki çoraklığa uzandı.

Dudaklarından tek bir kelime çıktı, "*Jezrat!*"

Birkaç metre ötedeki toprak eğilip bükülmeye başladı. Norrec en başta deprem oluyor sandı ama yerde sadece bir metre uzunluğunda ve otuz santim genişliğinde bir çatlak açıldı. Çatlağın açıldığı bölgeden başka hiçbir şey yerinden bile kımıldamadı.

"*Iskari! Woyout!*" Ağzından şiddetli bir öfkeyle kelimeler çıkıyordu.

Yarığın içinden korkunç bir tıkırtı geldi. Norrec geri çekilmeye çabaladı ama ayakları izin vermedi. Tıkırtı giderek artarak yüksek perdeden hayvansı seslere dönüştü.

Yarıktan isteksiz bir tavırla uzanan korkunç, uzun dişli kafayı görünce Norrec az daha heyecandan bayılıyordu. Yaratığın pullu kafasının tepesinden bir çift sivri uçlu, kavisli boynuz uzanıyordu. Alev gibi, kırmızı göz bebekleri ve yuvarlak, sarı gözlerini gökyüzünden kaçırarak adamın üzerine kenetledi. Yaratığın basık, domuzumsu burnu sanki kötü bir koku alıyormuşçasına titreşti. Savaşçı, bu kokunun büyük ihtimalle kendisi olduğunu tahmin etti.

Yaratık üç parmaklı elleriyle yarığın kenarlarına tutunarak kendisini yüzeye çekti. Düz, kocaman ayaklarının kıvrımlı tırnakları yere değiyordu. Norrec yeraltından gelen yaratığa dikkatle bakıyordu. Hafifçe bir insanı andıran derinlikler yaratığı, Norrec'in beline geliyordu ama pullu ve tüylü derisinin altında şaşırtıcı kasları vardı.

Sonra ikinci bir yaratık daha çatlaktan dışarı çıktı. Arkasından üçüncü, dördüncü, beşinci geldi.

Altıncıdan sonra başka gelen olmadı, Norrec'e kalsa bir tanesini bile görmek istemezdi. İblisimsi imp'ler¹ anlaşılmaz bir dilde hiç durmadan konuşuyor, belli ki burada olmaktan hoşlanmıyorlardı. Kimi suçladıkları açıkça ortadaydı. Birkaçı sivri dişlerini göstererek Norrec'e tısladı, diğerleri tehditkar bir biçimde bakmakla yetindiler.

"*Gester! Iskari!*" Ağzından çıkan tuhaf kelimeler onu bir kere daha şaşırttı ama kelimelerin canavar sürüsü üzerindeki etkisi daha da şaşırtıcıydı. Meydan okuyan tavırlarından eser kalmadı, imp'ler yerlerde sürünmeye, merhamet dilenerek yalvarmaya başladılar.

"*Dovru Sesti! Dovru Sesti!*"

Söylediği her ne demekse boynuzlu yaratıkların panik içinde dağılmalarına neden oldu. Ciyak ciyak bağırarak sanki hayatları buna bağılıymış gibi farklı yönlere koşuşturmaya başladılar.

1 *Imp*: Aslında Şeytan'ın bütün çocuklarına verilen isimdi ama 18. yy.'da diğer bütün kötü yaratıklar için de kullanıldı. Günümüzde, cehennemde yanan insanları küçük çatallarıyla dürtten minik şeytanlar olarak bilinirler.

Norrec soluğunu dışarı verdi. Bilinmeyen kelimeleri her söyleyişinde sanki kalbi duracakmış gibi oluyordu. Konuştuğu dil, Fautzin ve diğer Vizjerei'lerin kullandığı dile benziyordu. Ama Norrec'in ölen arkadaşının en korkunç savaşlarda söylediği her şeyden daha sert, daha karanlıktı.

Konu hakkında daha fazla düşünemedi, çünkü yaratıkların gü-rültüsü yeniden yaklaşıyordu. Güneye bakan Norrec, iki yaratı-ğın geri döndüğünü gördü. Beraberlerinde bir keçinin kanlı, par-çalanmış leşini getiriyorlardı.

Norrec acıkmıştı, zırh da ona kendi aklınca yiyecek sağlamıştı.

Keçinin halini görünce yüzü bembeyaz oldu. Norrec daha önce avlanmış, yemek için hayvan öldürmüştü. Ama iblisler zavallı keçi-yi yakalayıp öldürürken zevk almışlardı. Kafası neredeyse kopmak üzereydi, bacakları sanki kırılmış gibi sallanıyordu. Karnının bir parçası kopmuştu, yaradan akan kan, yol boyunca kıpkırmızı bir iz bırakmıştı.

Korkunç yaratıklar hayvanı Norrec'in önüne atıp geri çekildiler. Onlar uzaklaşırken üçüncü bir yaratık çıkageldi. Tavşana benze-yen küçük, kanlı bir leş taşıyordu. Ürkütücü leşlere bakan yor-gun savaşçı, yenebilecek bir şeyler aradı. Boynuzlu canavarlar çok iyi avcılar olabilirlerdi ama avlarını öyle feci parçalıyorlardı ki geriye yenecek pek bir şey kalmıyordu.

Diğer üç imp de kısa sürede döndü. Hepsi kendi avını getirmişti. Birisi hırpalanmış bir kertenkele taşıyordu, Norrec onu hemen bir kenara bıraktı. Diğerleri bir çift tavşan getirmişlerdi, kendi-sine sunulan bütün leşlerden daha iyi durumdaydılar.

Tavşanlara uzanırken, sol eli yeniden isyan etti. Eldiven tavşan-ların üzerinden geçti, inanılmaz bir sıcaklık az daha Norrec'in elini kavuruyordu.

"*Lanet olsun!*" Bir adım geri çekilmeyi başardı. Sıcaklık yeniden kayboldu ama neredeyse kavrulan eli, hâlâ zonkluyordu. İmp'ler toplandıkları yerde yeniden gevezeliğe başladılar, bu sefer Norrec'in haliyle dalga geçer gibiydiler. Onlara çabucak öfkeli bir bakış attı ve susturdu.

Eli yeniden normale dönünce, Norrec tavşanları dikkatle incelemeye başladı; pişmişlerdi. Tavşanlardan yükselen kokuya baharat kokusu bile karışmıştı.

"Bunun için müteşekkireceğimi sanma," diye homurdandı.

Açlıktan gözü dönen deneyimli savaşçı yemeğe saldırdı. Hayret edilecek kadar iyi pişmişti tavşanlar. İki tavşanı da kolaylıkla sildi süpürdü. Tavşanlar açlığını gidermişti, kalan etlerle ne yapacağını düşündü. Norrec zırhın bir karar vermesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Yaratık sürüsü hâlâ onu izliyordu, bakışları sık sık etlere kayıyordu. Norrec ne yapacağına karar verdi. Elini kaldırıp keçiyi ve diğer yaratıkları işret ederek sürüyü çağırdı.

Bu kadarı onlara yeterliydi. Çılgınca bir neşeyle etlere saldırdılar. Savaşçı geri çekildi. Etleri parçalıyor, çevreye et parçaları ve kanlar saçıyorlardı. İmp'lerin bulabildikleri her parça eti kemiklerine kadar sıyırmalarını izlerken Norrec'in midesi bulandı. O pençeleri ve dişleri kendisine saldırırken düşündü...

"*Verash!*" Gördüğü manzaradan o kadar rahatsız olmuştu ki ağzından çıkan kelimeye şaşırmadı bile.

İmp'ler sanki kamçılanmış gibi geri çekildiler. Sindiler, keçiden kalanları da peşlerinden sürükleyerek çatlağa geri döndüler. Leşi içeri atıp arkasından birer birer geldikleri yere döndüler.

Sonuncusu çabucak ve meraklı bir biçimde adama göz attı, sonra toprağın derinliklerinde kayboldu.

Norrec'in hayretle bakan gözleri önünde, çatlak hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Yaşayan ölüler. Lanetli bir zırh. Yer altından gelen iblisler. Norrec geçmişte büyüye tanık olmuştu, hatta korkunç yaratıkların öykülerini dinlemişti ama yaşadığı hiçbir şey onu mezara girdikten sonra olacaklara hazırlamamıştı. Geçmişe dönüp olayları değiştirebilmek istiyordu. Geçmişe dönebilse, ölü nöbetçiler canlanıp arkadaşlarına saldırmadan önce mezardan çıkmalarını sağlayacaktı. Ama artık tek yapabileceği şeyin lanetli zırhı bir şekilde bedeninden söküp atmak olduğunu biliyordu.

Dinlenmesi gerekiyordu. Yolculuğu zorlu geçiyordu, midesi de dolu olunca ilerleme isteği şimdilik kaybolmuştu. En iyisi biraz uyuyup yola öyle devam etmektir. Belki düşünceleri de netleşir, kendisini bu korkunç durumdan kurtarmanın daha iyi bir yolunu bulabilirdi.

Gerinerek arkasına yaslandı. Savaş alanında geçirdiği uzun yıllardan sonra uyumak için bir yatağa ihtiyacı kalmamıştı. Zırh onu rahatsız edecekti ama daha kötü şartlarda uyuduğu da olmuştu.

"Neler oluyor?"

Bacakları ve kolları istemsiz bir biçimde hareket ederek onu yeniden ayağa kaldırdılar. Norrec oturmaya çalıştı ama boynundan aşağı hiçbir uzvunu kontrol edemiyordu.

Kolları sanki omzundan kesilmiş gibi gevşekçe sallanıyordu. Sol ayağı öne bir adım attı, onu sağ ayağı izledi.

"Devam edemem, lanet olsun! Dinlenmem gerek!"

Zırh duraksamadı bile, hatta giderek hızlandı. Sol. Sağ. Sol. Sağ.

"Bir saat! En fazla iki saat ver! Tüm istediğim iki saat!"

Haykırışı dağlarda yankılanıyor, zırhı hiç etkilemiyordu. Sol. Sağ. Şanssız asker istese de istemese de yorucu yolculuğuna devam edecekti.

Ama nereye gidiyordu?

* * * * *

Bu asla olmamalıydı, diye kaygılıca düşünüyordu Kara, Rathma adına, bu asla gerçekleşmemeliydi!

Işık olarak kullandığı zümrüt renkli küre, korkunç görüntüleri daha da rahatsız edici kılmıştı. Zaten solgun olan yüzü daha da soluklaştı. Kara, uzun siyah cübbesine sarınarak onun sıcaklığıyla rahatlamaya çalıştı. Gür kirpiklerinin altındaki badem biçimli gümüş rengi gözleri, üstatlarının hayal bile edemeyeceği bir görüntüyü inceliyordu. Onlar her zaman; *mezar sonsuza dek güvende*, demişlerdi. *Vizjerei büyüünün işe yaramadığı yerde, bizim güvenilir yeteneklerimiz devreye girecek.*

Ama görünüşe göre hem Vizjerei'lerin materyalist büyücüleri, hem de Rathma'nın pragmatist müritleri başarısız olmuşlardı. Sonsuza kadar insanların gözlerinden uzak tutmak istedikleri sır bulunmuş, üstelik çalınmıştı.

Yoksa işin içinde başkaları da mı vardı? Mezara girenler hem yaşayan ölüleri alt etmiş, hem de kudretli güç sembollerini parça parça etmişlerdi.

O kadar güçlü olamazlardı, iki tanesi vahşi bir biçimde öldürülmüştü. Havada kayarak ilerliyormuşçasına zarif bir biçimde yü-

rüyen, siyah giysili kadın, en yakındaki cesede doğru ilerledi. Eğildi, uzun, kapkara saç yığınlarını iterek cesedin yüzünü inceledi.

Zayıf ve adaleli bir adam; bedeni savaş yaralarıyla kaplı bir savaşçı. Uzak batı ülkelerinin birinden geliyor. Birisi kafasını yüz seksen derece çevirmiş, kollarından birini neredeyse koparmış. Ama ondan önce de pek yakışıklı biri değilmiş. Göğsünde bir hançer var, öldükten sonra saplanmış, herhalde adamın kendi hançeri Nekromensır² bile onu kimin öldürdüğünü şimdilik söyleyemez, Göğsündeki yaradan çok kan akmış ama aslında daha çok kanaması gerekirdi. Katil boynunu kırdığı adamı niçin kesmiş?

İnce ve çekici bir bedeni olan genç kadın, ölüm gibi sessizce ilerleyerek diğer cesedin yanına gitti. Bu adamın bir Vizjerei olduğunu hemen anladı, hiç şaşırمامıştı. Vizjerei'ler her şeye burunlarını sokar, birbirlerine üstünlük sağlamak için yollar ararlardı. Bu yüzden güvenilir müttefikler sayılırlardı. Bütün bunlar onların yüzünden olmuştu. Bartuc ve kardeşi Vizjerei öğretilerini uygulamışlardı. Vizjerei'lerin daha güçlü büyüler yapabilmek için iblisleri kullanmalarını çok yararlı bulmuşlardı. Özellikle Bartuc bu konuda bir ustaydı ama karanlık güçlerle o kadar sıkı ilişkiler içinde olunca yanlış düşünmeye, iblislerin dostu olduğunu sanmaya başlamıştı. Dünya ve Cehennem'deki iblisler de karşılığında Bartuc'un içinde giderek büyüyen kötülüğü beslemişlerdi.

Horazon ve yandaşı olan büyücüler, Bartuc'u alt etmiş, iblisler ordusunu yenmiş ama savaş beyinin cesedini yok edememişler-

2 *Nekromensır (Necromancer)*: Ölülerini ve diğer boyutlardan yaratıkları çağırabilme (summon), onlarla iletişime geçme ve onları kendi amaçları uğruna yönlendirme yeteneğine sahip büyücülere verilen isimdir.

di. Pek çok uğursuz büyü kullanılarak yapılan zırh görevini yapmaya devam etmiş, efendisinin bedenini öldükten sonra bile korumuştur. Düşmanları Bartuc'u sadece boğazını zırhla korumadığı için yenebilmiş, kafasını bu sayede uçurabilmişlerdi.

Yakmayı son çare olarak düşündükleri bir baş ve gövdeyle birlikte gelip Kara'nın halkından yardım istemişlerdi. Uçsuz bucaksız ormanları geçip yaşamı ve ölümü dengeleyen bir büyüünün münzevi ustalarını aramaya gelmişlerdi. Bu büyüünün ustalarına *nekromensır*³ deniliyordu. İki farklı büyü okulunun takipçileri birlikte çalışarak Bartuc'dan kalanları saklamaya girişmişlerdi. Zamanla Bartuc'un büyülerinin de silinip gideceğini umuyorlardı.

Kara, büyücünün parçalanmış boğazına dokundu, bir hayvandan bile daha vahşi bir şey tarafından öldürülmüştü. Savaşçının aksine büyücü çok çabuk, yine de korkunç bir biçimde ölmüştü. Gözleri açıktı, Kara'nın gözlerinin içine bakıyordu. Başına gelenlerin dehşeti, yüzünden okunuyordu Yüz ifadesi şaşkınlık doluydu, adeta kendisini kimin öldürdüğüne inanamıyordu.

Yine de Vizjerei'yi durduran bu güç nasıl olmuş da diğer hırsızları durduramamıştı? Şans sayesinde kıl payı kurtulmuş olabilirler miydi? Kara kaşlarını çatı, ölü nöbetçiler yok edildikten ve güç sembolleri parçalandıktan sonra hırsızlara saldıran ne olabilirdi?

Keşke arkadaşları da yanında olsaydı ama bu mümkün değildi. Onlara başka yerlerde, daha doğrusu *her yerde* ihtiyaç vardı. Karanlık güçlerin hızla arttığı sadece Kehjistan'da değil, Scosglen'de bile hissedilmişti. Rathma'nın müritleri var olduklarından beri ilk defa yeryüzüne bu kadar az dağılmış durumdaydılar.

O yüzden burada tek başınaydı, halkının en genç ve en deneyimsizlerinden biriydi. Doğduğundan beri bağımsız hareket etmek üzere yetiştirilmişti. Ama hiçbir deneyim ve öğretinin onu bundan sonra olacıklara hazırlayamayacağını hissediyordu.

Belki de bir ihtimal, bu Vizjerei ona yüz yüze kaldığı durumla ilgili daha çok bilgi verebilirdi.

Kara, kuşağından hassas görünürlü ama aslında oldukça dayanıklı bir hançer çıkardı. Bıçağı eğriydi. Hem bıçak, hem de sapı en saf fildişinden oyularak yapılmıştı ama görünüşü aldatıcıydı. Kara, hançerinin bütün bıçaklardan daha sağlam olduğunu biliyordu, bıçağa yapılan büyüler onu sıradan silahlardan çok daha sağlam ve keskin kılıyordu.

Nekromensır ne bir iğrenme, ne de heves belirtisi göstermeden bıçağın ucuyla ölü Vizjerei'nin parçalanmış boğazındaki en kanlı noktalardan birine dokundu. Ucu kanla kaplanana kadar bıçağı çevirdi. Sonra kabzayı aşağıya çevirerek büyüsünü mırıldandı.

Bıçağın ucundaki koyu kırmızı renkli lekeler parıldamaya başladı. Konsantre olarak birkaç kelime daha mırıldandı.

Lekeler değişmeye, büyümeye başladılar Sanki canlıymış, ya da canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsıyormuşçasına kımıldıyorlardı.

Öğretmenleri tarafından *Nightshadow*⁴ olarak çağrılan Kara, hançerin ucunu yere çevirdi ve zemine soktu.

Hançer kaya zemini sanki yokmuş gibi geçerek yarısına kadar yere gömüldü. Hemen geri çekilen Kara, hançerin şişerek büyüyen lekelerle kaplanmasını izledi. Lekeler birbirlerine karıştılar,

4 *Nightshadow* (ing): Gecegölgesi (tr).

silahıtan biraz daha uzun, belli belirsiz bir insan şekline büründüler.

Havaya şekiller çizen nekromensır büyüsünün ikinci ve son kısmını söyledi.

Fildişi hançerin durduğu yerden kırmızı bir ışıık yükseldi ve bir insan görüntüsüne dönüştü. Baştan aşağı, giysileri ve eşyaları bile kıpkırmızı olan adam bomboş gözleriyle Kara'ya bakıyordu. Bir Vizjerei büyücüsü gibi giyinmişti, giysileri, yerde yatan büyücü cesedininkiyle aynıydı.

Kara, ölü büyücüye benzeyen şekle ilgiyle baktı. Bu büyüyü sadece bir kere, çok daha rahat şartlar altında yapmıştı. Karşısında duran varlığa sıradan insanlar bir hayalet, bir hortlak diyebilirdi ama bu tam anlamıyla doğru olmazdı. Kurbanın kendi kanından yapılan bu görüntü bir hayalete benziyordu ama gerçek bir hayalet çağırarak çok daha fazla zaman ve emek isterdi, oysa Kara'nın acelesi vardı. Bu görüntü ona öğrenmek istediklerini söyleyecekti.

"Adını söyle!" diye emretti.

Görüntünün ağzı kımıldadı ama hiç ses çıkarmadı. Yine de cevap Kara'nın beyinde yankılandı.

Fautzin...

"Burada neler oldu?"

Görüntü Kara'nın gözlerine bakmaya devam etti, ama yanıt vermedi. Kara kendi kendine lanet etti, bu varlık sadece en basit soruları yanıtlayabilirdi. Bir nefes alarak yeniden sordu. "Yaşayan ölüleri sen mi yok ettin?"

Bazılarını...

"Diğerlerini kim yok etti?"

Duraksama, sonra da kısa bir yanıt: *Norrec...*

Norrec? Bu isim hiçbir şey ifade etmiyordu. "Norrec bir Vizjerei mi? Bir büyücü mü?"

Hayalet görüntü Kara'yı hayretler içinde bırakarak başını hafifçe iki yana salladı. *Norrec... Vizharan...*

Yine aynı isim. Soyadı, yani Vizharan, eski dilde Vizjerei hizmetkarı anlamına geliyordu ama bu bilginin Kara'ya bir yararı yoktu. Böyle bir şey öğrenemeyecekti. Farklı ve çok daha önemli bir soru sordu. "Bu Norrec sunaktaki zırhı mı aldı?"

Hayalet görüntü yeniden başıyla hafifçe onayladı. Kara kaşlarını çattı, öğretilerinde böyle hareketlerle ilgili hiçbir şey duymamıştı. Belki de Vizjerei'ler ölümden geri çağrılınca daha farklı davranıyorlardı. Bir sonraki soruyu dikkatle düşündü. Görüntü o kadar kısıtlı yanıtlar veriyordu ki bütün gün başında bekleyip sorular sorsa bile önemli bir bilgi edinemeyebilirdi. O zaman sade-

Arkasındaki geçitte bir gürültü oldu.

Genç büyücü hızla arkasını döndü. Çok kısa bir an için geçidin derinliklerinde mavimsi bir ışık gördüğünü sandı ama ışık o kadar çabuk yok oldu ki bir hayal olabilirdi. Bir ateş böceği ya da benzer bir şey de olabilirdi ama...

Dikkatle tünele yaklaşan Kara, ihtiyatla karanlığı inceledi. Doğrudan ana odaya gelmekle çok aceleci mi davranmıştı? Şu Norrec dışarılarda bir yerde saklanmış, yeni birilerinin gelmesini bekliyor olabilir miydi?

Saçma da olsa Kara bir ses duymuştu. Bundan emindi.

O anda yeni bir ses duydu, bu sefer daha yakından geliyordu.

Bir büyü mırıldanan Kara, ikinci bir yeşil küre yaratarak kayalık geçidin içine gönderdi. Küre uçarak ilerlerken siyah saçlı kadın da arkasından birkaç adım ilerleyip geçidi görmeye çalıştı.

Başka birinden hâlâ bir iz yoktu ama Kara kendini riske atamazdı. Bir Vizjerei'yi böyle çabucak öldürebilen biri kendisi için de büyük bir tehlike demektir. Bu olasılığı görmezden gelemezdi. Derin bir nefes alarak geçitte ilerlemeye başladı.

Bir an sonra durarak dikkatsizliği yüzünden kendi kendine küfretti. Değerli hançerini içeride unutmuştu, o olmadan hiçbir tehlikeyle yüzleşmek istemiyordu. Hançer ona normal ve büyüleri koruma sağlıyordu. Onu geride bırakırsa mezarda dolaşanlar bulup alabilirdi.

Hızla odaya geri döndü, zihninde, kızıl görüntüyü yok edecek büyüleri tekrar ediyordu. Ama odaya adımını attığı anda kızıl görüntünün zaten gitmiş olduğunu gördü.

Kara bir adım daha attı, sonra olduğu yerde kalakaldı. Görüntüyle birlikte değerli hançeri de ortadan kaybolmuştu. Ama gözlerinin faltaşı gibi açılmasına ve dilinin tutulmasına neden olan sadece bu değildi.

Büyücü Fautzin'in ve ufak tefek arkadaşının cesetleri de yok olmuştu.

∴ DÖRT ∴

um yılanı, rüzgarla savrulan çöl kumlarının üzerinde yavaşça kayarak ilerledi, bedenini sürekli dalgalandırarak sıcak kumların karnını kavurmasına engel oluyordu. Bu gün fazla avlanamamıştı ama güneş giderek yükseliyordu, istese de istemese de geçici olarak bir korunağa sığınmak zorundaydı. Güneş biraz alçalınca yeniden dışarı çıkacak, bir fare ya da böcek yakalamaya çalışacaktı. Avlanmanın her zaman zor olduğu çölde, beslenmeden uzun süre yaşayamazdı.

Yılan kendisini zorlayarak son kum tepciğini de tırmandı, bir gölgeye ulaşmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu. Bu tepeyi de aşınca yuvasına varacaktı. Yılanın altındaki kumlar birdenbire yarıldı. Otuz santim uzunluğundaki çene kemikleri yılanı tam ortasından yakalayarak hızla kapandı. Yılan umutsuzca çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Kumların arasından önce korkunç bir kafa, sonra da iğne gibi bacıklar fırladı.

Hâlâ kurtulmaya çalışan yılan tıslayıp zehrini kullanmaya çalışarak saldırdı. Ama dişleri dev böceğin kalın kabuğunu delemiyordu.

Yaratık bir bacağıyla yılanın arkasını yere bastırdı. Dev avcı çenesini sıkı sıkı kapatarak kocaman kafasını hızla sağa sola çevirdi.

Sürüngenin kanlarla kaplı ön gövdesi çırpınarak yere düştü, hala tıslıyordu.

Kara ve kıvıl renkli dev böcek saklandığı yerden çıktı, şimdi sıra avını güvenli yiyebileceği bir yere taşımaktaydı. Ön bacaklarıyla yılanın arka gövdesini çekıştirmeye başladı.

Birdenbire korkunç yaratığın üzerinde bir gölge belirdi. Yaratık koca kafasını davetsiz misafire çevirip tükürdü.

Tükürüğündeki zehir, sakallı ve çılgın bakışlı, yaşlı bir adamın yıpranmış ipek giysisine çarpıp dağıldı. Yaşlı adam, kemerli, neredeyse gaga gibi burnunun üzerinden bir an giysisinin üzerinde köpüren sıvıya baktı, sonra boğum boğum ellerinden birini üzerinden geçirdi. Bunu yapınca, asitli zehir ve verdiği zarar bir anda ortadan kayboldu.

Sulu, mavi gözleri vahşı böceğin üzerine kitlendi.

Böceğin kabuğundan duman sütunları yükselmeye başladı. Böceksi yaratık tiz bir sesle çığlık attı, ince bacakları titriyordu. Kaçmaya çalıştı ama bedeninin kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Bacakları büküldü ve yere yığıldı. Gövdesi sanki kabuk ve etten değil de balmumundan yapılmamış gibi sıcak güneşin altında erimeye başladı.

Ciyaklayan böcek erimiş bir yığına dönüştü. Yılanı bir hamlede öldüren tehlikeli çene kemikleri siyah bir sıvı yığınınna dönüşerek kumların arasına gömüldü. Ölmekte olan yaratığın tiz çığlıkları en sonunda kesildi. Bir zamanlar acımasız bir avcı olan yaratık, yıpranmış giysili yaşlı adamın gözleri önünde sanki çorak toprakları rahatlatmaya çalışan birkaç damla yağmur gibi kuruyup giderek ortadan kayboldu.

"*Kum solucanı*. Çevrede çok fazla var. Her yer de kötülükle dolu," diye mırıldandı beyaz saçlı yaşlı adam, kendi kendine. "Burada bile çok fazla kötülük var. Dikkatli olmalıyım, çok dikkatli olmalıyım."

Parçalanmış yılanın ve onun şanssız avcısının yanından geçip biraz ötedeki bir başka kum tepesiye yöneldi. Sakallı münzevi tepesiye yaklaşırken kumlar şişip yükselmeye başladı. Doğrudan yer altına açılıyor gibi görünen bir kapı oluşturdular.

Yaşlı adamın sulu, mavi gözleri donup iç sıkıcı çölü bir daha inceledi. Yaşlı adam bir an için ürperdi.

"Çok fazla kötülük... Kesinlikle çok dikkatli olmalıyım."

Kum tepesinde açılan kapıdan içeri girdi. Adam kapıdan içeri girer girmez kumlar yeniden akmaya başladı. Geçidi hızla doldurdular, kapıdan iz bile kalmamıştı.

Çöl yeniden normal haline dönmüştü. Çöl rüzgarları kumları karıştırmaya devam etti. Yılan, kum solucanı ve başka pek çok şanssız çöl yaratığı tozlu kumların arasına gömülerek hemen unutuldu gitti.

* * * * *

Dağlar artık Norrec'in çok gerisinde kalmıştı. Bu kadar yolu nasıl geldiğini tam olarak hatırlamıyordu. Bir ara yorgunluktan bayılmıştı ama besbelli zırh ilerlemeye devam etmişti. Yürümek için hiçbir çaba göstermemişti ama yine de bedenindeki her kas ağrıyor, bütün kemikleri kırılmış gibi acıyordu. Rüzgar dudaklarını çatlatmıştı, terden sırlıklam olmuştu. Zırhı çıkarıp özgür kalmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunun bir hayal olduğunun farkındaydı. Zırh ne isterse onu yapmak zorundaydı.

Şimdi bir tepenin üzerinde duruyor, günlerdir gördüğü ilk medeniyet belirtisine bakıyordu. Karşısında kendisi gibi dürüst savaşçılardan çok haydutlara ve gezginlere göre yıkık dökük bir han duruyordu. Ama hava kararmak üzereydi. Norrec bitkin düş-

müştü, zırh en sonunda içindeki adamın insani istekleriyle ilgilenmeyi kabul etmiş gibi görünüyordu.

İstemeye istemeye hana ilerlemeye başladı. Yakınlara bir yere üç tane sıska at bağlanmıştı, ilerdeki harap ahırdan da başka bir atın hoşnutsuz sesi geliyordu. Norrec kılıcını yanına almış olmayı diledi. Zırh, mezardan çıkarken kılıcı almaya gerek görmemişti.

Kapıdan içeri girmek üzereyken savaşçının bacakları birdenbire çözüldü. Norrec sessizce kendini topladı, Bartuc'un lanet olası zırhının kendi başına hareket edebilme yetisini geri verdiğini farketmişti. Büyük ihtimalle durumda bir tuhafılık olmasın diye yapmıştı bunu.

Açlık ve dinlenme ihtiyacı o anda Norrec için daha önemliydi. Savaşçı kapıyı iterek açtı. Kirli, şüphe dolu yüzler ona çevrildi. İçeridekiler doğu ırklarının ve hatta İkiz Denizler'in ötesindeki ırkların karışımından oluşuyordu. Norrec dört tane melez gördü. Kimseye ırkı yüzünden ön yargıyla yaklaşacak bir adam değildi ama bu dörtlü yanlarına oturulacak adamlara benzemiyordu.

Sadun Tryst olsa, "*Servis yapan kıza bile arkasını dönmemen gereken bir yer!*" diye dalga geçer ama kendisine içki ısmarlayan herkesin yanına otururdu.

Ama o ölmüştü.

"Kapıyı kapa ya da çık git!" diye hırladı en yakınında oturan adam.

Kimseye bulaşmak istemeyen Norrec onun dediğini yaptı. Sanki atından yeni inmiş gibi görünmeye çalışan savaşçı, başını yukarıda tutarak ve sağlam adımlar atarak ilerledi. Her hareketinde canı yanıyordu ama burada hiç kimse durumunu bilmemeliydi.

Bu adamlar en ufak bir güçsüzlük belirtisi sezerlerse hemen kullanmaya kalkarlardı.

Hancı olduğunu tahmin ettiği adama doğru ilerledi. Müşterilerinden daha korkutucu görünen uzun boylu, iri bir adamdı, eski ve üstü çiziklerle dolu bir tezgahın arkasında duruyordu. Eski püskü bir seyahat şapkasının altından kirli kahverengi saçları fırlıyordu. Yuvarlak, köpeğe benzeyen yüzündeki boncuk gibi gözleriyle dik dik bakıyordu. Norrec içeri girince tuhaf bir koku almıştı, şimdi kokunun kaynağının karşısındaki adam olduğunu anlamıştı.

Zırhın gitmesine izin vereceğini bilse, burada kalmaya çok ihtiyacı olmasına aldırış etmeden çeker giderdi.

Kocaman göbeğini kaşıyan hancı, "Ne var?" diye homurdandı en sonunda. Gömleği çeşitli lekelerde doluydu, kolunun altında bir yırtık bile vardı.

"Yiyecek istiyorum." Her şeyden önce hemen yemek yemesi gerekiyordu.

"Paran var mı?"

Para. Umutsuz savaşçı öfkesine hakim olmaya çalıştı. Arkadaşlarının kanlı cesetleriyle birlikte parası da mezarda kalmıştı.

Sol eli birden ileri uzandı, zırh eldiven öyle büyük bir gürültü kopararak tezgahın üzerine indi ki hancı yerinden sıçradı. Masalarda oturan adamlar yerlerinden sıçradı, bazıları silahlarına uzandı.

Zırh eldiven geri çekildi. Tezgahın üzerine eski ama altın bir para bırakmıştı.

Herkesten önce kendine gelen Norrec, "Bu paraya bir de oda istiyorum," dedi.

Odadaki her gözün hevesle tezgaha koyduğu parayı izlediğini hissediyordu. Norrec içinden lanetli zırha bir daha sövdü. Parayı yoktan var edebiliyorsa altından daha az dikkat çekici bir şeyler yaratabilirdi. Kılıcını taşıyor olmayı yeniden diledi; en azından sağlam bir bıçağı olsaydı keşke.

"Tencerede biraz yahni var," dedi ayıya benzeyen hancı, başıyla arkadaki mutfağı işaret ederek, "ikinci katta da boş bir oda var. Sağdaki ilk oda."

"Odada yiyeceğim."

"Keyfin bilir."

Hancı bir süre ortadan kayboldu, sonra elinde lekeli bir tabakla çıkageldi. Tabağın içindeki her neyse, hancıdan bile kötü kokuyordu. Norrec yine de yemeği minnettarlıkla kabul etti, o kadar çok acıkmıştı ki yeniden sunulsa, parçalanmış keçiyi bile yiyecekti.

Tabağı eline alan Norrec hancının anlattığı odaya çıktı. Gıcırdayan merdivenleri tırmanırken aşağıdaki salondan alçak sesli mırıldanmalar geldiğini duydu. Serbest eli kasıldı. Aşağıdaki adamlar verdiği altın parayı unutmayacaklardı.

Oda, savaşçının tahmin ettiği gibi iç karartıcı bir yerdi. Karanlık, tozlu bir dolap gibiydi, tek penceresi o kadar kirliydi ki dışarıyı görmek mümkün değildi. Yatak her an çökmeye hazır görünüyordu, bir zamanlar beyaz olan çarşaflar şimdi gri renkliydiler. Odadaki tek lamba kendi çevresini zar zor aydınlatıyor, odayı aydınlatmakta hiçbir işe yaramıyordu.

Bir masa ya da sandalye olmadığı için Norrec yatağın üzerine oturarak tabağındakileri hevesle kaşıklamaya başladı. Yemeğın tadı hayal ettiğinden daha berbattı ama öldürmeyecek kadar taze görünüyordu.

Midesi dolmaya başlayınca uykusu geldi. Yemeğı bitirene kadar uyanık kalmak için çok çaba göstermesi gerekti, tabak boşalır boşalmaz yere bıraktı ve arkasına yaslandı. Zihninin derinliklerinde, aşağıdaki adamlar hakkında kaygılanmaya devam ediyordu ama yorgunluk yüzünden bunu bile unuttu.

Uykuya daldı ve rüya görmeye başladı.

Rüyasında, kendi hayal gücünün yaratamayacağı korkunçlukta bir cehennem ordusuna haykırarak emirler yağdırıyordu. Pullu, öfkeli kabus yaratıkları kan istiyordu; Norrec onlara istediklerini sağlayacaktı. Bir iblisler ordusuydu bu ama hepsi tamamen Norrec'in kontrolü altındaydılar. Norrec için şehirleri yok edecek, onun adına insanları öldüreceklerdi. Cehennem bile Kana Susamış Savaş beyi'nin gücüne saygı duyuyordu...

Aklına bu düşünce gelince, savaşçı en sonunda rüyadan kaçmaya çalıştı. O asla Bartuc olamazdı! Kendi istekleri için asla böyle korkunç şeyler yapamazdı! Asla!

Ama böylesine bir kudretin çekici yanları da vardı.

Neyse ki Norrec'in bu iç savaşı aniden sona erdi. Bir ses duyup uyanmıştı. Hemen gözlerini açarak dinlemeye koyuldu. Ne duyduğunu bilemiyordu. Önemsiz, alçak bir gürültü duymuştu ama derin uykudayken bile uyanıvermişti.

Kapalı kapının arkasından belli belirsiz bir ses geliyordu. Birisi yavaşça ve görünüşe göre dikkatle merdivenleri tırmanıyordu.

Bu katta başka odalar da vardı ama aşağıda oturan adamlardan hiçbiri kimseyi rahatsız etmemek için merdivenleri parmak uçlarında tırmanacak kimseler değildi. Merdivenlere aldırış etmeden gürültüyle tırmansa Norrec'in dikkatini çekmeyecekti. Ama böyle dikkatli davranılması, başka niyetleri olduğunu gösteriyordu, her ne planlanıyorsa Norrec'in hoşuna gitmeyecek bir şeyler olmalıydı.

Eğer yorgun bir yolcunun bir altını varsa, daha fazlası da olmaydı.

Norrec'in eli kılıcının durması gereken yere kaydı. Orada umut yoktu. Demek ki sadece zırha güvenmek zorunda kalacaktı, ama ona güvenmek istemiyordu. Belki de zırh bu hırsızlardan birini amaçlarına daha uygun bulacak, savaşçının öldürülmesine seyirci kalacaktı.

Gıcırtı durdu.

Norrec elinden geldiğince sessiz bir biçimde doğruldu.

İki adam köhne kapıyı kırarak içeri daldılar. Elllerinde bıçaklarla, doğruca Norrec'in üzerine saldırdılar. Arkalarından üçüncü bir haydut girdi, elinde kısa, eğimli bir kılıç vardı Saldırganların her biri Norrec kadar uzun ve iri adamlardı, onu kırıp çıkarak kaçamayacağı kadar küçük pencereci bir odada kısırmışlardı.

Norrec yumruğunu havaya aldırdı, onlara bu yaptıklarını ödetmeye hazırlandı.

Havaya kaldırdığı elinde birdenbire uzun, koyu renkli bir kılıç belirdi, kılıcın kenarlarında sivri dişler vardı. Kılıç tutan eli aşağı indi, o kadar hızlı hareket etmişti ki ilk saldırgan ve Norrec nefes alacak zamanı zor bulmuşlardı.

Kılıç saldırganı biçti, etini ve kaslarını kolayca parçaladı. Hırsızın göğsünde, sanki büyü yapılmış gibi bir yarık oluştu. Kanlar o kadar hızlı akıyordu ki adam öldüğünü anlamaya fırsat bulamadı.

İlk saldırgan yere yığılınca arkadaşları olayların gidişatının aniden, ümitsiz bir biçimde değiştiğini farkettiler. Bıçaklı hırsız geri çekilmeye çalıştı ama kılıçlı arkadaşı çarpışmak için öne çıktı. Norrec haydudu bu aptallığı yapmaması için uyarmak istedi ama çoktan dövüşmeye başlamışlardı bile.

Bir, iki vuruş. Zırh, karşısındakinin sadece iki vuruş yapmasına izin verdi. Saldırgan kılıcını üçüncü bir darbe için havaya kaldırıncaya, Norrec'in zırhlı eli aniden kıvrılarak hamle yaptı. Kara kılıç çılgınca zikzaklar yaparak döndü.

Boğazından beline kadar açılan yaradan kanlar fışkıran ikinci saldırgan, sendeledi. Başına geleceklere umutsuzca engel olmaya çalışarak elini kaldırdı, kılıcını düşürdü.

Norrec'in eli sanki dövüşü bitirmek için sabırsızlanıyormuşçasına havaya kalktı.

Düşmanın başı yere çarptı, bir kenara yuvarlandı ve durdu; bedeni henüz yere devrilmemişti bile.

"Tanrılar!" diyerek nefesini tuttu savaşçı. O dövüşmek için eğitilmişti, katletmek için değil.

Norrec karşısında hiç şansı olmadığını anlayan üçüncü hırsız kapağına koşmaya başladı. Norrec daha fazla kan dökmek, onun gitmesine izin vermek istiyordu ama zırh iki cesedin üzerinden atlayarak adamı takip etmeye koyuldu.

Son saldırgan merdivenlerin dibinde dikilip arkadaşlarının neden başarısız olduğunu öğrenmeye çalışan hancının yanından

geçmeye çabaladı. İkisi de merdivenlerin başında duran kızıl zırhlı adama baktılar, kara kılıcı parlıyordu. Hancı belinden şaşılacak kadar uzun bir kılıç çekti, silah o kadar büyüktü ki Norrec bir an için zırhın kendi gücüne çok fazla güvendiğini düşündü. Diğer adam hâlâ kaçmaya çalışıyordu ama birdenbire hancının arkasında beliren beşinci bir adam onu tutup kavganın merkezine itti.

Onunla merdivenlerde kapışmayı düşünmüşlerse, yanılmışlardı. Norrec üçlüye doğru sıçradığını farkettiler, herhalde kendi yüzü de en az onlarınki kadar şaşkın olmalıydı. İkisi tam vaktinde geri çekilmeyi başardılar ama yukarıdaki kavgadan tek kurtulan haydut korkudan olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Uğursuz kılıç onun işini hemen bitirdi, göğsünden girip sırtından çıktı, sonra hemen geri çekildi.

"Sağ taraftan!" diye hırladı hancı. "Sağ taraftan!"

Kılıçlı adam onun dediğini yaptı. Norrec hancının planını hemen anlamıştı, iki farklı yönden saldırarak, savaşçının dikkatini dağıtacaklardı. İkisinden biri kesinlikle kendisini yaralayacaktı. Özellikle hancıdan çekiniyordu, onun kılıcı siyah kılıcın iki katı uzunluktaydı.

"Şimdi!" İki adam aynı anda saldırdılar, zırhın açıkta bıraktığı yerlere, biri Norrec'in boğazına, diğeri bacaklarına hamle yapmıştı. Bu ikisinin tıpkı Norrec'in de Sadun ve Fautzin'le birlikte savaştığı gibi daha önce birlikte savaştıklarına hiç şüphe yoktu. Eğer zırh olmasa, savaşçı oracıkta ölüp gideceğini biliyordu. Ama Bartuc'un zırhı hiçbir insanın karşı koyamayacağı bir hız ve kesinlikle savaşıyordu. Şişman saldırganın dev kılıcına karşılık vermekle kalmayıp diğer saldırganın darbesini de savuşturdu. Daha da inanılmazı, kılıç vahşi bir hamleyle ikinci adamın

gırtlğına da saplandı.

Arkadaşı yere yuvarlanınca, hancının elik iradesi de eriyip gitti. Kılıcını önünde tutmaya devam ederek kapıya geriledi. Zırh Norrec'i onun peşinden ilerlemeye zorladı ama hancının üzerine atılmadı.

Kapıyı hızla açan hancı dönüp karanlığa koşmaya başladı. Norrec, Bartuc'un zırhının onun peşinden gitmesini bekliyordu ama zırh geri dönüp cesetlerden birinin yanına gitti. Norrec cesedin yanında diz çökerken, siyah kılıç kayboluverdi, iki eli de serbest kalmıştı.

Dehşet içinde, zırhlı eldivenin parmaklarından birinin ölümcül yaranın içine girdiğini gördü. Parmağını yaradan çıkardığında üstü kanla kaplanmıştı. Kanlı parmak tahta döşemelerin üzerine bir sembol çizdi.

"Heyat tokaris!" diye haykırdı ansızın. *"Heyat grendel!"*

Zırh geri çekildi, yerdeki sembolen yoğun, yeşilimsi bir duman yükseldi. Dumanın içinde kollar, bacaklar, bir kuyruk ve kanatlar belirdi. Karşısında sürüngeimsi bir yaratık vardı, çok sayıdaki gözleri küçümsemeyle çevresine bakıyordu. Karşısında duranı görünce, yaratığın gözlerindeki küçümseme yok oldu.

"Savaş beyiii..." diye tısladı. Pörtlek gözleriyle Norrec'i daha yakından inceledi. "Savaş beyiii?"

"Heskar grendel! Heskar!"

İblis başıyla onayladı. Bir kelime daha etmeden açık duran kapıya yöneldi. Dışarıdan, kaçarak uzaklaşan atların gürültüsü geldi.

"Heskar!" diye emretti ağzı, yeniden.

Korkunç sürüngen hızla dışarı çıktı. Dışarı adımını atar atmaz, kanatlarını açtı ve yükselerek gecenin karanlığında kayboldu.

Norrec'in yaratığın amacını tahmin etmesine gerek yoktu. Bartuc'un emri üzerine avlanmaya gitmişti.

"Yapma," diye fısıldadı. Artık zırhın içindeki varlığın kendisini duyabildiğine emindi. "Bırak gitsin!"

Zırh ilk cesede döndü.

Yalvarışlarına aldırış etmiyormuş gibi görünen zırh, Norrec'i yeniden cesedin başında diz çökmeye zorladı. Daha önce tek parmağını yaraya sokan el, şimdi tamamen yaranın içine girmiş, kanla boyanmıştı.

Dışarıdan korkunç bir insan çılgılığı geldi, derken bir anda kesildi.

Norrec'in diğer elinde, başka bir silah belirdi. Bu kez çift uçlu, kıızıl bir hançer vardı elinde.

Kanat çırpış seslerini duyunca iblisin geri döndüğünü anladı ama boyunu çevirip bakamıyordu. Yaratığın gürültülü nefes alıp verişini, salonun ortasına yerleşirken kanatlarının kapanma sesini bile duydu.

"*Nestu veraki...*" Hançer cesedin boğazına ilerledi. "*Nestu verakuu...*"

Savaşçı gözlerini kapayıp dua etmeye başladı. Arkadaşlarının ölümünden hatırladığı kadarıyla, şimdi neler olacağını biliyordu. Norrec olacaklarla yüzleşmek istemiyordu, yapabilse oradan kaçıp gidecekti.

"*Nestu hanti...*"

Ama tek yapabildiği aklını ve ruhunu korumaya çalışmaktı.

"*Nestu hantiri...*"

Hançer haydudun boğazına saplandı.

* * * * *

General Augustus Malevolyn uyanıp yastıklar denizinde doğruldu, Galeona hâlâ yastıkların üzerinde yatıyor, büyücülerin gördüğü türden rüyalar görüyordu. Hiç ses çıkarmadan üzerine giysilerini geçirdi ve çadırdan dışarı çıktı.

İki nöbetçi hemen hazır ola geçti, gözleri tam karşıya bakıyordu. Malevolyn onlara başıyla selam verip yoluna devam etti.

Batıya doğru, çadırlardan bir şehir uzanıyordu, generalin sadık askerleri bu çadırlarda kalıyordu. Topraksız bir soylu olmasına rağmen Batı Krallıkları'nda eşi benzeri olmayan bir ordu toplamayı başarmıştı. Ücretini veren her hükümdar için savaşmış, gelecekte yapmak istedikleri için gerekli parayı toplamıştı. Artık başkaları için savaşmamaya and içmişti. Bir gün kendisi, Augustus Malevolyn de şu değersiz topraklardan çok daha fazlasına sahip olacaktı.

Gözlerini güneye, geniş Aranoch çöllerine çevirdi. Bir süredir, o yöne çekildiğini hissediyordu. Zengin, bereketli şehir Lut Gholein'den çok daha büyük bir ödülün kendisini beklediğini hissediyordu. Lut Gholein çöle çok yakın olmasına rağmen İkiz Denizler'in hemen yanındaydı. Bu yüzden ve ayrıca bereketli bir sahil şeridi üzerine kurulmuş olduğu için krallık çok zenginleşmişti. Pek çok fatih, şehrin hazinelerini ele geçirmeye çalışmış ama hepsi başarısız olmuştu. Lut Gholein çok iyi savunuluyor, hem de sanki büyü bir biçimde korunuyordu. Malevolyn'e

göre şehir zaten büyüyle korunuyordu. Bu toprakları koruyan bir şeyler vardı.

Bu büyülü güç, kumandanı umutlandırıyordu. Bu büyülü gücün, Malevolyn'in ele geçirmek istediği Bartuc'un mirasıyla bir ilişkisi vardı. Malevolyn bu hayaliyle ilgili rüyalar görüyor, düşünceleri hep bu konu üzerinde odaklanıyordu.

"Çok yakında," diye fısıldadı, "Çok yakında..."

Peki ya mirası ele geçirince ne yapacaksın? diye bir soru belirdi zihninde aniden. Bartuc'tan daha başarılı olabilecek misin? Zaferleri gibi hatalarını da tekrarlayacak mısın?

"Hayır..." Bunu yapmayacaktı. Bartuc'un bütün gücüne, iblis ordusuna rağmen, generalin görmezden gelemediği bir hatası vardı. O bir asker değildi. Efsanevi savaşbeyi her şeyden önce bir büyücüydü. Büyücüler, özellikle de Galeona'lar işe yarıyorlardı ama çok güvenilmez ve sanatlarıyla çok meşguldüler. Gerçek bir kumandan dikkatini savaş alanında tutmalıydı, lojistiği ve ani değişimleri takip etmeliydi. Augustus Malevolyn'in büyücülük yeteneğini geliştirememesinin nedenlerinden biri de buydu, onun gerçek tutkusu askerlik kariyeriydi.

Ama zırhı ele geçirince, Bartuc'un büyüğü senin olunca, ondan daha fazlasını başarabilir, bir askerle büyücünün gerçek birleşimi olabilirsin. Bartuc'tan daha başarılı olabilir, onu gölgede bırakabilirsin...

"Evet... Evet..." General, adının gelecekte herkesin kalbinde ve zihninde yer edeceğini hayal etti. *General Augustus Malevolyn, dünyanın imparatoru!*

İblisler bile önünde eğilecek, sana efendimiz diyecek.

İblisler. Evet, zırh kendisinin olunca, iblisleri de çağırabilecekti. Miğferi ilk giydiğinden beri gördüğü rüyaların hepsi buna işaret ediyordu. Miğferi zırhla birleştirtince, büyüler ona güç verecekti.

Zırh... Alnı kırıştı. Zırha ihtiyacı vardı!

Oysa salağın birindeydi zırh.

Malevolyn onu bulacak, o işe yaramaz salağı bulacak ve zırhı parça parça üzerinden soyacaktı. Sonra, o geri zekalıya yeni Kana Susamış Savaş Beyi'nin ellerinde ölen ilk insan olma onurunu verecekti.

Evet, general o aptalın ölümünü hatırlanmaya değer bir ölüm haline getirecekti.

Augustus Malevolyn yürümeye devam etti. Kazanacağı şöhreti, yakında eline geçecek olan karanlık güçle neler yapacağını hayal ediyordu. Ama yürürken ve hayal kurarken, çevresindeki kampı dikkatle inceliyordu. İyi bir lider, düzensizliğin kampına yayılmasına her zaman engel olmalıdır. Böyle küçük şeylere dikkat edilmediği için imparatorluklar yıkılmıştı.

Malevolyn sadık askerlerinin işlerini nasıl yaptıklarını dikkatle inceliyordu, ama meşalelerin titreyen alevinin oluşturmadığı bir gölgeyi gözden kaçırdı. Aynı gölgenin birkaç dakika önce arkasında durup kendi düşünceleri ve soruları sandığı sözleri fısıldadığını da farketmemişti.

Kendi hayalleri sandığı şeyleri, bu gölge fısıldamıştı ona.

İblis Xazax'ın gölgesi Galeona'nın çadırına yöneldi, bu gece iyi iş becermişti. Bu insan ilginç olasılıklar barındırıyordu, bunları daha sonra ayrıntısıyla inceleyecekti. Bartuc'un zırhının gerçek bir iblisi kabul etmeyeceğini uzun zaman önce farketmişti. Savaşbeyi Cehennem'de kullanılan yöntemlere inanıyordu ama

kendisinden başka kimseye güvenmiyordu. Hayır, Bartuc'un ruhunun bir bölümü bile zırhın içindeyse, taşıyıcının bir insan olmasını tercih ederdi. Bedenleri daha dayanıksız ve zayıftı ama daha kolay etki altına alınıyorlardı.

General savaş beycilik oynamak istiyordu. Xazax'ın işine gelirdi bu. Cadı da işine yarıyordu ama Bartuc'un mirasını devralabilecek birini bulursa, efendisi Belial kuşkusuz onu ödüllendirecekti. Efendisinin Cehennem'de Azmodan'a karşı girdiği savaş iyi gitmiyordu. Daha da kötüsü, En Büyük Kötü Diablo'nun ölüm-cül hapishanesinden kaçtığı haberleri de kulağına ulaşmıştı. Eğer bu doğruysa, ilk işi kardeşleri Baal ve Mefisto'yu kurtarmak olacaktı. Sonra birlikte, Azmodan ve Belial'ın ele geçirdiği tahtlarını geri almaya çalışacaklardı. O üçü, isyankar subaylarının emrinde çalışan ibislere de pek iyi davranmayacaklardı muhakkak. Eğer Belial başarısız olursa, Xazax'ın da sonu gelecekti.

"Nerelerdeydin?"

Gölge, büyücünün çadırının girişinde durdu "Bunun çok görevi var, her zaman yanında kalıp sohbet edemez, insan Galeona..." Takırdadı. Çıkardığı ses kurbanını çene kemikleri arasında parçalayan bir kum solucanının sesine benziyordu. "Ayrıca, uyuyordun..."

"Çok derin uyumuyordum, büyü yaptığını hemen farkettim. Burada büyü yapmayacağına söz vermiştin! Augustus büyüden biraz anlıyor, farkedip ne anlama geldiğini merak edebilir!"

"Bu sana söz veriyor, öyle bir tehlike yok."

"Sana tekrar soruyorum iblis! Neredeydin?"

"Miğferi biraz inceliyordum," diye yalan söyledi Xazax. Çadırın başka bir bölümüne ilerledi. "Ne giydiğinden haberi olmayan

aptalı arıyordum..."

Kadının öfkesi hemen meraka dönüştü. "Nerede olduğunu bula-bildin mi? Eğer Malevolyn'e daha fazlasını anlatabilirim..."

İblis kıkırdadı. Çıkardığı ses bir kavanoza kapatılmış öfkeli eşek arılarının sesine benziyordu. "Zırhın hiçbir zaman onun olmayacağına karar vermişken neden ona daha fazlasını anlatacaksın?"

"Çünkü miğfer hâlâ onda, seni salak, zırhı bulana kadar Augustus'a ihtiyacımız var, sadece onun miğferle bağı var."

"Doğru," dedi iblis, düşünceli bir sesle. "Miğferle bağlantısı çok sağlam... buna göre, kan bağı var sanki..."

Cadının çenesi havaya kalktı, saçlarını arkasına savurdu. Xazax bu hareketlerinin öfkелendiğı anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrenmişti. "Bu da ne demek oluyor?"

Gölge hiç tereddüt etmedi "Bu sadece şaka yapmak istedi, büyücü. Sadece bir şaka. Bartuc'tan söz ediyorduk değil mi?"

"Şaka yapmayı seven bir iblis." Galeona eğlenmişe benzemiyordu. "Pekala, ben şaka yapmayı sana bırakıyorum, sen de Augustus'u bana bırak."

"Bu, senin generalin yatağındaki yerini almayı asla düşünmez..."

Büyücü, gölgeye buz gibi bir bakış attı ve çadırı terk etti Xazax kadının Malevolyn'i bulup onun üzerindeki etkisini güçlendirmeye çalışacağını biliyordu. İblis onun general üzerindeki etkisine saygı duyuyordu ama Galeona ve kendi arasında bir savaş olsa, cadının kesinlikle kaybedeceğini de biliyordu. Ne de olsa korkunç meleklerden biri değildi o. Öyle olsa, Xazax daha çok telaşlanırdı. Melekler işbirliği yapar gibi görünür, gizlice işler

çevirir, düşmanlarıyla yüzleşmek yerine arkadan saldırırlardı.

İblisin gölgesi geri çekilerek en karanlık köşeye sindi. Şimdiye kadar bu işe hiçbir melek karışmamıştı ama Xazax dikkatli olmaya kararlıydı. Eğer bir melek ortaya çıkarsa, onu pençelerinin arasına alacak, eklemlerini tek tek koparıp çığlıklarının tatlı şarkısını dinleyecekti.

"Cesaretiniz varsa gelin melekler," diye fısıldadı karanlığa. "Bu sizi sonuna kadar açık kollarla karşılayacak, dişleri ve pençeleri de sipsivri olacak."

Çadırdaki tek gaz lambasının loş ışığı birdenbire parladı, Galeona'nın çadırını aydınlattı. O ani ışıktaki, gölge tıslayarak büzüldü. Dev böceğin zümrüt yeşili ve kan kırmızısı renkleri bir an parladı, ışığın sönmesiyle ortadan kayboldu.

Xazax öfkeyle tıkırtılar çıkarıyordu, Galeona bu halini görmediği için memnundu. Gaz lambalarının alevi sık sık harlardı, sıradan ve doğal bir olay onu bir an için şaşırtmıştı, iblis yine de çadırın rahatlatıcı karanlık köşesine büzüldü. Orada güvenle plan yapabiliirdi. Orada güçlerini güvenle Bartuc'un zırhını giyen insanı aramak için kullanabiliirdi.

Orada, ödle melekleri daha iyi gözleyebilirdi.

∴ B E Ş ∴

ürleyen yağmur bulutları günü gece kadar karanlık bir hale getirmişti ama Norrec bunun farkına bile varmadı. Hâlâ dün geceki korkunç olaylara ve bu olaylardaki rolüne alışmaya çalışıyordu. Norrec'in lanet olası altın avcılığı yüzünden başkaları da vahşice katledilmişti. Sadun ve Fautzin'in tersine bu adamlar geçmişte işledikleri suçlar yüzünden öldürülmeyi hak ediyor olabilirlerdi ama savaşçıya göre ölümleri çok korkunç olmuştu. Özellikle hancı, feci bir biçimde can vermişti, geri gelen iblis ayrıntılı çalışmasının kanıtlarını da beraberinde getirmişti. Norrec, Cehennem canavarının kısa bir süre sonra ödülüyle birlikte kendi ülkesine döndüğü için müteşekkirdi.

Tabii bu, zırhın dehşet verici çalışmalarına şahit olmasına engel olmamıştı. Umutsuz savaşçı yürürken, bir yandan da dün gece yine kanla boyanan zırha bakmamaya çalışıyordu. Daha da kötüsü, Norrec iyice yıkamasına rağmen yüzünde hâlâ birkaç kan lekesi kaldığının farkındaydı. Zırh korkunç işlerini özenle gerçekleştirmişti.

Norrec düşüncelerinin korkunçluğuyla savaşırken, zırh da onu batıya doğru sürüklüyordu. Gök arka arkaya gürlledi, rüzgar uğulduyordu ama zırh hâlâ yoluna devam ediyordu. Norrec'in, fırtına kopsa bile onun yola devam edeceğine dair şüphesi yoktu.

En sonunda küçük bir nimete kavuşmuştu, hanın salonunda, duvardaki bir askıdan eski, tozlu bir yolculuk pelerini almıştı. Pelerinin hırsız hancıya ait olma ihtimali çok fazlaydı ama Norrec böyle şeyler düşünmemeye çalışıyordu. Pelerin zırhın büyük bir bölümünü kaplıyordu, yağmur yağarsa biraz koruma da sağlayacaktı. Küçük bir lütuftu bu ama Norrec pelerin için minnettardı.

Batıya ilerledikçe manzara da değişiyor, dağlar tepelere, hatta düzlüklere dönüşüyordu. Aşağılara ilerledikçe hava da sıcaklaşıyordu. Bitki örtüsü gürleşiyor, savaşçının daha güneyde olduğunu bildiği sık ormanları andırıyordu.

Artık denizin kokusunu da alabiliyordu. Arkadaşlarıyla birlikte taşıdıkları haritalardan hatırladığı kadarıyla İkiz Denizler'in kuzeyine doğru ilerliyordu. Norrec aslında güneybatıya ilerleyip Vizjerei'lerden birini bulmayı ummuştu ama lanetli zırhın başka planları olduğundan şüpheleniyordu. Bir an zırhın, çaresiz bedenini de koyu renkli derinliklere sürükleyip denizi yürüyerek geçeceğinden korktu. Ama Bartuc'un zırhı ona çok iyi bakmasa da canlı kalmasını sağlamıştı Gizemli amaçlarına erişmesi için Norrec'in yaşaması gerekiyordu herhalde.

Peki ya sonra ne olacaktı?

Rüzgar hızlandı, lanetli zırhın azmine rağmen, az daha Norrec'i deviriyordu. Yağmur yağmamıştı ama hava kapanıyor, nem ve sis topluyordu. Norrec uzağı göremiyordu, zırhın kendisini yanlışlıkla bir uçurumdan aşağı düşüreceğinden korkuyordu.

Öğle olmuştu. Gece yarısı olsa da fark etmezdi, çünkü güneş ışıkları kalın bulut tabakalarını delip geçemiyordu. Norrec bir anlam veremediği emirler yağdırarak küçük iblisleri yeniden çağırmıştı. Gittikçe artan sise rağmen birkaç dakika içinde avlarını getirdiler, bu kez bir geyik yakalamışlardı. Norrec karnını do-

yurdu, sonra da küçük, boynuzlu iblislerin hayvanın cesedinden geriye kalanları cehennemi mekanlarına geri götürmelerine memnuniyetle izin verdi.

Durmadan ilerliyordu, deniz kokusu da giderek artıyordu. Önünü neredeyse hiç göremiyordu ama denizden ve zırhın gitmek istediği yerden çok uzakta olamayacağını biliyordu.

Sanki düşüncesini okur gibi, sislerin arasında bir bina belirdi. Sonra bir tane daha. Aynı zamanda uzaktan sesler duymaya başladı, çalışan adamların sesleriydi bunlar.

Ellerini kontrol edebilen yorgun yolcu pelerine sıkı sıkı sarıldı. Burada yaşayanlar, üzerindeki zırhı ne kadar az görürlerse, o kadar iyi idi.

Kasabada ilerlerken, uzakta belirsiz ama geniş bir şekil gördü. Bir gemi. Acaba limana yeni mi demir atmıştı, yoksa yola çıkmaya mı hazırlanıyordu? Eğer yola çıkmaya hazırlanıyorsa, büyük ihtimalle zırh o gemiye binmek isteyecekti. Yoksa Norrec'i niye buraya getirsindi ki?

Denizci giysileri giymiş bir adam Norrec'e doğru ilerliyor, kolunun altında bir paket taşıyordu Gözleri ve yüz hatları Fautzin'i andırıyordu ama yüzü çok daha canlıydı.

"Selam yolcu! Yolculuk etmek için pek de iyi bir gün sayılmaz, değil mi?"

"Öyle." Norrec bir kelime daha etmeden adamın yanından geçip gidecekti, zırhın bu adamı da öldüreceğinden korkuyordu. Ama ayakları birdenbire durdu.

O durunca karşısındaki adam da durdu. Hâlâ sırttan denizci Norrec'i sorguya çekti, "Nereden geliyorsun? Bir batılıya benziyorsun ama uzamış sakallarının altındaki yüzünü seçmek oldukça

zor!"

"Batı, evet," dedi savaşçı. "Ben... kutsal bir yeri ziyarete gitmiştim."

"Dağlarda mı? Orada keçilerden başka bir şey yok!"

Norrec bacaklarını kımıldatmaya çalıştı ama başaramadı. Zırh ondan bir şey yapmasını istiyordu ama ne olduğunu anlatamıyordu. Hızla ve öfkeyle düşünmeye koyuldu. Zırh onu bir liman kentine getirmişti. Norrec onun bir yere gitmek istediğini biliyordu, büyük ihtimalle uzaktaki gemiye binmek...

Gemi...

Karanlık şekle işaret ederek sordu, "Bu gemi. Ne zaman yola çıkıyor?"

Denizci başını çevirerek gemiye bir göz attı. "*Napolys* mi? Daha yeni geldi, iki, belki beş gün daha limanda kalır. En kısa sürede yola çıkacak olan gemi *Atmaca Alevi*, şu tarafta" Güneye işaret etti ve eğilerek –Norrec'e göre kendisine çok yaklaştı– konuşmaya devam etti. "Seni uyarmam gerek. *Atmaca Alevi* iyi bir gemi değildir. Her an denizin dibini boylayabilir, ona göre. En iyisi *Napolys*'i ya da benim güzel kızım *Odyssey*'yi beklemek. Ama onların yola çıkması bir hafta sürer. Biraz daha bakım yapılması ve yeni mallar yüklenmesi gerek."

Bacakları hâlâ kımıldamıyordu. Zırh başka ne öğrenmek istiyor olabilirdi?

Gemilerin nereye gittiğini mi? "Bu gemilerin her birinin ne yöne gittiğini söyleyebilir misin?"

"Benim gemim Lut Gholein'e gidiyor ama sana söylediğim gibi, yola çıkmamıza daha bir hafta var. *Napolys*, Kingsport'a gidiyor,

uzun bir yolculuk yapacak ama senin Batı Krallıkları'na da uğrayacak. Seni eve daha çabuk ulaştırır bence. Senin istediğin gemi o olmalı, değil mi?"

Norrec hâlâ kımıldayamıyordu. "Peki ya *Atmaca Alevi*?"

"Yarın sabah yola çıkıyor sanırım, ama seni yeniden uyarsam iyi olacak. O gemi bir gün Lut Gholein'den dönemeyecek, tabii ki önce oraya varmayı başarırsa!"

Askerin bacakları hızla hareket etmeye başladı. Zırh en sonunda bilmek istediklerinin hepsini öğrenmişti. Norrec denizciye başıyla selam verdi, "Teşekkürler."

"Uyarıma kulak ver!" diye seslendi denizci. "En iyisi beklemek!"

Bartuc'un zırhı Norrec'i küçük kasabadan geçirip limanın güneyine götürdü. Denizciler ve kasabanın yerlileri, geçerken Norrec'e bakıyorlardı. Batılı görüntüsü onlara değişik geliyordu ama hiçbir şey söylemediler. Liman küçük ama işlek bir yerdi. Norrec limanın güneş ışığı altında daha etkileyici görüneceğini tahmin etti ama büyük ihtimalle bunu görme olasılığı yoktu.

Limanın en güneyine ilerleyince Norrec'in içini bir huzursuzluk kapladı. Kasabada gördüğü yerlerin tam tersine burası daha yıkık döküktü ve gördüğü birkaç adam ona kendisini soymaya kalkan zavallı aptalları hatırlatmıştı. Daha da kötüsü, limanın bu tarafındaki tek gemi lanetli zırhın yapmak istediği yolculuğa hiç uygun görünmüyordu.

Eğer karanlık bir ruh uzun süredir denizin derinliklerinde yatan bir gemiyi su yüzüne çıkarıp yaşayanların dünyasına ait bir şeymiş gibi göstermek istese, ancak *Atmaca Alevi* kadar şeytani olabilirdi onun gemisi. Üç direği kefeni andıran yelkenlere sarılı,

uzun, iskelet gözcülere benziyordu. Geminin önündeki heykel eskiden yuvarlak hatlı bir denizkızı olmalıydı ama su ve rüzgar-
dan yıpranmıştı. Artık çığlık atan bir deniz banshee'sine⁵ benzi-
yordu. Geminin teknesine gelince, uzun süre önce zifte bulan-
mış gibi kapkara olmuştu. Yanlarında çizikler ve yarıklar vardı.
Norrec geminin renkli bir geçmişi olduğunu düşündü ve savaşta
ya da korsan gemisi olarak kullanılıp kullanılmadığını merak
etti.

Mürettebatı görmedi, geminin burnunda eski bir palto giymiş
sıska bir adam duruyordu. Norrec böyle korkunç bir gemide yol-
culuk etmek istediğine emin değildi ama zırhın istediklerini yap-
mak zorundaydı. Zırh hiç duraksamadan isteksiz Norrec'i iskele
tahtasından geçirip bitkin adama götürdü.

"Ne istiyorsun?" Bir deri bir kemik olan yaşlı adamın kâğıt gibi
ince cildinin altından kemikleri sayılıyordu. Bir gözü kördü,
Norrec'in sol yanına bakıyordu. Diğer gözü kanlıydı, şüpheyle
parlayarak Norrec'i inceliyordu.

"Lut Gholein'e gitmek istiyorum," diye yanıtladı Norrec, bu işi
olabildiğince çabuk bitirmek istiyordu. Eğer istediklerini yapar-
sa, belki de Bartuc'un zırhı onu bir süre rahat bırakırdı.

"Limanda başka gemi var!" diye öfkeyle yanıt verdi kaptan, tu-
haf bir aksanı vardı. Geniş kenarlı bir şapkanın altındaki fildişi
beyazı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bir zamanlar Batı Krallık-
ları'ndan bir subaya ait olan soluk yeşil palto belli ki bu adamın
eline geçmeden önce uzun süre başkaları tarafından giyilmişti.

5 *Banshee*: Banshee'ler ölümün habercisidir, özellikle de eski bir ailenin
bir üyesinin. Birkaç tanesi feryat etmek için bir araya gelirse, bu kutsal
ya da büyük bir adamın öleceğinin habercisidir. Banshee'lerin uzun saç-
ları, yeşil elbiseler üzerinde gri kübbeleri ve sürekli ağlamaktan kıpkır-
mızı gözleri vardır.

"Yolculara hizmet edecek vakit yok!"

Norrec adamın pis kokulu soluğuna aldırış etmeden ona eğildi, "İyi para veririm."

Kaptanın hali tavrı hemen değişti. "Ya?"

Zırhın handa yaptıklarını tekrarlayacağına güvenen Norrec söze devam etti, "Tek ihtiyacım bir kamara ve yemek. Eğer yol boyunca tek başıma kalacaksam, bu daha da iyi. Beni Lut Ghole-in'e götür yeter."

Kadavraya benzeyen kaptan onu dikkatle inceledi. "Zırh?" Çenesini ovaladı "Subay?"

"Evet." Norrec'in kaçmakta olan dönek bir subay olduğunu sanmasında bir sorun yoktu. Bu büyük ihtimalle fiyatı yükseltecekti ama kaptan ona daha çok güvenecekti. Norrec'in buradan gitmesi gerekiyordu.

Yaşlı adam kemikli çenesini yeniden ovaladı. Norrec onun ince bileğinin paltonun altından görünen kısmının dövmelerle kaplı olduğunu gördü. Geminin bir zamanlar korsan gemisi olduğu konusunda yanılmamıştı herhalde.

"On iki draclin! Sadece yatak, mürettebattan uzak dur, çok az konuş! Demir atınca gemiyi hemen terk et!"

Norrec fiyat hariç her şeyi kabul etti. Acaba draclin kendi ülkesinin parasına göre ne kadar ediyordu?

Merak etmesine gerek olmadığını anladı. Sol eli uzandı, zırh eldivenin avucunda altınlar belirdi. Kaptan aç gözlü bir tavırla altınları süzdü, hepsini tek tek Norrec'in avucundan aldı. Gerçek olduğundan emin olmak için birini ısırdı, sonra hepsini belindeki eski püskü keseye doldurdu.

"Gel!" Topallayarak Norrec'in yanından geçti. Sol bacağında dört yandan çizmelerine kadar inen destekler vardı. Geniş bağları gören ve savaş alanında doktorluk deneyimi olan Norrec, kaptanın o destekler olmadan ayağa bile kalkamayacağını anladı. Kaptan bacağına yeniden baktırmalıydı, hem bağlar hem de destekler uzun süre önce takılıp sonra unutulmuş gibi görünüyordular.

Norrec kamarasını görünce verdiği on iki draclin'in ederi ne kadar olursa olsun bu kamara için çok fazla olması gerektiğini düşündü. Handa kaldığı oda bile bu kamaradan daha rahat görünüyordu. Kamara bir dolaptan ancak biraz daha büyüktü, odadaki tek konfor, duvara çivilenmiş çürük bir ranzaydı. Yatak örtüleri lekeliydi, o kadar kirli ve kaba bir kumaştan yapılmışlardı ki sanki yelkenlerden kesilip kotarılmış gibiydiler. Odayı çürük balık kokusu kaplamıştı, yerdeki izlerden odada kavga edilmiş olduğu anlaşıyordu. Odanın üst köşelerinde, Norrec'in kafasından daha büyük örümcek ağları aralık kapıdan içeri giren rüzgar yüzünden sallanıyordu. Duvar kenarları bir tür yosunla kaplanmıştı.

Başka şansı olmadığını bilen Norrec iğrendiğini belli etmedi. "Teşekkürler, kaptan."

"Casco," diye homurdandı iskelete benzeyen adam. "İçeri! Çan çalınca yemek! Anladın?"

"Evet."

Başıyla kısa bir selam veren Kaptan Casco onu tek başına bıraktı. Adamın öğüdünü dinleyen Norrec kapıyı arkasından kapattı ve sarsak yatağın üzerine oturdu. Üzülerek kamaranın içerideki kokuyu hafifletecek bir lombozu bile olmadığını gördü.

Ellerini gerdi ve gevşetti, sonra bacaklarını kullanmayı denedi, iş birliği yaptığı için istediği gibi hareket edebiliyordu ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu. *Zırh, Atmaca Alevi'nde fazla sorun çıkarmayacağını düşünüyor olmalı*, dedi kendi kendine. Gemiden aşağı atlayıp denizin dibine gömülmekten başka ne yapabilirdi ki? Durumu çok ümitsiz olmasına rağmen hayatını sona erdirmeyi henüz düşünmüyordu, özellikle böyle korkunç bir yöntemle. Ayrıca Norrec bunu yapmaya olanak bulacağına bile şüpheliydi, zırh onun canlı kalmasını istiyordu.

Başka türlü nasıl zaman geçireceğini bilemediği için uyumaya çalıştı. Kokuya rağmen, belki de koku yüzünden uykuya dalmayı başardı. Ne yazık ki rüyaları yine çok sıkıntılıydı, kendi rüyalarına hiç benzemedikleri için daha da can sıkıcıydılar.

Yine Bartuc olmuştu, yaptığı korkunç şeylerden zevk duyuyordu. Onun liderliğini kabul etmekte geciken küçük bir yerleşim birimi öfkesini tatmıştı. Kasabanın yaşlıları ve bir çok seçilmiş zavallı toplandı, dövüldü, sonra da geriye kalanların iyiliği için derileri yüzüldü. Onları gözetlerken bulunan bir Vizjerei, savaş beyinin odasını aydınlatan bir meşale olarak kullanıldı. Şeytani hizmetkarları bile titremişlerdi. Bir çan sesi geldi...

Ve Norrec rahatlayarak uyandı. Gözlerini kırptı, en sonunda yemek çanı çalana kadar uyuduğunu anladı. Yemeğin hoşuna gitmeyeceğini tahmin ediyordu ama o kadar çok acıkmıştı ki yemek zorundaydı. Ayrıca, zırhın onu beslemek için küçük iblisleri çağırmasını da göze alamazdı. Neyi yenebilir bulacakları belli olmazdı.

Savaşçı pelerinin çevresine sararak dışarı çıktı. Yorgun, sinirli görünüşlü adamlar geminin içine doğru ilerliyorlardı. Onların da yemeğe gittiklerini tahmin eden Norrec peşlerinden giderek yıkık dökük bir salona girdi Sessizlik içinde sıraya giren eski as-

kere sert bir ekmek parçası ve ne olduğu belirsiz bir et yemeği verildi. Norrec neredeyse hancının verdiği yiyecekleri arayacaktır.

Sert görünüşlü tayfaya bir göz atan Norrec odasına çekilmeye karar verdi. Yemeğini güverteye taşıdı, kabinine dönmeden önce bir an parmaklıkların yanında durup temiz deniz havasını ciğerlerine çekti.

Sisli güvertede birinin durduğunu gördü.

Yemek tabağı elinden düştü, yemek güverteye yayıldı, Norrec bunun farkına bile varmadı.

Fautzin. Adam cübbesini çevresine sarmıştı ama Norrec gördüğüünün o olduğuna emindi.

Eski savaş arkadaşı ölü gözleriyle dik dik ona bakıyordu. Norrec bulunduğu yerden bile, Vizjerei'nın boğazındaki kocaman deliği görebiliyordu.

"Salak!" diye kükredi Norrec'in arkasından güverteye çıkan Casco. "Pisliğe bak! Sen temizle! Yardım yok!"

şaşıran savaşçı omzunun üzerinden kaptana, sonra da yere dökülen yiyeceklerle baktı. Etlerin bir kısmı Bartuc'un çizmelerinin üzerine dökülmüştü.

"Temizle! Yardım yok! Bu gece başka yemek yok!" Casco topallayarak uzaklaştı, bir yandan da kendi dilinde bu yabancı şeytanlara sövüp sayıyor olmalıydı.

Kaptanın öfkesine rağmen, Norrec dökülen yemeği hemen unuttu, onun yerine bakışlarını güverteye çevirip bakmaya başladı.

Hiçbir şey yoktu. Mezardan çıkıp gözlerini kendisine diken bir adam göremedi. Korkunç gölge ortadan kaybolmuş, belki de hiç orada olmamıştı.

Elleri titriyordu, tökezledi, biraz önce gördüğünü sandığı görünüşten başka bir şey düşünemiyordu. Ölmüş olduğuna emin olduğu Fautzin boş gözleriyle kınayarak ona bakıyordu.

Kaptan Casco'nun emirlerine aldırış etmeden aceleyle kamarasına döndü, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Yatağın üzerine oturana kadar nefes almaya bile cesaret edememişti.

Savaşı kaybetmişti. Büyücünün hayaleti bunun ilk ve en belirgin işaretiydi. Norrec aklını kaybediyordu Lanetli zırhın ona yaşattığı korkular savaşçının aklını kaçırmaya neden oluyordu. Artık tamamen delirmesi an meselesiydi. Artık kendini kurtarmasına imkan yoktu.

Artık Bartuc'un mirası sadece bedenine değil, ruhuna da sahip olacaktı.

* * * * *

Bitkin Kara Nightshadow küçük ve perişan liman kasabasını biraz tiksintiyle inceledi. Ormanın güzelliğine ve kendi ırkının dikkatle yontulmuş adetlerine alışkın olduğu için, liman kasabası Gae Kul'u, yıkanmamış bedenlerin kötü kokusu ve maddiyata düşkünlükle dolu buluyordu. Kara, bir nekromensır olduğu için yaşarken yapılanlar ve ölümden sonra başa gelenlerin aynı derecede önemli olduğunu düşünüyordu. İnsanın iki tarafla da aynı ciddiyetle ilgilenmesi gerektiğine inanıyordu. Bu kasabada geçirdiği ilk dakikalarda gördüğü şeyler saygınlıktan çok uzaktı.

Buraya bu kadar çabuk gelebilmek çok çaba sarf etmesini gerek-tirmişti. Bu çaba onu fiziksel ve ruhsal yönden çok yormuştu, çok fazla büyü gücü kullanması gerekmişti. Uyumayı çok isti-yordu ama buraya kendisinin de tam olarak anlamadığı neden-lerden dolayı gelmişti, bu yüzden bazı yanıtlar bulabilmek umu-duyla en azından çevreyi araştırması gerekiyordu. Hem Bar-tuc'un zırhı, hem değerli hançeri, hem de iki ceset kaybolmuştu. Genç nekromensır bütün bilgisini onların yerlerini bulmak için kullanmış, öğrendikleri onu buraya yöneltmişti. Liman kasabası-nın onlarla ne bağlantısı olduğunu bilmiyordu ama iyiye işaret olduğunu sanmıyordu. Kara, ğretmenlerine danışabilmeyi iste-di ama zaman kaybetmemesi gerekiyordu, kendine güvenmek üzere eğitilmişti. Takip etmeyi bıraksa, daha sonra iz sürmek çok g olacaktı. Bunu göze alamazdı. Hırsızlar zırhı denizin ötesindeki ülkelere götürmeyi düşünüyorlarsa, onları hemen durdurmak zorundaydı.

Hayaletlere gelince, o huzursuzluk verici ikili hakkında ne yapa-çağını hiç bilmiyordu. Eğitimi sırasında, öyle davranan hayalet-lerden söz edildiğini hiç duymamıştı.

Yanından geçtiği denizcilerin arsız bakışlarına hiç aldırış etme-den, karşısına çıkan ilk hana girdi. Abanoz rengi saçlı büyücü-nn yemeğe ihtiyaı vardı, bir yandan da işe yarar bilgiler toplama-yı umuyordu. Bartuc'un zırhını taşıyanlar, o etin yolculuktan sonra bir şeyler yiyip içmek istemiş olmalılardı.

Adı *Yüzbaşının Makası* olan han, göründüğünden biraz daha iyi bir yer ıktı. Bina eski ve yıkık dökük görünmesine rağmen, kır saçlı, heybetli hancı içeri-yi temiz ve düzenli tutuyordu. Kara, adamın bir zamanlar donanmada subaylık yapmış olduğunu he-men anladı, görünüşe göre daha zengin Batı Krallıkları'ndan bi-rinde çalışmıştı. Neşeli birine benzeyen, kalın favorili dev adam,

hesabı vermeden ayrılabilceğini sanan müşterilerinden biriyle hiç tartışmaya girmede. İlerlemiş yaşına rağmen, çok daha genç denizcileri kolaylıkla idare edebiliyordu. Parasını almakla kalmadı, suçluyu dışarı, çamur ve sislerin arasına da fırlattı.

Ellerini önlüğüne silen hancı yeni müşterisine döndü. "İyi akşamlar, hanımım!" Şişman göbeğine rağmen zarafetle eğildi. Kara'yı görünce yüzü aydınlanmıştı. "Yüzbaşı Hanos Jeronnan, emrinizdeyim! Bu küçük iş yerimi varlığınıza aydınlatıyorsunuz!"

Böyle iltifatlara alışık olmayan Kara ilk önce yanıt vermedi. Onu şaşırttığını farkedenden Yüzbaşı Jeronnan sabırla kendine gelmesini bekledi.

"Teşekkürler, Yüzbaşı," dedi Kara, en sonunda. "Biraz yemek istiyorum, eğer vaktiniz varsa birkaç soru da sormak isterim."

"Senin için, sevgili küçüğüm, zaman yaratırım!"

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak uzaklaştı. Kara yüzünün kızardığını hissetti. Yüzbaşı Jeronnan'ın iltifatlarının altında hiçbir ima olmadığı aşıkardı ama kara büyücü yoğun eğitimi sırasında dış görünüşüne yapılan iltifatlara nasıl karşılık vermesi gerektiğini öğrenmemişti. Bazı kardeşlerinin onu çekici bulduğunu biliyordu ama Rathma'nın müritleri böyle konulara da her şeye olduğu gibi resmiyetle yaklaşırlardı.

Duvar kenarındaki masalardan birine oturan Kara, diğer müşterileri inceledi. Çoğu bir şeyler yiyip içiyordu ama bazıları başka şeylerle meşguldü. Utanç verici giysiler giyen bir kadının bir denizciye doğru eğildiğini gördü. Kadının niyetini adama belli etmesi için sözcüklere ihtiyacı yoktu. Sağ tarafındaki iki adam, bir anlaşma üzerine pazarlık ediyorlardı, Kara'nın hiç bilmediği bir dilde konuşuyorlardı. Müşterilerden bazıları Kara'yı Yüzbaşı Je-

ronnan'dan çok daha belirgin bir ilgiyle inceliyorlardı ama onun kibarlığından yoksundular. İlgisini göstermekte çok ileri giden bir adama gümüş rengi gözleriyle buz gibi bir bakış attı. Adam o kadar rahatsız oldu ki hemen arkasını döndü, kafasını içki bardağına doğru eğip birkaç saniye titredi.

Hancı içinde kızarmış balık ve deniz sebzeleri olan bir tabağı taşıyarak geri döndü. Tabağı ve bir bardağı Kara'nın önüne koydu. "Bardakta elma şarabı var. Buradaki en hafif içkidir, hanımım."

Kara bir an ona Rathma'nın müritlerinin yaptığı seri bitkisel karışımları anlatmayı düşündü ama bunun yerine minnettarlıkla hafif içkiyi kabul etmeyi tercih etti. Yemeğine baktı, baharatlar balığa çok güzel bir koku vermişti. O kadar açtı ki denizden yeni çıkmış bir balığı bile yiyebilirdi. Yine de burada bu kadar lezzetli bir yemek bulmak onu çok memnun etmişti. "Borcum nedir?"

"Arkadaşlığınız yeter."

Kara müşterilerden birine kendisini sunan kadını düşündü, tüyleri diken diken oldu. "Ben..."

Yüzbaşının yüzü kızarmıştı. "Hayır, Hayır! Sadece senin gibi güzel müşterilerim pek olmuyor, kızım! Burada oturup sorularını yanıtlamayı kastetmiştim! Kötü bir niyetim yok!" Jeronnan kıza doğru eğilip fısıldadı. "Ayrıca Rathma'nın yolunu takip eden birine karşı dikkatli davranmam gerektiğini bilirim!"

"Benim ne olduğumu bilmene rağmen yine de masama oturmak mı istiyorsun?"

"Hanımım, ben bütün denizleri ve Büyük Okyanusu dolaştım. Pek çok büyü gördüm ama en güvenilir büyücüler her zaman Rathma büyücüleriydi..."

Kara hafifçe gülümseyerek adamı ödüllendirdi, yüzbaşının zaten kırmızı olan yanakları daha da kızardı "O zaman belki de sana güvenip sormak istediklerimi sorabilirim."

Yüzbaşı arkasına yaslandı. "Önce spesiyalitemi ye ve ne düşündüğünü söyle, ancak ondan sonra."

Kara balığı kesip küçük bir lokma aldı. Hemen bir parça daha kesip onu da ağzına attı ve çabucak yuttu.

Jeronnan'ın yüzü ışıldadı. "Demek beğendin?"

Çok beğenmişti. Doğunun ormanlarında çeşit çeşit baharatlar vardı ama nekromensır daha önce böyle bir balık tatmamıştı. Kara düşündüğünden çok daha kısa bir surede yemeğinin çoğunu bitirmişti. En sonunda biraz kendine gelmişti.

Yüzbaşı Jeronnan arada bir izin isteyip diğer müşterileriyle ilgileniyordu. Kara yemeğini bitirdiğinde salonda sadece iki müşteri kalmıştı. Bunlar, yemek yiyip içki içmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun görünen suratsız denizcilerdi. Hancı karşısına oturdu ve beklemeye başladı.

"Benim adım Kara Nightshadow," diye söze başladı. "Ne olduğumu biliyorsun."

"Evet, ama daha önce sana benzeyenini görmemiştim."

Kara iltifatlarla vakit kaybetmek istemediği için ısrarla soru sormaya başladı. "Yüzbaşı, son günlerde kasabada gözünüze çarpan bir değişiklik oldu mu?"

Adam güldü. "Gea Kul'da mı? Asıl değişiklik burada sıradan birini görmek olur."

"Peki ya... peki ya bir hayvanın sırtına yüklenmiş bir zırhla yolculuk eden bir adama rastladınız mı?" Nekromensır bir an durup biraz daha düşündü. "Ya da zırh giyen bir adam gördünüz mü?"

"Buraya askerler de gelir. Hepsi de zırh giyer."

"Kan kırmızı metalden yapılmış bir zırh?"

Jeronnan'ın alnı kırıştı "Bunu hatırlardım, ama hayır. Öyle birini görmedim."

Umutsuz bir durumdu. Kara başka, çok daha önemli bir soru sormak istiyordu ama bu soruyu sorarsa yüzbaşının tavrının değişeceğinden korkuyordu. Adam Kara'nın halkını biliyor olabildi ama bazı konular onun bile kabul edemeyeceği kadar karanlıktı. Mesela yürüyen cesetler çok sinir bozucu olabilirdi.

Kara başka sorular sormak için ağzını açtı ama konuşmak yerine birden esnemeye başladı.

Arkadaşı onu inceledi. "Kabalık etmek istemem, hanımım ama normalden çok daha solgun görünüyorsunuz. Bence güzelce dinlenmeniz gerekiyor."

Kız ona karşılık vermek için ağzını açtı ama yeniden esnedi. "Galiba haklısınız."

"Birkaç tane boş odam var, kızım. Sana bedavaya vereceğim, merak etme, karşılığında hiçbir şey istemem."

"Size para vereceğim." Kara kemerindeki keseden biraz para çıkardı. "Bu yeterli mi?"

Adam paranın çoğunu geri verdi. "Bu yeterli. Paranı ortalığa saçma. Herkes benim kadar iyi niyetli olmayabilir."

Nekromensır zorlukla hareket edebiliyordu. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Buraya daha hızlı gelmek için kullandığı büyü onu çok yormuştu. "Eğer sakıncası yoksa hemen odama çekilmek istiyorum."

"Bana birkaç dakika versen iyi olur. Burada bulabildiğim yardımcılarını düşünüyorum da, odan hazır olmayabilir. Hiçbir yere ayrılma, hemen döneceğim."

İtiraz edecek zaman bırakmadan oradan ayrıldı. Kara daha dik oturup uymamaya çalıştı. Hem büyü, hem de fiziksel çaba onu tüketmişti ama hissettiği yorgunluk normalde olması gereken- den çok daha fazlaymış gibi geliyordu ona. Neredeyse bunun se- bebinin...

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak kapıya yöneldi. Belki de Yüzbaşı Hanos Jeronnan sandığı kadar iyi niyetli değildi. Belki de o hoş tavırlarının arkasında daha karanlık düşünceleri saklı- yordu.

Doğru dürüst düşünemediğinin farkında olan nekromensır sen- deleyerek kapıya ilerledi. Köşede oturan iki denizcinin ne dü- şündüğünü önemsemiyordu. Eğer dışarı çıkabilirse, belki de ka- fasını toplayıp doğru dürüst düşünebilirdi. Limandaki iğrenç ko- kulara rağmen, deniz havası kendini toplamasına yardımcı ola- caktı şüphesiz.

Bacakları o kadar güçsüzleşmişti ki az daha kapıdan dışarı yu- varlanıyordu. Hemen derin nefesler almaya başladı. Başındaki ağırlık biraz azalmıştı, çenesini biraz daha iyi görebiliyordu ama kara saçlı büyücünün daha fazlasına ihtiyacı vardı. Doğru dürüst düşünmeyi başarana kadar hancıya ne yapacağına karar verme- yecekti.

Derin bir nefes daha aldı. Kafası biraz daha açıldı ama üzerine hemen bir huzursuzluk çöktü.

Karanlık sise baktı ve birkaç adım ötesinde, yıpranmış bir seyahat cübbesi giyen birinin durduğunu gördü. Cübbesinin başlığı yüzünü gölgeliyordu ama daha kısa boylu olan Kara cübbeden çıkan solgun elini görebiliyordu. Adamın elinde sisli gecede bile parıldayan bir hançer vardı.

Fildişi bir hançer.

Kara'nın hançeri.

Adam diğer solgun eliyle uzanıp başlığını biraz geri çekti, nekromensır bu yüzü daha önce de görmüştü. Bartuc'un mezarındaki Vizjerei'ydi bu.

Boğazı parçalanmış Vizjerei.

Arkasından çatlak bir ses geldi; "Büyün... onu... daha çok., etkilemeliydi."

Kara arkasına dönmeye çalıştı, bedeni hâlâ çok yavaştı. Aynı zamanda, bütün eğitiminin, bütün büyülerinin bir değil, iki saldırganı da hemen farketmesini sağlamadığını gördü.

Diğer solgun yüz de acımasızca gülümsedi. Adamın kafası, sanki bedenine tam oturmuyormuşcasına yana yatıktı.

Mezardaki diğer ceset. Boynu kırılmış olan ince, kaslı adam.

"Bize... başka seçenek., bırakmayın."

Kolunu havaya kaldırmıştı, elinde kabzası aşağıya dönük bir bıçak vardı. Bu bilgi, Kara'nın yavaşlamış beynine ulaşana kadar, hayaletin eli hızla aşağı indi.

Darbe Kara'nın şakağına isabet etti. Darbenin şiddetiyle kendi çevresine döndü, eğer ona vuran yaşayan ölü yakalamasaydı kafasını taş zemine çarpacaktı. Hayalet şaşırtıcı bir nezaketle bayılmak üzere olan kadını yere yatırdı.

"Bize... gerçekten de... başka seçenek... bırakmadın."

Kara bayıldı.

∴ ALTI ∴

Norrec sabah yemeği vakti gelene kadar kamarasından çıkmadı Yemeğini almaya gidince kimse onunla konuşmadı, özellikle de güvertede bıraktığı pisliği unutmamış olan Kaptan Casco. Norrec bu durumdan memnundu, kamarasına dönmek için çok acele ediyordu.

Hem Bartuc'un zafer rüyaları, hem de Fautzin'in intikam peşindeki hayaleti yüzünden gece çok rahatsız uyumuştı. *Atmaca Alevi* en sonunda yola çıkana kadar, savaşçı sakinleşemedi. Açık denizde rahatsız ruhlar onu takip edemezdi. Hatta, gemi fırtınalı sulara doğru ilerlerken, en sonunda Norrec o korkunç görüntüyü hayal etmiş olduğunu düşünmeye başladı. Fautzin sandığı adam başka bir Vizjerei olmalıydı, durdukları liman doğu ülkelerine çok yakındı. Bu belki de sadece hayal gücünün bir ürünüydü.

İkinci seçenek ona giderek daha da olası görünüyordu. Ne de olsa, lanetli zırhın talepleri yüzünden hem fiziksel, hem zihinsel açıdan çok yorulmuştu. Sadece mezarın değil, handaki katliamın da anıları hep aklındaydı. Ayrıca, savaş beyinin zırhı dayanma gücünün sınırlarını zorlamış, askeri dinlenmesine izin vermeden ve pek çok adamı öldürecek bir hızla, zor şartlarda yolculuk etmek zorunda bırakmıştı. O kadar çabayı kendi başına harcasa, Norrec hiç şüphesiz ölecekti.

Atmaca Alevi derin sulara ilerlerken dalgalar da şiddetlenmeye başladı. Geminin omurgası çatırdadıka, Norrec denizin yıpran-

miş gemiyi çöp gibi parçalayacağını sanıyordu. Yine de *Atmaca Alevi* bir dalgadan diğerine atlayarak ilerlemeye devam ediyordu. Ayrıca, farklı farklı dış görünüşlerine rağmen, Kaptan Casco ve mürettebatı gemiyi idare etmekte çok başarılıydılar. Hızla iplere tırmanıyorlar, güvertede koşturuyorlar, gemiyi dalgalara karşı hazır tutmaya çalışıyorlardı.

Ama fırtınaya karşı bir şey yapamadılar. Denize açıldıktan birkaç saat sonra fırtına koptu, gökyüzü karardı ve şimşekler çakmaya başladı. Rüzgar hızlandı, direkleri eğip yelkenleri yırtmaya çalışıyordu. En sonunda güverteye çıkan Norrec, *Atmaca Alevi* yana yatarken güvertenin parmaklıklarına yapıştı.

"*İskele sancak!*" diye haykırdı güvertedeki Casco. "*İskele sancak!*"

Dümenin başındaki adam onun emrini yerine getirmeye çalıştı ama rüzgar ve denize karşı savaşıyordu. İkinci bir tayfa yardım etmek için yanına gitti, ikisi birlikte kaptanın emirlerini yerine getirmeyi başardılar.

En sonunda yağmur yağmaya başladı, sular Norrec'i kamarasına dönmek zorunda bıraktı. Denizcilikle ilgili hiçbir şey bilmiyordu, üstelik üzerindeki zırh yüzünden güverte kenarına her yaklaştığında hayatı tehlikeye giriyordu. Kenardan aşağı düşmesi için şiddetli bir dalga yeterli olurdu.

Tavana asılı kirli lamba hızla sağa sola sallanıyor, umutsuzca odayı aydınlatmaya çalışıyordu. Ranzanın köşesine oturup düşünmeye çalıştı. Lanetli zırhtan kurtulma umudunu hâlâ yitirmemişti ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Güçlü bir büyücüye ihtiyacı olacaktı, böyle birini tanııyordu. Keşke Fautzin'den yardım isteyebilseydi...

Güvertede gördüğünü sandığı şey bir anda yeniden aklına geldi. Norrec yeniden ürperdi. Fautzin'i unutsa iyi olacaktı. Sadun'u da. Onlar ölmüştü.

Gece oldu, fırtına hâlâ dinmemişti. Norrec kendisini zorlayarak yemek odasına gitti, ilk defa mürettebattan bazılarının ona farklı bir biçimde baktıklarını farketti. Eskiden ilgisiz ve hor gören bakışları artık neredeyse düşmanlık doluydu; düşmanca ama korku dolu bakıyorlardı. Norrec zırh yüzünden böyle olduğuna emindi. Kim olduğunu merak ediyorlardı herhalde. Zırh onun güçlü, kumanda etmeye alışık biri olduğunu sanmalarına sebep oluyordu. Böyle biri niçin *Atmaca Alevi* gibi perişan bir gemiyle yolculuk ediyordu ki?

Yemeğini tekrar kamarasına götürdü, tek başına kalmayı tercih etmişti. Bu kez yemeğin biraz daha lezzetli olduğunu farketti, belki de en son yedikleri tat alma duyusunu köreltmmişti. Norrec yemeğini silip süpürdü, sonra sırt üstü uzanıp uyumaya çalıştı. Uyumaya can atmıyordu, hem Bartuc'un rüyaları, hem de mezarla ilgili kabuslar onu çok rahatsız ediyordu. Yine de yorgunluk ağır bastı. deneyimli bir savaşçı olan Norrec yorgunluğa karşı koymaması gerektiğini biliyordu. *Atmaca Alevi*'nin şiddetle sallanması bile gözlerinin kapanmasına engel olamıyordu.

"Dinlenmek... güzel olurdu," dedi çatlak ama tanıdık bir ses. "Ama ne derler bilirsin... kötüler durup dinlenemez, değil mi?"

Norrec ayağa fırladı, gözleri ardına kadar açılmıştı. Lambadan az ışık geliyordu ama asker yarı karanlıkta bile odada başka birinin olmadığını görebiliyordu.

"Lanet olsun!" Bir kabus daha. Gözlerini lambaya diken Norrec farkında olmadan uyuyakaldığını sandı. Ses sadece kafasından gelmiş olmalıydı. Kaybettiği savaş arkadaşının sesi... Sadun'un

sesi.

Gök g mb rdedi. Atmaca Alevi titredi. Norrec ranzanın kenarına tutundu, sonra da kendini yine yataĝa bıraktı.

"Fautzin'i... dinlemeliydin... Norrec. Artık... Çok geç kalmış... olabilirsin."

Norrec dondu kaldı, bakışlarını kapıya çevirdi.

"Bize gel, dostum... Fautzin'e... ve bana gel."

Norrec doĝruldu. "Sadun?"

Cevap gelmedi ama kapısının önündeki yer döşemeleri sanki biri üzerlerinde yürüyor gibi çatırdadı, dışarıdaki her kimse şimdi de kapısının önünde duruyordu.

"Orada kim var?"

Atmaca Alevi sallandı, Norrec neredeyse yere yuvarlanıyordu. Duvara dayandı, gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Tryst'in çatırdayan, boĝuk sesini mi duymuştu?

Mezardaki korkunç olaylar onu hiçbir savaşın yıpratamadıĝı kadar yıpratmıştı ama içinde bir şey onu kapıya ilerlemeye zorluyordu. Kapıyı a ınca, büyük ihtimalle karşısında hiçbir şey olmadığını görecekti. Sadun ve Vizjerei kapının önünde onları korkunç bir biçimde öldüren arkadaşlarını bekliyor olamazlardı. Böyle şeyler sadece kamplarda gece ateşinin çevresinde fısıltıyla anlatılan hik yelerde olurdu.

Ama Norrec'in giydiĝi korkunç zırh gibi şeyler de sadece böyle hik yelerde olurdu.

Tahtalar yeniden gıcırdadı. Norrec dişlerini gıcırdattı, kapının s rg s ne uzandı.

Eldivenli eli birdenbire seğirdi, sonra uğursuz kırmızı bir renkte parlamaya başladı.

Norrec elini geri çekti, hayretle eldivenin kendi rengine dönmesini izledi. Yeniden kapıya uzandı ama bu kez hiçbir şey olmadı. Cesaretini toplayan Norrec sürgüyü çekip, kapıyı hızla açtı.

Dışarıda yağmur ve rüzgar vardı ama kapısının önünde, kemikli parmağını suçlarcasına ona uzatan korkunç bir gölge yoktu.

Pelerinini alan Norrec hızla dışarı çıktı, önce sol tarafa, sonra sağa baktı. Güvertede yelkenleri düzenlemeye çalışan adamların bulanık şekillerini gördü ama hayaletlerden hiçbir iz yoktu.

Hızla koşan ayak sesleri duydu, geminin kış tarafına baktı. Casco'nun adamlarından biri pruvaya koşuyordu. Adam Norrec'e hiç bakmadan geçecekti ama asker onu yakaladı. Denizcinin öfkeli bakışlarını görmezden gelerek haykırdı. "Burada senden önce kimse var mıydı? Kamaramın dışında duran birini gördün mü?"

Denizci başka dilde küfür eder gibi bir şeyler söyledi, sonra bir cüzzamlıdan kaçır gibi Norrec'ten kaçtı. Norrec onun uzaklaşmasını izledi, sonra dikkatini parmaklıklara çevirdi. Aklına saçma sapan bir fikir geldi ama yine de aşağı düşme riskini göze alıp geminin kenarından aşağıdaki sulara bakmaya karar verdi.

Dalgalar ara vermeksizin *Atmaca Alevi*'nin aşınmış teknesini dövüyordu. Ahşabı delip geçerek gemiyi ve içindekileri suların dibine göndermek için çok çaba gösteriyorlardı. Daha açıklardaki deniz şiddetle çalkalanıyordu, bazen sular o kadar çok yükseliyordu ki Norrec gökyüzünü görmekte zorlanıyordu.

Gizemli ziyaretçisinden hiç iz yoktu. Geminin kenarına tutunmuş sallanan intikamcı bir hayalet görmemişti. Demek ki Sadun Tryst ve Fautzin'in intikamcı gölgeleri kamara kapısının önünde

hiç durmamışlardı. Tıpkı düşündüğü gibi, onları hayal etmişti.

"Sen! Dışarıda ne yapıyorsun? İçeri! İçen!" Kaptan Casco pruva tarafından topallayarak Norrec'e doğru ilerliyordu. Tek yolcusunun dışarı çıkmasına çok öfkelenmiş gibi görünüyordu. Norrec onun kendisinin iyiliği için öfkelenmesine şüpheliydi. Mürettebatın hepsi gibi Casco'nun öfkeli kelimelerinin altında biraz da korku vardı.

"Ne oldu? Sorun mu var?"

"Sorun?" diye havladı bir deri bir kemik denizci. "Sorun? Sorun yok! Kamarana dön! Fırtına var! Delirdin?"

İçinden Casco'nun sorusuna "evet" demek gelen Norrec, adamlarla tartışma zahmetine girmedi. Topal denizcinin bakışları altında kamarasına geri döndü, kapıyı Casco'nun tehditkar suratına kapattı. Onun topallayarak uzaklaştığını duydu.

Yeniden uyuma düşüncesi hiç çekici gelmiyordu ama yine de denedi. En başta aklına pek çok soru geldi, bir tanesine bile cevap bulamıyordu. Kırmızı eldiveni ve niçin tam dışarı çıkmak üzereyken parlamaya başladığını düşünüyordu.

Eğer kapının arkasında tehlike yoksa, zırh niçin onu korumak ister gibi parlamaya başlamıştı? Doğru. Norrec'i kontrolü altına almamıştı ama yine de yaptıklarının bir amacı varmış gibi görünüyordu.

Norrec zırhın tepkisini düşünerek uykuya daldı. Derken bir anda gök gürledi ve kamarayı salladı, neredeyse derme çatma yatağından aşağı düşüyordu. Ne olduğunu şaşırان asker ne kadar zamandır uyuduğunu hesaplamaya çalıştı ama başaramadı. Fırtına hâlâ şiddetini koruyordu, demek ki bir kaç saatten fazla uyumuş olamazdı. Karşılaştığı hiçbir fırtına bir günden fazla sürmemişti

ama açık denizde durum farklı olabilirdi tabii.

Kolları ve bacakları tutulmuştu, gerindi, sonra yeniden uyumaya çalıştı.

Fırtınanın çıkardığından daha farklı, uzun bir çatırtı sesi duyunca yeniden ayağa fırladı. Çok sık duymasa da bu sesi tanımişti, kırılan ahşap sesiydi bu.

Şiddetli bir fırtınanın ortasındaki bir gemide, bu ses herkes için çok kötü bir haber demektir.

Norrec kamarasından fırlayıp güverteye koştu. Duyduğu haykırışlar mürettebatın zaten büyük bir tehlikeyle savaştığını gösteriyordu. Ama eğer düşündüğü gerçekten de olduysa işleri çok zor demektir. Geminin zarar görmesi yeterince kötüydü ama bir de bu fırtına sürerken onarmaya kalkmak...

Bir an sonra, en çok korktuğu şeyin gerçekleşmiş olduğunu gördü. Tam karşısındaki denizciler, gemi direklerinden birinin ortadan ikiye kırılmasına engel olmaya çalışıyorlardı. İplere asılarak direğin üst kısmını yerinde tutmaya çalışıyorlar, başka denizciler de zarar gören yeri levhalar, çiviler ve iplerle sağlamlaştırmaya çalışıyorlardı. Ama Norrec onların boşu boşuna uğraştıklarını görebiliyordu. Direk giderek daha tehlikeli bir biçimde eğiliyordu, o kırılınca hiç şüphesiz diğer direkleri de kıracaktı.

Bir şeyler yapmak istiyordu ama bildiklerinin hiçbirisi kendisinden daha deneyimli denizcilere yardımcı olacak türden şeyler değildi. Zırhlı ellerine baktı, kıpkırmızı renkleri onları çok kudretli, güçlü gösteriyordu. Ama Bartuc'un mirasının lanetli gücü hiçbir işe yaramıyordu.

Eldivenlerin huzursuzluk verici, mavi bir ışıkla parladığını görünce kafasındaki düşünceler silindi.

Zırh kontrolü yeniden ele geçirmişti. Norrec hızla ileri atıldığını farketti. Ama bu kez savaşçı zırha karşı mücadele etmedi, hangi yöntemle yapacağını bilmesine de işe yarar bir şeyler yapacağına emindi. Zırh amaçladığı yere ulaşmak istiyordu, eğer Norrec denizin dibine gömülürse bunu başaramayacaktı. Sadece Norrec'in hayatını kurtarmak için bile olsa harekete geçmesi gerekiyordu.

"Git! Git!" diye haykırdı Kaptan Casco, sakar yolcusunun durumu daha da kötüleştireceğinden emindi. Ama Norrec ona çarparak hızla yanından geçti, az daha topal denizciyi yere deviriyordu.

Gemi direği uğursuz bir gürültüyle çatırdadı, diğer direğin üzerine devrilmesine sadece saniyeler kalmıştı. Norrec derin bir nefes alarak zırhın yapacaklarını beklemeye koyuldu.

"Kesra! Qezal irakus!"

Askerin ağzından çıkan her kelimeye bir şimşek eşlik etti ama Norrec hiç aldırış etmedi. Etrafındaki herkes gibi o da birdenbire direğin üzerinde beliren ve çevresini saran, hatta direğe *yapışan* parlak yeşil yaratıklara bakıyordu. Güçlü, parlak ve kaygan kollarının ucunda vantuzlu parmakları vardı. Canavarların bacaklarının olması gereken yerde bedenleri dev sümüksü böcek gövdelerine dönüşüyordu. Yaratıklar tıslıyor ve sürünüyorlardı. Hayal meyal seçilebilen suratları ancak deli bir sanatçının yapabileceği palyaço suratlı yarasalara benziyordu.

Denizciler panik içinde kaçıştılar, asıldıkları ipleri ve tahtaları bırakmışlardı. Direkt düşmeye başladı.

Parıltılı canavar sürüsü direği eski yerine itti. Bazıları direği sabit bir biçimde tutarken öbürleri kırılan bölgenin çevresinde sürünmeye başladılar. Hareket ettikçe çatlakların üzerinde bir tür sıvı bırakıyorlardı. Norrec ilk başta ne yaptıklarını anlamadı

ama sonra bıraktıkları sıvının hemen sertleşerek direği desteklediğini, sabitlediğini farketti. Yaratıklar sürünerek tekrar tekrar direğin çevresinde döndüler, bitiş çizgisi olmayan bir yarışa katılmış gibiydiler. Artık direği tutmalarına gerek kalmayan kardeşleri izleyerek bekliyorlar, direğin çevresinde dönenlere cesaret vermek ister gibi tıslıyorlardı.

"*Kesra! Qezal ranakka!*"

İblisler hızla direktten aşağı indiler, bir araya toplandılar. Norrec gözlerini korkunç sürüden ayırarak direğe yaptıklarına baktı. Fırtınaya rağmen, direk artık tatlı bir meltemde sallanıyor gibi görünüyordu. Onarmakla kalmamış, öyle becerikli bir biçimde takviye etmişlerdi ki, bu yolculuğa diğer iki direktten daha rahat dayanacaktı.

Zırh sanki tatmin olmuş gibi kayıtsız bir tavırla ibislere eliyle işaret etti. Korkunç sürüyü öyle parlak bir ışık demeti kapladı ki Norrec elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldı. Yaratıkların tıslama sesi giderek yükseldi, sertleşti, derken ışık, iç çekiş sesine benzeyen bir ses çıkararak kayboldu. Salyangoza benzeyen canavarlardan hiç iz kalmamıştı.

Olup bitenlerden hiç etkilenmemişe benzeyen fırtına devam ediyor, *Atmaca Alevi*'ni sağa sola savuruyordu. Ama fırtına tehlikesine rağmen mürettebat görev başına geçmeye çekiniyordu. Kaptan bağırıp çağırmaya başlayana kadar işlerinin başına dönmедiler. Norrec'in uzağından geçiyorlardı, yüz ifadelerinden çok korktukları anlaşıyordu. İblisler sayesinde hayatları kurtulmuştu ama böyle korkunç yaratıkları çağırabilen birinin onlarla birlikte yolculuk ettiğini bilmek adamların ödünü koparmıştı.

Norrec bunu hiç umursamadı, o kadar yorulmuştu ki bacakları titriyordu, her an yere yıkılabilirdi. Büyüyü zırh yapmıştı ama

Norrec kendini direği tek eliyle tekrar yapmış gibi hissediyordu. Zırhın kendisini kamaraya geri götürmesini bekledi ama artık tehlike geçtiğine göre zırh kontrolü yeniden ona bırakmıştı.

Norrec dönüp kamarasına doğru ilerledi, üzerindeki metal zırh sanki tonlarca ağırlıktaydı. *Atmaca Alevi* mürettebatının endişeli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Şüphesiz bir süre sonra hayatlarını ona borçlu olduklarını unutacaklar ve gemide canavarlar çağırabilen bir adamın olmasının nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başlayacaklardı. Korku her an şiddete dönüşebilirdi...

Ama Norrec bunu bilmesine rağmen, yatağına ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Uykuya çok ihtiyacı vardı. Artık fırtına bile uyumasına engel olamayacaktı. Yarın, neler olduğunu herkese açıklamaya çalışmayı düşünüyordu.

Bu arada mürettebattan kimsenin aptalca ve ölümcül bir şey denemeyeceğini umuyordu.

* * * * *

Karanlık. Sıcak, etrafı örten karanlık.

Kara karanlığın içine gömülmüştü, karanlıkta duruyordu, karanlığı o kadar rahatlatıcı buluyordu ki olduğu yerden ayrılmak istemiyordu. Ama bir süre sonra bir his, bir sezgi onun dönmesine, hareket etmesine ve uyanmaya çalışmasına neden oldu.

Bir ses de duymuştu.

"Kara! Kızım! Neredesin?"

Seste tanıdık bir tını. Kara'yı yavaşça boşluktan çekip çıkaran bir şey vardı. Kara Nightshadow uyanmaya çalışırken kendi iradesini de kullandı. Bu karanlık, bu boşluk onu hapsediyordu.

Önerdiği rahatlık ve huzur, havasızlıktan boğulmaktı, sonsuz bir uykuydu.

"Kara!"

Karanlık artık rahatlık bile vermiyordu. Şimdi kaşındırıyor, eziyor, yumuşak bir yataktan çok bir tabutu andırıyordu...

Nekromensır'ın gözleri açıldı.

Tahtadan bir tabutun içine hapsedilmişti, kolları ve bacakları donmuştu sanki.

Bir köpek havlaması duydu. Gözlerini kırpıp daha iyi görmeye çalıştı. Çatlaklardan içeri loş bir ışık sızıyordu, böylece başına geleni anlaması mümkün oldu. Tahta her yanını sıkıca sarmıştı, bir çıkış yolu olmayan boş bir ağaç gövdesinin içindeydi. Bir şekilde oraya konmuş, hapsedilmişti, acaba ölmesi için mi?

Klostrofobi hissi onu adeta boğuyordu. Kara, kollarını kımıldatmaya çabaladı ama başarısız oldu. Kolları iki yanına çivilenmiş ve ağacın içindeki yosunlarla sarılmıştı. Daha da kötüsü, liken ağzını da kaplamış, dudaklarını mühürlemişti. Bağırmaya çalıştı ama liken ve ağacın kalın gövdesi tarafından bastırılan sesinin dışarıdakiler tarafından duyulmayacağını farkındaydı.

Başka köpek havlamaları duydu, sesler bu sefer daha yakından geliyordu. Kulağı bir sese takıldı, Jeronnan'ın sesiydi bu. Onu çağırıyordu.

"Kara! Kızım! Beni duyuyor musun?"

Bacakları da kollarıyla aynı sebepten dolayı kımıldayamıyordu. Kara fiziksel olarak tamamen çaresiz bir durumdaydı.

Klostrofobi hissi arttı. Nekromensır kısa yaşamının büyük bir bölümünü inzivada geçirmiş olsa da her zaman hareket ve seçim özgürlüğüne sahip olmuştu. Kendisine saldıran hayaletler onu ikisinden de yoksun bırakmıştı. Onu neden oracıkta öldürmediklerini bilemiyordu ama bir an önce buradan kurtulmazsa öleceği kesindi... hem de çok daha yavaş ve korkunç bir şekilde.

Bu düşünce onu her yandan saran ağaç gövdesiyle birlikte, Kara'yı hiçbir öğretmeninin zorlamadığı kadar zorladı. Kaçmak, özgür olmak, açlıktan ölmenin yavaş işkencelerine maruz kalmamak istiyordu...

Bağlanmış, ağzı bile mühürlenmişti ve en karmaşık büyüler bile onu kurtaramazdı. Buna rağmen Rathma'nın müritlerinin genelde kontrol altında tuttuğu ham duygu köpürdü ve taşmak istedi. Kara, gözlerini önündeki tahtaya dikti ve onu düşmanı, kendi mezarı olarak gördü.

Bu şekilde ölmeyecekti, hayalet bir büyücünün kara büyüyle ölmeyecekti...

Böyle ölmeyecekti...

Ağacın içi ısınıp boğucu bir hal almaya başladı. Nekromensır'ın her yanından ter fışkırıyordu. Kol ve bacaklarını saran yosunlar sıkılaşıyor gibiydi.

Ölmeyecekti...

Gümüş rengi gözleri parladı... daha da parladı...

Ağaç patladı.

Toprağın üzeri her tarafa saçılan tahta parçalarıyla kaplandı. Kara küfreden adamların ve havlayan kopeklerin sesini duydu. Onlar için hiçbir şey yapamazdı, aslında kendisi için de pek bir

şey yapamazdı. Nekromensır öne doğru düştü. Kol ve bacakları artık bağlı değildi. Düşerken ellerini öne uzatma içgüdüğü Kara'nın kafasını yere çarpmasını engelledi ama vücudunun çarpıp sarsılmasıyla birlikte oluşan baygınlığı engelleyemedi.

Yaklaşan sesleri hayal meyal duydu. Bir hayvan, kafasının etrafındaki toprağı kokluyor, soğuk burnunu Kara'nın kulağına sürüyordu. Birinin emirler yağdırdığını duydu, sonra güçlü ama şefkatli ellerin omuzlarına dokunduğunu hissetti.

"Kara! Deniz Cadısı adına, sana n'oldu, kızım?"

"Jeron—" demeyi başardı, gösterdiği çaba yüzünden neredeyse yine bayılacaktı.

"Sakin ol, kızım! Seni sersem! Köpekleri çekin! Onunla ben ilgilenirim!"

Kara, Gea Kul'a dönüş yolculuğunu neredeyse hiç farketmedi. Sadece kendisini kollarında taşıyan hancının adamlardan birine köpekleri geri çekmesi için küfrettiği anı hatırlıyordu. Bilinci gidip geliyor, arada bir iki yaşayan ölüyü hatırlıyordu. Onlarla ilgili bir şey Kara'yı tahmin edebileceğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Kara şu anki halinde bile, onları önceden hissedemediğini, olması gerekenin tam tersine hayaletlerin onunla oyun oynadıklarını düşündü. Yaşam ve ölüm güçlerini ustalıkla yönetenler nekromensır'lardı, ölümler değil. Yine de Vizjerei ve sırtıkan arkadaşı Kara'yla sanki acemi bir öğrenciymiş gibi oynamışlardı. Nasıl başarmışlardı? Daha da önemlisi, niçin yaşayanlar dünyasındaydılar?

Bunun cevabı mezarda yaptığı hatada gizliydi. Böylesine olağanüstü olaylar olabileceğini ona öğretmemişlerdi ama hayaleti

yalnız bıraktığı zaman, yaşayan ölü kendi bedeninin kontrolünü ele geçirebilmişti. Sonra, yaşarken arkadaşı olan diğer ölüyü çağırmişti. Kara dönmeden önce ikisi büyü yaparak ortadan kaybolmuşlardı.

Basit bir açıklamaydı bu ama tatmin edici değildi. Kara bu açıklamada bir şeylerin eksik olduğuna emindi.

Kelime kafatasının içinde yankılandı, düşüncelerini dağıttı Kara kendini zorlayarak şimdiye dek kapalı olduğunu farketmediği gözlerini açtı. Yüzbaşı Hanos Jeronnan'ın endişeli yüzüne bakıyordu. "Ne...?"

"Sakin ol, kızım? İki gündür aç susuz yaşıyorsun! Bu sana kalıcı bir zarar vermez ama yine de seni çok yıpratmıştır!"

İki gün mü? İki gündür o ağacın içinde hapis miydi?

"O gece ortadan kaybolduğunda hemen bir arama başlattım ama bu keseyi ancak sabah bulabildim." Elinde tuttuğu küçük deri keseyi gösterdi. Kara bu kesede büyüleri için gerekli otları saklardı. Nekromensır büyüleri, yabancıların çoğu bunu bilmese de kandan başka malzemeler de gerektirirdi.

Keseyi kaybetmiş olması tuhaftı. Kendisini tutsak alanların keseyi sökmesi çok uzun sürmüş olmalıydı, çünkü genç büyücü onu hep sımsıkı bağlardı. Ayrıca bunu yapmalarının tek nedeni, kaçırıldığını belli etmek için bir ipucu bırakmak olabilirdi ve bu da oldukça anlamsız geliyordu. Bir hayalet asla böyle bir şey yapmazdı.

Yine de ölü bir ağacın gövdesine hapsetseler de onu öldürmemişlerdi.

Kafası çok karışmıştı. Bu hali yüzüne de yansıyor olmalıydı ki hancı hemen yardımına koştu. "Ne oldu? Biraz daha su ister

misin? Battaniye lazım mı?"

"Ben..." Sesi kurbağa vıraklamasını ya da ona saldıran hayaletlerden geveze olanının sesini andırıyordu. Kara, suyu memnuniyetle kabul etti ve yeniden konuşmaya çalıştı. "Ben iyiyim, yüzbaşı... ilginiz için çok teşekkür ederim. Borcumu elbette ödeyeceğim—"

"Ben hanımda böyle şeyler söylenmesine izin vermem, leydim! Bu konuyu bir daha açmayın!"

Jeronnan, Kara için tam bir gizemdi. "Yüzbaşı Jeronnan, çoğu insan, özellikle de batılılar, bırakın aramaya çıkmayı, benim gibilerini o ağacın içinde çürümeye bırakırlardı. Bunu neden yaptınız?"

İriyarı adam rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Misafirlerime her zaman göz kulak olurum, kızım."

Her yanı ağrmasına rağmen. Kara doğrulup oturdu. Jeronnan ona öyle güzel bir oda vermişti ki, Gea Kul'da böylesine güzel bir yer olduğunu tahmin edemezdi. Tertemiz ve rahat bir odaydı, balık kokusu da yoktu. Bir harikaydı. Yine de etrafındaki bu güzellikler Kara'yı soru sormaktan alıkoymuyordu. "Bunu *neden* yaptınız, yüzbaşı?"

"Bir kızım vardı," diye söze başladı isteksizce. "Sen sormadan söyleyeyim, o da senin gibi güzeldi ama güzelliği haricinde hiçbir benzerliğiniz yoktu." Jeronnan boğazını temizledi. "Annesi benden daha yüksek bir sınıfa mensuptu ama donanmadaki başarım sayesinde evlenebildik. Terania bizim kızımızdı ama anesi onu doğururken öldü. Yapılı adam gözünden akan bir damla yaşı hemen sildi. "Son on yıldır yaşadığım hayata dayanamıyorum, çünkü beni sahip olduğum şeyden ayırdı. Sonunda, kızını büyüyüp güzelleşmeye başladığında. istifamı verdim ve onu de-

nizin öteki yanında, çok güzel olduğunu hatırladığım bir yere götürdüm. Tanrı onu kutsasın ki Terania hiç şikayet etmedi, hatta burada serpildi bile."

"Gea Kul mu?"

"Bu kadar şaşırma, kızım. Burası on yıl önce çok daha hoş ve temiz bir yerdi. O zamandan beri buraya sanki lanetli bir el değdi, tıpkı bu günlerde her yere değdiğini duyduğum gibi."

Kara, ifadesini temkinli bir biçimde korudu. Rathma'nın müritlerinden biri olduğu için karanlık güçlerin dünyaya yayılmakta olduğunu biliyordu. Bartuc'un mezarının yağmalanışı buna bir örnekti. Nekromensır'lar dünyanın nazik dengesinin yakında bozulmasından, Cehennem Efendileri'nin güçlenmesinden korkuyorlardı.

İblisler şimdiden dünyaya dönmeye başlamıştı. Kara bunları düşünürken, Yüzbaşı Jeronnan konuşmaya devam ediyordu, bu yüzden adamın söylediklerinin bir kısmını kaçırdı. Yine de son sözcüklerden birkaçı dikkatini çekti ve "Ne?" diye araya girdi.

Adamın yüzü kederli bir hal almıştı. "Evet, aynen öyle oldu! İki yıl burada yaşadık, çok mutluyduk; sonra bir gece Terania'nın odasından gelen çığlığı duydum, kimse oraya benim karşıma çıkmadan giremezdi! Kapısını kırarak içeri girdim— ve ondan hiçbir iz bulamadım. Penceresi kilitliydi, dolabını baştan aşağı taradım, kapıdan başka hiçbir çıkışı olmayan bir odada, ortadan kaybolmuştu."

Jeronnan kızını her yerde aramıştı, halktan birçok kişi gönüllü olarak arama çalışmalarına katılmıştı. Kızını üç gün aramış ve üç gün de başarısız olmuştu... ta ki bir gece, tam uykuya dalmak üzereyken kızının kendisine seslendiğini duyana kadar.

Tüm ümitsizliğine rağmen temkinli bir adam olan Jeronnan, amirali tarafından kendisine hediye edilen tören kılıcını yanında taşırdı. Kızının çağrısını takip eden hancı, kılıcını alarak dışarı fırlamıştı. Saatler boyunca ormanda ve tepelerde dolaşarak aramış, aramıştı...

Sonunda, eğri bir ağacın yanında sevgili Terania'sını görmüştü. Teni tuhaf bir biçimde solmuş olan –Kara'nınkinden bile soluktu– kız kollarını açmış, babasını bekliyordu.

Kız yeniden babasına seslenmişti, elbette Jeronnan da karşılık vermişti. Bir elinde kılıcı, kızına sarılmıştı...

Kızın pençeleri az daha gırtlakını parçalıyordu.

Yüzbaşı Jeronnan bütün dünyayı dolaşmış, pek çok büyüleyici ve korkunç olayla karşılaşmıştı, komutanları için korsanlarla ve haydutlarla çarpışmıştı ama ona göre hayatındaki hiçbir deneyim tek çocuğunu büyütmekten daha anlamlı değildi.

Kılıcını kızının kalbine saplamak ona hayatındaki en büyük acıyı yaşatmıştı.

"Kılıcım aşağıda asılı," diye mırıldandı hikâyesi bitince "İşçiliği çok iyidir, kullanışlı bir kılıçtır da." Sonra bir an düşünüp ekledi, "Kılıcım gümüş kaplı olmasaydı bugün burada olmazdım."

"Peki ona ne olmuştu?" Kara daha önce de böyle hikâyeler duymuştu ama böyle şeylerin her zaman farklı nedenleri olurdu.

"Lanet olsun ki asla öğrenemedim! Sen ortadan kaybolana kadar bütün bunları unutmayı başarmıştım. Aynı şeyin senin başına da geldiğini sandım!" Cüretkar bir gözyaşı yanağından süzüldü. "Onun çığlıklarını hâlâ duyuyorum... hem kaybolurken attığı çığlıkları, hem de onu *öldürdüğüm* sırada attıklarını..."

Jeronnan'ın başına gelen bu gizemli dehşet Karayı etkilemişti ama iki ölü mezar hırsız hâlâ onu bekliyor olmalıydı, bu yüzden en sonunda kendi durumuna odaklandı. "Kaybınız hakkında bu kadar ilgisiz görüldüğüm için beni affedin, yüzbaşı ama bana kaybolduğum sürede limandan ayrılan bir gemi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Kara'nın sorusunu duyan adam bir an afalladı ama hemen kendini topladı. "Limandan ayrılan tek gemi *Atmaca Alevi*, lanetli geminin tekidir! Hâlâ batmadığına şaşıyorum."

Sadece tek gemi ayrılmıştı. Takip etmesi gereken gemi bu olmalıydı. "Nereye gidiyordu?"

"Lut Gholein. Her zaman Lut Gholein'e gider."

Kara bu şehrin adını duymuştu. İkiz Denizler'in batı kıyısında, zengin bir şehirdi. Dünyanın her yanından gelen tüccarlar orada mal alıp satarlardı.

Lut Gholein. Vizjerei ve sıritan arkadaşı mezardan buraya kadar ancak yorgunluk nedir bilmeyenlerin gelebileceği bir hızda ulaşmışlardı. Tek özelliği diğer ülkelere açılan bir liman olmasıydı Gea Kul'un, onlar da bilerek buraya gelmişlerdi. Niçin?

Bunun tek sebebi olabilirdi. Gruplarından geriye kalan arkadaşlarını, Bartuc'un zırhını taşıyanları takip ediyor olmalıydılar. Kara zırhı alanın bir tek adam olabileceğinden şüpheleniyordu ama daha fazla sayıda olabilecekleri ihtimalini de göz önünde bulundurmalıydı.

Demek ki *Atmaca Alevi* ya mezardan kurtulanları ya da yaşayan ölüleri taşıyordu. Eğer yaşayan ölüleri taşıyorsa, o ikisinin fark edilmemek için özenle gizlenmesi gerekiyordu. Kara öldükten sonra canlananların kurbanlarını takip ederken yaptıklarına dair

hikâyeler duymuştu. Denizi geçmeleri zor olacaktı ama imkansız değildi.

Lut Gholein. Bartuc'un zırhını taşıyanlar için sadece bir durak da olabilirdi ama Kara için izleyecek bir ipucuydu.

"Yüzbaşı. Lut Gholein'e bir sonraki gemi ne zaman hareket ediyor?"

"Kızım, senin bırak oraya gitmeyi, yatakta doğrulacak halin bile yok."

Kara gümüş gözlerini yüzbaşının gözlerine dikti. "Ne zaman?"

Adam çenesini kaşıdı. "Şu sıralar giden yok. Belki bir hafta. belki de daha uzun bir süre sonra."

Çok geç kalacaktı. O zamana kadar, hem yaşayan ölüler hem de takip ettikleri adam zırhı da beraberlerinde götürerek ortadan kaybolacaklardı. Lanetli savaş beyinin lanetli zırhının ortalıkta olması, Kara'nın hançerinin yaşayan ölüler tarafından ele geçirilmiş olmasından bile daha önemliydi. Zırhtaki büyüler hırslıları, kötülerini çağıracaktı.

İnsan olmayanları bile.

"Param var. Kiralayabileceğim bir gemi önerebilir misiniz?"

Jeronnan kızı inceledi. "Lut Ghoelin'e gitmek bu kadar önemli mi?"

"Hayal edebileceğinizden çok daha önemli."

İç geçiren hancı yanıt verdi. "Limanın en kuzeyinde *Kral Kalkanı* adında küçük ama bakımlı bir gemi var. Her zaman yola çıkabilir. Sadece erzak almak ve mürettebatı toplamak için bir iki güne ihtiyaç olur o kadar."

"Acaba geminin sahibini ikna edebilir miyiz?"

Bunu duyan Jeronnan kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu konuyu düşünmenize gerek yok, hanımım! Geminin sahibi zamanında pek çok farklı görev için denizlere açıldı, sadece iyi amaçlar için."

Kara umutlandı Şimdiden seyahat edebilecek kadar güçlü hissediyordu. *Atmaca Alevi* yola birkaç gün önce çıkmıştı ama Kara iyi bir gemiyle Lut Gholein'e ondan kısa bir süre sonra varabilirdi. Birkaç dikkatli soru sorar, eşi benzeri olmayan yeteneklerini de kullanırsa onları kolayca yakalayabilirdi.

"Onunla konuşmam gerek. Yarın sabah yola çıkmalıyım."

"Yarın sabah mı?"

Kara yeniden korkutucu bakışlarıyla adama baktı. Yüzbaşıyı zorladığı için pişmandı ama Kara'nın sağlığından ve yüzbaşının sabrından çok daha önemli sorunlar vardı. "Öyle olmak zorunda."

"Pekala." Başını salladı. "Her şeyi hazırlarım. Yarın sabah yola çıkıyoruz."

Yüzbaşının önerisi Kara'yı çok duygulandırmıştı. "*Kral Kalkanı*'nın kaptanını bu yolculuğa ıkan edeceğiniz için size minnettarım. Ama sizi sevgili hanınızdıan ayırmak istemiyorum! Bu, artık sizin sorunuz değil."

"Misafirlerimin öldürölme tehlikesi geçmesinden hiç hoşlanmam. Ayrıca, karada yeterince kaldım. Yeniden denizlere açılmak çok güzel olacak!" Karaya doğru eğilerek gülümsedi. "Kaptanı ikna etmeye gelince, sen ne demek istediğimi pek anlamadı, efsuncu! O güzel geminin sahibi benim ve bütün kutsal şeyler adına, gemi yarın sabah yelken açacak. Yoksa sana yemin

ederim. Cehennem neymiş görürler!

Adam ayarlamaları yapmak için yanından ayrılınca Kara yatağına uzandı Yüzbaşının son sözleri aklına takılmıştı. *Cehennem neymiş görürler*, demişti.

Kaptan Hanos Jeronnan ettiği yeminin doğru çıkması ihtimalini bilse ne derdi acaba?

∴ Y E D İ ∴

damlarım huzursuzlaşıyor, ben de onları anlayabiliyorum Galeona. Kudret ve güç beni çağırıyor, oysa biz burada, çölün kıyısında pinekliyoruz.

"Ama senin emrin üzerine hâlâ buradayız, sevgili Augustus."

Uzun boylu adam kadının başına dikildi. "Çünkü sen çok yakında Bartuc'un zırhının yerini öğreneceğimizi söyledin! O salağın zırhı nereye götürdüğünü hemen öğrenecektik!" Malevolyn kadını saçından yakalayıp yüzleri birbirine değene kadar havaya kaldırdı. Bul onu, sevgilim. Bul onu, yoksa ölümün için yas tutmak zorunda kalabilirim!"

Galeona adamın içindeki korkuyu görmesine izin vermedi. Korkusunu gösterenler generalin gözünden düşerdi. General artık onlara saygı duymaz, feda edilebilir sayardı. Onun gözünde değerli olmak için çok uzun süre ve çok fazla çalışmıştı, bunun değişmesine izin vermeyecekti.

"Elimden geleni yapacağım ama bu kez büyüye sen karışmama-lısın."

General kaşlarını çattı. "Eskiden hep benim varlığıma ihtiyacın vardı. Şimdi ne değişti?"

"Çünkü bu kez çok daha derinlere dalmam gerekecek ve sebebi ne olursa olsun yanlış bir anda rahatsız edilsem büyü sadece beni öldürmekle kalmayıp yakınımnda kim varsa onu da öldüre-

bilir."

Söylediklerinin generali bile etkilediği belli oluyordu. Kaşlarını kaldırıp başıyla onayladı. "Peki. Büyü için ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Galeona'nın kafasında bir ses yankılandı. *Bir kurban... verilme-li...*

Büyücü kadın gülümseyerek bir kolunu Malevolyn'in çevresine sardı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Adamı öptükten sonra dalgın bir tavırla sordu. "Son zamanlarda seni hayal kırıklığına uğratan biri oldu mu, sevgilim?"

Malevolyn'in ağzı düz bir çizgi halini aldı, kararlı ve acımasız bir ağızdı bu. "Son zamanlarda Yüzbaşı Tolos beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sanırım bana olan bağlılığı giderek azalıyor."

Galeona eliyle onun yanağını okşadı. "O zaman belki de onu sana daha yararlı hale getirebilirim."

"Anlıyorum. Onu hemen sana göndereceğim. Sadece sonuç elde etmeni istiyorum."

"Seni memnun edeceğim."

"Göreceğiz."

General Malevolyn çadırdan çıktı. Galeona hemen gölgelere döndü; konuşurken gölgelerden sadece birine konuşuyordu. "Sence yeterli olacak mı?"

"Bu, sadece deneyebilir," diye yanıt verdi Xazax. Gölge diğerlerinden ayrılıp daha yakına geldi. Gölge büyücünün ayağının üstünden geçince kadının içi ürperdi, sanki ölüm kendisi için geliyordu.

"Bu kez onu bulmalıyım! Generalin ne kadar sabırsız olduğunu görüyorsun!"

"Bu, o ölümlüden çok daha uzun zaman bekledi," dedi gölge. "Bu, bulmayı generalden bile çok istiyor."

İkisi de çadırın dışından gelen ayak sesleri duydular. Xazax'ın gölgesi hemen diğer gölgelerin arasında kayboldu. Galeona saçını arkaya itti, sonra etkileyici giysilerini özenle düzeltti.

"Girebilirsin," diye cıvıldadı.

Miğferi kolunun altında duran genç bir subay çadıra girdi. Kızıl saçları, kısa bir sakalı ve mezbahaya giren bir kuzunun gözlerine benzeyen masum gözleri vardı. Galeona onun yüzünü ve daha önce gördüğü zaman aklından geçen ilginç düşünceleri hatırladı. "Yaklaşın, Yüzbaşı Tolos."

"Beni general gönderdi," dedi sesinde bir parça kuşku sezilen subay. Büyücü hakkında anlatılanları duymuş olduğuna hiç şüphe yoktu, kadının şehvetini de biliyor olmalıydı. "Bana bir görev vereceğinizi söyledi."

Galeona generale ikram ettiği içkilerin durduğu masaya ilerleyip Tolos'a en iyi şarabından bir kadeh doldurdu. Adamın görmesi için bardağı havaya kaldırdı, yanına yaklaşmasını işaret etti. Tolos, yeme gelen bir balık gibi kadının yanına yaklaştı, yüz ifadesinden aklının karıştığı anlaşıyordu.

Galeona kadehi onun eline tutuşturup ağzına yönlendirdi. Diğer elini de adamın bedeninde gezdiriyordu. Tolos daha da endişelendi.

"Hanımefendi," diye kekeledi Tolos. "General beni buraya bir görev için gönderdi. Eğer burada olanları öğrenirse..."

"Sus..." Galeona içkiyi onun dudaklarına iterek bir yudum almasını sağladı. Büyücü kadehi indirmeden önce alev saçlı asker iki yudum içki içti. Boştaki eliyle başından tutup adamın dudaklarını kendi dudaklarına yapıştırdı. İlk başta duraksayan asker bir süre sonra kadının cazibesine kapılarak onu öpmeye başladı.

Galeona kafasının içinde iblisin sesini duydu. *Bu kadar anlamsız oyun yeter... Yapacak işlerimiz var...*

Xazax'ın gölgesi kendinden geçen askerin arkasında belirdi. Ölmekte olan bir sinek bulutunun gürültüsünü hatırlatan bir ses yükseldi. Bu sesi duyan Yüzbaşı Tolos, Galeona'nın büyüünün etkisinden kurtuldu. Gaz lambasının ışığında bir gölge gördü, bu gölgenin biçimi insana benzemiyordu.

Tolos kadını bir kenara itti. Saldırgan gölgeye dönerken elini kılıcına attı. "Beni öldürmek öyle kolay..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ağzı açık kaldı, bembeyaz kesildi. Hâlâ el yordamıyla kılıcını arıyordu ama onu saran korku bütün bedenini titretiyordu. Kılıcını bir türlü tutamıyordu.

Karşısında duran iblis Xazax, insanın içini böyle dehşetli bir korkuyla doldurabilecek bir görüntüye sahipti. İki metreden daha uzun olan Xazax, en çok bir peygamber devesine benziyordu. Ama dış görüntüsü Cehennem'den çıkmış gibiydi. Zümrüt yeşili ve kan kırmızısı renkli gövdesinin üzerinde altın renkli, büyük damarlar atıyordu. Sanki birisi iblisin kafasının dış kabuğunu soymuş, altında bir kafatası aramıştı. Büyük, sarı, göz bebeği olmayan kürecikler karşısında duran aciz insana bakıyor, askerin kafasından daha geniş çenesi korkunç bir hevesle açılıp kapanıyordu. Ağzına daha yakın yerde, daha küçük ama büyükler kadar keskin bir çift daha çene kemiği vardı. Canavar yaratık, çevresine çürümüş sebze kokusuna benzeyen bir koku saçtı-

yordu, koku çadırdan dışarı sızmaya başlamıştı bile.

Orta bacakları ve iskelete benzeyen üç parmaklı, pençeli kolları ışık hızıyla ileri fırladı, korkudan donakalmış subayı kendisine doğru çekti. Tolos en sonunda çığlık atmaya çalıştı ama iblis ondan önce davranarak tükürdü, kurbanının yüzünü yumuşak, yapışkan bir sıvıyla kapladı.

Xazax'ın kolları havaya kalktı, tırpan biçimindeki, çentikli pençelerinin ucu iğne gibi sivriydi.

İki mızrağını da şanssız subayın göğsündeki zırha sapladı, onu bir balık gibi şişlemişti.

Subayın gövdesi şiddetle titredi, Xazax çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Tolos'un elleri yüzüne ve göğsüne gelip gidiyordu, boşu boşuna kendisini kurtarmaya çalışıyordu.

Galeona kaşlarını çatarak bu görüntüyü izliyordu, iblisin fiziksel varlığından duyduğu korkuyu, öfke ve iğnelemeyle kapatmaya çalışıyordu. "Eğer oyun oynaman bittiyse, yapacak işlerimiz var."

Xazax hâlâ titreyen bedenin, pençelerinin arasından kaymasına izin verdi. Tolos yere yuvarlandı, kanla boyanmış cesedi ipleri olmayan bir kukla gibi titriyordu. Cehennem'den çıkan çılgın peygamber devesi, subayın cesedini Galeona'ya doğru itekledi. "Buyrunuz."

"Ben desenleri çizeyim. Sen yönlendirmeye hazır ol."

"Bu hazır olacak, hiç merak etme, insan Galeona."

Galeona, Tolos'un göğsüne dokunduktan sonra gerekli sembollerini çizmeye başladı. İlk önce bir dizi eş merkezli daire. Sonra en büyük dairenin tam ortasına bir pentagram çizdi. Sonra hem

çağrı işaretlerini, kendisini, hatta Xazax'ı büyüünün gücünden savunacak olan koruma işaretlerini kırmızıya boyadı.

Galeona birkaç dakika sonra her şeyi hazırlamıştı. Dönüp iblise baktı.

Yaratık, Galeona'nın sessizce sorduğu soruya yanıt olarak. "Bu, sana söylediği gibi hazır," dedi kulak tırmalayan sesiyle.

Peygamber devesi yaklaştı, tırpan gibi kollarını Galeona'nın yaptığı ana desenin ortasına uzattı. Xazax'tan büyücünün kulaklarını tırmalayan bir ses yükseldi, iblis, dünya üzerinde konuşulmayan bir dilde bir şeyler söylüyordu. Yaratığın uğursuz sesinin dışarıdan duyulmasını engelleyen koruyucu büyülerine teşekkür etti.

Çadır sarsılmaya başladı. İçeride rüzgar esiyordu. Rüzgar Galeona'nın saçlarını havalandırdı ve arkaya savurdu. Gaz lambası titremeye başladı, sonra da söndü. Ama ölü askerin kanla kaplı göğsünden daha farklı, donuk, zehir yeşili bir ışık yükseldi.

Xazax o korkunç dilde mırıldanmaya devam ediyor, aynı zamanda kan kırmızı desenin içine farklı şekiller çiziyordu. Galeona hem doğal, hem de cehennemi güçlerin yükseldiğini hissetti, derken bu farklı güçler, gerçek dünyada mümkün olmayan bir kombinasyonla birleştiler.

Elini uzattı, iblisin çizdiklerine yeni şekiller ekledi. Artık çadırın içindeki hava uyumsuz güçler yüzünden çatırıyordu.

"Kelimeleri söyle insan," diye emretti Xazax. "Kendi yarattığımız güç bizi yutmadan önce konuş..."

Galeona konuşmaya başladı, dudaklarından çok eski heceler döküldü. Her sözcükte kanı alev alev yanıyordu. Korkunç arkadaşının bedenini çevreleyen damarlar parlayıp sönüyordu.

Kara büyücü daha hızlı konuşmaya başladı, bocalarsa, Xazax'ın korkularının gerçek olacağını biliyordu.

Yüzbaşı Tolos'un cesedinin üzerinde, kül renkli ve kara kurbağasına benzer derisi olan bir şey belirdi. Debelendi, kıvrandı, tam oluşmamış ağzıyla haykırmaya çalıştı.

Bırakın... dinleneyim! dedi.

İblislerden bile daha biçimsiz, korkunç yaratık ilk önce Galeona'ya sonra da Xazax'a saldırmaya çalıştı. Ama yerleştirdiği korumaya büyü, her ileri atılışında mavi kıvılcımlar çıkarıyor, besbelli yaratığın canını çok yakıyordu. En sonunda savunmasız olduğunu anlayan yaratık uzun, pençeli kollarını çevresine sararak sanki ortadan kaybolmak istiyormuşçasına büzüldü.

"Bizim emrimizdesin," dedi hapsolmuş yaratığa Galeona.

Dinlenmek... zorundayım!

"Sana vereceğimiz görevi yerine getirmeden dinlenemezsin!"

Yaratığın yerlerinden fırlamış, sallanan ama yine de insansı, kabuslardan fırlamışa benzeyen gözleri açık bir nefretle Galeona'ya baktı. *Pekala... en azından... bir süre için. Ne yapmamı... istiyorsunuz?*

"Hiçbir büyü gözlerini bağlamıyor, her şeyi görebiliyorsun. Bize aradığımızı bul ve nerede olduğunu söyle."

Tolos'un soğuyan cesedinin üzerindeki korkunç yaratık titredi, bir gürültü kopardı. Hem Xazax hem de Galeona hemen geri çekildiler ama sonra ikisi de yaratığın verdikleri emre güldüğünü anladı.

Hepsi... bu mu? Bana... sadece bu yüzden... mi eziyet ettiniz... uyanmaya... hatırlamaya... zorladınız?

Kendini toplayan cadı yanıt verdi. "İstediğimizi yaparsan uykuna dönebilirsin."

Yaratık gözlerini iblise çevirdi. *Bana... ne aradığınızı... gösterin.*

Peygamber devesi ana desenin ortasına küçük bir daire çizdi. Hapsedilmiş yaratığın yüzdüğü boşluğu turuncu bir sis doldurdu. Yaratık gözlerini sise çevirdi. Galeona'nın bile göremediği şeyleri görüyordu.

Aradığının... ne olduğunu... anladım. Bunun... bir bedeli... olacak.

"Ödeyeceğimiz bedelin," diyerek araya girdi Xazax, "zaten tadına baktın."

Mahkumları yerdeki cesede baktı. *Kabul edildi.*

Yaratık bunu söyler söylemez bir güç Galeona'nın zihnini doldurdu, öyle şiddetliydi ki kadın sırt üstü yastıkların üzerine yuvarlandı.

Karanlık ve güvenilmez görünüşlü bir geminin güvertesinde olduğunu gördü. Gemi Galeona'nın pek de doğal olmadığını düşündüğü bir fırtınayla savaşıyordu. Rüzgar yelkenlerin bir kısmını çoktan yırtmıştı, ama gemi hâlâ yoluna devam ediyordu.

Goleona gemide hiç mürettebat olmadığını gördü, sanki tekneyi hayaletler yönetiyordu. Ama bir güç, güvertenin ötesine bakmasını sağladı. Büyücü ayaklarını kımıldatmadan yer değiştirdi. Şimdi önünde bir kamaranın kapısı vardı. Galeona saydam

ellerinden birini uzatarak kapıyı açmaya çalıştı.

Ama kapıyı açmak yerine, gemiyi yönettiklerini düşündüğü hayaletler gibi içinden geçerek kamaraya girdi. Ama bu yıkık dö-kük odadaki tek yolcu bir hayalete benzemiyordu. Hatta, yakından bakınca Galeona'ya ilk yorduğu zamankinden çok daha etkileyici göründü. O tam bir askerdi. O tam bir erkekti.

Cadı, adamın yüzüne dokunmaya çalıştı ama eli etinden geçti. Yine de adam hafifçe kımıldadı, neredeyse gülümseyecekti. Galeona adamın bedenini inceledi. Bartuc'un zırhı adama tam gelmişti.

Birden, dikkatini köşedeki bir gölge çekti. Tanıdık bir gölgeydi bu: Xazax.

Artık daha dikkatli davranması gerektiğini bilen Galeona, iblisle birlikte aradıkları şeye yoğunlaştı. Savaşçının yanağını okşar gibi yapıp mırıldandı. "Kimsin?"

Adam sanki rahatsız olmuş gibi hafifçe döndü. "Kimsin?" diye tekrarladı kadın. Bu kez adamın dudakları aralandı ve geveledi. "Norrec."

Kadın kendi başarısına gülümsedi. "Bu geminin adı nedir.

"Atmaca Alevi."

"Gemi nereye gidiyor?"

Adam yattığı yerde dönmeye başladı. Uykulu yüzündeki kaşları çatıldı, rüyasında bile yanıt vermek istemiyor gibiydi.

Soruların en önemlisinin yanıtını almaya kararlı olan Galeona soruyu tekrarlardı.

Adam yine yanıt vermedi. Cadı başını kaldırdı, Xazax'ın gölgesinin yoğunlaştığını gördü. İblisin dikkatli olacağına inanmıyordu. Hatta, iblisin varlığı Galeona'nın planını tehlikeye bile atabilirdi.

Büyücü dikkatini yeniden Norrec'e çevirdi. Adamın üzerine eğilip genelde Augustus'a hitap ettiği baştan çıkarıcı ses tonuyla konuşmaya başladı. "Söyle bana, cesur, yakışıklı savaşçı... Galeona'ya geminin nereye gittiğini söyle..."

Adamın dudakları aralandı. "Lut..."

O anda, iblisin gölgesi uyuyan adamın yüzüne düştü.

Norrec'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Burada neler olu..."

Galeona kendini tekrar çadırda buldu. Gözleri tavana dikiliydi, tüm bedeni soğuk terlerle kaplıydı.

Ayağa kalkarak, "Seni salak!" diye kükredi. "Ne yaptığını sanıyordun?"

Xazax'ın pençeleri hızla açılıp kapandı. "Bu, istediği yanıtları dikkati başka şeylere kaymış bir kadından daha çabuk bulabileceğini düşündü..."

"Sırları öğrenmenin korkutmaktan çok daha etkili yöntemleri vardır! Tüm sorularıma tek tek cevap veriyordu! Birkaç dakika sonra bilmek istediğimiz her şeyi öğrenecektik!" Olanları çabucak kafasından geçirdi. "Belki de çok geç kalmadık. Tabii eğer..."

Duraksadı. Tolos'un cesedinin yattığı yere baktı. Ceset artık orada değildi.

Ceset, hatta halıdaki kan lekeleri bile ortadan kaybolmuştu.

"Kabusumsu ödölünü alıp götürmüş," dedi Xazax. "Yüzbaşı Tolos'u ölümden sonraki hayatta acı dolu anlar bekliyor..."

"Şimdi onu boş ver! Kabusumsu'yu geri çağırmalıyız..."

Galeona bunları söyleyince peygamber devesi başını öfkeyle salladı, onaylamadığını anlatmaya çalışıyordu. "Bu, bir Kabusumsu'ya kendi bölgesinde kafa tutmayacak. Onların ülkesi hem Cennet'in, hem Cehennem'in ötesinde. Burada onlara emirler yağdırabiliriz ama sınırı geçerseniz kendilerine ait olanı alırlar." İblis öne eğildi. "Sence generalin başka bir adamını daha kurban eder mi?"

Galeona bu öneriyi duymamış gibi yaptı. Malevolyn'e ne diyeceğini düşünüyordu. Adamın da geminin de isimlerini öğrenmişti ama bunların ne yararı vardı? Gemi her yere gidiyor olabilir! Keşke iblis işleri karıştırmadan önce adam nereye gittiğini söyleyebilseydi! Keşke...

"Adam 'Lut...' dedi," diyerek nefesini tuttu cadı. "Doğru olmalı!"

"Aklına bir şey mi geldi?"

"Lut Gholein, Xazax! Bizim aptal Lut Gholein'e gidiyor!" Gözleri mutlulukla büyüdü. "Tıpkı ilk başta söylediğim gibi, bize doğru geliyor!"

Korkunç sarı gözler bir an parladı. "Emin misin?"

"Kesinlikle!" Galeona kıkırdamaya başladı. Bu ses pek çok adamın kanını kaynatırdı ama iblis üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu. "Hemen gidip Augustus'a haber vermeliyim! Bu haber onu bir süre daha oyalar." Biraz daha düşündü. "Belki de en sonunda onu çölü terk etmeye ikna edebilirim. Lut Gholein'i istiyor, bu

haberleri öğrenince şehre saldırmak için daha çok sebebi olacak!"

Xazax şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ama insan Malevolyn adamlarının Lut Gholein'e saldırırsa yenileceği kesin! Ahh! Bu şimdi anlıyor! Ne kadar akıllıca!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum... ayrıca seninle tartışmaya vaktim yok! Augustus'a zırhın sanki çağırmanız gibi bize doğru geldiğini söylemem gerek."

Galeona çadırdan fırlayarak iblisi tek başına bıraktı. Xazax kısa bir süre önce bahtsız askerin cesedinin yattığı yere baktı. sonra gözlerini kara tenli büyücünün geçtiği çadır kapısına dikti.

"Zırh bize geliyor, evet," diye tıkırdadı peygamber devesi. Yeniden gölgelerin arasında kaybolmaya başladı. Ama eğer Lut Gholein'e erişemezse acaba generalin senin hakkında neler düşünür, çok merak ettim."

* * * * *

Norrec'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Burada neler olu..."

Ranzada yarı doğrulup durakladı. Lambası sönmüştü ama odada tek başına olduğunu görebiliyordu. Üzerine eğilen kadını rüyasında görmüş olmalıydı. Onu uzun bir süre unutmayacaktı. Kadının tam olarak neler yaptığını bilmiyordu ama söylediklerini ilgiyle dinlediğini hatırlıyordu.

Bir keresinde Sadun payına düşen azıcık parayı az daha kadın bir hırsıza kaptırıyordu. Bunun üzerine Fautzin ona; "*Sadece konuşmak İstediyini söyleyen güzel bir kadın olsa olsa para kesenin peşindedir,*" demişti. Ama rüyasında gördüğü bir kadının Norrec'e ne zararı dokunabilirdi ki? Durumu zaten yeterince kö-

tüydü.

Uyanmamış olmayı diledi. Belki de rüya devam etse, daha da keyifli bir hal alacaktı. Son gecelerde sürekli gördüğü kabusların yanında bu rüya çok güzeldi.

Kabuslarını düşünmeye başlayan Norrec. niçin haykırarak uyan-
dığını hatırlamaya çabaladı. Kadın yüzünden bağırmamıştı. Bir
şeyler mi sezmişti acaba? Bu da doğru değildi. Daha çok, kara
tenli cazibeli kadın, üzerine eğilirken bir yandan da korkunç bir
şeyin yaklaşmakta olduğunu hissettiği için haykırmıştı.

Atmaca Alevi birdenbire şiddetle sarsıldı. Norrec yere yuvarlan-
dı. Kamaranın kapısına çarptı, kapı kendi kendine açılıverdi.

Norrec tek başına olsa yeterince çabuk hareket edemezdi ama
zırhlı eldivenle kaplı eli kendi başına hızla fırlayarak kapının
çerçevesini yakaladı ve Norrec'i güverte parmaklıklığına çarp-
maktan ve fırtınalı denize düşmekten kurtardı. Norrec kendini
güvenli bir yere çekti, ayağa kalktı, elleri yeniden kendi kontro-
lüne geçmişti.

Acaba Kaptan Casco artık mürettebatı kontrol edemiyor muydu?
Eğer dikkatli olmazlarsa dalgalar ve rüzgar *Atmaca Alevi*'ni par-
çalayacaktı!

Tutacak bir yer buldu ve pruvaya ilerlemeye başladı. Dalgaların
gürültüsü ve fırtınanın gümbürtüsü denizcilerin sesini duymasın-
a engel oluyordu ama Casco onları dikkatsizlikleri için haşlıyor
olmalıydı. Kaptan kesinlikle mürettebatının işlerinin başına dön-
mesini...

Atmaca Alevi'nin güvertesinde tek bir insan bile yoktu.

Gözlerine inanmayı reddeden Norrec dümene baktı. Birisi sağ-
lam bir ip bularak dümeni sıkı sıkı bağlamıştı. Gemi en azından

biraz da olsa kontrol altındaydı. Ama başka hiçbir şey yapılmamıştı. Yelken iplerinin bir kısmı çoktan gevşemiş, fırtınada çıl-gınca dalgalanıyordu. Yelkenlerden birinde, eğer birisi bir an önce el atmazsa giderek genişleyeceğe benzeyen büyük yırtıklar vardı.

Mürettebat aşağıda olmalıydı. Hiç kimse bu fırtınada işe yarar bir gemiyi, hatta *Atmaca Alevi*'ni bile terk edecek kadar çıl-gın olamazdı. Casco önemli bir konuyu görüşmek için hepsini aşağıda toplamış olmalıydı. Başka türlüşünü düşünmek mümkün...

Norrec'in durduğu yerin yakınında asılı olması gereken cankur-taran sandalı yerinde yoktu.

Norrec hemen parmaklıkların üzerinden eğilip denize baktı ama sadece geminin gövdesini döven ipleri gördü. Burada bir kaza olmamıştı, birisi sandalı denize indirmişti.

Geminin bütün kenarlarına koşup denize bakarak en büyük korkusunun gerçek olduğunu gördü. Mürettebat *Atmacı Alevi*'ni terk etmiş, Norrec'i ve gemiyi fırtınanın merhametine bırakmıştı...

Ama niçin yapmışlardı bunu?

Bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Zırh direği onarmak için iblisleri çağırıdıktan sonra denizcilerin yüzlerinde gördüğü ifade-yi hatırladı. Korku ve dehşet okumuştı yüzlerinde, zırhtan değil, onu giyen adamdan korkuyorlardı. Norrec'in sahip olduğuna inandıkları güçten korkuyorlardı. Yolculuğın en başında bile ne zaman yemek yedikleri salona girse, adamların ihtiyatlı davran-dıklarını görüyordu. O zamanlar bile Norrec'in sıradan bir yolcu olmadığını biliyorlardı, direk kırılınca yaptıkları onların haklı olduğunu kanıtlamıştı. Yağmur ve rüzgara hiç aldırış etmeden bir daha parmaklıklara döndü, mürettebattan bir iz bulmayı umuyordu. Ne yazık ki hiçbir iz bulamadı, saatler önce yola çık-

miş olmalıydılar. İblisleri çağdıktan sonra üzerine çöken yorgunluğu fırsat bilmişlerdi. Kendilerini denizde mutlak bir ölümün kucağına atmak onlar için hiç önemli değildi, denizciler ölümlü bedenleri için değil, ölümsüz ruhları için korkarlardı.

Norrec durumunu değerlendirmeye çalıştı. Lut Gholein'e ulaşmayı bırak, *Atmaca Alevi*'ni tek başına karaya ulaştırabileceği bile şüpheliydi.

Tam arkasından gelen bir çatırtı duyan umutsuz asker hızla döndü.

Üstü başı darmadağınık olan ve Norrec'i gördüğüne hiç sevinmemişe benzeyen Kaptan Casco. alt güverteden yukarı çıktı. Daha önce bir ceset gibi görünüyorsa, artık bir hayalete benziyordu.

"Sen..." diye mırıldandı. "İblis adam..."

Norrec adamın yanına gidip omuzlarından yakaladı. "Neler oldu? Mürettebat nerede?"

"Gittiler!" diye haykırdı Kaptan, omuzlarını Norrec'in ellerinden kurtardı. "İblis efendisiyle aynı gemide gitmektense denizde boğulmaya gittiler!" Norrec'in yanından geçip ilerledi. "Çok iş var! Başla!"

Casco bazı ipleri sıkıştırmaya başladı, Norrec hayretler içinde onu izliyordu. Bütün mürettebatı gemiyi terk etmişti ama Kaptan, *Atmaca Alevi*'ni hem yüzer durumda, hem de rotasında tutmaya kararlıydı. Çılgın, boş bir çabaya benziyordu bu ama Casco elinden geleni yapmaya kararlı görünüyordu.

Arkasından giden Norrec seslendi. "Ben nasıl yardım edebilirim?"

Sırılsıklam olan denizci ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Denize atla!"

"Ama..."

Casco, Norrec'i görmezden geldi, bir sonraki ip kümesiyle ilgilenmeye başladı. Norrec bir adım daha attı, sonra Kaptan'a dert anlatmaya çalışmanın ne kadar beyhude bir uğraş olduğunu farketti. Casco'nun ondan hem korkmak, hem de nefret etmek için yeterince nedeni vardı. Savaşçı, yaşlı adamı suçlayamazdı. Casco, Norrec yüzünden hem gemisini, hem de hayatını kaybedebilirdi.

Bir şimşek çaktı. Bu kez o kadar yakındaydı ki Norrec kör olmamak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Hiçbir şey yapamadığı için sinirlenerek alt güverteye giden merdivenlere yöneldi. Belki fırtınadan korunursa daha iyi düşünebilirdi.

Atmaca Alevi'nin içine indi, birkaç lamba hâlâ ışık veriyordu ama Norrec yine de ıssızlıktan rahatsız oldu. Casco hariç herkes gemiyi terk etmişti, aralarındaki iblis efendisinden kurtulmak için ölümle yüzleşmeyi göze almışlardı. Eğer Norrec'i öldürebileceklerini düşünselerdi, kesinlikle bunu denerlerdi, ama zırhın gösterdiği güç, onları bunu denememeye ikna etmiş olmalıydı.

Norrec, *Atmaca Alevi*'nin dalgalar ve rüzgar tarafından parçalanmadan önce ne kadar zamanı kaldığını merak etti.

Öfkeyle eldivenlerine baktı, içinde bulunduğu korkunç durum için en çok onları suçluyordu. Eğer zırh başına iş açmasa, bu kötü duruma düşmeyecekti.

"Eee?" dedi Norrec, neredeyse tükürüyordu. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Eğer gemi batarsa yüzecek miyiz?"

Bu teklifi yaptığı için hemen pişman oldu, zırhın yüzmeyi deneyeceğinden çok korkuyordu. Ağır zırhın suyun üstünde kalmaya çalışmasını gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Kısa seyahatler haricinde denizde yolculuk etmemiş olan Norrec'e göre boğulmak en kötü ölümdü. Havasız kalacak, karanlık deniz her yanını çevrelerken ciğerleri suyla dolacaktı. Karnına bir kılıç saplamak çok daha iyiydi!

Atmaca Alevi yine sarsıldı, bu kez öyle şiddetli sarsılmıştı ki geminin omurgası uğursuz bir biçimde çatırdadı. Norrec tavana baktı, gemiyi zaten zar zor kontrol edebilen Kaplan Casco kontrolü tamamen kaybetmiş olabilir miydi?

Gemi tekrar sallandı, kalaslar resmen bükülüyorlardı. Bu şiddetli sallantı biraz daha sürerse, askerin en korktuğu şey olacaktı. Şimdiden suların çevresine doluştuğunu hissediyordu.

Paniğe kapılmamaya karar veren Norrec merdivenlere koştu. Hızla güverteye doğru ilerlerken bir yandan da dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Denizci kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, Norrec'in *Atmaca Alevi*'nin kontrolünü yeniden kazanması için Casco'ya yardım etmesi gerekiyordu.

Casco'nun kendi dilinde bir şeyler haykırdığını duydu, görünüşe göre sövüp sayıyordu sıska adam. Norrec fırtınada kaptanı görmeye çalışarak çevresine bakındı.

Casco'yu gördü. Adamın hemen yanı başındaki denizden dev bir kabus yükseliyordu.

Yüzlerce kolu ve kırmızı renkli kocaman bir gözü olan devasa boyutlarda korkunç bir yaratık *Atmaca Alevi*'nin yakalamıştı. Deniz canavarı, dev bir deniz anasına benziyordu. Ama sanki önce büyük bir güç tarafından derisi soyulmuş. iğnelerle delik deşik edilmişti. En kötüsü, daha küçük kollarının bir çoğunda

vantuzlar değil, k, peneye benzeyen eller vardı. Bu eller uzanabildikleri her Şeyi yakalıyor ve çekiyorlardı. Parmaklık kolayca parçalandı, teknenin bir kısmı da şöyle. Pek çok el ve vantuz da yelkenlere ulaŖmaya alıŖıyordu.

Kaptan Casco güvertede koŖuyor, üzerine saldıran bir grup kolu savuŖturup, uzun, ucu kancalı bir sırkla diğer kollara saldırıyor-du. Casco'nun durduğu yerde kopmuŖ bir vantuz yatıyor, yırtığından koyu bir sıvı akıyordu. evresindeki tüm tehlikelere meydan okuyan denizci, canavar deniz yaratığını kovalamaya alıŖıyordu. Görüntü komik olduğu kadar da korkunt; bir adam, tek baŖına, karŖı konulamaz bir güce karŖı savaŖıyordu.

Norrec bir kez daha eldivenlerine baktı ve haykırdı. "Bir Şeyler yap!"

Zırh hiç tepki göstermedi.

Yapacak baŖka bir Şeyi kalmayan Norrec çevresine bakınıp bir silah aradı. Ucu kancalı sırkılardan bir tane daha görünce hemen kaptı ve Casco'nun yardımına koŖtu.

Tam zamanında harekete gemiŖti, çünkü o sırada, savaŖan kaptanın arkasında bir çift pençeli el ykselmiŖ, sırtına uzanmaya baŖlamıŖtı. Ellerden biri Casco'nun omzunu delince adam acıyla haykırdı.

Norrec sırığın ucundaki kancayı bu korkunç ele sapladı ve bütün gücüyle çekti.

El, Norrec'i hayretler içinde bırakarak koptu ve güverteye yuvarlandı. Ama aynı zamanda, ikinci bir kol ve insanlık dıŖı pençeler uzanıp Norrec'e yöneldi. Ayrıca, deneyimli savaŖının sağ tarafında birdenbire iki tane vantuzlu kol belirdi.

Norrec sıırıkla vantuzlardan birini deldi, geri çekilmeye zorladı. El ona uzandı, insan parmağı uzunluğundaki pençeler Norrec'in yüzünü parçalamaya çalışıyordu. Sırığın yanıyla pençelere vurmaya çalıştı ama ıskaladı.

Derinliklerden çıkan bu canavar neyin nesiydi? İkiz Denizler'deki yaratıkları çok az bildiğini kabul ediyordu ama bu hilkat gari-besine benzeyen yaratıkla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Daha çok korku hikâyelerinden fırlamışa benziyordu bu yaratık, onda, zırhın çağırıldığı iblisimsi imp'leri anımsatan bir şeyler vardı.

İblisler? Bu yaratık bir tür şeytani güç olabilir miydi? Zırhın hâlâ harekete geçmemiş olmasının nedeni bu olabilir miydi? Hâlâ anlamadığı çok şey vardı, yine de...

Denizden, bazıları tuhaf, pençeli ellerle, bazıları vantuzlarla kaplı bir düzine kol fırladı, her yönden Norrec ve Casco'ya saldırırmaya başladılar. Kancalı sıırığı kullanmaya daha alışkın olan zayıf Kaptan, vantuzlardan birini hızla ortadan ikiye ayırarak görüldüğünden çok daha canlı olduğunu ispatladı.

Norrec o kadar şanslı değildi, sadece korkunç kollardan birkaç tanesini geri itebildi ama hiçbirine zarar veremedi.

Kolları giderek daha fazlası gemiyi parçalamayı bırakıp savaşıan iki adama dönüyordu. Bir tanesi Casco'nun sıırığını yakalamayı başardı, öyle güçlü bir biçimde çekti ki kaptan güverteye yuvarlandı, sakat bacağı bu kadar yüke dayanamamıştı. Pençeli kollar çevresini sardı. Casco'yu devasa yaratığa doğru çekmeye başladılar.

Norrec ona yardım etmek istiyordu ama o, denizciden de kötü durumdaydı. Kollar iki bacağına ve beline sarılmıştı. İki kol daha uzanarak sıırığı çekip elinden aldı. Asker havaya kaldırıldığını hissetti, büyüü zırha rağmen, kollar onu sıkarak nefesini

kesmeye başladı.

Bir dizi pençe sol yanağını tırmaladı. Norrec bir çığlık attı. Kap-
tanı göremiyordu ama ölüme dakikalar kala bile hâlâ küfrettiğini
duyabiliyordu.

Bir şey Norrec'in boynunun çevresine yılan gibi dolandı. Umut-
suzluk içinde bu kola asıldı, gücünün kendisini kurtarmaya yet-
meyeceğinin farkındaydı.

Zırh eldiven kıpkırmızı parlamaya başladı.

Boğazına dolanan kol hemen gevşedi ama eldiven, yaratığın
kolunu bırakmıyordu. Norrec'in alev alev yanan diğer eli de ha-
vaya kalktı, göğsüne dolanan kolu sıkıca yakaladı.

Yaratığın diğer kolları geri çekildi. Şaşkın savaşçı, *Atmaca Ale-
vi*'nin üstünde, elleriyle yaratığın kollarına tutunmuş, sallanıyor-
du. Fırtına hâlâ sürüyordu ama Bartuc'un zırhı devasa canavarın
kollarını bir türlü bırakmıyordu. Eldivenler, yaratık kollarını
kurtarmaya çalıştığı zaman bile gevşemedi. Norrec haykırdı,
kolları her an kopacakmış gibi acıyordu.

"*Kosori nimth!*" diye haykırdı ağzı. "*Lazarai... lazarai!*"

Yaratığın üzerine bir yıldırım düştü.

Canavar titredi, şiddetli acısı yüzünden çırpındı, neredeyse Nor-
rec'ten kurtuluyordu. Ama eldivenler hâlâ tutunmaya çalışıyor-
du, besbelli savaşbeyinin zırhının işi bitmemişti.

"*Kosori nimth!*" diye tekrarladı askerin ağzı. "*Lazarai dekadas!*"

İkinci bir yıldırım doğrudan yaratığın korkunç gözüne düştü.
Şimşek yaratığın gözünü hemen eritti. Norrec'in ve geminin
üzerine sıcak sıvılardan bir yağmur yağdı.

"*Dekadas!*"

Yaratığın kollarının Norrec'in parmakları altında kalan kısmı soluk griye dönüştü. Yaratığın kaygan eli adeta taşlaştı, şaşırtıcı bir çabuklukla donup kaldı.

Canavar kaskatı kesildi, kolları, son büyümlü sözcükler söylendikten sonra hangi pozisyondaysalar öyle donup kaldılar. Solgun gri renk, şanssız askerin tuttuğu kollardan aşağı yayıldı ve birkaç saniyede canavarın her yanını kapladı.

"*Kosori nimth!*" diye haykırdı Norrec, üçüncü ve tahminine göre son kez.

Diğer ikisinden çok daha kuvvetli bir yıldırım, grileşen deniz şeytanının yaralı gözüne indi.

Korkunç canavar *paramparça* oldu.

Eldivenler parçalara ayrılan kolları bıraktı, kontrol tekrar Norrec'e geçli. Aniden tutunacak hiçbir yeri kalmayan savaşçı şaşkınlık içinde yaratığın kalın kollarından birini yakaladı ama tutunduğu kol parçalanıverdi.

Gemiye düşmeye başladı, vahşi dalgaların arasına düşüp boğulmak yerine sert güverteye çarparak ölmeyi ummaktan başka bir şey düşünmüyordu.

∴ SEKİZ ∴

ok tuhaf," diye mırıldandı Yüzbaşı Jeronnan uzaklara bakarak. "Sanırım uzakta bir cankurtaran sandalı var."

Kara, gözlerini kısarak baktı ama hiçbir şey göremedi. Yüzbaşının gözleri çok iyi görüyor olmalıydı. "İçinde kimse var mı?"

"Görünürde kimse yok ama daha yakından bakacağız. Lut Gho-lein'e birkaç dakika erken varmak uğruna hiçbir denizcinin canını tehlikeye atamam. Umarım bunu anlarsın, kızım."

"Elbette!" Bu yolculuğu ayarladığı için Jeronnan'a minnet duyuyordu. Gemisini ve mürettebatını Kara'nın emrine vermişti. Nekromensır böyle bir cömertliği kimseden beklemiyordu. Karşılığında masrafı karşılayacak kadar para almıştı, ama daha fazlasını kabul etmiyordu. Ne zaman ısrar etse, adamın yüzünde karanlık bir ifade belirliyordu. Bu ifade, Kara'yı eski deniz subayına kıızıyla ilgili anılarını hatırlattığı konusunda uyarıyordu.

Denizde geçirdikleri iki gün sonunda, Kara onun bu yolculuğa en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Eğer uzun boylu hancı daha önce neşeli görünüyorsa, şimdi mutluluktan uçuyor gibiydi. Hatta ufkun batı tarafında havanın çok kötü olduğuna dair işaretler bile keyfini hiç kaçırmamıştı.

"Bay Drayko!" Jeronnan haykırınca, pırıl pırıl subay giysileri giyen, ince uzun, şahin bakışlı bir adam ona döndü ve selam verdi.

Jeronnan bu yolculuk boyunca kaptan olacağını söylediği zaman Drayko hiç üzülmemişti. Besbelli, ikinci kaptan hancıya çok bağlıydı ve saygı duyuyordu. "İleride bir sandal var!"

"Anlaşıldı, Kaptan!" Drayko hemen denizcilere kurtarma çalışması için hazırlık yapmaları emrini verdi. *Kral Kalkanı*'nın mürettebatı emirleri çabucak ve düzenli bir biçimde yerine getirdi. Kara Nightshadow bunun böyle olmasını beklerdi zaten. Jeronnan'ın emrindeki adamlar, hayatının büyük bir bölümünü katı disiplin altında geçirmiş bir adama hizmet ediyorlardı. Bu, adamlarının demir yumrukla yönettiği anlamına gelmiyordu. Adamlarının her birinin insani yönlerine de ayrı ayrı güveniyordu, bu zamanlarda bir liderde çok ender rastlanan bir özellikti bu.

Kral Kalkanı boş sandala yaklaştı, iki denizci hemen sandalı çekmek için ipleri hazırladılar. Jeronnan ve Kara onları izlemek için güverteye indiler, bu sandalın bulunması nekromensır'ı endişelendirmişti. *Atmaca Alevi*'nin kullandığı genel rotayı takip ediyorlardı. Bu sandal o gemiye ait olabilir miydi? Kara'nın görevi bu kadar çabuk mu bitmişti? Takip ettiği adamlar denizin dibini mi boylamışlardı?

"Sandalda biri var," diye mırıldandı Yüzbaşı Jeronnan. Doğruydum, sandalın dibinde bir adam yatıyordu ama tayfalar henüz sandalı gemiye bağlamakla meşgulken, Kara, bu adam için geç kaldıklarını çoktan anlamıştı.

Bay Drayko iki adamını inceleme yapmaları için sandala gönderdi. Adamlar iplerden kayarak indiler ve yüz üstü yatan cesedi çevirdiler.

Artık görmeyen gözler gökyüzüne bakıyordu.

"Öleli bir gün olmuş," diye seslendi adamlardan biri. Yüzünü buruşturdu. "Onu huzura kavuşturmak için izin istiyorum, efen-

dim."

Kara, denizcinin ne demek istediğini hemen anlamıştı. Burada, açık denizde, bir cesedi gömmek için yapabilecekleri kısıtlıydı. Bir tören... sonra da cesedi sulara gömeceklerdi.

Jeronnan başıyla onaylayarak izin verdi ama Kara hemen elini onun koluna koydu. "Cesedi görmem gerek... bize bir ipucu verebilir."

"Sandalın *Atmaca Alevi*'ne ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Sen öyle düşünmüyor musun, yüzbaşı?*"

Adam kaşlarını çatı. "Mümkün... peki cesede ne yapmayı planlıyorsun?"

Kara yapacaklarını bütün ayrıntılarıyla anlatmaya cesaret edemedi. "Eğer becerebilirim, başına neler geldiğini öğreneceğim."

"Pekala." Jeronnan adamlarına cesedi güverteye çıkarmalarını işaret etti. "Size bir kamara hazırlatayım, hanımım! Yapacaklarınıza kimsenin şahit olmasını istemiyorum. Anlayamazlar."

Cesedi kısa sürede Jeronnan'ın seçtiği kamaraya getirdiler.

Kara, ceset üzerinde tek başına çalışmak istemişti ama Yüzbaşı odayı terk etmeyi reddetti. Eski hancı, Kara cesede yapacaklarını üstünkörü açıkladığı zaman bile gitmemekte direndi.

"Savaşta parçalanmış askerler, senin varlığını bile bilmediğin yaratıklar gördüm. Binlerce farklı ölüme şahit oldum. Kızıma olanlardan sonra, bir daha asla kaçmayacağım. İzleyeceğim, eğer ihtiyacın olursa yardım edeceğim."

"Madem öyle, lütfen kapıyı kilitleyin. Yapacaklarımızı başkasının görmesini istemeyiz."

Jeronnann kapıyı kapattıktan sonra, Kara, cesedin yanına gidip diz çöktü. Ölü denizci orta yaşlı bir adamdı, rahat bir yaşamı olmamıştı. *Atmaca Alevi* hakkında öğrendiklerini hatırlayan Kara'nın, sandalın o virane gemiye ait olduğuna dair şüpheleri daha da arttı.

Cesedi taşıyan adamlar ölü denizcinin gözlerini hemen kapamışlardı, Kara, cesedin gözlerini yeniden açtı.

"Deniz Cadısı adına, ne yapıyorsun kızım?"

"Ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorum, istersen gidebilirsin, yüzbaşı. Bu yaptıklarına katlanmak zorunda değilsin."

Kaptan toparlandı. "Kalacağım. Ölü bir adamın bakışlarının uğursuzluk getirdiğine inanılır."

"Onun başına yeterince uğursuzluk gelmiş." Kara, kesesine uzandı, malzemelerini aramaya koyuldu. Hançeri olmadan, Bartuc'un mezarında yaptığı gibi kolayca bir hayalet çağıramayacaktı. Ayrıca öyle bir şey yaparsa, Jeronnann işine karışabilir, ona engel olabilirdi. Hayır, bir hayalet çağırmayacaktı, ama eğer yüzbaşı aleyhine dönmezse, yapacağı şey de işe yarayacaktı.

Kara küçücük bir keseden bir tutam beyaz toz çıkardı.

"*Bu nedir?*"

"Kemik tozu ve ot karışımı." Ölü denizcinin yüzüne uzandı.

"*İnsan kemiği tozu mu?*"

"Evet." Yüzbaşı Jeronnann hiç ses çıkarmayıp itiraz etmeyince Kara rahatladı. Tozu adamın gözlerinin üzerine getirdi, sonra iki

göze de birer parça toz serpti.

Sözünü tutan Jeronnan hiç ses çıkarmadı. Sadece Kara minik, siyah bir şişe çıkarıp ölünün ağzına uzanınca onun işine karıştı. "Onu, adamın boğazından aşağı dökmeyeceksin, değil mi kı-zım?"

Kara, yüzbaşıya baktı. "Amacım saygısızlık etmek değil, yüzba-şı. Yaptıklarımı bu adamın neden öldüğünü anlamak için yapı-yorum. Sanki bir haftadır yemek yememiş, su içmemiş gibi gö-rünüyor, bir deri bir kemik kalmış. Eğer takıp ettiğimiz gemiden geliyorsa, bu durumda olması çok tuhaf. Geminin kaptanı mü-rettebatını doyuruyordur herhalde, değil mi?"

"Casco çılgın bir iblis, bir yabancıdır ama evet, yine de adamlar-ının beslenmesine özen gösterir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu adamcağızın *Atmaca Alevi*'nden değilse, hangi gemiden olduğunu bulmak da bizim görevimiz sayılır. Değil mi yüzbaşı?"

"*Haklısın, kızım. Affedersin.*"

"Affedecek bir şey yok." Şişenin ağzındaki tıpayı çıkaran Kara, diğer eliyle de adamın ağzını açtı. Bunu başarinca, şişeyi hafifçe eğerek içindeki sıvının yarısını çabucak cesedin boğazından aşağı boşalttı. Bu işi de tamamlayınca şişenin tıpasını taktı ve arka-sına yaslandı.

"*Bana en azından bu cesetten bilgi almayı nasıl başaracağını anlatabilirsin.*"

"Göreceksiniz." Aslında ona her şeyi açıklardı ama çok çabuk hareket etmesi gerekiyordu. Kara'nın kullandığı sıvı, tozla birle-şince etkileşime geçecekti ama etkisi çok kısa süreli olacaktı. Nekromensır'ın hâlâ büyüünün son bölümünü yapması gerekiyor-

du. Bundan sonra harcayacağı her saniye çok değerliydi.

Kara, parmağıyla denizcinin göğsünün üzerine bir daire çizdi, sonra parmağını görünmez bir çizgi doğrultusunda cesedin boyuna, çenesine, son olarak ağzına kadar ilerletti. Aynı anda, büyümlü sözcükleri fısıldıyordu. Bu işlemi tamamladıktan sonra bir, iki, üç kez cesedin göğsüne parmaklarıyla hafifçe vurdu. Bu sırada, geçen her saniyenin hesabını tutuyordu.

Ölü denizci gürültüyle soluk aldı, ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyordu.

"Tanrılar!" diye haykırdı Jeronnan, bir adım geri gitti. "Onu canlandırdın!"

"Hayır," dedi kısaca Kara. Yüzbaşının bu işlemi diriltme sanacağını biliyordu. Dışarıdan bakılınlar bir nekromensır'ın yaptıklarını asla tamamen anlamazlardı. Rathma'nın müritleri bazılarının sandığı gibi ölümle oyun oynamazlardı; bu, onların öğretilerine tersti. "Şimdi, Yüzbaşı Jeronnan, lütfen devam etmeme izin verin."

Yüzbaşı homurdandı ama sesini çıkarmadı. Kara, denizcinin üzerine eğildi, adamın ölü gözlerine dikkatle bakmaya başladı. Gözlerden altın sarısı, hafif bir ışık saçılıyordu, bu iyiye işaretti.

Arkasına yaslandı. "Bana ismini söyle."

Soğuk dudaklardan tek bir kelime çıktı; "*Kalkos*."

"Hangi gemiden geliyorsun?"

Ceset yeniden nefes almaya çabaladı, sonra konuştu. "*Atmaca Alevi*."

"Demek ki gerçekleşen de..."

"Lütfen! Konuşmayın!" Tekrar cesede döndü. Gemi battı mı?"

"Hayır..."

İlginç. O zaman bu adam gemiyi niçin terk etmişti? "Korsanlar mı saldırdı?"

Tekrar olumsuz bir yanıt aldı. Kara kalan zamanı hesapladı ve hemen konuya gelmesi gerektiğini farketti "Herkes gemiyi terk elti mi?"

"Hayıur."

"Gemide kim kaldı?" Nekromensır sesindeki heyecanı gizlemeye çabalıyordu.

Ceset, bir daha nefes aldı. "*Casco... kaptan...*"

Ağzı kapandı, bu normal değildi. Ceset yanıt vermek istemiyor-muş gibi kasıldı ama en sonunda ağzı açıldı. "*Büyücü-üüü...*"

"Bir büyücü mü?" Kara çok şaşırdı. Cesedin zırhı çalan hırsızlardan ya da umutsuzca kaçmaya çalıştıklarına göre kendisine saldıran iki hayaletten söz edeceğini sanmıştı. Onların gemideki varlığı, bu sert denizcilerin denizin tehlikelerini tercih ederek kaçmalarına yeterdi.

"Büyücüyü tarif et."

Cesedin ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Tıpkı diğeri gibi bu büyü de çağrılan varlığın sadece basit sorulara yanıt vermesi ni sağlayabiliyordu. "Ne giyiyordu?"

Ceset ciğerlerini havayla doldurdu, sonra konuştu, "*Zırhhh.*"

Kara kasıldı. "Zırh mı? Kırmızı bir zırh mı?"

"*Evettt...*"

Bunu beklemiyordu. Demek ki, mezardan kurtulanlardan biri, bir büyücüydü. Acaba Vizjerei'nin söz ettiği Norrec Vizharan mıydı bu büyücü? Bu ismi denizciye de tekrarladı, bilip bilmediğini sordu. Denizci adı bilmiyordu.

Yine de Kara bilmek istediklerinin çoğunu öğrenmişti. Kalkos denilen bu adam gemiyi son gördüğünde gemi hâlâ yüzüyordu, aradığı zırh da gemideydi.

"Mürettebat olmadan," dedi Yüzbaşı Jeronnan'a, "Gemi çok uzağa gidemez, değil mi?"

"Eğer sadece kaptan ve bu büyücü varsa, büyük ihtimalle gemi daireler çizecektir." Jeronnan duraksadı, sonra bir soru sordu, "Başka soru sormayacak mısın?"

Kara başka sorular da sordu ama ceset hiçbirine yanıt veremedi. Keşke hançeri yanında olsaydı. O zaman daha çok zaman kazanabilir, daha uzun, daha anlaşılır şeyler söyleyecek gerçek bir hayalet çağırabilirdi. Daha yaşlı ve deneyimli nekromensır'lar böylesine beceri isteyen bir işi hiçbir araç kullanmadan yapabilirlerdi ama Kara'nın o kadar deneyim kazanması için hâlâ birkaç senesi vardı.

"Peki ya o?" diye ısrar etti eski deniz subayı. "Ona ne olmuş? Mürettebata ne olmuş, kızım? Açık denizde bir gün, güçlü bir adamı öldürebilir ama bu adamın görünüşünde tuhaf bir şeyler var."

Kendisinin düşünmesi gereken şeyleri Jeronnan'dan duyduğu için utanan Kara hemen cesedin üzerine eğildi. "Arkadaşların nerede?"

Cevap yok. Kara hemen adamın göğsüne dokundu, parmaklarıyla hafifçe bastırınca cesedin göğsünün hemen çöktüğünü hisset-

ti. Büyünün etkisi geçmeye başlamıştı.

Nekromensır'ın bir şansı daha vardı, ölü bir adamın gözlerinde, en son gördüğü birkaç şeyin görüntüsü kalırdı. Eğer adamın gözlerine serptiği toz hâlâ işe yarar durumdaysa, o görüntülere bakabilirdi.

Yüzbaşıya bakmadan konuştu. "Şimdi yapacaklarım sırasında, ne olursa olsun rahatsız edilmemeliyim. Anlaşıldı mı?"

"Evet..." Jeronnan duraksayarak konuşmuştu.

Kara, bakışlarını cesedin görmeyen gözlerine çevirdi, sonra mırıldanmaya başladı. Cesedin gözlerindeki altın sarısı ışıltı Kara'yı yakaladı ve içeri çekti. Nekromensır ölümler dünyasından kaçma hissiyle savaşmaya başladı, içgüdüsel bir tepkiydi bu. Tamamen yapmakta olduğu büyüye konsantre oldu.

Kara, fırtınalı denizin ortasındaki bir sandalda oturuyor, sanki küçük kayak En Büyük Kötü Üçlü⁶ tarafından kovalanıyormuşcasına tüm gücüyle kürek çekiyordu. Aşağıya baktı, ellerinin bir denizcinin elleri gibi sert ve kaba olduğunu gördü; bunlar Kal-kos'un elleriydi.

"Pietr'in sandalı nerede?" diye sordu ona sakallı bir adam.

"Ben nereden bileyim?" dedi, sesi boğuk ve aksiydi. "Sen kürek çekmene bak! Doğuya doğru ilerlersek belki kurtuluruz! Bu cehennem fırtınasının bir yerde bitmesi gerek!"

6 *En Büyük Kötü Üçlü (Prime Evils)*: Cehennem'deki savaşı kaybederek oradan sürülmüş olan üç büyük iblis efendisine verilen isimdir. Bu üç kardeş; Nefretin Efendisi *Mephisto*, Terörün Efendisi *Diablo* ve Yıkımın Efendisi *Baal*'dır.

"Kaptanı da yanımıza almalıydık!"

"O gemiyi asla terk etmez, batsa bile ayrılmaz, iblis efendisiyle birlikte gitmek istiyorsa bırak gitsin!"

"Dalgaya dikkat!" diye haykırdı birisi.

Kara başını adamın işaret ettiği yöne çevirdi, erkeklerin bile kullanacağını asla hayal etmediği türde küfürler döküldü dudaklarından. Uzakta, iki sandal daha gördü, ikisi de tıka basa umutsuz adamlarla doluydu.

Sakallı adam birdenbire ayağa kalktı, şu şartlar altında pek de akıllıca bir hareket değildi yaptığı. Ağzı açık, Kara'nın – Kalkos'un– arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Dikkat edin! Dikkat edin!"

Kalkos başını becerebildiği kadar çevirdi. Denizci, küreklere asılmaya devam ediyordu.

Denizcinin görüş alanının kenarında büyük, yılan gövdesine benzer bir şey belirdi.

"Geri dönün! Geri dönün!" diye haykırdı Kalkos. "Otur, Bragg!"

Sakallı adam yerine oturdu. Kürek çekenler umutsuzca kayığı çevirmeye çalıştılar.

Kara, kükreyen dalgaların gürültüsü ve fırtına sesleri arasında uzaktan gelen insan çığlıkları duydu. Kalkos çığlıkların geldiği yöne baktı, korkunç bir manzarayla karşılaştı. Diğer sandallardan biri, bir sürü dev ahtapot koluyla kaplanmıştı. Dev kollar-daki vantuzlar ve korkunç görünümlü pençeler –neredeyse elle-re benziyordu bu pençeler– denizcileri havaya savuruyor, sanki çiçek toplarmış gibi yakalayıp kaldırıyordu.

Kara, dev bir ahtapota benzeyen dehşetengiz yaratığın devasa boyutlarını hayretle gördü; kocaman bir kafası ve bu ölümlü boyuta ait olmadığının kanıtı olan korkunç bir derisi vardı. Yaratığın, denizcileri kocaman kafasının ortasındaki mağaramsı deliğe atacağını sandı. Ama canavar onları havada tutuyor, pençeli elleriyle başka denizcileri toplayıp vantuzlarına yapıştırıyordu. Kurbanları haykırıyor, uzaktaki arkadaşlarına kendilerini kurtarmaları için yalvarıyorlardı.

"Kürek çekin, lanet olsun!" diye kükredi Kalkos. "Kürek çekin!"

"Gitmemize izin vermeyeceğini söylemiştim! Sana söylemiştim!"

"Kes sesini, Bragga! Kes—"

*Kocaman bir dalga kayığın üzerini kaplayarak haykıran adamlardan birini suya yuvarladı. Küçük sandalın çevresindeki sular-
dan vantuzlu kollar yükseldi, Kalkos'un arkadaşlarını dört bir yandan saran kollar, açgözlü bir tavırla denizcilere yöneldi.*

"Bıçaklarınızla saldırın! Tek kurtulma şansımız—"

Adamlar şeytani kolların bazılarının saldırısını savuşturdular ama çığlıklar atarak teker teker havaya kaldırıldılar. Geride sadece, bir küreği silah olarak kullanan Kalkos kalmıştı.

Islak kollar bacaklarını yakalayıp kollarına dolanınca, Kara ürperdiğini hissetti. Yaratığın vantuzları bedenini yakıyordu. Hayır! Bunların hepsi geçmişte olmuştu! Bunların hepsi Kalkos'un babına gelmişti!

Bunu hatırlamasına rağmen, korkunç bir şey daha olmaya başlayınca denizcinin yaşadığı korkuyu daha da yoğun hissetti. Üzerindeki giysilere rağmen, Kalkos kendini daha güçsüz, yorgun hissediyordu, sanki vantuzlar canını emiyordu. Derisi kırılmaya başladı, çevresindeki bütün sulara rağmen kupkuru ol-

muştı. İçindeki sıvı akıp giden bir su torbası gibi hissetti kendini.

Sonra, tam ölmek üzereyken, bedeni kuru bir yaprak haline gelmişken, vantuzlar Kalkos'u yeniden sandalın içine fırlattı. Artık yaşaması imkansızdı, Kalkos bunu biliyordu ama yaşamının son dakikalarını böyle bir Cehennem canavarının midesi yerine sandalda geçirmek çok daha iyiydi.

Derken pençelerin kollarına saplandığını ve onu oturur konuma geçirdiğini hissetti, sandalda birinin daha olduğunu farkedecek kadar kendine gelmişti.

Sandaldaki bir insan değil, bir yaratıktı.

Sesi, acı çeken yüzlerce sineğin vızıltısına benziyordu. Kara yaratığı görmeye çalışıyordu ama Kalkos'un gözleri artık hemen hemen hiç görmüyordu. Kara sadece tüyler ürpertici, zümrüt yeşili ve kıpkırmızı renkli bir gölgenin ölmekte olan denizcinin üzerine eğildiğini görebildi. Bu gölge bildiği hiçbir yaratığa benzemiyordu. Göz bebekleri olmayan çok büyük, sarı gözler zavallı Kalkos'un üzerine dikilmişti.

"Henüz ölme zevkine kavuşamayacaksın," diye vızıldadı yaratık. "Bunun bilmesi gereken şeyler var! O salak nerede? Zırh nerede?"

"Ben..." diye söze başlayan denizci öksürmeye başladı. Bedeni kupkuruydu. içindeki kuruluğu Kara bile hissediyordu. "Ne...?"

Soru soran yaratık adamı şiddetle sarstı. Birdenbire ortaya çıkan iğne uçlu mızraklarını Kalkos'un göğsüne bastırdı. "Bunun vakti yok, insan. Ölmeden önce sana çok acı çektirebilirim. Konuş!"

*Kalkos, içinde bir yerlerde yaratığın emrine uyacak gücü buldu.
"Kanlı zırhı... giyen yabancı... hâlâ... Atmaca Alevi'nde..."*

"Gemi ne tarafta?"

Denizci işaret etti.

Kara'nın bir iblis olduğunu anladığı yaratık, kendi kendine vızıldadı, sonra buyurgan bir ses tonuyla sordu. "Niçin kaçtınız? Ne oldu?"

"O gemide... iblisler vardı."

Karanlık yaratık, Kara'nın hiç beklemediği türde bir ses çıkardı. Kara onun dehşete kapıldığını anlamıştı. "İmkansız! Yalan söylüyorsun!"

Denizci cevap vermedi. Kara onun ölmekte olduğunu hissediyordu. Canavara cevap vermek için gösterdiği çaba denizcinin sonunu getirmişti.

Kara'nın doğru dürüst göremediği yaratık, Kalkos'u bıraktı, denizcinin bedeni yere çarpınca Kara da acıyla titredi, iblisin yeniden vızıldamaya başladığını duydu, canavar anlaşılır bir kelime söyledi.

"İmkansız!"

Kara, sandalın içini ve denizcinin titreyen parmaklarını gördü. Sonra görüntü kayboldu.

Derin bir nefes alarak sıkı sıkı kendisine sarıldı, hâlâ cesedin gözlerine bakıyordu.

Yüzbaşı Jeronnan'ın yanında olduğunu hissetti. Eski deniz subayı ellerini rahatlatmak istercesine Kara'nın omuzlarına koydu.

"İyi misin?"

"Ne kadar sürdü?" diye mırıldandı nekromensır. "Ne kadar sürdü?"

"Şu son yaptığın şey mi? Bir, belki de iki dakika."

Olanlar gerçek dünyada çok kısa sürmüştü ama ölünün hatıraları uzun ve korkunçtu. Nekromensır bu büyüyü daha önce de yapmıştı ama Kalkos'un ki kadar korkunç bir ölümle hiç yüzleşmemişti.

Atmaca Alevi'yle aralarında birkaç günlük mesafe vardı, gemide kaptan ve şu büyücü Norrec Vizharan'dan başka hiç kimse yoktu. Adamın soyadını duyunca bir tuhaflık olduğunu anlamalıydı. '*Vizjerei hizmetkari*' anlamına geliyordu. Güvenilmez büyücüler gibi biriydi demek ki! Zırh ondaydı, üstelik zırhı giyecek kadar küstah bir adamdı! Ne kadar tehlikeli bir şey yaptığından haberi var mıydı acaba? Mürettebat olmadan, o bile gemiyi rotasında tutmakta zorluk çekecekti. Eğer Kara'ya saldıran hayaletler ya da Kalkos'un rüyasındaki iblisler katile çoktan ulaşmadıysa, Kara'nın hâlâ bir şansı vardı, adamı yakalayabilirdi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu ayağa kalkmasına yardım eden Jeronnan.

"Biraz daha bilgi aldım," diyerek yalan söyledi Kara. Bakışlarının onu ele vermemesini umuyordu. "Ölümüyle ilgili hiçbir şey öğrenemedim. Ama *Atmaca Alevi*'nin batmadığını öğrendim; kaptan da benim aradığım adam da gemideymiş."

"O zaman onlara kısa süre sonra yetişiriz. Sadece iki adam öyle bir gemiyi rotasında tutamaz."

"Sanırım en çok iki günlük mesafe var aramızda."

Yüzbaşı başıyla onayladı, sonra da yerde yatan cesede göz attı. "Onunla işin bitti mi, kızım?"

Kara, Kalkos'un hatıralarını anımsayınca kendisini titrememeye zorladı. "Evet. Onu gömebilirsiniz."

"Bunu yapacağız. Sonra da *Atmaca Alevi*'ni takip etmeye devam edeceğiz."

Jeronnan yardım çağırmak için kamaradan dışarı çıkarken Kara Nightshadow pelerinine sarındı. Hâlâ yerde yatan cesede bakıyordu ama akli başına açtığı işteydi. Kendisini ve *Kral Kalkanı*'ndaki her adamı tehlikeye atıyordu.

"Yapmak zorundayım," diye mırıldandı kendi kendine. "Onu yakalayıp zırhı güvenli bir yere ulaştırmalıyım. Bedeli ne olursa olsun... karşıma hangi iblis çıkarsa çıksın."

* * * * *

"Xazax!"

Galeona bekledi ama iblisten yanıt alamadı. Çevresine bakındı, yaratığın gölgesini aradı. Bazen Xazax kötü niyetli oyunlar oynardı. Büyücü kadının oyunlarla kaybedecek zamanı yoktu, özellikle de Xazax hariç herkes için tehlikeli olabilecek oyunları oynayacak zamanı.

"Xazax!"

Yanıt yok. Parmaklarını şaklattı, lamba daha çok ışık vererek yanmaya başladı. Ama iblisin gölgesi hâlâ görünmüyordu.

Galeona bu işten hoşlanmamıştı. Xaxax'ın çadırda olması iyiydi. Eğer çadırda değilse, birilerinin başını belaya sokmaya gitmiş demektir. Peygamber devesi bazen ölümlü boyutta gizlice dolaş-

masına yardım edenin kim olduğunu unutuyordu.

Fark etmez. Yapacak çok işi vardı. Kara büyücü öfkeli bakışlarını gösterişli çadırın bir köşesinde duran büyük sandığa çevirdi. Sandık demirden ve kaliteli meşe ağacından yapılmıştı. Aslan pençesine benzeyen dört tane ayak üzerinde duruyordu. Yerinden kaldırmak için iki güçlü kuvvetli askerin çabalaması gerekecekti. İblisi aramaya vakti olmayan Galeona'nın gidip yardım arayacak vakti de yoktu. Bütün kamp toplanıyordu. Bu önemli anda, kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Gel!"

Sandığın alt köşeleri parıldadı. Metal pençeler titredi, aslan ayaklarının parmakları açıldı, gerildi.

Sandık yürümeye başladı.

Dev kutu sahibi tarafından çağrılmış bir köpek gibi Galeona'ya doğru yürümeye başladı. Cadının bir metre uzağında durup yeni bir emir beklemeye başladı.

"Açıl!"

Kapak uzun bir çatırtı kopararak açıldı.

Memnun olan Galeona döndü ve elini tavanda asılı duran koleksiyonunun parçalarından birinin altına soktu. Tavana asılı parça kadının bekleyen avucuna düştü. Büyücü kadın onu sandığa koyup bir sonraki eşyasına yaklaştı.

Eşyalarını birer birer sandığa doldurdu. Seyreden biri olsa, Galeona ne kadar doldurursa doldursun sandıkta hâlâ yer olduğunu görecekti. Cadı bir sonraki eşya için her zaman yer buluyordu.

İşi bitmek üzereyken, sırtında bir ürperti hissetti. Döndü, biraz arandıktan sonra daha önce çadırda olmayan bir gölge gördü.

"Demek en sonunda geri geldin! Neredeydin?"

İblis ilk başta cevap vermedi, gölgesi çadırın kıvrımları arasında kayboldu.

"Augustus kampın toplanmasını emretti. Hazırlıklar biter bitmez, gece de gündüz de olsa hemen yola koyulmak istiyor."

Xazax hâlâ cevap vermiyordu. Galeona duraksadı. Sessizlik hoşuna gitmiyordu. Peygamber devesi gevezeydi, sessiz durmazdı. "Ne oldu? Başına bir şey mi geldi?"

"General ne tarafa gitmek istiyor?" diye sordu gölge, ansızın.

"Bir de soruyor musun? Lut Gholein'e gitmek istiyor, elbette."

İblis, kadının söylediklerini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Evet, bu da Lut Gholein'e gidecek. Evet... belki de en iyisi budur."

Galeona gölgeye doğru bir adım attı. "Senin neyin var? Nerelerdeydin?" İblis cevap vermeyince, kadın her an biraz daha öfkelenerek çadırın köşesine doğru yürümeye başladı. "Ya bana cevap verirsin ya da—"

"Uzaklaş!"

İblis gölgelerin arasından fırlayarak bütün heybetiyle kadının önüne dikildi. Galeona güçlükle nefes alarak geriye sendeledi, en sonunda yerdeki yastıkların üzerine düştü.

Alev alev sarı gözleri ve açılıp kapanan kıskaçlarıyla Cehennem böceği, ölüm gibi başına dikildi. Pençeleri ve tırpan gibi kolları Galeona'nın yarım metre ötesinde durdu.

"Sesini kes ve bundan uzak dur! Lut Gholein'e gidilecek! Ben konuşmadıkça konuşmayacaksın!"

Bunu söyleyip... Xazax karanlık köşeye çekildi, fiziksel biçimi kayboldu, gölgesi belirsizleşti. Birkaç dakika sonra ondan geriye sadece kumaş kıvrımları arasında canavarımsı bir şeklin izi kalmıştı.

Ama Galeona peygamber devesinin bir daha üzerine atılmayacağından emin olmadan yerinden kımıldamadı. En sonunda ayağa kalktığı zaman gölgenin gizlendiği köşeden uzak durmaya dikkat etti. Yavaş, acı verici bir ölüme çok yaklaştı.

Xazax ses çıkarmadı, hiç kımıldamadı. Galeona yarattığın daha önce böyle davrandığını hiç görmemişti. Demek aralarındaki anlaşmaya rağmen eğer Galeona isteklerini yerine getirmezse onu duraksamadan öldürecekti. Galeona bunu unutmayacağına yemin etti. İblisin de anlaşmayı bozması imkansızdı, o yüzden birbirlerine bu kadar uzun süre katlanabilmişlerdi. Eğer Xazax anlaşmayı da Galeona'yı da gözden çıkardıysa, Galeona da ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Ya generali ya da zırhlı salağı kullanacaktı. En azından erkekler söz konusu olduğunda, kontrolün her zaman kendisinde olduğunu biliyordu.

Büyücü kadın eşyalarını sandığa kaldırma işine devam etti ama akli hep iblisin hareketlerindeydi. Aralarındaki anlaşmayı bozmayı göze aldığı için zaten yeterince tehlike alıyordu. Xazax neredeyse ona saldırıyordu, bu hareketinin sebebini gerçekten çok merak ediyordu. Xazax sinir bozucu saldırısına neden olan hissi daha önce hiç açığa vurmamıştı.

Galeona merak ediyordu, acaba iblisi böylesine korkutan ne olabilirdi?

∴ D ⊕ K U Z ∴

Norrec Vizharan her yanını kaplayan dayanılmaz ağrıyı hissedince hâlâ yaşadığını anladı. Nefes alabiliyordu, demek ki denize düşmemişti, demek ki güverteye çakılmıştı. Boynunu ya da başka kemiklerini kırmamasının nedeninin Bartuc'un lanetli zırhı olabileceğine inanıyordu. Zırh onu cehennem su canavarından kurtarmıştı; basit bir düşüş zırh için çocuk oyuncağı olmalıydı.

Yine de içten içe zırhın onu kurtaramamış olmasını diledi. O zaman en azından kabuslar, yaşadığı korkunç şeyler sona erecekti.

Norrec gözlerini açtı ve kamarasında yattığını gördü. Dışarıda. fırtına hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyordu. Onu buraya getirebilecek iki güç vardı, bunlardan biri zırhtı. Ama vantuzlu canavarla savaştıktan sonra yorgun düşen zırhın yerinden kımıldamasına olanak yoktu. Norrec kendini tükenmiş hissediyordu, hareket edebilmek bile onu şaşırttı. Hissettiği güçsüzlük öyle tuhaftı ki sanki canavar ya da zırh yaşamının bir parçasını çalmıştı.

O sırada kapı ardına kadar açıldı. İçeri Kaptan Casco girdi. Elinde üstü örtülü bir kap vardı. Norrec'in hem çekici, hem de iğrendirici bulduğu bir yemek kokusu kapladı odayı.

"Uyandın mı? Güzel! Yemek harcamak yok" Cesede benzeyen denizci askerin yatağında doğrulmasını beklemeden kabı eline tutuşturdu.

Norrec yemek yemeyi başaracak kadar doğruldu. "Teşekkürler."

Kaptan hafifçe homurdandı.

"Ne kadar baygın kaldım?"

Casco biraz düşündü, büyük ihtimalle anladığından emin olmak istiyordu. "Bir gün. Biraz daha fazla."

"Gemi ne durumda? Yaratık çok zarar vermiş mi?"

Adam yine duraksadı. "Gemi hep zarar görür. Yine de yüzer, evet yüzer."

"Böyle bir fırtınada mürettebatsız nasıl ilerleyebiliyoruz?"

Kaptan kaşlarını çatı. Norrec ona en sonunda yanıt veremeyeceğı bir soru sorduğundan şüpheleniyordu. Elbette, mürettebatsız ilerliyor olamazlardı. Büyük ihtimalle *Atmaca Alevi* daireler çiziyor, dalgalar ve rüzgar nereye sürüklerse o tarafa gidiyordu. Canavarın saldırısından kurtulmuş olabilirlerdi ama bu, Lut Gholein'e varacakları anlamına gelmiyordu.

Canavar... Norrec'in hatırladıkları o kadar inanılmazdı ki, en sonunda Casco'ya hatırladıklarının doğru olup olmadığını sordu.

Kaptan omuz silkti. "Düşüğünü gördüm. Deniz Cadısı'nın düşüğünü gördüm."

Görünüşe göre yabancı denizci karşılarına çıkan canavarın denizcilerin birbirine anlattığı efsanevi deniz yaratığı olduğuna karar vermişti. Norrec buna inanmıyordu, imp'ler ve handaki kanatlı iblis gibi bu da başka bir şeytani güçtü. Ama bu sefer lanetli zırh tarafından çağrılmamıştı.

Efsanelerde Bartuc'un karanlık zaferlerini nasıl kazandığı anlatılırdı. İlk önce Cehennem güçlerinin bir piyonuydu, sonra onların

hem saygı duyduğu, hem de korktuğu bir büyücü olmuştu, en sonunda ona kafa tutan herkesi yenmek için bir iblisler ordusu yaratmıştı. Ama hiç kimse, daha büyük iblislerin Bartuc'un gücü konusunda ne düşündüğünü bilmiyordu.

Acaba bu güçler şimdi Bartuc'un zırhının mezardan çıktığını farketmişler de Bartuc'un ruhunun kendilerini yeniden esir edeceğinden mı çekiniyorlardı?

Böyle tuhaf düşünceler başını ağrıtıyordu. En iyisi kendi durumuyla ilgilenmekti. *Atmaca Alevi* mürettebatsız kalırsa, İkiz Denizler'de turlamaya devam edecek, güvertesindeki iki kişinin ölümüne neden olacak ya da bu sonsuz fırtınada batıp gidecekti.

"Ben denizci değilim," dedi Casco'ya, bir yandan yemeğini yerken. "Ama yapabileceğim bir şey varsa göster, yardım edeyim. Bu gemiyi tekrar rotasına çevirmemiz gerek."

Casco gürültüyle homurdandı. "Zaten yaptın! Yapacak ne kaldı? Ne kaldı?"

Tavri Norrec'e biraz tuhaf geldi, aynı zamanda savaşçının öfkelenmesine de neden oldu. Olanların birçoğunun kendi suçu—daha doğrusu zırhın suçu—olduğunu biliyordu ama kaptana yardım teklif ederken içten davranmıştı. Zırhın yardım etmesine engel olacağını hiç sanmıyordu, ne de olsa Lut Gholein'e ulaşmak isteyen Norrec değil, zırhtı.

"Dinle! *Atmaca Alevi*'ni kontrol altına almazsak öleceğiz. Eğer fırtına yüzünden batmazsak, o zaman en sonunda yiyeceklerimiz bozulacak, ya da kayalara çarpıp denizin dibini boylayacağız. Bunu mu istiyorsun?"

Sıska adam başını salladı. "Salak! Düşünce kafan mı çatladı?" Norrec'i kolundan yakaladı. "Gel! Gel!"

Neredeyse boşalan tabağını bir kenara bırakan Norrec, Casco'nun peşinden fırtınalı güverteye çıktı. Geminin sallantısına alışması biraz zaman aldı ama kaptan onun dengesini sağlaması için bekledi. Yolcusuna nefret, saygı ve korkuyla karışık duygular besliyor gibi görünüyordu. Norrec'e yardım etmeye kalkmadı ama bitkin adamı, ilerleyebileceğinden daha hızlı yürümeye de zorlamadı.

Güverteye ulaşınca denizci, Norrec'in önden ilerlemesi için yavaşladı. Deneyimli savaşçı, kalan parmaklıklara tutunarak sağanak yağmurun altında Casco'nun kendisine göstermeye çalıştığı şeyi aramaya başladı. Tek görebildiği boş güverteydi, iplere asılan denizciler yoktu, dümenin başında kimse durmuyordu.

Ama... dümen dönüyordu. Artık iplerle bağlanmış değildi. Norrec gözlerini kısarak yeniden baktı, dümen çılgınca dönüyor olmalıydı ama yavaş yavaş kımıldıyor, sanki görünmez bir denizci tarafından kontrol ediliyormuşçasına bazen bir yana, bazen başka tarafa çevriliyordu.

Yan tarafta bir hareketlenme olduğunu gördü. Dikkatini o tarafa yönelten Norrec, ilk önce dehşetle ana halatlardan birinin ansızın çözüldüğünü gördü. Sonra halat Norrec'in gözleri önünde kendi kendine yeniden bağlandı, düğümlendi.

Çevresinde bir suni hareket, değişiklik oluyordu. Halatlar yelkenlerin durumuna göre çözülüp yeniden bağlanıyordu. Dümen çalkalanan dalgalara rağmen dönmeye devam ediyor, *Atmaca Alevi*'ni belli bir rotada tutuyordu. Norrec geminin batıya ilerlediğine emindi.

Gemide hiç mürettebat yoktu ama *Atmaca Alevi* yine de rotasında ilerliyordu.

"Neler oluyor?" diye haykırdı kaptana.

Casco ilgiyle kendisine bakıyordu.

Zırh! Zırhın gücü Norrec'i yeniden hayretler içinde bırakmıştı. Dev iblisle savaşmış, şimdi de mürettebat olsa da olmasa da yola devam etmeye karar vermişti. Şu ya da bu şekilde limana ulaşacaktı.

Norrec sendeleyerek uzaklaştı, kamarasına dönmüyor, yemek salonuna gidiyordu. Casco'nun peşinden geldiğini gördü. Kaptanın da yapacak hiçbir işi yoktu. İki adam da üzerlerindeki yağmur sularını silkelediler. Casco bir sandığı karıştırdı, tozlu bir şişe çıkarıp içmeye başladı. Norrec'e ikram etmedi. Norrec biraz içki istemeyi düşündü, çok ihtiyacı vardı ama sonra vazgeçti. Başı zaten yeterince dönüyordu, biraz kendine gelse daha iyi olacaktı.

"Limana ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu en sonunda.

Casco şişeyi indirdi ve cevap verdi. "Üç. Belki dört gün."

Norrec yüzünü buruşturdu. Daha kısa sürede varmayı ummuştu. İplerin ve dümenin kendi kendine hareket ettiği bir gemide üç dört gün geçirecekti, tek arkadaşı da kendisini insan görünümünde bir şeytan sanan vahşi bir kaptandı.

Ayağa kalktı. "Yemek zamanı gelene kadar kamaramda olacağım."

Casco onu durdurmaya kalkmadı, cılız denizci, şişesiyle baş başa kalmaktan memnun görünüyordu.

Fırtınalı güverteye çıkan Norrec, küçük kamaraya doğru ilerlemeye başladı. Daha geniş ve daha kuru bir yer olan karavanada kalmayı tercih ederdi ama orada Casco vardı, onun yanında kendini suçlu hissediyordu. Bayıldığı zaman Casco'nun onu boğazlamamış olmasına hâlâ şaşıyordu. Elbette, Norrec'in yaptıklarını

gördükten ve rahatsız yolcusunu yüksekten düşüşün bile durduramadığını farkettikten sonra, kaptan yabancıyı öldürmeye kalkmanın intihar olacağım düşünmüş olabilirdi.

Büyük ihtimalle de haklıydı.

Yağmur Norrec'i ıslatmakla kalmıyor, onu güvertenin zeminine yapıştırmaya çalışıyordu. Savaşarak geçen yıllar boyunca, savaşçı, kar fırtınası da dahil her türlü sert hava koşuluyla karşı karşıya kalmıştı. Ama bu fırtına gibisini hiç görmemişti, en azından *Atmaca Alevi*, Lut Gholein'e vardığı zaman dinmesini umuyordu.

Tabii eğer gemi limana ulaşabilirse.

Şiddetli yağmur çevresini görmesine engel oluyordu ama nasıl olsa gemide de dalgaların arasında da, görmeye değer bir şey yoktu. Ama Norrec iki adım önünü görebilmek için sürekli gözlerini kırptırmak zorunda kalıyordu. Kamara ona, hiç şu anki kadar uzak görünmemişti. Zırhın ağırlığının yardımını olmuyordu, metal zırh sanki iki kat daha ağırdı. Yine de en azından Norrec zırhın paslanmasından korkmak zorunda değildi. Bartuc'un yaptığı büyüler, iblisler efendisinin zırhı yaptığı ilk gün ki kadar yeni tutuyordu onu.

Norrec sendeledi, ilk defa olmuyordu bu. Havaya lanet ederek toparlandı, sonra kamarasının ne kadar uzakta olduğunu görebilmek için gözlerini ovuşturdu.

Geminin kış tarafında, tam karşısında karanlık bir şeklin durduğunu gördü.

"Casco?" diye seslendi. Sonra kaptanın karavanadan geminin kıçına gelmiş olamayacağını farkettiler, topal bacağıyla bu kadar hızlı hareket etmesi mümkün değildi. Daha da önemlisi, bu

adam kaptandan daha uzun boyluydu ve bir Vizjerei büyücüyü anımsatan bol bir cübbe giyyordu—

Fautzin.

Daha iyi görmeye çalışarak bir adım daha attı. Şekil çok bulanık görünüyordu, acaba kendi yorgun zihni mi uyduruyordu bu görüntüyü?

"Fautzin? Fautzin?"

Gölge cevap vermedi.

Norrec bir adım daha ilerledi, birden tüylerinin ürperdiğini fark etti.

Hızla arkasını döndü.

Geminin pruvasında bir an için daha kısa boylu başka birini görür gibi oldu. İnce ve kaslı adam bir akrobata, daha doğrusu bir hırsıza benziyordu. Rüzgarda uçuşan, yolculuk pelerinine benzeyen bir şey giymişti, o yüzden yüzünü ayrıntılı olarak görmek mümkün değildi. Norrec hâlâ gülümseyen, ölü bir yüz düşündü. Kafası biraz yana yatıktı, çünkü boynu kırılmıştı.

"Sadun..." diye seslendi ansızın.

Elleri ürperdi. Norrec ellerine baktı, eldivenlerin çevresinde belli belirsiz kırmızı bir ışık vardı.

Geminin yakınına bir şimşek düştü. Şimşek o kadar yakına düşmüştü ki afallayan savaşçı şimşeğin *Atmaca Alevi*'ne dokunduğuna ama hiç zarar vermediğine yemin edebilirdi. Kör edici bir parlaklığın içinde kalan Norrec bir an için iki hayaleti unuttu.

Gözleri yeniden normale döndü. Gözlerini kırıştıran Norrec hem geminin kışına, hem de pruvaya baktı ama korkunç gölge-

lerden hiç iz yoktu.

"Sadun! Tryst!" diye haykırdı savaşçı. Geminin kık tarafında dönüp seslendi; "Fautzin!"

Ona sadece öfkeyle gümbürdeyen fırtına yanıt verdi. Vazgeçmeye kararlı olan Norrec pruvaya döndü, bir yandan da Sadun'a sesleniyordu. Güvertede dolaşarak her yanı aradı. Neden iki ölü silah arkadaşıyla yüzleşmek istediğini kendisi bile bilmiyordu. Özür mü dileyecekti? Açıklamaya mı çalışacaktı? Arkadaşlarını öldürenin zırh olduğunu biliyordu. Ama Fautzin'in sözünü birkaç saniye daha erken dinlemediği için hâlâ kendini suçluyordu. Eğer onu dinleseydi. şimdi burada olmayacaktı.

Eğer onu dinlemiş olsaydı, iki arkadaşı da hayatta olacaktı.

"Tryst! Lanet olsun sana! Eğer gerçeksen, eğer buradaysan yanıma gel! Üzgünüm! Çok üzgünüm!"

Bir el omzuna dokundu.

"Kimi çağırdın?" diye sordu Casco. "Şimdi ne çağırdın?"

Norrec karanlık ve yağmur altında bile kaptanın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Casco'ya göre, yolcusu ya tamamen çıldırmıştı ya da yeni iblisler çağırmayı planlıyordu. İki seçenek de hiç hoşuna gitmiyordu.

"Kimseyi... hiçbir şey çağırmıyorum."

"İblis yok mu?"

"Yok. Yok." Kaptan Casco'yu iterek geçti, dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Ama kamarasına da gitmek istemiyordu. Şaşkın ve öfkeli denizciye bakan Norrec sordu; "Aşağıda mürettebat için yatak var mı?"

Casco asık suratla onayladı. Büyük ihtimalle o yatakların yakınında bir kamarada uyuyordu ve Norrec'in orada uyuması fikri hoşuna gitmemişti. Cehennemi yaratıklar çağırabilen bir büyü-cüyle aynı gemiyi paylaşmak yeterince kötüydü, şimdi aynı iblis efendisi çok yakınında uyuyacaktı. Şüphesiz Casco aşağıda çeşitli iblislerin cirit atmaya başlayacağını sanıyordu.

"Yataklardan birinde uyuyacağım." Kaptanın duygularıyla hiç ilgilenmeyen Norrec alt güverteye indi. Belki de şeytani deniz canavarıyla yaptığı savaş onu çok bitkin düşürdüğü için arkadaşlarının ölümünden duyduğu vicdan azabı yeniden ortaya çıkmıştı. Belki ikisini de sadece hayal etmişti. Tıpkı Fautzin'i Gae Kul limanında gördüğü gibi, bu sefer de hayal görmüş olmalıydı. Arkadaşlarının parçalanmış cesetleri hâlâ mezarda yatıyor olmalıydı, bir sonraki hazine avcıları tarafından bulunacaklardı.

Yine de üzerindeki yağmur sularını silkeleyip yatakhaneyi ararken aklına rahatsız edici bir şey geldi. Eldivenli ellerine bakmaya koyuldu, o an için kendi kontrolünde olan parmaklarını hareket ettirdi. Eğer her şeyi hayal ettiyse, eğer Fautzin ve Sadun Tryst'in gölgeleri güvertede karşısına çıkmadıysa, eldivenler niçin bir an bile olsa parlamıştı?

* * * * *

Gece yarısı, Gemenal Augustus Malevolyn'in ordusu harekete geçerek Aranoch'un geniş, korkunç çöllerine girdi. Adamların bir çoğu bu ilerleyişten memnun değildi ama bir emir almışlardı, itaat etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bazılarının varış noktasına –zengin Lut Gholein şehrine– gelmeden ölecek olması onları hiç rahatsız etmiyordu. Her biri bizzat şehre varacak olan şanslı grupta olacağına inanıyordu. Kurtulanlar liman krallığının zenginliklerinin bir kısmına sahip olacaklardı.

Ordunun en önünde general ilerliyor, Bartuc'un miğferini gururla başında taşıyordu. Galeona'nın yarattığı solgun bir ışık küresi generalin atının önünde havada uçuyor, ona yol gösteriyordu. Işığın, ayın zamanda pusu kuran haydutlar için hedef olmasını sağlaması Malevolyn'i hiç rahatsız etmiyordu. Bartuc'un miğferi ve kendi büyülu zırhı üzerinde olan generali, adamlarına kendisini hiçbir şeyin korkutmadığını ve yenilmeyeceğini göstermiş oluyordu böylece.

Galeona sevgilisinin yanında at sürüyor, çevresindeki her şeye kayıtsız görünüyordu. Ama aslında sessizce büyüsunu kullanıyor, olası tehlikelere karşı tetikte ilerliyordu. Cadının arkasından bir at arabası geliyordu. Arabanın içinde Malevolyn'in katlanmış çadırı, özel eşyaları ve Galeona'nın sanki son anda yüklenmiş gibi görünen sandığı vardı.

"En sonunda... Zırh kısa bir süre sonra benim olacak," diye mırıldandı general, gözlerini karanlığa dikmişti. "Yakında olduğunu hissedebiliyorum! Zırh da benim olunca her şey tamamlanacak! Zırh da elime geçince, bir iblisler ordusu kuracağım."

Galeona bir an düşündü ve cesaretini toplayarak sordu. "Zırhın bütün bunları yapacağından emin misin, generalim? Doğru, miğferde büyüler var, zırhın daha da kuvvetli büyülerle örölmüş olduğu söyleniyor ama miğfer kafamızı karıştırmaktan başka bir işe yaramadı. Ya zırh da aynı şeyi yaparsa? Yapmaması için dua ediyorum ama Bartuc'un gizleri bizi fazlasıyla—"

"Hayır!" Öyle öfkeli bağırırmıştı ki arkasından ilerleyen korumaları hemen kılıçlarını çektiler, belki de büyücü kadının efendilerine ihanet ettiğini sanmışlardı. Augustus Malevolyn onlara silahlarını kaldırmalarını işaret etti, sonra öfkeyle Galeona'ya bakmaya başladı. "Öyle olmayacak, sevgilim! Ben, miğferin yarattığı zafer görüntülerini gördüm! Bartuc'un ruhu, zaferlerine yeni-

lerini eklemem için beni çağırıyor! O görüntülerin hepsinde miğferin ve zırhın birleşince sağlayacakları gücü gördüm! Kanlı savaş beyinin ruhu zırhta yaşıyor, bayrağını taşıyan ölümlü olmam için beni seçti!" Elini çöle doğru salladı. "Yoksa zırhı giyen salağı niçin bana göndersin? Gönderiyor, çünkü kader bu! Sana son kez söylüyorum, Bartuc'un mirasçısı ben olacağım!"

Generalin öfkesi cadıyı şaşırtmış, sindirmişti. "Söylediğiniz gibi olsun, generalim."

Malevolyn hemen sakinleşti, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. "Evet, dediklerimin hepsi gerçekleşecek. Ondan sonra da Lut Gholein benim olacak. Bu sefer, başarısızlığa uğramayacağım."

Galeona, Westmarch'tan beri generalin yanındaydı, onu, emrindeki herkesten daha iyi tanıyordu. Tüm bu zaman süresince Lut Gholein'den yeni bir hedef gibi söz etmişti, Lut Gholein onun rüyasıydı. Şehirden ilk defa eski bir yenilgi gibi söz ediyordu. "Daha önce... orada bulunmuş muydun?"

General sevecen bir hareketle, dikkatle miğferi düzeltti. Başını çevirdi, yüz ifadesinin miğferin saklayamadığı bölümünün kürenin ışığında görünmesini engelledi. "Evet... eğer kardeşim olmasaydı... şehir benim olacaktı... ama bu kez... bu kez *Viz-jun düşecek!*"

"Viz-jun mu?" dedi Galeona, kuşkulu bir ses tonuyla.

Neyse ki General Malevolyn duymadı, dikkatini karanlık, hareketli kumlara yöneltmişti. Galeona sorusunu tekrarlamadı, konuyu unutmuyacaktı ama şimdilik kapatmalıydı. Belki de generalin dili sürçmüştü, söylediği diğer şey de masum bir hata olabilirdi. Ne de olsa generalin aklında çok şey vardı, kafası çok karışık.

Generalin, o efsanevi Kehjistan tapınak şehrine hiç gitmediğini biliyordu. Denizlerin ötesindeki Viz-jun'da hiç bulunmamıştı. Ayrıca, General Malevolyn tek çocuktı, üstelik istenmeyen bir piçti.

Yine de Galeona'nın bildiği bir başkası Viz-jun'da bulunmakla kalmamış, şehri kuşatma altına da almış, Sonra da kendi kardeşi tarafından yenilgiye uğratılmıştı.

Bartuc.

Cadı gizlice miğferi incelemeye başladı, niyetini anlamaya çalışıyordu. Batılı kumandana yaşattığı deneyimleri başka kimse bilmiyordu. Galeona miğferi gizlice denediği zaman bile, hiçbir şey görmemişti. Fakat Augustus miğferi taktıkça kendi hayatı ve canavar savaş beyinin hayatı arasında ayırım yapmakta zorlanıyordu.

Miğferi her taktığında bir tür büyüye mi maruz kalıyordu acaba? Galeona sol elinin parmaklarının birine takılı siyah taşlı yüzüğü sanki sıradan bir şey yapıyormuş gibi sevgilisinin başına doğru çevirdi. İki tane yasak sözcük söyledi, sonra da dudaklarının kıımdayıp kıımıdamadığını farketmi mi diye generale bir göz attı.

Yüzükten çıkan görünmez uzantıları da farketmedi general. Uzantılar ilerleyip çeşitli yerlerinden miğfere dokundular. Onların orada olduğunu sadece Galeona biliyordu: Uzantılar arıyor, yokluyor, miğferin içindeki büyülü güçleri çözmeye çalışıyorlardı.

Miğferin generali nasıl etkilediğini keşfederse, cadı bu güçlü büyülerini kendi amacı için kullanmanın bir yolunu da bulabilirdi. Hatta ufacık bir bilgi bile kendi yeteneklerine yeni şeyler ekleyebilirdi.

Miğferden kan kırmızı bir ışık fırladı, sersemleyen Galeona'nın yüzüğünden çıkan uzantıların her birini tek tek aydınlattı. Bir güç dalgası ışık hızıyla Galeona'ya doğru ilerledi, uzantıları adeta yutuyor, yüzüğe doğru akıyordu. Korkan büyücü, yüzüğü çekip parmağından çıkarmayı dendi.

Bir ölümlüydü ve yeterince hızlı davranamamıştı. Kırmızı ışık dalgaları uzantıların son parçalarını da yutarak siyah mücevherde toplandı.

Mücevher cızırdadı, anında erimeye başladı. Sıvılaştan taş eline damladı, derisini yaktı, etini kavurdu.

Galeona çılgılık atmamayı başardı, şiddetli acısını sadece aniden, gürültüyle nefesini tutarak gösterdi.

"Bir şey mi söyledin, sevgilim?" diye sordu General Malevolyn, gözlerini çölden ayırmamıştı.

Galeona acıya rağmen sakin ve kendinden emin bir sesle konuşmayı başardı. "Hayır, Augustus. Sadece öksürdüm. Boğazıma biraz çöl kumu kaçtı."

"Evet, biraz dikkatli olmalısın. Belki de yüzünü bir peçeyle korumalısın." Başka bir şey söylemedi, ya kumandanlık görevlerine, ya da Bartuc'un geçmişine dalıp gitmişti.

Galeona dikkatle çevresine bakındı. Güçlü enerjilerin çarpışmasını kimse farketmemişti. Sadece kendisi, büyüye karşı duyarlı olduğu için, kendi başarısızlığına ve cezasına şahit olmuştu.

Bu kadar cezayla kurtulduğu için teşekkürler ederek dikkatle hasarı inceledi. Yüzük eriyip gitmişti, ender bulunan sert mücevher parmağında siyah, dumanları tüten bir lekeye dönüşmüştü. Yüzüğün halkasını çıkarmayı başardı ama eriyen mücevher, kadının lekesiz elinde kalıcı ve acı verici, abanoz renkli bir iz bıraktı.

raktı.

Olan biten çok önemli değildi. Galeona büyücülük adına çok daha büyük acılar çekmişti. Onu rahatsız eden, miğferin vahşi tepkisiydi. Daha önce yaptığı büyülerin hiçbiri böyle şiddetli bir tepki vermesine neden olmamıştı. Sanki miğferin içinde, kendine özgü amaçları olan bir şey uyanmıştı.

Savaş beyinin savaşta daha güçlü olabilmek için zırhını pek çok kuvvetli büyüyle donattığını zaten tahmin ediyordu. Böyle önlemler gayet akıllıcaydı. Peki ya büyüleri çok küçümsemişse? Ya Bartuc'u öldürenler bile, savaş beyinin şeytani büyülerdeki ustalığının boyutlarını tam olarak bilemedilerse?

Ortada sadece büyülü bir zırh ve miğfer mi vardı, yoksa Galeona daha çok şey mi keşfetmişti?

Acaba Bartuc yaşayanların dünyasına dönmeye mi çalışıyordu?

Kral Kalkanı, Gae Kul'dan ayrıldıktan beş gün sonra, geç saatlerde fırtınaya yakalandı. Kara, fırtınanın onlar içine girmeden önce dağılacağını umuyordu. Yüzbaşı Jeronnan mükemmel bir mürettebatla çalışıyordu, adamlar, vahşi denizi avuçlarının içi gibi tanıyorlardı. Nekromensır başka bir geminin rahat ve hızlı ilerleyemeyeceğini biliyordu. *Kral Kalkanı* bu şiddetli fırtınayı rahatlıkla yarıp geçecekti.

Bahtsız Kalkos'u resmi bir törenle denize gömmüşlerdi. Kara, kendi halkının inançlarına göre birkaç saygı sözü ederek törene katılmıştı. Ona göre, Kalkos sadece başka bir boyuta geçmişti. Yeni haliyle Kalkos ve ondan önce ölenler, başka bir boyutta, her şeyin dengesini korumak için çalışmaya devam edeceklerdi. Yine de Kalkos için dua ederken kendisini biraz suçlu ve kuşku-lu hissediyordu. Çünkü solgun renkli büyücü, kendisini ağacın içine gömülü bulduğu zaman hissettiği yaşama tutkusunu unut-mamıştı. İnançlarıyla barışık yaşamasının tek yolu, eğer ölürse, dengenin bozulacağını ve kaybolan zırhı arayacak kimse kalma-yacağını düşünmekti. Bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Gemi fırtınalı sulara girer girmez, Kara Nightshadow zamanının çoğunu pruvada geçirip vahşi suları seyretmeyi görev edindi. Jeronnan bunu çok mantıksız buluyordu ama Kara, kamarasının güvenli dört duvarı arasına dönmeyi reddetti. Jeronnan onun *Atmaca Alevi*'ni aradığını sanıyordu, bir bakıma haklıydı da ama Kara'yı asıl endişelendiren, Kalkos'un hatıralarındaki iblislerin

ortaya çıkmasıydı, özellikle diğ er geminin m  rettebatını korkunç bir Şekilde öldüren deniz canavarının ortaya çıkmasından korkuyordu. Canavarı h  l  yüzbaşıya anlatmadığı için en azından gözcülük etmeyi bir onur meselesi sayıyordu. Ayrıca, hepsi arasında, yarattığı korkutup kaçırmayı, ya da *Kral Kalkanı* yoluna devam ederken oyalamayı en iyi kendisinin başaracağına inanıyordu.

Jeronnan'ın adamları, şiddetli yağmur ve çılgın deniz arasında kısılıp kalmış olmalarına rağmen kararlılıklarını korudular ve en azından Kara'ya karşı çok kibar davrandılar. Denizcilerle ilgili çok hikâye dinlemiş olan Kara, adamların kendisine istemediği türde bir ilgi göstereceklerini sanmıştı Artık gerçekte ne olduğunu bilmelerine rağmen adamların çoğunun ona hayran olduğu belliydi ama asla aşırıya kamadılar. Aslında, ona kur yapan sadece Bay Drayko'ydu, o da bunu öyle resmi ve dikkatli bir Şekilde yapmıştı ki Kara, sanki kendi halkından birinin ilgisine maruz kalmış gibi hissetmiş, hiç rahatsız olmamıştı. Kibar ve sessiz bir biçimde reddetmişti adamı ama ilgisi gururunu okşamıştı.

Yüzbaşı Jeronnan'ın kendisiyle ilgili planları olup olmadığı sorusunu arlık kafasından çıkarıp atmıştı. Kara'ya soylu bir müşteri gibi, ya da öz kızı gibi davranıyordu. Eski donanma subayı, bazen Kara'nın üzerine titriyordu. O zaman Kara, adamın kendi kızının üzerine de böyle titremiş olduğunu düşünüyordu. Böyle davranmasına izin veriyordu, böylece hem adamın keyfi yerine geliyor, hem de Kara içinde sıcak bir rahatlık hissediyordu. Büyürken aile sevgisinden mahrum kalmamıştı. Ama yetişkinlik eğitimi başladıktan sonra Rathma'nın müritlerinden böyle duyguları bir kenara bırakıp dünyanın dengesini korumaktan başka bir Şeyle ilgilenmemeleri beklenirdi. Denge her Şeyden, aileden bile  nde gelmek zorundaydı.

Kral Kalkanı yüksek bir dalganın üzerinden geçti, bir iki saniye sonra da gürültüyle suların üzerine indi. Kara, sıkı sıkı parmaklıklara tutunuyor, yağmurun ve sisin arkasında neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Artık gece olmaya başlamıştı ama onun karanlıkta daha da iyi gören gözleri, karşılarna çıkacak herhangi bir şeyi en deneyimli denizciden daha önce görebilirdi. Kal-kos ve arkadaşlarının olduğu suları çoktan geçmiş olmalıydılar, gemi her an doğal olmayan güçlerin saldırısıyla karşı karşıya kalabilirdi.

"Leydi Kara!" diye seslendi Drayko, arkasından. "Fırtına şiddetleniyor! Artık aşağı inmелisiniz!"

"Ben iyiyim." Soylu bir leydi değildi ama denizcileri kendisini sadece adıyla çağırmaya ikna edemiyordu. Bu, onu adamlarına tanıstırırken üstüne basa basa bir hanımefendi olduğunu söyleyen Jeronnan'ın yüzündendi. Özellikle onun Kara'ya saygı duyması adamları daha da çok etkiliyordu. Kaptanlarının beğendiği her şeyi beğenmeye hazırdılar.

"Ama fırtına—!"

"İlginiz için teşekkür ederim, Bay Drayko."

Kara'yla tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Dikkatli olun yeter, leydim."

Adam geri dönmek için savaşırken, Kara, Jeronnan ve adamlarının gösterdiği ilginin kendisini şımartacağını düşünüyordu. Lut Gholein'e vardığı zaman ırkına gösterilen ön yargılarla karşılaşacaktı. Nekromensır'lar ölümü meslek edinmişlerdi, insanların çoğu da ölümlü olduklarının hatırlatılmasından ve Kara gibilerin öldükten sonra ruhlarını kontrol edebilmesinden hoşlanmazdı.

Drayko'nun teklifini reddetmesine rağmen, nekromensır bir süre sonra pruvada daha fazla kalmayacağına karar verdi. Karanlık her geçen saniye biraz daha artıyor, fırtına giderek daha da şiddetleniyor, çevreyi görmek giderek zorlaşıyordu. Bir süre sonra kendisi de bir işe yaramayacaktı. Ama gözcülüğü elinden geldiği kadar uzun süre sürdürmeyi düşünüyordu.

Dalgalar inip inip çıkıyordu. Kuvvetli bir gücün etkileyici manzarası, bir aşağı bir yukarı hareket yüzünden monoton bir hava kazanıyordu. Kara, iki kere bir deniz yaratığı gördüğünü sandı, bir de çürümüş tahta parçası gördü, hepsi o kadar. Tabii ki bu, canavarlardan da iz olmaması demekti, büyücü buna çok sevinmişti.

Gözlerine dolan deniz suyunu sildi, bakışlarını son bir kez *Kral Kalkanı*'nın lombarına⁷ çevirdi. Dalgalar, köpükler ve—

Bir kol mu?

Yer değiştiren Kara, karanlık sulara dikkatle bakmaya başladı, bütün duyuları tetikteydi.

İşte orada! Bir kol ve bir adamın üst gövdesi. Ayrıntıları göremiyordu ama kolun kendi kendine hareket ettiğine emindi.

Böyle durumlarda yapacak hızlı bir büyüsü yoktu, o yüzden güverteye doğru döndü. Jeronnan'ın ikinci kaptanının uzaklaşan gölgesini gördü. "Bay Drayko! Denizde bir adam var!"

Şansına, Drayko onu hemen duydu. Üç adamına daha seslendi, nekromensır'ın yanına koştu. "Nerede?"

"Bakın! Görebiliyor musunuz?"

⁷ *Lombar*: Geminin yan taraflarına ve korkuluklarına açılan dörtgen biçiminde delik.

Drayko, Kara'nın gösterdiği yerdeki karmakarışık suları inceledi, sonra üzüntüyle başını salladı. "Bir kol ve kafa, sanırım hareket ediyor!" Drayko dümenciye gemiyi çevirmesi için haykırdı, sonra daha yumuşak bir sesle Kara'yla konuşmaya başladı. "Onu kurtarmamız mümkün görünmüyor ama deneyeceğiz."

Kara yanıt vermedi, ihtimallerin farkındaydı, Drayko'dan bile daha iyi biliyordu durumu. Eğer dengenin doğası adamın kurtulacağını söylüyorsa, kurtulacaktı. Eğer öyle değilse, Rathma öğretilerine göre, tıpkı Kalkos gibi onun ruhu da sıradaki boyuta geçecek, orada dengenin uygun bulduğu başka bir görev edinecekti.

Elbette, dengeye göre yaşam umudu varsa, insan mücadele etmeliydi. Rathma'nın öğretileri pragmatistti, acımasızlık değil.

Fırtına işleri zorlaştırıyordu ama *Kral Kalkanı* yine de hafifçe çırpınan adama yaklaşmayı başardı. Maalesef, çöken karanlık işlerini giderek zorlaştırıyordu. Hayal meyal görünen şekil her yeni dalgada gözden kayboluyor, sonra yeniden su yüzüne çıkıyordu.

Kaptan Jeronnan da mürettebatına katılmış, durumu kontrol altına almıştı. İki denizcisine gidip ok ve yaylarını getirmelerini söyledi. Drayko. Kara'ya adamların çok iyi nişancılar olduğunu anlattı. Kara çok şaşırmıştı.

"Adamın acı çekmesini mi sona erdirecekler?" diye sordu, eski subayın bu yönü onu çok şaşırtmıştı. Kara onun en azından şanssız denizciyi kurtarmayı denemesini beklerdi.

"Sadece izleyin, leydim."

Okçuların oklarının ucuna ip bağladığını görünce olanları anladı. Sudaki adama sadece ip fırlatmak yerine okları kullanarak ipi

adamın daha yakınına atacaklardı. Fırtınaya rağmen, sadece elleri yerine okları kullanırlarsa daha iyi sonuç alacaklardı. Yine de riskli bir işti ama başarı şansını arttırıyordu.

"*Çabuk olun, lanet olasıcalar!*" diye kükredi Jeronnan.

Adamlar oklarını attılar. Birisi hedefin üzerinden geçip uzağa gitti ama diğeri sularda yuvarlanan şeklin çok yakınına isabet etti.

"Yakala!" diye haykırdı Drayko. "Yakala!"

Adam ipe doğru ilerlemeye çalışmadı bile. Nekromensır büyük bir risk alarak parmaklıkların üzerinden eğildi, zihin gücünü kullanarak, yüzen ipi adama yaklaştırmayı denedi Belki de ipi hisse derse harekete geçerdi. Kara daha yaşlı nekromensır'ların sadece düşünerek eşyaları hareket ettirebildiğini biliyordu ama bu konuda da yeterince eğitim almamıştı. Sadece umutsuzluğu ve yeteneklerinin birleşerek, böyle gerilimli bir anda işe yarama-larını umuyordu.

Ya Kara'nın umutsuz düşünceleri ya da denizin bir anlık kaprisi sayesinde, ip adamın kolunun birkaç karış ötesine kadar geldi.

"Yakala!" diye haykırdı yüzbaşı, cesaret vermek istercesine.

Adam birdenbire silkindi. Üzerini kocaman bir dalga kapladı, sinir bozucu saniyeler boyunca gözden kayboldu. Adamın ipten metrelerce ötede su yüzüne çıktığını gören ilk Kara oldu.

"Lanet olsun!" diye haykıran Drayko, yumruğunu parmaklıklara vurdu. "Adam ya ölmüş, ya da—"

Yüzen şekil yine çırpındı, neredeyse suyun altına batıyordu.

Güverte subayı küfretti. "Bunu yapan dalgalar değil!"

Kara ve mürettebat, giderek artan bir korkuyla adamın iki kere daha çırpınmasını ve suyun altına batmasını izledi.

Bu kez su yüzüne çıkmadı.

"Köpek balıkları kaptı onu," dedi en sonunda denizcilerden biri.

Kaptan Jeronnan da aynı fikirdeydi. "İpleri geri çekin, çocuklar. Siz elinizden geleni yaptınız. Zaten ölü sayılırdı. Yapacak çok işimiz var, haydi!"

Çabaları boşa çıktığı için moralleri bozulan tayfalar yavaş yavaş işlerinin başına döndüler. Bay Drayko hâlâ denizciden bir iz arayan Kara'nın yanında kaldı.

"Deniz kendine ait olanı alır," diye fısıldadı. "Bununla yaşamayı öğrenmeye çalışıyoruz."

"Biz ölümü bir dengenin parçası olarak görürüz," diye yanıt verdi Kara. "Ama kurtarılabilecek bir hayatın kayboluşu yine de yas tutulacak bir olaydır."

"Artık buradan uzaklaşsanız iyi olur, leydim."

Bir an Drayko'nun eline dokunan Kara teşekkür etti. "İlginiz için teşekkür ederim ama biraz daha kalmak istiyorum. Benim için endişelenmeyin."

Drayko istemeye istemeye kızın yanından uzaklaştı. Tek başına kalan nekromensır pelerinin içine uzandı ve boyundaki kolye-yi çıkardı. Kolyenin ucunda alev alev yanan gözleri ve sivri dişleriyle korkutucu bir ejderha heykelciği asılıydı. Rathma'nın müritleri, dünyanın dev ejderha Trag'Oul'un sırtında durduğuna inanırlardı. Trag'Oul bir kaldıraç görevi görür ve kutsal denge-nin korunmasına yardım ederdi. Bütün nekromensır'lar bu öfkeli canavara saygı duyardı.

Kara içinden dua etti. Trag'Oul'un, bir sonraki boyuta giderken bu bilinmeyen adama rehberlik etmesini diledi. *Kral Kalkan*'ndan kimseye farketirmeden denizci Kalkos için de aynı duayı etmişti. Yabancılar Trag'Oul'un dünyadaki önemini kolay anlayamazlardı.

Gümüş gözlü kadın başka bir şey yapamayacağından emin olunca alt güvertedeki kamarasına döndü. Gözcülüğü isteyerek yapmasına rağmen odaya girince çok rahatladı. İblisler gelebilir diye gözcülük yapmak, sonra da kurtarma denemesinin başarısızlıkla sonuçlanmasını izlemek gücünün çoğunu alıp götürmüştü. Kendi kendine verdiği gözcülük görevini yerine getirirken yemek için çok az zaman ayırmış ve adamların hepsinden daha çok ayakta durmuştu. Şimdi tek istediği uzun bir süre uyumaktı.

Hanos Jeronnan'ın ona verdiği kamara, yüzbaşının kızının kamarasıydı, o yüzden daha sade şeylere alışkın olan Kara, hanımefendilere göre süsler, püsler ve çok yumuşak yastıklara alışmak zorundaydı. Mürettebatın tersine gerçek bir yatağı vardı, odanın içinde kaymasın diye ayakları sağlam bir biçimde yere tutturulmuştu. Uyurken güvende olsun diye, yatağın iki tarafına kısa, süslü parmaklıklar yapılmıştı. Bu parmaklıklar sayesinde en şiddetli fırtınalar sırasında bile ahşap, sert zemine yuvarlanmayacaktı. Parmaklıklar bir çok kez işine yaramıştı, şimdi o kadar yorgundu ki yere yuvarlanmayacağını bildiği için memnundu. Bu gece kendi başına yatağa tutunacak gücü olduğundan şüpheliydi.

Islak pelerinini çıkaran Kara, yatağın ayak ucuna oturdu, düşüncelerini toplamaya çalıştı. Pelerine rağmen, simsiyah bluzundan, deri pantolonuna ve botlarına kadar tüm giysileri sıırılsıklam sıırılsıklam olmuştu. Bluz ıslandığı için üzerine yapışıyor, daha da üşümesine sebep oluyordu. Jeronnan, Kara'nın giyecek başka

şeyi olmamasına çok kızmış ve yola çıkmadan önce en azından bir giysi daha almasını istemişti. Kara alınacak giysilerin kendi siyah giysilerine benzemesi şartıyla razı olmuştu. Rathma'nın öğretilerinde modayı takip etmeye yer yoktu, nekromensır sadece işe yarar, dayanıklı giysilerle ilgileniyordu.

Şimdi yeni giysiler aldığı için çok memnundu, hemen onları giydi, diğerlerini kurumaları için astı. Yolculuk boyunca her gece aynı şeyi tekrarlamıştı, bütün eşyalarını temiz tutmaya çalışıyordu. İnsan kanla ve ölümle uğraşıyor diye temizliğine özen göstermeyecek değildi ya!

Genç kadın ilk defa yumuşak yatağa istekle yattı. Yüzbaşı onun giysileriyle uyuduğunu bilse dehşete düşerdi ama böyle bir yolculukta Kara riski göze alamazdı. Eğer Kalkos'un hatıralarındaki iblisler canlanırsa, hazır olmak zorundaydı. Sadece botlarını giymiyordu, Jeronnan ve kızına olan saygısından, onları yatağın yanına, yere koyuyordu.

Kamaradaki fener söndü. Kara Nightshadow yatağına gömüldü. Vahşi dalgalar yorgun büyücüyü beşik gibi sallayarak uykuya dalmasını kolaylaştırdı. Dünyevi sorunlar uzaklaşmaya başladı...

Birdenbire açık mavi bir ışık göz kapaklarından içeri sızmaya başladı. Kara uyandı.

İlk başta ışığı rüyasında gördüğünü sandı ama uyandığı zaman bile ışığın varlığını hissediyordu, dikkat kesildi. Kara büyücü gerildi, sonra yatakta döndü, ellerini gerçeküstü ışığın kaynağına uzatarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

Su hizasının aşağısındaki bir kamarada kalan Kara, ilk başta geminin tahtalarının parçalandığını sandı. Sonra, uykunun uyuşukluğunu üzerinden atınca daha da rahatsız edici bir durumla karşı karşıya olduğunu anladı. Rüyasında gördüğünü sandığı mavi ışık

gerçekti, kamaranın yarısını kaplıyordu. Bulanık bir ışıktı, sanki duvarlar sise dönüşmüş, nabız gibi atıyorlardı. Kara bütün vücudunun ürperdiğini hissetti.

Büyülü ışıktan bir değil iki tane sırlıslık adam çıktı. Kara büyü yapmak ya da yardım istemek için ağzını açtı, kendisi bile hangisini yapacağını bilmiyordu. Ama sesi ve vücudu ona ihanet etti. Nekromensır başlangıçta bunun sebebini anlamadı, sonra karanlık figürlerden birinin elindeki hançeri havaya kaldırdığını gördü. Kara bir şey yapmayı düşündüğünde bile, hançer rahatsız edici mavi bir ışık saçarak parlıyordu.

Vizjerei büyücüsü Fautzin'in sırlıslık hayaleti asık suratıyla Kara'ya bakıyordu. Cübbesinin yakası bir zamanlar boğazının olduğu yerdeki deliği gizleyemiyordu. Hiç kırpmadığı gözleri Kara'yı bir aptallık yapmaya kalkışmaması için sessizce uyarıyordu.

Büyücünün yanında duran, sırtkan arkadaşı, üzerindeki deniz suyunu silkeledi. Arkalarındaki mavi ışık giderek azaldı. hayaletlerin büyülu geçidi de ışıkla birlikte kayboldu.

Yaşayan ölülerin daha ufak tefek olanı, Kara'ya doğru bir adım atarak komik bir reverans yaptı. Hayalet selam verirken, Kara mürettebatla birlikte gördükleri adamın o olduğunu farketti. Çaresiz denizci sandıkları aslında bu hayaletti. Fautzin ve arkadaşı bu korkunç ziyareti gerçekleştirebilmek için Kara'yı ve denizcileri kandırmışlardı.

Hayalet iyice sırtmaya başladı, soyulan derisine ve derisinin altındaki ıslak, kokan etlerinin korkunç görüntüsüne, sarı dişleri ve çürüyen diş etleri de eklendi. "Seni... yeniden... görmek... ne büyük... zevk... nekromensır..."

Atmaca Alevi, Lut Gholein limanına vardığı sırada fırtına henüz sona ermemişti ama biraz olsun dinip katlanılabilir hale gelmişti. Norrec buna çok sevindi. Geminin limana gün doğmadan hemen önce varması da sevindirmişti onu, halkın çoğu uyuyor olacak ve karanlık geminin uğursuz tuhaflıklarını göremeyecekti.

Zırhın yaptığı büyü, *Atmaca Alevi* limana varır varmaz sona erdi. Kaptan Casco ve Norrec, ellerinden geleni yaparak son işleri hallettiler. Gemi çevredeki birkaç kişinin dikkatini çekmişti, neyse ki hiç kimse kendi kendine düğümlenen ipleri ya da inen yelkenleri farketmedi.

İskele tahtası indirilir indirilmez, Casco yolcusuna gemiden ayrılma vaktinin geldiğini ve onu bir daha görmek istemediğini kelimelerle olmasa da belli etmişti. Norrec iskelete benzeyen yabancı denizciye veda etmek için elini uzattı. Casco sağlam gözüyle zırh eldivene baktıktan sonra hiç kırpmadığı gözünü askerinin gözlerine dikti. Norrec birkaç saniye sıkıntılı bir biçimde bekledi, sonra elini indirerek hemen iskele tahtasından aşağı indi.

Atmaca Alevi'nden birkaç metre uzaklaştı, sonra kendisine engel olamayarak dönüp gemiye baktı. Kaptanın hâlâ kendisini izlemekte olduğunu gördü. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar, sonra Casco tek elini kaldırıp Norrec'e selam verdi.

Deneyimli savaşçı selama başıyla karşılık verdi. Bu küçük jestin yeterli olduğuna karar veren Casco, elini indirdi ve arkasını döndü, artık sadece gemisindeki zararı incelemek istiyordu.

Norrec bir adım atmıştı ki birinin kendisine seslendiğini duydu.

"*Atmaca Alevi* yine şeytanın bacağına kırmış," diyordu kendi gemisinin güvertesinde duran yaşlı bir kaptan. Çekik gözlü kaptanın beyaz top sakalı ve deniz rüzgarıyla serileşmiş bir yüzü vardı. Sabahın erken saatleriydi, hava berbattı ama kaptan Norrec'i neşeli bir gülümsemeyle selamlamıştı. "Bu kez epey zorlanmış görünüyor! Fırtınaya yakalandınız demek?"

Asker başıyla onayladı.

"Şanslıymışsın! O gemiye her binen yolculuğu tamamlayamaz! Uğursuz bir gemidir, özellikle kaptanına uğursuzluk getirir!"

Hiç şüphem yok, diye düşündü Norrec ama bunu kaptana söylemeye cesaret edemedi. Yeniden başıyla onayladı, yoluna devam etmeyi denedi ama denizci bir kere daha seslendi.

"Baksana! Öyle bir yolculuktan sonra iyi bir han arıyor olmalısın! En iyisi *Atmanın Yeri*'dir. Kocasını öldü ama kadıncağız hâlâ hanı çekip çeviriyor. Beni *Kaptan Meshif* gönderdi de!"

"Teşekkürler," diye mırıldandı Norrec, bu kısa cevabın neşeli adama yeteceğini umuyordu. Limandan çabucak çıkmak istiyordu. *Atmaca Alevi*'nin birisinin dikkatini çekeceğinden, Norrec'in nereden geldiğini merak edeceklerinden korkuyordu.

Yorgun savaşçı pelerinine sarılıp aceleyle yürümeye devam etti. Endişeyle geçen birkaç dakikadan sonra gemileri ve depoları geride bırakıp efsanelere konu olan Lut Gholein'e girdi. Yıllardır bu krallıkla ilgili hikâyeler duyuyordu ama daha önce hiç gelmemişti. Sadun Tryst insanın aradığı her şeyi. hem de istediği miktarda bulabileceği tek yerin Lut Gholein olduğunu söylemişti. Dünyanın her yanından gelen gemiler buraya yasal ve yasadışı mallar taşıyordu. Lut Gholein açık pazarların en büyüğüydü ama şehri yönetenler, asayişin korunmasına çok özen gösteriyorlardı.

Şehir asla uyumuyordu, Sadun'a göre, insan biraz ararsa günün her saatinde parasını harcayabileceği egzotik eğlence yerleri bulabilirdi. Ama adam gibi eğlenmesini bilmeyenler karşılarında muhafızları buluyordu. Muhafızlar büyük bir bağlılıkla Sultan'a hizmet ediyorlardı. Tryst, Lut Gholein zindanları hakkında tüyler ürpertici hikâyeler anlatmıştı.

Norrec mezardan beri başına gelen her şeye rağmen, sokaklarda yürümeye başlar başlamaz kendisini bambaşka bir dünyada bulmuştu. Çevresi taş ve harçtan yapılma, güzelce süslenmiş yüksek binalarla çevriliydi. Bütün binaların tepesinde sultanın bayrağı dalgalanıyordu. Her yöne doğru uzanan tertemiz, parke döşeli caddelerde erkenci arabalar belirmeye başlamıştı. Sanki gölgelerden çıkıyormuşçasına aniden beliren adamlar, yerlere kadar uzanan giysileri içinde, hızlı hareketlerle çadırlarını ve dükkanlarını yeni bir iş gününe hazırlıyorlardı. Arabalardan bazıları bu çadırların önünde duruyor, satıcılara yeni mallar taşıyorlardı.

Fırtınadan geriye sadece birkaç kara, gümbürdeyen bulut kalmıştı. Bulutlar azaldıkça Norrec'in keyfi de yerine geliyordu. Zırh şimdilik hiçbir şey istememişti. Belki de kısa bir süre için istediğini yapabilecekti. Lut Gholein gibi büyük bir yerde ünlü bir büyücü olmalıydı. Öyle biri Norrec'in bu lanetten kurtulmasına yardımcı olabilirdi. Norrec çevresine hayranlıkla bakma bahanesiyle –ki bunu yapması çok kolaydı– bir yandan yardım da arayacaktı.

Şafak söker sökmez sokaklar her ırktan çeşit çeşit insanla doldu. Uzaklardaki *Ensteig* ve *Khanduras*'tan gelen yolcular, *Kehjistan* ve daha ötesinden gelen koyu renklere bürünmüş ziyaretçilerin arasında dolaşıyorlardı. Yabancılar yerli halktan daha kalabalıktı. Böyle karışık bir kalabalık Norrec'in işine geliyordu, hiç şüphe çekmeden rahatça dolaşabiliyordu. Zırh bile kimsenin dikka-

hini çekmiyordu. Norrec gibi giyinmiş birini her köşe başında bulmak mümkündü. İnsanların bir çoğu gemilerden yeni inmiş gibi görünüyordu. Bazıları, özellikle türbanlı miğferler takan, zarif, gümüş renkli pelerinleri mavi ve gri renkli zırhlarının üzerinde uçuşan adamlar, besbelli bu güzel krallığın efendilerine hizmet ediyorlardı.

Mimari genelde aynı özellikleri gösteriyordu; binaların alt katları dikdörtgen biçimindeydi, tepelerinde minareleri anımsatan kuleler vardı. Binalar, lordların küçük kuleli yüksek kaleleri ve köylülerin alçak, saman damlı evleri arasında doğup büyümüş birine tuhaf görünüyordu. Ama egzotik bir halleri vardı. Norrec hayretler içinde çevresini inceliyordu. Birbirinin tıpkısı iki bina görememişti henüz; bazıları daha geniş, bazıları alçaktı, bazıları da sanki yeterince yer yokmuş gibi ince ya da çok yüksekti.

Bir boru sesi geldi, Norrec'in çevresindeki sokak birdenbire boşaldı. Az daha biraz önce gördüğü türbanlı miğferlerden takan ve zırhlardan giyen atlı bir devriye tarafından eziliyordu. Lut Gholein canlı, hareketli bir şehir olabilirdi ama Sadun'un söylediği gibi, iyi korunuyordu. Norrec limanda durdurulup sorguya çekilmediğine bir kere daha şaştı. Büyük limanların çoğunda gece gündüz güvenlik devriyeleri bulunurdu ama Lut Gholein limanında kimseyi görmemişti. Lut Gholein hakkında duyduklarından sonra, limanda güvenlik olmaması onu şaşırtmıştı.

Dolaşırken, yavaş yavaş acıktığını ve susadığını farkettiler. *Atmaca Alevi*'nde biraz yemek yemişti ama limana varmak üzere olmanın heyecanı iştahını kapatmıştı. Ayrıca, gizliden gizliye, şehre varınca, Casco'nun mide bozan karışımlarından daha lezzetli yemekler bulmayı ummuştu.

Zırh daha önce para sağlamıştı, o yüzden savaşçı güvenle çevresine bakıp bir han aradı. Çevrede pek çok lokanta ve han vardı

ama içlerinden biri Norrec'in dikkatini çekmişti.

En iyisi Atma'nın Yeri'dir. Beni Kaptan Meshif gönderdi de! *Atma'nın Yeri* askerin birkaç metre otesindeydi, kapının üzerinde tahta bir tabela asılıydı. zerinde hanın kırmızı gözlü maskotu vardı. Eski bir binaydı ama rahatça girip dinlenebileceği güveni-
lir bir yere benziyordu. Elinden geldiği kadar kararlı bir biçimde hana doğru ilerlemeye başladı, zırhın kendisini başka bir yere
gitmeye zorlamayacağını umuyordu.

Kendi isteğiyle, rahatça içeri girdi, yeni bir yerde olmak ve ken-
di başına hareket edebilmek keyfini yerine getirmişti.

Saat daha erken olmasına rağmen handa işler yolundaydı, mş-
terilerin çoğu denizcilerdi, birkaç tane tüccar, turist ve asker de
göze çarpıyordu. Dikkatleri zerine çekmek istemeyen Norrec
köşedeki masalardan birine oturdu.

Böyle bir yerde çalışmak için yaşı çok küçük görünen, ufak
tefek bir kız sipariş almaya geldi. Norrec'in burnuna mutfakta
pişen bir şeyin kokusu gelmişti, o yemekten istedi, bir bardak da
bira ısmarladı. Kız reverans yapıp aceleyle uzaklaştı. Norrec
evresini incelemeye başladı.

Hayatının büyük bir bölümünü hanlarda geçirmişti ama en azın-
dan burası aşçıların fare kapanlarına yakalanan şeyleri yemek
niyetine pişirdiği yerlerden birine benzemiyordu. Servis eleman-
ları masaları ve yerleri temiz tutuyordu, yemek ya da içkilerin
hiçbiri müşterinin boğazında kalmamıştı. *Atma'nın Yeri*, Lut
Gholein'in zengin bir krallık olduğunu kanıtlar gibiydi, herkes
iyi kazanıyormuş gibi görünüyordu, alt sınıflar bile.

Yemeği geldi, görüntüsü de kokusu kadar güzeldi. Kız glmse-
di, ücretini bekliyordu. Norrec gözlerini eldivenli eline çevirerek
beklemeye başladı.

Hiçbir şey olmadı. Eldiven gerekli parayı masanın üzerine koymadı. Norrec endişesini göstermemeye çalıştı. Zırh, Norrec'i tuzağa mı düşürmüştü? Eğer ücretini ödeyemezse, en azından handan dışarı atılırdı. Kapıya göz attı, içeri girerken Norrec'e hiç bakmayan iki iyi yarı koruma şimdi dikkatle Norrec'e ve kıza bakıyorlardı.

Kız miktarı bir daha tekrarladı, bu kez yüz ifadesi eskisi kadar sevimli değildi. Norrec öfkeyle eldivene bakıyor, düşünüyordu; *"Haydi lanet olası! Tek istediğim iyi bir yemek! Yapabilirsin, değil mi?"*

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kız, yüz ifadesinden cevabın ne olduğunu bildiğini düşündüğü anlaşılıyordu.

Norrec yanıt vermedi, elini açıp kapıyor, paranın avucunda belirmesini umuyordu.

Kapıdaki görevlilere bir göz atan kız gerilemeye başladı. "Affedersiniz, bayım. Bakmam gereken başka masalar var."

Asker kapıya doğru baktı. Kaslı korumalar ona doğru ilerlemeye başlamışlardı. Kızın hareketlerinden neler olup bittiğini anlamışlardı.

Elini masanın üzerine koyarak ayağa kalktı. "Bekle! Düşündüğün gibi değil!"

Elinin altında masaya vuran paraların şingirtisini duydu. Sesi kız da duydu, tekrar gülümsemeye başladı. Norrec yerine oturup masadaki paraları işaret elti. "Karışıklık için özür dilerim. Daha önce Lut Gholein'e hiç gelmedim, ne kadar vermem gerektiğini hesaplamak zorundaydım. Bu kadar para yeter mi?"

Kızın yüz ifadesinden her şey anlaşıyordu. "Elbette bayım! Hem de fazlasıyla yeter!"

Kız omzunun üstünden kaslı korumalara baktı. Adamlar duraksadı. Uzun boylu olan, arkadaşının kolunu dürttü, görev yerlerine geri döndüler. Rahatlayan Norrec, "Yemek ve içki ne kadar tutuyorsa al," dedi. Kız gereken parayı aldıktan sonra ekledi; "En büyük parayı da kendine al."

"Teşekkürler, bayım, çok teşekkürler!"

Mutfağa doğru giderken adeta sevinçten uçuyordu, görünüşe göre hayatında aldığı en yüksek bahşıtı bu. Norrec bir an keyiflendi. En azından lanetli zırh sayesinde küçük de olsa bir iyilik yapmıştı.

Gözlerini eldivenlere dikti, neler olduğunu anlamıştı. Zırh ona kendi yöntemiyle olanları kontrol edenin Norrec değil, kendisi olduğunu göstermişti. Norrec zırhın istediklerini yapmak zorundaydı. Başka türlüünü düşünmek aptallıktı.

İçinde bulunduğu zor durumun farkında olmasına rağmen, yemeğin tadını çıkardı. Kaptan Casco'nun yaptıkları yanında bu yemek lezizdi. Durum değerlendirmesi yapan asker, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini düşündü. Zırhın kontrolü altındaydı ama bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Lut Gholein gibi kalabalık bir şehirde sadece büyücüler değil, rahipler de olmalıydı. Büyücülerin bir yardımı olmasa bile belki bir tanrı adamının yardımı olurdu. Bir rahibin, zırhtan çok daha güçlü bağlantıları olması gerekiyordu.

Ama bir rahibi nereden bulacaktı? Norrec zırhın kutsal bir yere gitmeye razı olup olmayacağını merak etli. Acaba bir kilisenin yanından geçerken kendini merdivenlere atabilir miydi? Bu kadarını bile başarabilir miydi?

Umutsuz bir adam her şeyi denemeliydi. Zırh, Norrec'in canlı ve sağlıklı olmasını istiyordu. Sadece bu bile pek çok fırsat kapısı açabilirdi. En azından, sadece hayatını değil, ruhunu kurtarmak için denemek zorundaydı.

Yemeğini bitirdi, bardağı kafasına dikti. Yemeğini yerken, servis yapan kız birkaç kere gelip başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Bu bile bahşış verirken yeterince cömert davrandığını kanıtlıyordu. Norrec ona elinde kalan paralardan birini daha verdi. Kız daha da çok gülümsemeye başladı, Norrec de ona şehirde gezip görülebilecek yerler olup olmadığını sordu.

"Arena'ya gidebilirsiniz," diye çabucak cevap verdi Miriam, şüphesiz bu soru ona daha önce pek çok ziyaretçi tarafından sorulmuştu. "Saray da var! Sarayı mutlaka görmeniz gerek!" Gözleri daldı gitti. "Orada sultan Jerhyn yaşıyor..."

Miriam'ın kendinden geçmiş haline bakılırsa bu Jerhyn oldukça genç ve yakışıklı bir adam olmalıydı. Sultanın sarayının ilgi çekici bir yer olduğundan hiç şüphesi yoktu ama aradığını orada bulamayacaktı. "Başka ne gibi yerler var?"

"Meydanda Aragos Tiyatrosu var, karşısında da Thomas Katedrali var. Ama rahipler ziyaretçilerin içeri girmesine sadece öğle saatlerinde, yani kilisede tamirat varken izin veriyorlar. Şehrin kuzeyinde at ve köpek yarışları var—"

Norrec artık kızı dinlemiyordu, öğrenmek istediğini öğrenmişti. Eğer kutsal bir mekanın ya da Cennet'in Bartuc'un şeytani mirası üzerinde etkisi varsa, bu katedral Norrec'in en büyük şansıydı. *Zakarum Kilisesi*, İkiz Denizler'in kıyılarındaki en güçlü mezhebi temsil ediyordu.

"—bazı yaşlılar ve öğrenciler şehir duvarlarının dışındaki Vizjerei tapınağının yıkıntılarını ziyaret etmeyi severler ama Büyük Kum

Fırtınası'ndan sonra orada görülecek pek bir şey kalmadı."

"Teşekkürler, Miriam. Bu kadarı yeterli." Norrec gitmeye hazırlandı. Zakarum Kilisesi'ne yaklaşmanın planını yapıyordu kafasında.

Atma'nın Yeri'ne Lut Gholein askeri üniforması giymiş dört tane adam girdi ama hana içki içmek için gelmedikleri belli oluyordu. Doğrudan Norrec'e bakıyorlardı, yüz ifadeleri karanlıktı. Norrec kim olduğunu bildiklerine yemin bile edebilirdi.

Adamlar, başka zaman olsa takdir edeceği bir askeri düzenle içeri yayılıp geçeceği bütün yolları tuttular. Uzun, kıvrık kılıçlarını henüz çekmemişlerdi ama hepsinin eli kılıcının kabzasındaydı. Norrec'in tek bir yanlış hareketinde kılıçlar uçararak kılıflarından çıkacak, saldırmaya hazır bekleyecekti.

Olanların farkında değilmiş gibi davranan tedbirli savaşçı, kıza dönüp sordu. "Bu hanın arkasındaki sokakta bir arkadaşımla buluşmam gerekiyor. Arka tarafta bir çıkış var mı?"

"Şu tarafta bir kapı var," diyerek işaret etmeye kalktı kız. Ama Norrec onun elini kibarca yakalayıp biraz daha bahşış sıkıştırdı.

"Teşekkürler, Miriam." Kızın yanından geçti, son bir içki almak için tezgaha yöneliyormuş gibi yaptı. Nöbetçiler duraksadı.

Tezgaha giden yolu yarıladı, sonra arka kapıya doğru atıldı.

Adamları göremiyordu ama ne yapacaklarını biliyordu. Hızlandı, kapıya biran önce varmalıydı. Dışarı çıkınca kalabalığın arasında saklanarak sıvışmayı deneyecekti.

Kapıyı sonuna kadar açtı, dışarı—

—güçlü eller iki koluna birden yapışınca durmak zorunda kaldı.

"Karşı koyarsan başın belaya girecek, batılı!" dedi pelerini altın iplerle süslü esmer bir nöbetçi. Norrec'in arkasına baktı. "İyi iş becerdiniz! Aradığımız adam bu. Buradan sonrasını biz devralırız."

Norrec'i içeriden çıkaran dört asker, tutuklunun yanından geçti, uzaklaşmadan önce durup komutana selam verdiler. Norrec yüzünü buruşturdu, en basit tuzaklardan birine düşmüştü.

Kendisini tutuklayanların ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu ama onların niyetlerinden çok Bartuc'un zırhının neden tepki vermediğini merak ediyordu. Böyle bir durumda karşı koyması gerekmez miydi? Zırhın şimdilik öyle bir niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Acaba neden?

"Bana bak, batılı!" diye haykırdı subay, Norrec'i tokatlayacakmış gibi görünüyordu ama son anda elini indirdi. "Karşı koymazsan sana kötü davranılmayacak. Karşı koyarsan..."

Adamın eli kılıcının kabzasına doğru kaydı, ne demek istediği ortadaydı.

Norrec anladığını göstermek için başını salladı. Eğer zırhın karşı koymaya niyeti yoksa, kendisinin de bu silahlı birlikten kurtulmaya çalışmaya niyeti yoktu.

Askerler bir tür kare oluşturdular, subay en önden yürüyordu. Norrec de tabii ki ortadaydı. Sokaktan aşağı yürümeye başladılar, kalabalıktan uzak duruyorlardı. Meraklı insanlar olanları seyrediyordu ama hiçbiri Norrec için üzülmüş gibi görünmüyordu. Onlara göre zaten yeterince yabancı vardı şehirde, biri eksilmiş, ne fark ederdi ki?

Şu ana kadar kimse Norrec'e niçin tutuklandığını açıklamamıştı ama bunun *Atmaca Alevi*'yle bir ilgisi olduğu kesindi. Belki de

limanda kimsenin kendisini farketmediğini düşünmekle hata etmişti. Belki de Lut Gholein'de gemilerden inenler görüldüğünden çok daha dikkatli inceleniyorlardı. Bir ihtimal Kaptan Casco gemisinde olan bitenleri ve tayfasının ortadan kayboluşunu yetkililere bildirmişti.

En önde ilerleyen subay ansızın yarı sokaklardan birine saptı, diğer askerler hemen arkasından takip ettiler. Norec kaşlarını çattı, artık *Atmaca Alevi*'ni ve Casco'yu düşünmüyordu. Onu tutuklayan askerler şimdi daha az kalabalık, daha kötü görünümlü sokaklardan geçiyorlardı. Bu sokakları en parlak gün ışığı bile aydınlatamazdı. Norrec gerildi, durumda bir terslik olduğunu farketmişti.

Biraz daha yürüdüler, sonra gece kadar karanlık bir ara sokağa daldılar. Askerler biraz daha ilerleyip sonra birdenbire durdu.

Hazır ola geçmiş bekliyor, nefes bile almıyorlardı, öyle kımıltısız duruyorlardı ki Norrec onların kuklalara benzediğini düşündü, sanki kukla oynatıcısı ipleri bırakmıştı.

Adeta Norrec'in düşündüklerini doğrulamak istercesine, çevredeki gölgelerden biri yaşlı bir adama dönüştü. Kırışık yüzlü, beyaz saçlı, sakallı, yaşlı adam zarif, geniş omuzlu bir cübbe giyiyordu. Norrec bu cübbeyi tanıyordu. Fautzin'in cübbesine çok benziyordu yaşlı adamın üzerindeki. Ama bu adam, bu Vizjerei, sadece Norrec'in şanssız arkadaşından çok daha uzun süre yaşamakla kalmamıştı, belli ki ondan çok daha yetenekli bir büyücüydü.

"Gidebilirsiniz," dedi askerlere, ilerlemiş yaşına rağmen güçlü, emir vermeye alışık bir sesi vardı.

Subay ve askerler geldikleri yöne doğru dönüp yürümeye başladılar.

"Hiçbir şey hatırlamayacaklar," dedi Vizjerei. "Onlara yardım edenler de bir şey hatırlamayacak. Tam istediğim gibi..." Norrec konuşmayı deneyince, beyaz saçlı adam bir bakışla susturdu onu. "Eğer yaşamak istiyorsan, batılı, sen de benim istediklerimi yapmak zorundasın. Ne istersem yapmak zorundasın."

∴ ⊕ N BİR ∴

endini iyi hissetmiyor musun, kızım?" diye sordu yüzbaşı Jeronnan. "Kamarandan sadece sadece yemek yemek için çıkıyor, sonra hemen geri dönüyorsun."

Kara, yüzbaşının gözlerinin içine bakarak konuştu. "Ben iyiyim, Yüzbaşı Jeronnan. *Kral Kalkanı*, Lut Gholein'e yaklaşıyor, ben de vardıktan sonra yapacaklarımı planlamak zorundayım. Düşünecek çok şey var. Eğer size ve mürettebata kaba davranıyorsam özür dilerim."

"Kaba değil, biraz uzak davranıyorsun." İç geçirdi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, olur mu?"

Kara'nın çok şeye ihtiyacı vardı ama yüzbaşı ona yardım edemezdi. "Her şey için teşekkür ederim."

Kamarasına dönerken, yüzbaşının gözleriyle kendisini takip ettiğini hissetti. Jeronnan durum ne olursa olsun Kara için elinden geleni yapmaya hazırdı. Kara da ona minnettardı. Ne yazık ki kaptan şu içinde bulunduğu duruma yardımcı olabilecek hiçbir şey yapamazdı.

Kamarasına girince, iki yaşayan ölünün odanın köşesinde beklediğini gördü. Türlerine özgü ünlü sabırla bekliyorlardı. Hançer Fautzin'in elindeydi. Vizjerei hançere öyle bir büyü yapmıştı ki Kara onlara karşı gelemiyordu. Büyücü sarı gözlerini hiç kırpmadan Kara'ya bakıyordu. Fautzin'in ne düşündüğünü anlamak

olanaksızdı, yüz ifadesi hiçbir zaman değişmiyordu.

Sadun Tryst tam tersiydi. Paylaşmak istediği bir şaka varmış gibi sürekli sırıtıyordu. Kara'nın içinden sürekli onun başını düzeltmek geçiyordu, hayaletin kafası bir o yana bir bu yana sarkıp duruyordu.

Çevrelerine ölüm kokusu saçıyorlardı ama koku kamaranın dışına çıkmamıştı. Bir nekromensir olduğu için koku onu çoğu insandan daha az rahatsız ediyordu ama yine de hiç almamayı tercih ederdi. Çalışmaları ve inancı hemen her gün ölümler dünyasıyla bağlantı içinde olmasını gerektiriyordu ama genelde kendi şartlarına göre kuruyordu bu bağlantıyı. Daha önce işler hiç tersine dönmemişti, ölümler onu çağırıp istediklerini yapmaya zorlamamışlardı.

"Umarım... sevgili kaptan... seni... sorguya çekmiyordur," dedi Tryst.

"Sadece benim için endişeleniyor, hepsi bu."

İnce ve adaleli hayalet kıkırdadı, sesi, kemik yiyen bir hayvanın çıkardığı sese benziyordu. Belki de boynu kırıldığı zaman soluk borusuna bir parça kemik sıkışmıştı. Bu, neden böyle konuştuğunu açıklıyordu. Sadun Tryst'in nefes almasına gerek yoktu ama konuşmak için hava gerekiyordu ona.

Elbette. Sadun'un arkadaşı Vizjerei boynundaki kocaman delik yüzünden sonsuza kadar sessiz kalacaktı.

"Fazla endişelenip... kamarana... gelmeyeceğini... umalım."

Fautzin yatağın köşesini işaret etti, kara büyücü bu sessiz emri anlamıştı. Tek eliyle yemek tabağını tutarak yatağın bir köşesine tünedi, yeni emirlerini beklemeye koyuldu. Vizjerei hançeri elinde tuttuğu sürece, onun kölesi olacaktı.

Tryst gözlerini kırptı, bunu yapmak için çabalaması gerekmişti. Fautzin'in tersine, çürüyen bedeninde sanki biraz can kalmış gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Sıska Vizjerei, bir büyücü olduğu için durumu daha gerçekçi, pratik bir bakış açısıyla görebiliyordu. Ama savaşçı, hayatın her yönünü çok seven bir adama benziyordu. Kara, sırtışının arkasında, onun bu çıkmaz duruma arkadaşından çok daha fazla öfkelendiğinden şüpheleniyordu.

"Ye..."

Adamların bakışları altında yemeye koyuldu. Bu arada, hafızasını çalıştırıp bildiklerini gözden geçiriyor, kendisini bu durumdan kurtaracak bir çıkış yolu arıyordu Şimdiye dek Kara'ya dokunmamışlardı, ona zarar vermemişlerdi ama bunlar içini rahatlatmıyordu. Hayaletlerin tek bir amacı vardı, arkadaşları Norrec Vizharan'ı bulmak. Eğer amaçlarına ulaşmak için Kara'yı kurban etmeleri gerekirse, bir an bile duraksamayacaklarına hiç şüphe yoktu.

Vizharan onların ortağı, savaş arkadaşıydı ama ikisini de vahşice öldürmüş, sonra da zırhı alıp kaçmıştı. Sadun Tryst, Kara'ya bunları anlatmamıştı ama geveze hayaletle konuşurken duyduğu olayları birleştirip bu sonuca varmıştı. Tryst, Norrec'i açıkça suçlamamıştı bile, sadece mezarda başlayanları sona erdirmek için ortaklarını bulmaları gerektiğini söylemişti. Kara, onların istediği gibi geride kalmadığı için şimdi onların korkunç görevlerinin bir parçası olacaktı.

Kara, sessizlik içinde yiyor, bakışlarını anormal ikiliden uzak tutmaya çalışıyordu. Dikkatlerini, özellikle Tryst'in dikkatini ne kadar az çekerse, o kadar iyiydi. Maalesef, tam yemeğinin sonuna gelmişken, geveze hayalet birdenbire konuşmaya başladı. "Lezzetli mi... tadı... güzel mi?"

Kara şaşkınlıkta adama baktı. "Ne?"

Tryst solgun, derisi dökülen parmağıyla yemek tabağını işaret ediyordu. "Yemek. Tadı... güzel... mi?"

Tabakta biraz yemek kalmıştı. Kara'nın karnı da doymuştu. Yaşayan ölülerle ilgili öğrendiklerini düşündü, balık yahnisini sevdiklerini hiç duymamıştı. Bazen *insan* eti yerlerdi ama balık yahnisi, asla. Yine de belki gerilimi biraz azaltır umuduyla tabağı Sadun'a uzattı ve sakın bir ses tonuyla sordu. "Biraz ister misin?"

Tryst, Fautzin'e baktı, büyücü taş gibi ifadesizdi. Kaslı hayalet ilerledi, yemeği kaptı ve hemen köşesine geri döndü. Kara, bir yaşayan ölünün bu kadar hızlı hareket ettiğini daha önce hiç görmemişti.

Çürüyen parmaklarıyla yemek artıklarını topladı ve ağzına tıktı. Çiğnemeye çalıştı, balık parçaları yere dökülüyordu. Büyücü ve Sadun yaşayan insanlar gibi davranmalarına rağmen, ölü adamın bedeni cinayetden önceki gibi işlemiyordu.

Birden ağzındakileri tükürdü, çürüyen yüzünü korkunç bir ifade bürümüşü. "Pislik! Tadı... ölüm... gibi." Kara'ya baktı "öleli... çok olmuş... daha az... çok daha az... pişirmeleri... gerekirdi." Gözlerini Kara'nın üzerinden ayırmadan bir süre daha düşündü. "Belki de... hiç... pişirmemeleri... gerekirdi... ne kadar taze olursa... o kadar iyi... ne dersin?"

Kara saçlı kadın ilk önce yanıt vermedi, hayaletin hangi etleri az pişmiş sevdiğini anlatacağı bir sohbeti daha fazla uzatmak istemiyordu. Bunun yerine, konuyu kendisini daha çok ilgilendiren bir yöne çekmeye çalıştı, yani Norrec Vizharan'a.

"Siz *Atmaca Alevi*'nin güvertesine çıktınız, değil mi? Mürettebatın gemiyi terk etmesine sebep olan olay olana kadar oradaydınız, değil mi?"

"*Genelde... güvertede değil... geminin altındaydık.*"

"Altında mı?" İki hayaletin, geminin gövdesine asılıp, en şiddetli dalgalarda bile insanüstü güçlerini kullanarak tahtalara tutunduğunu hayal etti. Böyle imkansız bir işi, sadece bir yaşayan ölü başarabilirdi. "Genelde ne demek?"

Sadun omuz silkti, başı bir an sallandı. "*Aptallar... gemiden atladıktan sonra... bir süre... güverteye... çıktık.*"

"Gemiyi niçin terk ettiler?"

"*Hoşlarına gitmeyen... bir şey... gördüler.*"

Bu pek anlaşılır bir cevap değildi, ama Kara konuşmayı uzattıkça, ikili Kara'dan isteyecek yeni bir şey ve Kara'ya ödeyecek yeni bir bedel düşünemeyecekti.

Yeniden onların ölümcül azmini düşündü. Neredeyse avlarına ulaşmış, adamın gemisine yapışmışlardı. Daha önce sözünü ettikleri bu olay, yani şiddetli fırtınanın ortasında *Atmaca Alevi*'nin gövdesine yapışan iki yaşayan ölünün görüntüsü, nekromensır'ın aklından asla çıkmayacaktı. Norrec Vizharan'ın onların korkunç intikamından kaçmasına imkan yoktu.

Ama... yine de kaçmayı başarmıştı. Üstelik hayaletler o kadar yakınındayken.

"Eğer gemide onunla yalnız kaldıysanız, takip neden bitmedi?"

Tryst'in gülümseyişi donup kaldı, görüntüsü öncekinden daha da korkunçlaşmıştı. "Aslında... bitmeliydi."

Başka bir şey söylemedi, kara büyücüye baktı. Adamın karanlık çehresinde hiçbir ipucu yoktu. Konuşmaları çabucak gözden geçirdi, sonra *Atmaca Alevi*'nde olanlar üzerine gitmeye karar verdi. "Ben size yardımcı olabilirim. Gelecek sefere her şey yolunda gidecek."

Bu kez, Fautzin gözlerini kırptı. Nekromensır bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Vizjerei'nin bir şeyler anlatmaya çalıştığına emindi.

Sadun Tryst'in gözleri hafifçe kısıldı. "Bize... yardımcı... olacaksın... Buna... hiç şüphen... olmasın."

"Ama kuklanız olmaktan daha fazlasını da yapabilirim. Amacınızı anlıyorum. Niçin dünyada olduğunuzu anlıyorum. Eğer tutsağınız yerine yandaşınız olursam, size şimdikinden on kat fazla yardımım olur!"

Sırıtkan ceset sessizce bıçağını havaya atıp tutmaya başladı, geldiğinden beri pek çok kez yapmıştı bunu. Görünüşe göre ölüm bile bazı huyları geçirmiyordu. Kara, hayaletin bunu düşüncelelere dalınca yaptığını farketmişti. "Sandığından... daha azını... biliyorsun."

"Sadece düşman olmamız gerekmediğini söylemeye çalışıyorum. Ruhlarınızı canlandıran benim büyümdü, bu yüzden sorumluluk hiss ediyorum. Siz de ben de Norrec Vizharan'ı arıyoruz. Niçin birlikte çalışmıyoruz?"

Büyücü sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi göz kırptı. Elbetteki bunu yapması imkansızdı. Konuşmak yerine arkadaşına dikti gözlerini. İki hayalet uzun uzun bakıştılar. Kara, onların kendi anlayışı dışında özel bir yöntemle iletişim kurduklarına karar verdi.

Sadun'un tüyler ürpertici kıkırdayış sesi kamarayı doldurdu ama Kara, Yüzbaşı Jeronnan ya da mürettebattan birinin bu sesi duyamayacağını biliyordu. Vizjerei içerideki seslerin dışarı çıkmasını engelleyen bir büyü yapmıştı. *Kral Kalkanı*'nın mürettebatı kapıyı dinlese, Kara'nın huzur içinde uyuduğunu sanırdı.

Arkadaşım... ilginç bir... konuya... parmak bastı. Ortağımız olursan... hançerini... geri istersin... herhalde?" Kara verecek bir yanıt bulamayınca, Sadun konuşmaya devam etti. "Bu... bizim... işimize... gelmez... Anlıyorsun... ya?"

Kara anlıyordu. Hançer onlara Kara'yı yönetmek için g   vermekle kalmıyor,   ml  boyutta istedikleri gibi hareket edebilmelerini de sağlıyordu. T ren hançeri Fautzin'i   l mden çağıran ilk etkendi, eğer hançeri onlardan alırsa büyük ihtimalle ikisi de yok olup gider, intikam güden hayaletler sonsuza kadar ölüm boyutuna geri yollanırlardı.

 kisi de bunu istemiyordu.

"Bize... istediğimiz gibi... yardım edeceksin. Karşılaştığımız... insanlardan... gerçeği gizlememize... yardım edeceksin. Bizim... gün ışığında... yapamadıklarımızı... yapacaksın."

Fautzin gözlerini bir kez daha kırpı, kötüye işaretti bu. Konuşmalarıyla daha önce hiç bu kadar ilgilenmemişti, her şeyi geveze arkadaşının anlatmasına izin vermişti.

Sürekli sırtan Tryst ayağa kalktı. Kara Nightshadow düşündü, sırtışın kaslı hayaletin yüzünü hiç terk etmediğini farkettti. Kara'nın komik bir ifade sandığı sırtış, yüzünün ölümle birlikte aldığı bi imdi. Tryst hain silah arkadaşı Norrec'in kalbini sökerken de g l mseyecekti muhakkak.

"Seninle... işbirliği yapmaya... ihtiyacımız... olduğu için, sevgili dostum... seni daha da... yumuşak başlı yapacak... bir şey... önerdi."

Sadun ve Vizjerei üzerine gelmeye başladılar.

Kara yataktan fırlayıp ayağa kalktı. "Hançer sizde. Başka bir şeye ihtiyacınız yok."

"Fautzin... olduğunu... düşünüyor. Çok... üzgünüm."

Kimsenin kendisini duymasına imkan olmadığını bilmesine rağmen, Kara haykırmak için ağzını açtı.

Büyücü dördüncü kez gözlerini kırptı. Nekromensır ağzından hiç ses çıkmadığını farkettiler. Çaresizliği, solgun tenli kadını hem dehşete düşürdü, hem de çileden çıkardı. Kara, sanatta kendisinden daha ileri bir nekromensır'ın iki yaşayan ölüyü de hemen sessiz birer köle haline getirebileceğinin farkındaydı. Birkaç yıl daha eğitim aldıktan sonra bunu kendisi de başarabilecekti. Ama olması gerekenin tam tersine, hayaletler onu bir kuklaya dönüştürmüşlerdi, şimdi de görünmez zincirlerini daha da sağlamlaştırmaya çalışıyorlardı.

Tryst'in tüyler ürpertici gülümsemesi ve beyaz gözlerini gördü. Çürüyen yaratık her ağzını açtığında Kara'nın burnuna kötü bir koku doluyordu. "Bana... sol elini... ver... böylece... daha acısız... olur."

Başka şansı olmayan Kara istemeyerek itaat etti. Sadun Tryst kızın elini çürüyen parmakları arasına aldı, genç büyücünün elini sanki sevgilisinin eliymiş gibi okşadı. Bu düşünce Kara'nın tüylerini diken diken etti. Daha önce de böyle hikâyeler duymuştu.

"Hayatı... çok özlüyorum... kadınları... çok şeyi."

Bir el omzunu tuttu. Tryst yamuk boynunun izin verdiği ölçüde başını salladı, sonra bir adım geri çekildi. Kara'nın elini canını acıtacak kadar sıkıyordu, tutup çevirdi. Karanın avucu yukarı bakıyordu.

Fautzin parıldayan hançeri Kara'nın avucuna sapladı.

Kara nefesini tuttu, sonra, rahatsızlık hissetmesine rağmen acı hissetmediğini farkettil. Hayretler içinde önündeki görüntüye bakıyor ama gözlerine inanamıyordu. Kıvrık bıçağın iki santimi elinin diğer tarafından dışarı çıkıyordu ama bir damla kan yoktu.

Bıçağın saplandığı yerde parlak sarı bir ışıltı vardı. Işık bütün avucunu dolduruyordu.

Vizjerei en sonunda bir şeyler söylemeye çabaladı ama ağzından sadece nefes çıktı. Delinen boğazını sarıp sarmalaması bile işe yaramamıştı.

"Ben söyleyeyim..." dedi Tryst. Gözlerini yeniden tutsak nekromensır'a dikerek konuşmaya başladı. *"Hayatımız.. senin hayatın. Ölümümüz... senin ölümün. Kaderimiz... senin kaderin. Bu hançer ve senin ruhunla... birbirimize bağlandık."*

Bu da söylenince, Fautzin hançeri çekip Kara'nın elinden çıkardı. Vizjerei bıçağı Kara'nın yüzüne sallayarak üzerinde kan lekesi olmadığını gösterdi. Sonra elini işaret etti.

Kara avcunu inceledi, en ufak bir iz bile kalmamıştı. Ölü büyücü bu korkunç büyüyü gerçekleştirmek için bütün gücünü toplamış olmalıydı.

Tryst, Kara'yı yatağa iterek oturmasını işaret etti. "Artık, bir bütün olduk... Eğer başarısız olursak... sen de olursun. Eğer ölürsek... ya da ihanete uğrarsak... sen de zarar görürsün, bunu hiç unutma."

Kara elinde olmadan hafifçe titredi. Hançer ellerindeyken de onların tutsağıydı ama artık kaderleri bir olmuştu. Eğer görevlerini yerine getirmeden önce başlarına bir şey gelirse, Kara'nın ruhu da onlarla birlikte Cehennem'e gidecek, huzura kavuşmadan sonsuza kadar orada kalacaktı.

"Bunu yapmak zorunda değildiniz!" Halini anlamalarını bekleyerek iki hayalete baktı ama ifadesiz yüzlerle karşılaştı. Onlar için başlarına gelen felaketin öcünü almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Size zaten yardım edecektim!"

"Artık... yardım edeceğine... eminiz." Tryst ve Fautzin tekrar köşelerine çekildiler Tören hançeri sarı bir ışıkla parlıyordu. "Artık... büyücüyle karşılaştığında... numara... yapmandan... korkmamıza... gerek kalmadı."

Başına gelenlere rağmen, Kara, büyücü kelimesini duyunca meraklanmıştı. "Büyücü mü? Lut Gholein'de mi?"

Fautzin kafasını sallayarak onayladı. Sadun Tryst başını biraz daha yana eğdi, belki de boyunun üstündeki ağırlık o an için fazla gelmişti.

"Evet... arkadaşım Fautzin gibi... o da bir Vizjerei... çok bilgili... yaşlı bir adam... Drognan... diye tanınır."

* * * * *

"Benim ismim Drognan," dedi cübbeli büyücü odaya girerken. "Lütfen otur, Norrec Vizharan."

Vizjerei'nin özel çalışma odasını inceleyen Norrec, sokakta hissettiği rahatsızlık duygusunun katlanarak arttığını farketti. Bu yaşlı ama ürkütücü adam, Norrec'i kolayca eline geçirmişti. Norrec, Drognan'ın başına gelenleri bildiğini de anlamıştı. La-

netli zırhla ilgi her şeyi biliyor olmalıydı.

"Bartuc'un lanetinin sonsuza kadar saklanması mümkün olmadığını başından beri biliyordum," dedi. Norrec eski bir sandalyeye oturdu. "Böyle olacağını başından beri biliyordum."

Bu karanlık odaya, zengin, enerji dolu krallığın daha da virane sokaklarında kısa bir süre yürüyüp gelmişlerdi. Birlikte girdikleri kapı bomboş, farelerin cirit attığı bir binaya aitmiş gibi görünüyordu. Ama içeri girdikleri zaman mekan değişmiş, çok eski ama görkemli bir yapıya dönüşmüştü. Drognan buranın bir zamanlar Bartuc'un kardeşi Horazon'un yaşadığı yer olduğunu söylemişti.

Bina Bartuc'un kardeşi ortadan kaybolduktan uzun bir süre sonra terk edilmişe benziyordu ama binayı meraklı gözlerden koruyan büyülerin etkisi devam etmişti. Ama büyüler yapan adamın mezarını arayan Drognan, onları alt etmeyi başarmıştı. Büyülü binaya el koymaya hakkı olduğuna karar veren Vizjerei, buraya yerleşmiş, araştırmalarına buradan devam etmişti.

Geniş ve boş bir koridordan geçerek odaya ulaşmışlardı. Duvarlarda savaşçıları, hayvanları ve hatta efsanevi yerleri gösteren mozaikler vardı. Belli ki Drognan'ın en rahat ettiği yer bu odaydı. Duvarlar tavana kadar raflarla kaplıydı. Bu raflarda, Norrec gibi sıradan bir askerin inanamayacağı kadar çok kitap vardı. Norrec okuma yazma biliyordu ama yazıların çoğu hiç bilmediği dillerdeydi.

Raflarda, kitaplardan başka pek bir şey yoktu, bir tane cilalı kafatası, birkaç tane de şişe gördü. Şişeler, koyu renkli sıvılarla doluydu. Odanın bütün dekoru, usta bir marangozun elinden çıkmışa benzeyen bir masa ve iki sandalyeydi. Bir saray nazırının yazıhanesine benziyordu. Bir Vizjerei ya da başka bir büyü-

cünün odasına benzemiyordu. Sıradan insanların bir çoğu gibi o da bir sürü korkunç ve tüyler ürpertici eşya görmeyi beklemişti. Drognan'ın mesleğinde kullanıldığı söylenen türden eşyalar göreceğini sanmıştı.

"Ben bir araştırmacıyım," dedi yüzü kırış kırış adam, sanki odanın niçin kağıtlarla dolu olduğunu açıklama gereği duymuştu.

Norrec'in limanda durdurulmamasını o sağlamıştı. Yarım düzine askerin zihnini kolayca ele geçirmiş ve yabancıyı kendisine getirmelerini sağlamıştı.

Karanlık büyülerle de uğraşan bu araştırmacı, Bartuc'un zırhındaki ölümcül büyülerden de haberdardı; görünüşe göre pek çoğunu kolayca alt etmişti bile.

İşte en çok bu yüzden, Norrec onu isteyerek takip etmişti. Mezardan çıktığından beri ilk defa, belki birisinin onu bu asalak zırhtan kurtarabileceği umuduyla dolmuştu.

"Bir ya da iki hafta önce gördüm zırhı." Büyücü parmaklarını bir sıra kitabın üzerinde gezdirdi, herhalde aralarından birini arıyordu. "Bartuc'un mirası yeniden ortaya çıktı! Doğal olarak ilk başta inanmadım ama tekrarlanmaya başlayınca gerçek olduğunu anladım."

O günden beri gördüğü düşün anlamını çözmek için büyü üstüne büyü yapmış, bu arada Norrec'in sırrını ve zırhın onu nasıl da yolculuk etmeye zorladığını da farketmişti. Mezardan sonra yaptığı uzun yürüyüş sırasında onu takip edememişti yaşlı büyücü ama en azından nereye gittiğini bulabilmişti. Kısa bir süre sonra Lut Gholein'e geleceğini anlamıştı, bu konuda çok şanslı buluyordu kendisini.

Raftan çekip çıkardığı kalın bir kitabı, nazik bir tavırla odanın köşesindeki masanın üzerine koydu. Kitabı karıştırmaya başladı, hâlâ konuşuyordu: "Zırhın Lut Gholein'e gelmeye çalıştığını anlayınca, genç adam, hiç şaşırmadım. Bartuc'un hayaleti istediklerini ele geçirmeye çalışıyorsa, bu güzel krallığa gelmesi çok doğal. İki tane önemli sebebi var buraya gelmek için."

Norrec bu sebeplerle hiç ilgilenmiyordu. Onu asıl ilgilendiren, Vizjerei'nin zırhtan kurtulup özgürlüğüne kavuşması için kendisine nasıl yardım edeceğiydi. "Büyü o kitapta mı?"

Yaşlı büyücü başını kaldırdı. "Hangi büyü?"

"Zırhtan kurtulmama yardım edecek olan büyü, elbette!" Norrec tek eliyle zırhlı göğsünü yumrukladı. "Bu lanetli zırh! Ondan kurtulmama yardım edebileceğini söyledin!"

"Hatırladığım kadarıyla ben sana, *'eğer yaşamak istiyorsan ne istersem yapacaksın,'* dedim."

"Ama ya zırh! Lanet olsun sana, büyücü! Beni sadece zırh ilgilendiriyor! Hâlâ büyülerinin etkisi altındayken çıkar onu üzerimden!"

Norrec'e, sızlanan küçük oğluna bakan bir babanın yüz ifadesiyle bakan beyaz saçlı büyücü cevap verdi. "Zırhı henüz çıkaramam ama büyüümün etkisi altındayken, onun yapacaklarından çekinmene gerek yok." Elini cübbesinin ceplerinden birine soktu, ilk önce kısa görünen ama çektikçe uzayan bir sopa çıkardı. Cebinden tamamen çıkardığı zaman, sopanın boyu da eni de artmıştı, neredeyse bir buçuk metre boyundaydı. Üzeri karmakarışık parlak sembollerle kaplı büyülü bir asaydı. "Bak."

Drognan asayı misafirine doğrulttu.

Fautzin'le birlikte yeterince yolculuk yapmış olan Norrec, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ayağa kalkarak itiraz etti. "Dur—"

"*Furiosic!*" diye haykırdı büyücü.

Asadan fırlayan alevler askere doğru ilerlemeye başladı, bir yandan da dağılıyorlardı. Alevler Norrec'in etrafını sardı.

Burnuna ulaşmasına birkaç santim kala, ansızın söndüler.

Başta, Norrec kendisini kurtaranın zırh olduğunu sandı, derken büyücünün kıkırdadığını duydu. "Merak etme, genç adam. Saçının teline zarar gelmedi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Zırhı artık ben kontrol ediyorum, isteseydim, alevler seni yakardı! Zırh bile kurtaramazdı seni. Büyüyü durdurduğum için kurtuldun. Şimdi, yerine otur."

Kavurucu alevleri hâlâ burun deliklerinde hisseden Norrec eski sandalyeye oturdu. Drognan'ın sinir bozucu gösterisi iki şeyi kanıtlıyordu. Birincisi, yaşlı büyücü haklıydı, zırhı ve büyüsünü kontrol altına almıştı.

İkincisi, Norrec kendisini acımasız ve büyük ihtimalle kaçık bir büyücünün ellerine teslim etmişti.

Başka ne yapabilirdi ki?

"Yanında bir şişe şarap var. Biraz iç. Sinirlerini yatıştır."

Norrec pek sevinmedi, çünkü büyücünün sözünü ettiği şarap da, masa da, birkaç saniye öncesine kadar yanı başında değildi. Yine de tedirgin olduğunu göstermek istemediği için bir kadeh şarap koydu, birkaç yudum içti.

"Aferin." Ellerinden biri kocaman kitabın sayfaları arasında duran Drognan, misafirine baktı. Diğer eliyle asasını tutuyordu.

"Lut Gholein'in tarihiyle ilgili bilgin var mı?"

"Pek yok."

Büyücü kitabın yanından ayrıldı. "Sana, bu şehrin tarihiyle ilgili anlatmam gerekenler var. Anlatacaklarım seni de yakından ilgilendiriyor. Lut Gholein kurulmadan önce, bu bölge, bir süre Kehjistan İmparatorluğu'nun sömürgesiydi. Vizjerei tapınakları ve bir ordu vardı. Ama Bartuc ve Horazon kardeşlerin zamanında bile imparatorluğun bu kıyıdaki toprakları azalmaya başlamıştı. Vizjerei'lerin bölgedeki etkisi sürüyordu ama bizzat burada yaşamaları çok masraflı oluyordu." Karanlık yüzü çocuksu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ne kadar da ilginç, değil mi?"

Norrec'in derdi başından aşkındı. Târih dersi almaya hiç hevesli değildi. Kaşlarını çattı.

Norrec'in somurttuğunu farketmeyen Drognan sözüne devam etti. "Savaştan sonra, Bartuc yenilip öldürülünce, imparatorluk bir daha eski gücüne kavuşamadı. Daha da kötüsü, en güçlü büyücüsü, yol gösteren ışığı, fiziksel ve daha da önemlisi zihinsel olarak çok zarar görmüştü. Horazon'dan söz ettiğimi anlamışsındır."

"Böylece Horazon, Lut Gholein'e geldi," diye ekledi Norrec. Bir şeyler bildiğini göstererek Drognan'ın hikâyeyi kısa kesmesini sağlayacağını umuyordu. Konuşması biterse, savaşıya yardım etmek için harekete geçebilirdi.

"Evet. Lut Gholein'e geldi. O zamanlar şehrin adı bu değildi, tabii. Evet, zafer kazanmış olmasına rağmen çok yıpranan Horazon bu topraklara geldi, çalışmaya ve araştırmalar yapmaya başladı, derken, sana daha önce de söylediğim gibi, ortadan kayboldu."

Savaşçı, büyücünün sözlerine devam etmesini bekledi ama Drognan, sanki her şeyi açıklamış gibi Norrec'e bakıyordu.

"Demek ki anlamadın," dedi cübbeli büyücü, en sonunda.

"Horazon bu şehre gelmiş, nefret ettiği kardeşinin zırhı da buraya geldi, bu kadarını anladım. Ayrıca zırhın insanları acımadan öldürdüğünü, yeraltından iblisleri çağırabildiğini, hayatımın artık bana ait olmadığını, ölü bir iblis efendisine ait olduğunu da anladım!" Norrec tekrar ayağa kalktı, artık canına tak etmişti. Drognan esasını kaldırıp onu oracıkta öldürse bile umurunda değildi, artık sabrı taşmıştı. "Ya bana yardım et, ya da öldür beni, Vizjerei! Tarih dersi alacak vaktim yok! Bu cehennemden kurtulmak istiyorum!"

"Otur."

Norrec oturdu, kendi isteğiyle olmamıştı bu. Drognan'ın yüzü karardı, bu yüz ifadesi Norrec'e bu yaşlı adamın yarım düzine askeri ve hatta zırhı bile kontrol altında tuttuğunu hatırlattı.

"Seni saygısızlığına rağmen kurtaracağım, Norrec Vizharan! Bu eski soyadını taşıyorsun ama Vizjerei'lerin hizmetkarı falan değilsin! Seni kurtaracağım ama sen de kendi hayatımdan daha uzun süredir aradığım şeyi bulmama yardım edeceksin!"

Drognan kendisini oturtmak için nasıl bir büyü kullanmıştı, bilemiyordu ama Norrec sandalyeye yapışmıştı, zor nefes alıyordu. "Ne... ne demek istiyorsun? Neyi bulmana yardım edeceğim?"

Drognan hayret dolu bakışlarını Norrec'in gözlerine dikti. "Tabii ki şehrin altına gömülü olan şeyi, üzerindeki zırhın da aradığı yeri. Bartuc'un kardeşi Horazon'un mezarını! Efsanevi *Gizli Tapınağı*!"

⊕ N İ K İ ⊕

General Augustus Malevolyn her gece yaptığı gibi kampın çevresinde dolaşıyor, askerlerinin her an hazır olup olmadığını kontrol ediyordu. Rütbesi ne olursa olsun, adamlarından birinin en ufak beceriksizliğini cezalandırıyordu.

Bu gece generalde farklı olan bir tek şey vardı. Yorgun insanların bir çoğu bu değişikliği farketmemişti. General günlük kontrolünü yaparken Bartuc'un kızıl miğferini takıyordu.

Miğferin zırhın geri kalanına uymaması Malevolyn'i hiç ilgilendirmiyordu. Sık sık, şimdi kullandığı zırhı, miğferin rengine daha yakın bir renge boyamanın yolunu düşünüyordu. Şimdilik, sadece bir tek çözüm yolu bulabilmişti ama eğer düşündüğünü yaparsa, kampta büyük bir ayaklanma çıkardı.

Miğfere sevgiyle dokunup düzeltti. Bir süre önce, miğferi çıkarmayı reddettiği zaman, Galeona'nın rahatsız olduğunu farketmişti ama kadının, giderek artan gücünden korktuğunu düşünerek aldırış etmemişti. Ayrıca, hem miğfer, hem de zırh kendisinin olduğu zaman, general, cadının büyü gücüne ihtiyaç duymayacaktı. Kadının daha dünyevi olan yetenekleri eşsizdi ama ihtiyaçlarını karşılamak için her zaman daha istekli, boyun eğmeye daha hazır bir kadın bulabilirdi.

Elbette, böyle dünyevi konular bekleyebilirdi. Lut Gholein onu çağırıyordu. Viz-jun'da kandırıldığı gibi kandırılmayacak, Lut Gholein'i ele geçirecekti.

Ama bunu hak ediyor musun? Bu zaferi, Bartuc'un mirasını hak ediyor musun?

Malevolyn dondu kaldı. Kafasındaki ses, kendi kendine sormaya cesaret edemediği soruları soran ses, düşünmek istemediği bir konuda sorguluyordu onu.

Hak ediyor musun? Kendini kanıtlar mısın? Kaderini kabullenecek misin?

Kampın arka tarafındaki karanlıkta zayıf bir ışık gördü. Nöbetçileri çağırmak için ağzını açtı, sonra uzakta kımıldayan gölgenin kendi adamlarından biri olduğunu anladı, tek elinde sönmek üzere olan bir meşale, generale doğru geliyordu. Meşalenin zayıf ışığı yüzünden generalin birkaç metre ötesine geldiği zaman bile yüzü görünmüyordu.

"General Malevolyn," diye fısıldadı nöbetçi, selam vererek. "Gelip bunu görmelisiniz."

"Ne oldu? Bir şey mi buldun?"

Nöbetçi karanlığa dönmüştü bile. "Gelip bakın, general..."

Kaşlarını çatan Malevolyn askeri takip etti, bir eliyle kılıcının kabzasını tutuyordu. Nöbetçi, generale göstereceği şeyin çok önemli olması gerektiğini, yoksa cezasının çok ağır olacağını biliyor olmalıydı. Malevolyn günlük kontrolü sırasında rahatsız edilmeyi hiç sevmezdi.

İki adam eğri büğrü zeminde bir süre ilerlediler. Nöbetçi önde, bir kum tepesinin üzerinden geçtiler, dikkatle tepeden aşağı inmeye başladılar. Kumlu toprakların biraz ilerisinde kayalık bir bayır vardı. General, nöbetçinin kendisine göstereceği şeyin orada olduğunu umdu. Yoksa...

Nöbetçi durdu. Malevolyn adamın meşaleyi neden hâlâ taşıdığını anlamıyordu. Zayıf, sönmek üzere olan alev çevreyi hiç aydınlatmıyordu, önlerinde bir düşman varsa, yaklaştıklarını görebilirdi. Adama meşaleyi söndürmesini emretmediği için kendi kendine küfretti, sonra, asker kendiliğinden söndürmediğine göre, karşılarında düşmanlar olmadığına karar verdi.

Ağzından tükürükler saçarak homurdandı. "Eee? Ne gördün? Kayaların orada mı?"

"Açıklaması çok zor, general. Kendiniz bakmalısınız. Karanlıkta yüzü görünmeyen asker sağ tarafı işaret etti. Oradan daha iyi görebilirsiniz, generalim. Şöyle gelerseniz..."

"Belki de adam eski yıkıntılar bulmuştu. Çok ilgisini çekerdi bu. Aranoch'ta uzun süre Vizjerei'ler yaşamıştı. Eğer onların tapınaklarından birinin yıkıntılarını bulduysa, generalin işine yarayacak bazı kayıp sırlar olabilir di içerde.

Ayaklarının altındaki yer, nöbetçinin ona çıkmasını söylediği yer, birdenbire çöktü.

Malevolyn önce sendeledi, sonra yuvarlandı. Miğferini kaybetmekten korktuğu için tek eliyle yakaladı, bu yüzden en aşağı yuvarlanana kadar duramadı. Dizlerinin üzerine düştü, yüzü kumlardan birkaç santim uzaktaydı. Düşerken ağırlığını verdiği sağ kolu acıyordu Ayağa kalkmaya çalıştı ama gevşek kumlar buna engel oluyordu.

Yukarı bakarak kendisini buraya getiren salağı aradı. "Orada öylece durma, ahmak! Yardım et!"

Nöbetçi ortadan kaybolmuştu, meşalesinin ışığı bile görünmüyordu.

Malevolyn zar zor ayağa kalkmayı başardı. Dikkatle kılıcına uzandı, kılıcı da yerinde yoktu.

Hak ediyor musun, diye tekrarladı kafasının içindeki lanet olasıca ses.

Kumların arasından dört tane korkunç, insana benzemeyen gölge fırladı.

General karanlıkta bile yaratıkların kabuklu sırtlarını, eğri büğrü, böceksi kafalarını görebiliyordu. Yaratıkların kollarının ucunda sivri kıskaçlar vardı. Bir kabustan fırlamış böceklere benziyorlardı ama bu korkunç yaratıklar hayal değildi. Malevolyn kum solucanlarını daha önce duymuştu. Aranoch'un çöllelerinde avlanırlardı. Onları avlayan bir tür yaratıktan söz edildiğini de duymuştu, insan bulamadıkları zaman kum solucanlarını yedi bu canavarlar.

Bu şeytani böceklerin çölde kaybolan kervanların sorumlusu olduğu söylenirdi ama kumandan bu yaratıkların kendisinininki gibi dev orduların çevresinde dolandığını hiç duymamıştı. Malevolyn'in ordusu şimdilik orduların en büyüğü değildi ama disiplinli savaşçıları böyle yaratıklar için tehdit unsuru oluşturuyorlardı. Daha küçük, daha güçsüz kurbanlar seçerlerdi solucanlar.

Mesela tam ortalarına düşürülen yalnız bir savaşçı.

O hain nöbetçiyi bulunca subaylarının hangisinin kendisine ihanet ettiğini öğrenecekti. Ama şimdilik, daha önemli sorunlarla karşı karşıyaydı, mesela bu yaratıkların yemeği olmaktan kurtulmak zorundaydı.

Hak ediyor musun, diye tekrarladı kafasındaki ses.

Korkunç böceklerden biri aniden generale doğru hamle yaptı. Kıskaçları ve kolları ödülüne kavuşmanın hevesiyle takırdıyor-

du. Gerçek cehennem canavarları olmamalarına rağmen, kabuklu iblisler, sıradan bir adam için tehlikeli düşmanlardı.

Ama Augustus Malevolyn kendisini sıradan bir adam olarak görmüyordu.

Vahşi pençeler ona doğru uzanıyordu, general içgüdüsel bir tavırla elini öne uzattı, saldırıyı elinden geldiğince savuşturdu. Ama hayretler içinde, boş elinde abanoz renkli, kırmızı alevle kaplı bir kılıç olduğunu gördü, kılıcın alevi çeneyi meşaleden çok daha fazla aydınlatıyordu. Yaratık da şaşırıp duraksamıştı. Kılıç havada bir daire çizdi, ağırlığı ve dengesi mükemmeldi.

Kılıcın kenarı, yaratığın kalın kabuğunu hiç zorlanmadan yarıdı, hızla kısıracın üzerine indi, kısıkaç koparak havaya uçtu. Kabuklu iblis tiz bir çığlık atarak geri çekildi, yaralı kolundan koyu renkli sıvılar akıyordu.

General Malevolyn durmadı, olayların harikulade gidişatına kaptırmıştı kendisini. Mucizevi kılıcı ustalıklarla saldırganların ikincisine doğru salladı. Canavar daha yere düşmeden, bir sonraki yaratığa döndü, acımasız hamlelerle onu geri çekilmeye zorladı.

Hâlâ yaşayan iki yaratık, üçüncünün yanına gitti, kumandana farklı yönlerden saldırmaya çalışıyorlardı. Malevolyn geriye bir adım attı, saldırıya hazırlandı ve birkaç dakika önce kısıracını kestiği yaratığı hemen öldürdü. Diğer ikisi aynı anda saldırdı. Deneyimli savaşçı saldırıyı savuşturdu, kılıcını havada sallayarak birinin kafasını kopardı.

Kötü kokulu bir sıvı yüzüne sıçrayarak görmesini engelledi. Saldırganların sonuncusu bu fırsatı kaçırmadı, Malevolyn'i yere yıktı ve boğazını ısırarak kafasını kopartmayı denedi. Bir hayvan gibi hırlayan general, zırhlı koluyla yaratığa engel oldu, zır-

hın yaratığına dişlerine dayanmasını umuyordu.

Dizlerinden biriyle canavar saldırganı biraz geriye itmeyi başardı, kısıkaçları uzaklaştırdı. İstedığı açığı yakalamıştı. Kılıcı boş-taki elinin yardımıyla ters çevirerek ucunu canavarın kafasına yöneltti, bütün gücüyle canavarın kalın, doğal zırhına sapladı.

Korkunç böcek kısa, tiz bir çığlık attı ve hemen ölerək General Malevolyn'in üzerine yığıldı.

Sadece hafif bir mide bulantısı hisseden kumandan, cesedi kenara itti ve ayağa kalktı. Hiç zarar almayan zırhı, yaratıkların kanlarıyla kaplanmıştı ama bir çizik bile almamıştı. Karanlıkta kı-mıltısız yatan yaratıklara baktı, kendisine ihanet edenlere öfke-leniyordu ama bu dört cehennemi yaratığı tek başına öldürdüğü için gururlanıyordu da.

Augustus Malevolyn zırhlı göğsüne dokundu, zırh yaratıklardan fişkırان sıvıyla kaplanmıştı. Neredeyse bir dakika boyunca, zırh eldivenli elini kaplayan pis kokulu, çamurumsu sıvıya baktı. Ani bir istekle yeniden göğsündeki zırha dokundu ama zırhı temiz-lemek yerine, sıvıları zırhın yüzeyine daha da yaymaya başladı; tıpkı Bartuc'un öldürdüğü insanların kanına yaptığı gibi.

"Demek... belki de *hak ediyorsun*..."

Malevolyn hemen döndü, hain nöbetçinin karanlık gölgesi tam arkasında duruyordu. Ama artık, kendi adamı sandığı bu varlığın çok daha güçlü ve kötü bir yaratık olduğunu anlamıştı.

"Artık seni tanıyorum..." diye mırıldandı. Gerçekleri anlayınca. gözleri biraz daha açıldı. "Ya da artık seni tanıyorum *iblis*, mi deseydim..."

Karanlık gölge sessizce güldü, hiçbir insan böyle gülemezdi. General Malevolyn'in hayret dolu gözleri önünde nöbetçinin

şekli değişmeye başladı, büyüdü, ölümlü boyuttan olmayan bir yaratığın şeklini aldı. Malevolyn'e tepeden bakıyordu, iki yerine dört kolu vardı. En üstteki kollarının ucunda iğne gibi sivri uçlu tırpanlar vardı, ortadaki kollarında ölümcül pençeleri olan iskelet elleri, son olarak, bacakları da çok benzediği böceğin bacakları gibi eklemlerinden geriye doğru kıvrılıyordu

Bir peygamber devesi. Cehennem'den gelen bir peygamber devesi.

"Selamlar olsun, Westmarch'lı General Augustus Malevolyn; savaşçı, fatih, imparator ve Kana Susamış Savaşbeyi'nin gerçek varisi." Korkunç böcek tuhaf bir reverans yaptı, tırpanlarının sivri uçları kuma değişiyordu. "Bu, zat-ı âlinizi tebrik ediyor."

Malevolyn eline baktı, boştu. Büyülü kılıç ihtiyacı kalmadığı anda kaybolmuştu. General gelecekte her ihtiyacı olduğunda kılıcı çağırabileceğinden emindi.

"Kafamdaki ses sendin," dedi en sonunda. Beni kandırmaya çalışan ses sendin..."

İblis kafasını yana yatırdı, parlak, yusuvarlak gözleri bir an parladı. "Bu, kandırmadı. Sadece cesaret verdi."

"Peki ya bu küçük testi geçemeseydim?"

"Bu, çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı."

Yaratığın bu imalı cevabına rağmen, General Malevolyn gülmeye başladı. "İyi ki başarısız olmamışım, o zaman." Bir eliyle uzanıp miğferini düzeltti, bir yandan da düşünüyordu. İlk önce görüntüleri görmeye başlamış, sonra gücü giderek artmıştı, şimdi de büyülü kılıç ve bu iblis ortaya çıkmıştı. Peygamber devesi doğru söylüyordu. Augustus Malevolyn, Bartuc'un mirasını gerçekten de hak ediyordu.

"Hak ediyorsun," diye vızıldadı iblis. "Bu, yani Xazax da öyle diyor. Ama hâlâ ele geçirmen gereken bir şey var! Bartuc olmadan önce bir şeye daha sahip olmalısın!"

General Malevolyn anlamıştı. "Zırh. O köylü geri zekalının giydiği zırh! Şu anda bile bana doğru ilerliyor. Galeona zırhın Lut Gholein'e doğru ilerlediğini söylüyor, o yüzden biz de oraya gidiyoruz." Durup düşündü. "Belki gidip Galeona'nın neler öğrendiğine baksam iyi olur. Belki de senin yardımınla..."

"Bana büyücü kadınından bahsetmesen iyi olur, ulu komutan!" Xazax telaşlı bir sesle vızıldıyordu. "Onun gibilere... güven olmaz. Hiçbir şeye karışmaması daha iyi..."

Malevolyn iblisin söylediklerini düşündü. Xazax sanki Galeona'yı tanıyormuş gibi konuşmuştu. Malevolyn buna hiç şaşırmadı. Cadı karanlık güçlerle sürekli temas halindeydi. Ama bu yaratık, olanları Galeona'nın bilmesini istemiyordu. Ortaklıkları mı bitmişti? Kadına ihanet mi ediyordu? Eğer Malevolyn'in işine yarayacaksa, ne fark eder ki?

Başıyla onayladı. "Peki. Ne yapacağımıza karar verene kadar, ona konuştuklarımızdan bahsetmeyeceğiz."

"Bu, anlayışınıza minnettar..."

"Ne demek, tabii ki." Generalin dişi büyücüyü düşünecek zamanı yoktu. Xazax ona çok daha ilginç teklifler sunabilirdi. "Zırhtan söz ettin? Bu konuda neler biliyorsun?"

Korkunç peygamber devesi yeniden eğildi. General, yıldızların ışığında bile yaratığın bütün bedenim saran, hiç durmadan atan kocaman damarları görebiliyordu. "O salak çoktan Lut Gholein'e vardı. Ama şehir duvarlarının arkasına saklanıp zırhı gerçek sahibine vermekten kurtulabilir."

"Bunu ben de düşündüm." Aslında General Malevolyn yolculuk boyunca sürekli bunu düşünmüş, öfkeden çıldıracak hale gelmişti. Ama öfkesini kimseye göstermemiştir. içinden bir ses Lut Gholein'i ele geçirip zırhı giyen köylüyü yakalayabileceğini söylüyordu ama bir yandan da ordusunun vereceği kayıpları düşünüyor, çok fazla adamını kaybetmeyi göze alamıyordu. Kuşatmanın başarısız olması da mümkündü. Malevolyn ordusunu şehrin uzağında tutup yabancıların tek başına çöle çıkmasını beklemeyi ummuştur. Ne yazık ki, general, o salağın istediği gibi davranıp davranmayacağını bilmiyordu.

Xazax generale doğru eğildi. "Krallık çok güçlü, askerleri de savaş konusunda çok deneyimli. Zırhı giyen adam krallığın duvarları arkasında kendini çok güvende hissedecek.

"Biliyorum."

"Ama bu, size Lut Gholein'i ele geçirecek anahtarı verebilir. Korkunç bir güç... ölümlü orduların hiçbirinin karşı koyamayacağı bir güç."

Malevolyn duyduklarına inanamıyordu. "Ne demek istiyor—"

İblis sanki bir ses duymuş gibi dönüp kampa baktı. Bir an duraksadıktan sonra, dikkatini hemen yeniden insana çevirdi "Şehre varmana bir gün kala, yeniden konuşacağız. O zaman, söyleyeceklerimi yapmaya hazır olmalısın..."

İblis yapılacakları açıklarken, Malevolyn dinledi. Yaratığın önerisi ilk başta onu bile tiksindirdi ama sonra, Xazax ona niçin böyle olması gerektiğini açıkladığı zaman, Augustus Malevolyn de bu gerekliliğin farkına vardı, heyecanlandığını hissetti.

"Yapacak mısın?" diye sordu Xazax.

"Evet... Evet... memnuniyetle."

"O zaman, yakında görüşmek üzere." Xazax birden ortadan kaybolmaya başladı, maddeden gölgeye dönüşüyordu.

"Görüşünceye dek, seni selamlıyorum, general! Bu, Bartuc'un varisini saygıyla selamlıyor! İblislerin yeni efendisini saygıyla selamlıyor! Yeni Kana Susamış Savaş Beyi'ni saygıyla selamlıyor!"

Bunları söyledikten sonra. Xazax gecenin karanlığında kayboldu.

General Malevolyn hemen kampa doğru yola çıktı, zihni düşüncelerle doluydu, canavar peygamber devesinin sözleri hâlâ kafasında yankılanıyordu. Bu gece bir dönüm noktası olmuştu. bütün düşleri gerçek oluyordu, iblisin testi ve Malevolyn'in başarısı, Galeona'nın önerdiklerinin yanında bir hiçti! Xazax, zırhı ve Lut Gholein'i ele geçirmenin öyle bir yolunu önermişti ki!

İblisler efendisi, demişti peygamber devesi.

* * * * *

Bir gece daha. Bir gece sonra. *Kral Kalkanı*, Lut Gholein limanına demir atmış olacaktı.

Bir gece sonra. Kara, yabancı bir ülkede tek başına kalacaktı. tabii ki iki grotesk⁸ yol arkadaşını saymazsak.

Akşam yemeğini alıp kamarasına dönmüş ve iki yaşayan ölünün dikkatle kendisini izleyen bakışları altında yemişti. Fautzin dikildiği köşeden hiç ayrılmamıştı, suratsız Vizjerei korkunç bir heykele benziyordu. Ama Sadun Tryst son zamanlarda samimi-

8 *Grotesk*: Kaba gülünçlüklerden, tuhaf ve olmayacak şakalaşmalardan yararlanan, karşit görüntüleri, bağdaşmaz durumları şaşırtıcı biçimde birleştiren güldürü biçimi.

yeti arttırmıştı, geveze hayalet yatağın hemen yanındaki sandalyede oturuyordu. İnce ve adaleli hayalet, arada bir Kara'yla sohbet etmeye çalışıyordu. Kara bundan pek memnun değildi.

Ama konuştukları konuların sadece biri ilgisini çekiyordu, bu konu da Norrec Vizharan'dı. Kara, Tryst'in eski silah arkadaşı hakkında tuhaf bir biçimde konuştuğunu farketmişti.

Katiline hiç kin duymuyor gibi konuşuyordu. Çoğu zaman üçünün başından geçen maceraları anlatıyordu. Tryst, Norrec'in yaptığı bütün korkunç şeylere rağmen, arkadaşı için üzülmüş gibi görünüyordu.

"Hayatımı... üç... ya da daha fazla... kez... kurtardı," dedi hayalet. Kara, yeniden Norrec'i anlattırmaya başlamıştı ona. "Daha kötü.. bir savaş... görmemişim..."

"Sonra birlikte yolculuk etmeye mi başladınız?" Tryst'in sözünü ettiği savaş, bundan dokuz sene önce Batı Krallıkları'nda olmuştu anlaşılan. Böyle adamların bu kadar uzun süre birlikle yolculuk etmeleri, aralarında güçlü bir bağ olduğunu gösteriyordu.

"Evet... Norrec... hasta olduğu... zaman hariç... o zaman... üç ay boyunca, bizden ayrıldı... ve sonra yeniden... gruba katıldı." Çürümekte olan ölü Vizjerei'ye baktı. "Hatırladın mı... Fautzin?"

Büyücü hafifçe başını salladı. Kara onun Sadun'u susturacağını sanıyordu ama Fautzin de eski günlere dalıp gitmiş görünüyordu. İki adamın da yaşarken Norrec'e saygı duydukları belli oluyordu. Anlattıkları hikâyeleri dinleyen Kara da ona saygı duymaya başlamıştı.

Ama Norrec aynı zamanda iki arkadaşını da öldürmüştü. Hayaletler ölümlülerin anlayabileceğinden çok daha fazla kin ve adalet duygusuyla dolmadıkça geri gelmezlerdi. Bu ikisi sadece

Norrec'e hak ettiği cezayı vermeyi düşünmeliydi. Vizharan'ı parçalara ayırmayı ve lanetli ruhunu Cehennem' göndermeyi istemeliydiler. Bunlardan başka şeyler düşünebilmeleri Kara'ya çok tuhaf geliyordu. Sadun Tryst ve Fautzin efsanelerde anlatılan intikamcı ölümler gibi davranmıyorlardı.

"Onu bulunca ne yapacaksınız?" Bu soruyu daha önce de sormuştu ama açık bir cevap alamamıştı.

"Yapılması... gerekeni... yapacağız."

Yine kaçamak bir cevap. Gerçekleri niçin ondan saklıyorlardı? "Yaptıklarından sonra, eski dostluğunuzun bile önemi kalmamış olmalı. Norrec böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabildi?"

"Yapmak... zorunda... olduğunu... yaptı." Tryst bu gizemli cevabı verdikten sonra, sararmış dişlerini ve çekilmeye başlayan diş etlerini göstererek sırtıtmaya başladı. Hayaletlerin görüntüsü, gün geçtikçe insanlıktan daha da uzaklaşıyordu. Hiçbir zaman tamamen çürümeyeceklerdi ama insanlıklarıyla olan bağları giderek zayıflayacaktı.

"Çok güzelsin..."

"Ne?" Kara gözlerini kırptı, duyduklarına inanamamıştı.

"Çok güzelsin... tazesin... canlısın." Hayalet birdenbire elini uzatıp uzun, abanoz renkli saçlarının bir buklesini yakaladı. "Hayat... çok güzel... artık... daha da... güzel."

Kara titredi. Sadun Tryst niyetini açıkça belli etmişti. Hayatın zevklerini hâlâ hatırlıyordu. Bunlardan biri, yani yemek, onu zaten hayal kırıklığına uğratmıştı. Artık, birkaç gündür bu küçük kamarada bir kadınla birlikte olmak, onda yeni bir istek uandırmıştı. Kara ona nasıl engel olacağını bilemiyordu.

Sadun Tryst birdenbire dönüp öfkeyle arkadaşına bakmaya başladı. Kara fark etmemişti ama Sadun ve Fautzin arasında sadece ikisinin anlayacağı türden bir konuşma geçmiş olmalıydı. Fautzin'in söyledikleri, Sadun'u hiç memnun etmemişti.

"En... azından... hayalini... yaşayayım."

Fautzin hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini bir kez kırpı. Bu bile Sadun'un sakinleşmesine yetmişti.

"Ona... fazla... dokunmayacaktım... bile." Tryst, Kara'nın gözlerine bakmadan önce onu baştan aşağı süzdü. "Ben sadece—"

Birdenbire kapı çalınmaya başladı. Sadun aceleyle en uzak köşeye çekildi. Kara onun bu kadar hızlı hareket etmesine çok şaşıırıyordu. Yaşayan ölülerin asla bu kadar çabuk hareket edemeyeceklerini okumuştı. Yavaş ama çok inatçıydılar, uğursuz sabırlarının sonu yoktu.

Vizjerei'nin yanına yerleşen Sadun mırıldandı. "Cevap ver."

Kara cevap verdi, kapıyı çalanın kim olduğunu tahmin ediyordu. Kapısına gelmeye sadece iki adam cesaret edebilirdi; biri kısa bir süre önce konuştuğu yüzbaşı Jeronnan, diğeri de—

"Efendim, Bay Drayko?" diye seslendi büyücü, kapıyı birazcık aralamıştı.

Adam çok endişeli görünüyordu. "Leydi Kara, kesinlikle rahatsız edilmek istemediğınızı biliyorum ama birkaç dakika benimle birlikte güverteye gelmenizi rica edecektim."

"Teşekkürler, Bay Drayko ama yüzbaşıya da söylediğim gibi, karaya varmadan önce yapmam gereken çok iş var. Kapıyı kapamaya başladı. "Davetiniz için teşekkür—"

"Biraz hava almak istemez misiniz?"

Ses tonu Kara'yı şaşırtmıştı ama düşünecek zamanı yoktu. Tryst yemeğini almaya gitmek hariç dışarı çıkmaması gerektiğini söylemişti. İntikamcılar, yaşayan kuklalarının gözlerinin önünde olmasını istiyorlardı. "Özür dilerim ama cevabım hayır."

"Tahmin etmiştim." Gitmek için arkasını döndü, sonra birden-bire omzuyla kapıya öyle bir yüklendi ki Kara yatağın üzerine uçu. Bayıldığı falan yoktu ama hayretten donakalarak yatağın üzerinde yatmaya devam elti.

Drayko içeri dalıp dizlerinin üzerine düştü. Başını kaldırınca iki hayaleti gördü, yüzünün rengi attı. "Derinliklerin Kralı adına!"

Tryst'in elinde bir hançer belirdi.

Denizci de biraz ötesinde, yerde duran bıçağına uzandı. Demek ki kapıyı çaldığından beri elindeydi bıçak, karanlık büyücüyle havadan sudan konuşurken onu saklıyordu. Başından beri kamarada tuhaf bir şeyler olduğunu tahmin ediyor olmalıydı ama o bile önündeki manzarayı görünce şaşırmıştı.

Sadun Tryst kolunu kaldırırken, küçük kamaranın içine ikinci bir adam daldı. Kaptan Jeronnan, tören kılıcı elinde, ikinci kaptanıyla hayaletlerin arasına girerek onu tehlikeden korudu. Drayko'nun tersine, o, çok yakınında duran korkunç varlıklardan pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hatta Jeronnan, iki hayaleti gördüğüne sevinmişe benziyordu.

"Bir daha olmasına izin vermeyeceğim..." diye mırıldandı. "Bu kızı alamayacaksınız..."

Kara, yüzbaşının ne demek islediğini hemen anladı. Bu iki yaşayan ölü, zihninde kızını kendisinden alan ve öldürmek zorunda kaldığı korkunç yaratığa dönüştüren görünmez canavara dönüş-

müştü. Şimdi onlardan intikamını alacaktı.

Elindeki gümüş kaplı kılıçla bunu başarabilirdi de.

Tryst hançerini bir kenara fırlatıp, yıpranmış bedeninden beklenmeyecek bir çabuklukla yerinden fırladı. Bıçağını Jeronnan'ın kılıç tutan koluna sapladı, kaptan sendeledi. Ama eski donanma subayı geri çekilmedi. Hayaletin bıçağı hâlâ koluna saplı, kanlar içinde saldırıya geçti, zaten yaşamayan düşmanına saldırdı.

Yüzünde korkutucu gülümsemesiyle olanlarla dalga geçiyormuş gibi görünen Sadun Tryst bıçağına uzandı, çekip almayı düşünüyordu besbelli. Zaten ölü olduğu için, sıradan bir silah zarar vermezdi ona.

Kaptanın kılıcı iki parmağını birden kesti.

Kara şiddetli bir acı hissetti, canı o kadar yanmıştı ki iki büklüm oldu, neredeyse yere yığılıyordu.

Sadun tıslayarak sakatlanan elini geri çekti. Öfkeyle Jeronnan'a bakarak ortağıyla konuşmaya başladı, "Başım hâlâ... yerinde dururken... bir şeyler yapsan... iyi olacak."

Acıdan gözlerinden yaşlar gelen nekromensır, Fautzin'in gözlerini bir kez kırptığını gördü. "Dikkat!" diye haykırdı.

Tören hançerinden fırlayan enerji, Jeronnan ve Drayko'yu duvara fırlattı. Vizjerei aynı anda diğer elini arkasındaki duvarın üzerine koydu.

Hayaletlerin arkasında mavi bir ışık belirdi, giderek büyümeye başladı.

İki denizci ayağa fırladılar. Drayko ileri atıldı ama Jeronnan onu geri çekti. "Hayır! Onları durduracak tek silah benimki! İkisini

de doğrayıp balıklara yem yapacağım, ne yemi, balıklar bile böyle çürümüş şeyleri yemez! Sen kıza yardım et!"

Drayko hemen onun emrini yerine gelirdi. Kara'nın yanına koştu. "Ayağa kalkabilir misin?"

Kara biraz yardımla ayağa kalkabileceğini keşfetti. Acısı hâlâ geçmemiştii ama en azından düşünmesine ve olan biteni farkedebilmesine izin verecek kadar azalmıştı.

Fautzin hançer sayesinde Kara'nın hayatını kendisinin ve arkadaşının hayatına bağlamıştı Çoktan ölmüş olan Sadun Tryst, Jeronnan'ın kılıcının darbesini hissetmemişti. Ama onlara verilen her zararın acısını, belli ki Kara çekecekti.

Böylece, gümüş kılıçlı Yüzbaşı Jeronnan hem yaşayan ölüleri ortadan ikiye biçecek, hem de kurtarmak istediği kıızı öldürecek-ti.

"Sorun yok, leydim! Kaptan ne yaptığını biliyor. Böyleleriyle başa çıkmak için gümüş bir kılıcı var. Bu kadar küçük bir odada, onlar büyü bile yapamadan işlerini bitirir!" Drayko burnunu kırdırdı. "Tanrım, nasıl da kokuyor kamara! Siz böyle tuhaf davranmaya başladıktan sonra Yüzbaşı Jeronnan en sonunda Gae Kul'da başınıza gelenleri hatırladı ve bir şeyler döndüğünü söyledi! Yemekten sonra beni kamarasına çağırdı ve şüphelerini anlattı, sonra kendisiyle birlikte gelip Cehennem'le savaşmaya hazır olmamı istedi. Ne kadar da doğru söylemiş!"

Nekromensır tekrar durumu anlatmayı denedi. "Dinle! Bana bir büyü yaptılar—"

"O yüzden bizimle konuşup bir şey söyleyemedin, biliyoruz!" Kara'yı açık kapıya doğru çekeştirmeye başladı, kapıda Jeronnan'ın adamları toplanmıştı. Bazıları silahlarını çekmişti ama

içeri girmeye cesaret edemiyorlardı, ölülerden çok, kaptan ya da ikinci kaptan tarafından azarlanmaktan korkuyorlardı. "Haydi, sizi buradan götürüyüm."

"Ama öyle olmaması—" Kara durdu, birdenbire istemeden silkelendi, Drayko'nun elinden kurtuldu.

Drayko, Kara'nın koluna uzandı. "O taraftan değil, böyle gel—"

Adamın inanmaz bakışları altında, nekromensır elini yumruk yapıp Drayko'un karnına savurdu.

Sert bir yumruk değildi ama Drayko hiç beklemiyordu. Jeronnan'ın ikinci kaptanı sırt üstü yere yuvarlandı, zarar görmemişti ama çok şaşkıındı.

Kara, yaşayan ölülere doğru döndü. Asık yüzlü Vizjerei'nin yanlarına gelmesi için işaret ettiğini gördü.

Ona karşı koymaya çalıştı ama bedeni büyücünün kontrolü altındaydı. Hayaletlerin arkasındaki mavi ışık duvarın büyük bölümünü kaplamıştı. Yaşayanlar tarafından bulunan ölüler şimdi geri çekilmeye çalışıyorlardı. Ama ödülleri de yanlarında götürmeye kararlıydılar.

Kara onlarla gitmeye pek hevesli değildi, duvarın arkasında sadece karanlık deniz suları vardı. Fautzin ve arkadaşı nefes almaya ihtiyaç duymuyor olabilirlerdi ama Kara için öyle değildi durum.

Kafasının içinde, kendisini çağıran bir ses duydu: *Gel bana, nekromensır..* Fautzin, gözlerini hiç kırpmadan Kara'nın gözlerine bakıyor, onun düşüncelerini boğuyordu.

Kendisini kontrol edemeyen Kara, ölülere doğru koştu. "Kızım, hayır!" Yüzbaşı Jeronnan kolunu yakaladı ama kolundaki yara

yüzünden çok sıkı tutamadı. Kara kendisini kurtarıp Sadun Tryst'in sakatlanan eline uzandı.

"Yakaladım!" dedi sırttan hortlak.

Fautzin arkadaşının omzunu yakaladı, sonra geri çekildi, mavi ışığın arasında kaybolurken. Tryst'i de beraberinde çekti.

Tryst de Kara'yı tutuyordu.

"Yakalayın onu!" diye haykırdı Jeronnan. Drayko seslenerek bir şeyler söyledi, büyük ihtimalle Kara'nın adını haykırıyordu ama artık bir şeyler yapmak için çok geçti.

Kara büyücü sislerin içine, denizin boğucu kollarının arasına yuvarlandı.

⊕ N Ü Ç

orazon'un mezarı... Gizli Sığınak...

Norrec Vizharan kalın, gri renkli örümcek ağlarıyla kaplı bir labirentte ilerliyor, dönemeçli, kafa karıştıran koridorlarda yolunu bulmaya çalışıyordu.

Horazon...

Duvarın kenarında çok eski heykeller diziliydi, heykellerin yüzleri ona tanıdık geliyordu. Attis Zuun'u tanıdı, hocası olacak salaktı bu. Amaçları için kurban ettiği, fazla masum yandaşı Korbia'nın heykeli de buradaydı. Başarıyla kullandığı övgü dolu sözlerine kanan konsey başkanı Merendi. İhanet ettiği dostu Jeslyn Kataro. Örümcek ağlarının altına gömülü heykellerde tanıdığı herkesi buldu, bir kişi hariç.

Kardeşi Horazon yoktu.

"Neredesin?" diye haykırdı Norrec. "Neredesin?"

Birdenbire kapkaranlık, büyük bir odada buldu kendini, önünde büyük bir lahit vardı. Vizjerei kıyafetleri giymiş iskeletler odanın sağ ve sol kenarlarına dizilmiş, sanki onu bekliyorlardı. Zırhlı davetsiz misafirin tam karşısında kocaman bir lahit vardı. Mezarın ortasına ailenin sembolü kazınmıştı; yeni ayın üzerine eğilen bir ejderha.

"Horazon!" diye haykırdı Norrec. "Horazon!"

İsim mezarın kocaman duvarlarında yankılandı, sanki kendisiyle dalga geçiyordu bu yer. Öfkelenerek taş mezara doğru yürüdü, ağır kapağa uzandı.

Norrec kapağa dokunur dokunmaz, iki yandaki iskeletler bir inilti koyuverdiler. Neredeyse geri çekiliyordu ama öfke ve kararlılık, içindeki bütün diğer hisleri ezdi geçti. Ölülere aldırış etmeden mezarın kapağını yakalayıp kaldırdı, yere attı. Kapak parçalara ayrıldı.

Tabutun içinde kefene sarılı bir ceset vardı. Bunun kendisi için bir zafer anı olduğunu hissederek ölünün yüzündeki kumaşı çekip yırttı, lanetli kardeşinin kuruyup gitmiş yüzünü görmek istiyordu.

Etleri çürüyen, üzerinde kurtlar kaynaşan bir el, Norrec'in bileğini yakaladı.

Karşı koydu ama korkunç parmaklar bileğini bırakmıyordu. Norrec dehşete düştü. Daha da kötüsü, ceset tabutun içine gömülmeye başlamıştı, sanki tabutun dibi sonsuz bir uçuruma açılmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, mezarın içine çekilmesine engel olamıyordu, aşağıdaki karanlık çukura doğru çekiliyordu.

Ölüler dünyasında sıkışıp kaldığını hissetti, çığlıklar atmaya başladı—

"Uyan."

Norrec titredi, zırhla kaplı ellerini, kabusları uzaklaştırmak istencesine ileri uzattı. Gözlerini kırptı, Drognan'ın odasında, eski sandalyede oturmakta olduğunu farketti. Kardeşinin mezarıyla

ilgili rüya –hayır, Bartuc'un kardeşinin mezarı– o kadar gerçek ve o kadar korkunçtu ki!

"Uyuyordun. Rüya gördün," dedi büyücü.

"Evet..." Ama savaşçı bu rüyayı, çoğu rüyanın tersine, sanki gerçekmiş gibi ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Hatta, bir daha unutamayacağını hissediyordu. "Uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Gerek yok. Ne de olsa, biraz da şarabın yardımıyla, seni uyutan benim. Rüyayı görmeni de ben sağladım."

Norrec aniden öfkelenerek yerinden fırlamak istedi ama Drogan eliyle bir uyarı işareti yaparak onu durdurdu. "Yerine otur."

"Bana ne yaptın? Ne kadar uyudum?"

"Yerine oturduktan kısa bir süre sonra uyuttum seni. Ne kadar uyuduğuna gelince, yaklaşık bir gün. Bütün gece uyudun. Büyücü, Norrec'e yaklaştı, asasını baston gibi kullanıyordu. Ama Norrec bunu bir yaşlılık ya da acizlik göstergesi olarak görmedi. "Niçin yaptığımıza gelince; amaçlarımıza ulaşmanın ilk adımıydı bu, dostum." Beklentili bir gülümseme yayıldı suratına. "Şimdi, söyle bakalım, rüyada neler gördün?"

"Zaten bilmiyor musun?"

Rüya görmeni sağladım, rüyada ne göreceğini ben seçmedim."

"O kabusu ben mi yarattım yani?"

Yaşlı büyücü beyaz sakalını sıvazladı. "Belki rüyanın konusunu ben tetiklemişimdir, ama gördüklerin hep senin eserindi. Şimdi rüyada neler gördüğünü anlat."

"Niye anlatacakmışım?"

"Çünkü hayatın söz konusu."

Başka seçeneği olmadığıнын farkında olan Norrec en sonunda boyun eğdi ve büyücüye öğrenmek istediklerini anlattı. Her ayrıntıyı vererek olayları, gördüğü yeri, hatta heykellerin yüzlerini ve adlarını tek tek anlattı. Drognan başını sallıyor. çok ilgilenmiş gibi görünüyordu. Sorular sorarak Norrec'in unuttuğu bazı detayları hatırlamasına yardımcı oldu. Dikkatle dinleyen büyücü, anlattıklarının her kelimesini yutuyordu.

Mezardaki korkunç olayları anlatmaya başlayınca, Vizjerei daha da dikkatle dinlemeye başladı. Drognan, Norrec'in iskelet büyücüleri ve mezarın açılışını anlatmasını çok önemli bulmuşa benziyordu. Norrec mezarın altındaki uçuruma çekilişini anlatırken titremeye başladı ama büyücü devam etmesi için zorladı, en önemsiz ayrıntıyı bile atlamamasını istedi.

Norrec anlatmayı bitirince, "Büyüleyici!" diye haykırdı yaşlı adam, zorla anlattırdığı olayların savaşçıyı ne kadar yıpratmışının farkında bile değildi. "Ne kadar gerçek, canlı! Doğru olmalı!"

"Ne... ne olmalı?"

"Gerçekten de mezarı görmüşsün! Gizli Tapınağın ta kendisini! Eminim!"

Norrec'in sevincine katılacağını sanıyorsa, kırıksık yüzlü büyücü yanıliyordu. Norrec gördüklerinin gerçek olabileceğine inanmıyordu; eğer gerçekse, oraya gitmeyi asla istemiyordu. Bartuc'un ininde olanlardan sonra, onun nefret ettiğı kardeşinin mezarına girme düşüncesinden cesur savaşçı bile çekiniyordu. Bütün bunlar başladığından beri ıstırap ve korku içinde geçmişti günleri, büyülü zırhtan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bunları Drognan'a da söyledi. "Zırhtan kurtulacaksın, Vizharan. Sadece kabusla bir kez daha yüzleşmen gerekiyor."

Norrec büyücünün verdiği cevaba hiç şaşırmamıştı. Hem Bartuc hem de Drognan, kötü sonuçlardan çok, elde edilecek güce önem veren bir kültürü paylaşmışlardı. Kehjistan İmparatorluğu da böyle kurulmuştu, imparatorluğun temel taşı olan Vizjerei'ler de diğer insanlardan daha güçlü olmak için iblis çağırma yöntemini kullanmışlardı. Kullandıkları iblisler kendilerine zararlı olmaya başlayınca vazgeçmişlerdi ancak. Hatta o karanlık zamanlarda bile yine Cehennem güçlerinden medet uman yozlaşmış büyücüler olduğu söylenirdi.

Hatta Fautzin bile zaman zaman kendi okulunun güvenli bulunduğu büyülerden daha fazlasını yapmaya hevesli görünürdü. Ama Norrec arkadaşının sadece basit kazançlar uğruna bir kabusu bir değil iki kere yaşamaya karşı çıkacağını düşünüyor, bunu temenni ediyordu.

Fakat başka seçeneği var mıydı? Zırhın, Norrec'i de peşinden sürükleyerek kim bilir hangi korkunç işlere karışmasına sadece Drognan engel oluyordu.

Yaşlı Vizjerei'nin yıllar boyunca topladığı kitaplara baktı. Bütün bunların Drognan'ın dağarcığının sadece küçük bir kısmını oluşturduğundan şüpheleniyordu. Büyücü onu bu odaya getirmiş, burada tutmuştu, kim bilir başka odalarda daha neler neler vardı. Gerçekten de Norrec'i kurtarabilecek biri varsa o da Drognan'dı ama Norrec'in bir bedel ödemesi gerekiyordu.

Tekrar düşündü, *başka şansı var mıydı ki?*

"Pekala. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ve çabuk ol! Bütün bunlar bitsin istiyorum artık." Ama bunları söylerken bile, içten içe benliğini kemiren suçluluk duygusunun asla sona ermeyeceğini

biliyordu.

"Elbette." Drognan arkasını döndü, bir başka kitaba uzandı. Bir süre sayfalarını karıştırdı, kendi kendine başını salladı, sonra kitabı kapattı. "Evet, bu işe yarayacak."

"*Neymiş o?*"

Kitabı yerine koyan büyücü cevapladı. "Aralarındaki düşmanlığa rağmen, Bartuc ve Horazon sonsuza kadar birbirlerine bağlılar, ölümden bile. Zırhın seni buraya getirmesi, aradan geçen yıllara rağmen aralarındaki bağın zayıflamadığını gösteriyor." Kaşlarını çattı. "Zırhla senin aradaki bağ da bir o kadar kuvvetli. Bizim için iyi ama yine de anlaşılmaz bir durum. Belki, bütün bunlar bittikten sonra bunu da araştırırım."

"Ne yapmak istediğini hâlâ bana söylemedin," diye hatırlattı savaşçı, Drognan'ın dalıp başka şeylerden söz etmesini istemiyordu. Kardeşler arasındaki bağ hakkında söylediklerini az çok anlamıştı ama sonra söylediklerini hiç anlamamıştı, öğrenmek de istemiyordu. Zırhla arasındaki bağ, Bartuc'un mezarını bulduğu zaman başlamıştı. Drognan zırhı çıkarmasına yardım edince de bitecekti. Onda sonra, Vizjerei ne isterse yapabilirdi. En iyisi bu zırhı eritip çiftlik aletleri ya da benzeri zararsız eşyalar yapmak, dedi kendi kendine.

"Bu kez mezarın gerçek yerini bulmamızı sağlayacak bir büyü yapacağım, her zaman şehrin altında bir yerde olduğuna inanmıştım." Drognan'ın gözleri bu olasılığı düşününce parladı. "Yeniden rüyaya dönmen gerekecek. Ama bu sefer uyuyor olmayacaksın."

"Uyanırken nasıl rüya görebilirim?"

Büyücü gözlerini devirdi. "Cahillerle uğraşmaktan bıktım! Norrec Vizharan, büyüm sayesinde uyanırken rüya göreceksin! Daha fazlasını bilmene gerek yok."

Savaşçı isteksizlikle başını salladı. "Peki o zaman! Haydi bitirelim şu işi!"

"Hazırlıklar birkaç dakika sürecektir..."

Drognan yaklaştı ve esasının ucuyla sandalyenin çevresine bir daire çizdi. Norrec ilk başta hiçbir şey göremedi ama Drognan tamamlar tamamlamaz daire sanki canlandı, parlak sarıya dönmüştü, nabız gibi atmaya başladı. Büyücü uyarıcı gibi bakmasaydı Norrec sandalyeden fırlayacaktı. Sakinleşmek için bütün bunların amacını hatırladı; özgürlük. Özgürlüğüne kavuşmak için her şeyi göze alabilirdi.

Büyücü bir şeyler mırıldandı, sonra sol elini uzatıp Norrec'in alnına dokundu. Savaşçı hafifçe sarsıldığını hissetti, sonra hiçbir şey olmadı.

Drognan parmağıyla havaya semboller çizmeye başladı. Bitirdiği her sembol bir an parlayıp, sonra görünmez oluyordu. Norrec sembolleri sadece bir an görebildi ama sonuncusu ona Bartuc'un mezarında gördüğü güç sembollerinden birini hatırlattı. Yine gerildi ama artık olanlar olmuştu, bu büyüden sonra karşısına çıkan her şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"*Shazari... Shazari Tomeri...*"

Norrec'in bütün vücudu, sanki zırh yeniden kontrolü ele geçirmiş gibi kasıldı. Ama Norrec bunun olamayacağını biliyordu. Drognan, zırhı kontrol ettiğini bir süre önce kanıtlamıştı ona. Hayır, büyü'nün bir parçası olmalıydı bu.

"*Tomei!*" diye haykırdı beyaz saçlı büyücü, büyü esasını havaya kaldırmıştı. İlerlemiş yaşına rağmen, Norrec'in karşılaştığı herkesten daha korkunç, daha güçlü görünüyordu. Savaş meydanında bile onun gibi birim görmemişti Norrec. Beyaz, kıvılcımlarla çatırdayan bir ışık Vizjerei'nin çevresini kapladı. Drognan'ın saçları ve sakalı sanki canlıymış gibi uçuşuyordu. "*Shazari saruphi!*"

Bütün bedeni şiddetle sarsılmaya başlayan Norrec soluksuz kaldı. Bir güç onu sandalyeye yapıştırmıştı. Büyücünün odası birden öyle hızlı bir biçimde uzaklaştı ki Norrec'in başı döndü. Bacaklarını ve kollarını kımıldatamıyordu ama sanki havada uçuyordu.

Önünde zümrüt yeşili bir pus belirdi, dairemsi bir biçimi vardı. Norrec, Drognan'ın çok uzaklardan gelen sesini duydu, büyücü anlaşılabilir bir şeyler haykırıyordu, sanki Vizjerei'nin olduğu yerde/zaman yavaşlamıştı, kelimeler salyangozlar kadar ağır ilerleyebiliyordu.

Pus hareket etmeye başladı, artık bir daire şeklini almıştı. Sonra zümrüt yeşili sis dağılarak kayboldu, sadece daire kaldı görünürde. Dairenin içinde bir şekil, bir yer belirdi.

Ama Norrec mezarı görür görmez telaşlandı. Mezar değişmiş, başkalaşmış görünüyordu. Vizjerei iskeletleri cübbeler yerine zırh giyiyorlardı, ölü değil. taştan oyulmuş gibi görünüyorlardı. Dev örümcek ağları yerine yıpranmış duvar halıları asılıydı tavanda. Halıların üzerinde ejderha ve benzeri yaratıkların resimleri vardı. Kardeşlerin aile sembolü bile değişmişti, onun yerinde pençeleriyle güneşi yakalamış büyük bir kuş vardı.

Norrec konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Ama Drognan'ın ne dediği anlaşılmayan sesini duydu. Büyücü eskisinden daha da

uzaktaydı sanki.

Birdenbire mezar görüntüsü de uzaklaşmaya başladı. Giderek hızlanıyor, Norrec'ten uzaklaşıyordu. Hâlâ sandalyede oturmasına rağmen, sanki savaşçı, Horazon'un mezarına giden koridorlarda geri geri koşuyordu. Sıra sıra heykeller hızla kayıp gidiyor, mezar gibi çabucak ortadan kayboluyorlardı. Yüzlerin çoğu bulanık görünüyordu ama bazılarını yine de tanıdı, savaş beyinin karanlık geçmişinden gelenler hariç. Gördüğü yüzler bu kez, Norrec'in kendi hayatında tanıdığı insanlardı, Sadun Tryst, Fautzin, Norrec'in ilk kumandanı, sevdiği kadınlar, hatta Kaptan Casco bile vardı aralarında. Gördüğü yüzlerden bazılarını hiç tanı mıyordu, mesela soluk yüzlü, saçları gece gibi kapkara, çekici bir genç kadın. Gözleri sadece hafif çekik olduğu için çekici değildi, parlak gümüş rengiydiler.

Artık heykeller de kaybolmuştu. Şimdi sadece toprak ve kayalar görüyordu, sanki kayaları kırıp geçiyormuş gibi yuvarlanıyorlardı. Drognan bir şeyler haykırdı ama Norrec onun ne söylediğini anlayamıyordu.

En sonunda kayalar ve toprak sona erdi, daha farklı bir şey hissetti... kum dedi kendi kendine. Gördüğü şekillerin çevresinde bir ışık huzmesi belirdi, belki de gün ışı ğıydı bu.

Norrec!

Savaşçı başını iki yana salladı, birinin kendisine seslendiğini hayal ediyordu herhalde.

Norrec! Vizharan!

Drognan'ın sesine benziyordu ama büyücünün sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştı. Vizjerei endişeli, neredeyse korku dolu bir sesle haykırıyordu.

Vizharan! Savaş onunla!

Norrec'in içinde bir şeyler kımıldadı, kendi ruhu tehlikedeydi...

Sol eli kendi kendine havaya kalktı.

"Hayır!" diye haykırdı. Norrec, kendi sesi bile uzaktan, çok uzaktan geliyordu.

Diğer eli de kalktı, bütün vücudu hareketlenmişti şimdi.

Fiziksel bir güç isteksiz hareketlerini yarıda bırakmaya zorladığı zaman, sandalyeden kalkmak üzereydi. Norrec, Drognan'ın bulanık şeklini gördü. Büyücü iki eliyle esasını yakalamış, askeri çekmeye, Gizli Sığınak'tan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kendi ellerinin uzanıp büyücünün esasına yapıştığını gördü, sanki çekip almak istercesine asaya asılıyordu.

İki adamın tuttuğu yerde asadan enerji fişkırıyordu. Drognan'ın dokunduğu yerlerden parlak sarı ışıklar çıkıyor, Norrec'in parmaklarının tuttuğu yerlerde kan kırmızı kıvılcımlar çakıyordu. Norrec bedeninde güçlü büyülerin dolaştığını hissedebiliyordu.

Savaş, Vizharan! diye haykırdı Drognan bir yerlerden. Ağzı kımıldamıyordu ama yüz ifadesi söylediği kelimelerin Norrec'in kafasında yankılanan sesine uygundu. *Zırh sandığımdan da güçlüymüş! Başından beri kandırıyormuş bizi!*

Başka bir şey söylemesine gerek yoklu. Büyücünün ne demek islediğini hemen anladı. Anlaşılan büyülu zırh hiçbir zaman Vizjerei'nin kontrolüne geçmemiş, sadece uygun anı kollamış, Drognan'ın uzun zamandır aradığı şeyi kendisi için bulmasına izin vermişti.

Drognan zırha Horazon'un mezarını bulmuştu.

Demek ki Drognan bazı konularda haklıydı. Bartuc ve nefret ettiği kardeşinin sonsuza kadar kopmayacak bir bağları olduğunu söylemişti. Şimdi zırhın kendisini niçin dünyanın öbür tarafından buraya sürüklediğini anlıyordu. Bir şey, zırhı kardeşinin mezarına çekiyordu, öyle güçlü bir şeydi ki bu, ölüm bile durduramamıştı Bartuc'u.

Zırh kendi kendine düşünebiliyordu. Norrec'ten ve karşılaştığı herkesten daha akıllıca davranmıştı. Büyük ihtimalle, *Atmaca Alevi*, Lut Gholein'e yaklaşırken hissetmişti Drognan'ın büyüünü. Kötü emellerine ulaşmak için Vizjerei'nin büyüünü kullanmayı planlamıştı.

İmkansız, inanılmaz, akıl almaz bir şeydi bu ama görünüşe göre doğruyd.

Norrec'in eldivenleri enerjiyle çıtırdıyordu. Drognan haykırarak sırt üstü düştü, yaşıyordu ama bayılmıştı. Eldivenler asayı bıraktı, sonra sağ el Norrec'in önündeki görüntüye uzandı.

Ama tam uzanırken, görüntü değişmeye başladı, uzaklaştı, sanki şimdi bambaşka bir güç zırhın kötü amaçlarına karşı koyuyordu. Görüntü soldu gitti, değişti...

Hiçbir kararsızlık belirlisi göstermeyen zırh, sağ eldiveni görüntünün ortasına uzattı. Elin çevresinde kırmızı bir ışık belirdi.

"*Shazari Giovox!*"

İstemediği kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, Norrec'in be-deni sanki eridi gitti. Norrec haykırdı ama hiçbir şey olmadı. Sanki dumandan bir yaratık gibi uzadı, kıvrıldı, sonra giderek küçülen görüntünün ortasına aktı.

Büyülü daire yok olana kadar, Norrec'in çılgınlıkları dinmedi.

Bu gün bir askeri kum solucanlarına, bir diğerini de çölün kızgın güneşine kurban vermişlerdi ama Galeona, Augustus Malevolyn'in keyfinin giderek arttığını farkettiler. Sanki zırhı ele geçirmekle kalmamış, zırhın sağlayacağı güce ve zafere de kavuşmuştu Onun bu hali, cadının canını sıkıyor, sinirini bozuyordu. General her zamanki gibi davranmıyordu. Eğer keyfi bu kadar iyiye, bunun bir sebebi olmalıydı.

Galeona generalin keyfinin yerinde olmasının Xazax'la bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. İblisi son zamanlarda fazla görmemişti, iyiye işaret değildi bu. Hatta, Malevolyn'in kendini kaybedip çölde yürüyüşe çıktığı gecedan beri, peygamber devesi, Galeona'ya soğuk davranıyordu. Cadı iki kere ordunun yanından ayrılıp Xazax'la buluşmuştu, ikisinde de Xazax şüphe çekecek kadar ilgisiz ve soğuk davranmıştı. Sanki birlikte planladıkları hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Xazax zırhı istiyor, diye düşündü. Ama büyülerini kendi başına kullanamaz.

Xazax zırhı kullanmazdı belki ama kullanacak bir insan bulabilirdi. Augustus'un bu insan olması ihtimali çok yüksekti. Cadı, Xazax'ın sevgilisini kışkırttığından zaten şüpheleniyordu. Artık peygamber devesini hafife aldığına emindi.

Galeona generali yeniden etkisi altına almak zorundaydı. Eğer başaramazsa, hem yerini hem de kellesini kaybedebilirdi. Malevolyn mola verilmesini emretti. Şaşılabilecek kadar hızlı ilerlemişlerdi, çevrelerindeki zorlu topraklarda beklenenden çok daha az kayıp vermişlerdi. Sıçrayarak ilerleyen bir tür canavar sürüsü, sürüngen görünümlü, sırtları dikenli yaratıklar onları takip etmişti ama askerler canavarları uzun pençelerini ve sipsivri dişle-

rini kullanabilecek kadar yaklaştırmamışlardı. Birini öldürünce diğer canavarlar onun leşine üşüşmüştü. Çöl yaratıklarının çoğu gibi, kendilerinden biri bile olsa, kolay yemeği, savaşı bir şeye saldırmaya tercih ediyorlardı.

Kum ve kızgın güneş en büyük düşmanlarıydı. General sıcak yüzünden yumuşayıp mola vermişti. Eğer ona kalsa ilerlemeye devam ederdi. Atını çatlayana kadar sürer, sonra yürüyerek devam ederdi yoluna.

"Neredeyse görüyorum," dedi atıyla yanına gelen Galeona'ya. Askerler dinlenirken Malevolyn atına atlamış, biraz ilerlemişti. Şimdi eğerinde oturuyor, karşılarında uzanan geniş boşluğu inceliyordu. "Tadını alabiliyorum..."

Galeona atını generalinkine yaklaştırdı, elini uzatıp Malevolyn'in koluna dokundu. Bartuc'un kanlı miğferini bir an bile çıkarmayan general dönüp ona bakmadı bile, kötü bir işaretti bu.

"Hepsini hak ettin," diye cıvıladı Galeona, adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Başınızda Bartuc'un kırmızı miğferiyle Lut Gholein'in karşısına çıktığında nasıl görüneceksin kim bilir! Senin mezardan kalkıp gelen Bartuc olduğunu sanacaklar!"

Bunları söyler söylemez pişman oldu, generalin ve miğferin hatıralarının nasıl da birbirine karışmış olduğunu hatırlamıştı. Son olaydan beri Galeona'ya tepki vermemişti miğfer ama Galeona o olayın izini hâlâ parmağında taşıyordu.

Neyse ki Augustus kendi düşüncelerine dalıp gitmiş gibi görünüyordu. En sonunda dönüp Galeona'ya baktı, büyücünün söylediklerinden memnun olmuşa benziyordu. "Evet, gerçekten de harika bir görüntü olacak bu, görecekleri son şey ben olacağım! Gözlerimin önüne getirebiliyorum, dehşet çılgınlıkları, lanetlendiklerini ve laneti getirenin kim olduğunu anladıkları anda gözle-

rinde beliren korku dolu bakışlar!"

Belki de beklediği fırsat ayağına gelmişti Galeona'nın. "Sevgilim, hâlâ zamanımız var, istersen senin için bir arama büyüğü daha yapabilirim. Miğferi kullanırsak—"

"Hayır." İşte bu kadar. Malevolyn bakışlarını çevirdi ve ekledi. "Hayır. Gerek yok."

Kadının titrediğini görmedi. Bu birkaç kelime, Galeona'ya bütün korkularının gerçek olduğunu kanıtlamıştı. General daha öncele-ri, Bartuc'un efsanevi zımbırtılarını aramak söz konusu olduğun-da çok istekli davranırdı. Miğfer, Galeona'yı bile hayretlere düşüren bir şans eseri generalin eline geçtiğinden beri, zırhı ara-mak için miğferi kullanmasına her zaman izin vermişti. Hatta şu Norrec'in Bartuc'un zırhını giyip dolaştığını gördükten sonra bile, sık sık miğferi kullanarak adamın yerini tespit etmesini is-temiştir Galeona'dan.

Şimdi sanki umurunda değilmiş gibi konuşuyordu, sanki zırhı eline geçireceği kesindi, büyü kullanarak nerede olduğunu bul-maya ihtiyacı yoktu. Bu, Galeona'nın tanıdığı, bildiği Augustus'un yapacağı bir şeye benzemiyordu. Cadı bunun sadece miğ-ferin etkisiyle ilgili olmadığını hissetti. Artık miğfer, generali tamamen etkisi altına almıştı, birkaç dakika çıkarmasına itiraz etmezdi.

Aklına yeniden Xazax geldi.

"İstediğin gibi olsun," dedi sonunda. "Ne zaman yola çıkacağız, sevgilim?"

Malevolyn gözlerini güneşin yükseldiği tarafa çevirdi. "Bir çeyrek saat sonra. Daha fazla zaman kaybedemem. Kaderimi karşı-lamak için tam vaktinde olmam gereken yerde olacağım."

Galeona ona detayları sormadı. Çeyrek saat işini görürdü. "O zaman sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım, generalim."

Başıyla onaylamaması bile şaşırtmadı Galeona'yı. Evet, Xazax yapacağını yapmış, büyük ihtimalle kumandanla bizzat temasa geçmişti. İblis bu hareketiyle cadıyla arasındaki anlaşmayı bozmakla kalmamış, Galeona'nın ölümünün ilk işaretini de vermişti.

"Kimin kafasının kazığa geçirileceğini göreceğiz," diye mırıldandı. Çevrede saklanacak gölge olmadığı için Xazax gece olana kadar ordudan uzak durmak zorundaydı. Demek ki Galeona, hain peygamber devesinin farkedeceğinden çekinmeden büyü yapabiliyordu.

Ordunun yanındaki bir kum tepesinin arkasında uygun bir yer buldu. Kum solucanları ya da benzeri yaratıklardan korkmuyordu, yolculuğa başlamadan önce yaptığı koruma büyülerini hâlâ sağlamdı. Ordunun hepsine aynı büyülerden yapabiliyordu ama o zaman başka büyü yapacak hali kalmazdı. O kadar yüce gönüllü olmak için bir sebep görememişti. Birkaç asker az ya da fazla, onun için fark etmezdi.

Atından indi, su matarasını alıp sıcak kumların üzerine diz çöktü. Mataradan çorak kumların üzerinde birkaç damla değerli su döktü. Yeterince döktüğüne karar verince mataranın kapağını kapadı, hemen işe koyuldu.

Narin, ince uzun parmaklarıyla nemli kumu yoğurarak insana benzer bir şekil yaptı. Eserini şekillendirmeye devam etti, bir yandan da büyüsünün ilk bölümünü okudu. Kumdan heykel daha insansı bir görünüm aldı, geniş omuzları vardı, göğsündeki çentiklerden bir zırh giydiği anlaşıyordu.

Nemin uzun süre dayanmayacağını bilen Galeona hemen küçük bir şişe çıkardı. Fısıldamaya devam ederek, kumdan bebeğin göğsüne şişenin içinden birkaç damla sıvı döktü. Şişede Galeona için çok kıymetli bir sıvı vardı; kendi kanından birkaç damla. Bu kanı kendisi akıtmış, hassas büyülerinde kullanmak için saklamıştı.

Bartuc'un zırhını kanla işaretlemesi gerekiyordu, dahası bu kan, Galeona'yı yaptığı büyüye de bağlıyordu. Bu büyü'nün Norrec'e ulaşmasını, gemide yaptığı gibi dokunmasını sağlayacağını umuyordu. Xazax'la birlikte Kabusumsu'yu çağırdıkları zaman, öldürdüğü asker bedel olarak işe yaramıştı, o olmasa büyü'yü tamamlayamazdı. Ama Galeona bu sefer denediği büyü'nün çok az çabayla işe yarayacağından emindi.

Kuklasının çevresine bir daire çizdi, sonra parmaklarını açarak ellerini, avuç içleri yere gelecek şekilde kuklanın iki yanına koydu. İyice eğilerek, kuklanın yüzüne büyü'sünün son bölümünü fısıldamaya başladı. Bir yandan da sürekli Norrec'in adını mırıldanıyordu.

"Norrec... Norrec..."

Çevresindeki dünya uzaklaştı. Galeona'nın gördüğü şeyler değişti. Şimdi sanki bir kartala dönüşmüş, hızla çölün üzerinde uçuyormuş gibi görüyordu dünyayı. Giderek daha da hızlı uçmaya başladı, artık önünde uzanan dünyayı göremez olmuştu.

Büyüsü işe yaramıştı. Salağı kısa bir süre gördüğü zamanı hatırlamaya çalıştı, adamın yüzüne ve bedenine odaklanarak büyü'yü güçlendirdi.

"Norrec... göster bana... nerede olduğunu göster..."

Görüntü aniden yine değişti, her şey karardı. Ani değişiklik Galeona'yı o kadar çok şaşırttı ki neredeyse büyüü kaybediyordu. O değerli bağlantıyı sadece hızlı düşünebilmesi kurlardı. Eğer şimdi başarısız olursa bir daha denemeye vakti olmayacaktı. Bu kadar uzak kalması bile Augustus'un şüphelenmesine neden olabiliirdi.

"Norrec... göster bana..."

Norrec'in yüzü belirdi gözlerinin önünde, gözleri kapalıydı, ağzı aralıklı.

Cadı bir an adamın ölmüş olduğunu sandı. Ama sonra, ölmüş olsaydı büyüünün işe yaramayacağını hatırladı. Kum kuklanın canlı bir hedefe ihtiyacı vardı.

Eğer ölmediyse ne olmuştu? Galeona daha da derinlere daldı, Norrec'e daha da yaklaştı. Bunu yaparak, dünyayla arasında incelik bir bağ bırakmıştı ama kazanabileceği o kadar çok şey vardı ki.

En sonunda, adamın nerede olduğunu gördü.

Gördüklerine o kadar çok şaşırdı ki bu kez büyüünün dağılmasına engel olamadı. Adamın yüzü geri çekildi, görüntü o kadar hızlı uzaklaştı ki büyücünün başı döndü. Karanlık yeniden belirdi, sonra Galeona sırt üstü arkaya yuvarlandı. Büyülü yolculuğun tam tersini yapmıştı.

Yorgun büyücü, nefes almaya çalışarak yakan kumların üzerine bıraktı kendini.

Rahatsız durumuna hiç aldırış etmedi, her şeyi boş vermişti. Sadece öğrendiği şeyi düşünüyordu.

"Demek öyle..." diye fısıldadı. "Avucumdasin güzel kuklam."

∴ ⊕ N D ⊕ R T ∴

ert bir gümbürtü, Kara Nightshadow'u sarsarak çevresini saran karanlıktan çekti çıkardı. Ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı, öksürmeye başladı. Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri doğru dürüst çalışmıyordu. Öksürmeye devam etti, birdenbire okyanus suyu fırladı ciğerlerinden. Kara, ciğerlerini boşaltmaya çalışarak öksürmeye devam etti.

En sonunda nefes almaya başladı, yine de kendine gelememişti. Dengesini kazanmaya çalışarak kımıldamadan yattı, sürekli nefes alıp veriyordu. En sonunda, çevresinde neler olduğunu anlayacak kadar kendine geldi. Üşüyordu, bütün giysileri ıslaktı. Ağzında çakıl taşı gibi bir şey vardı, onu tükürdü, kumlu bir sahilde yüzüstü yattığını farkettili.

Tekrar bir gümbürtü koptu. Başını zorla kaldıran Kara, gökyüzünün tıpkı *Kral Kalkanı*'nın yakalandığı fırtınadaki bulutlara benzeyen kara bulutlarla kaplanmaya başladığını gördü. Yukarıdaki bulutların aynı fırtınanın bulutları olduğundan şüpheleniyordu, şimdi de doğu sahillerini kasıp kavuracaktı fırtına.

Yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Yüzbaşı Jeronnan hayaletlerle dövüşmüştü, sonra iki yaşayan ölü onu büyülu kapıdan dışarı çekerek kuduran denizin ortasına atmışlardı. Ama bundan sonrasını hatırlamıyordu. Nasıl kurtulduğunu bilmiyordu. Yüzbaşı Jeronnan ve adamlarının başına neler geldiğini bile bilmiyordu. Büyülü kapı geminin gövdesini etkilememişti, eğer fırtınayı at-

latırılsa, Lut Gholein'e çok yakında varırlardı herhalde. Tabii çoktan varmadılarsa.

Kara, şehri düşünerek gözlerini kırptı. *Kral Kalkanı*'nın kaderi bir yana, Rathma adına, kendisi neredeydi acaba? Sırılsıklam nekromensır bütün gücünü toplayarak dizlerinin üstünde doğruldu ve çevresine bakındı.

İlk bakışta nerede olduğunu anlamadı. Çevresinde bol bol kum ve kıyı şeridi bitkilerine benzemeyen bazı bitkiler vardı. Medeniyetten ya da insanlardan hiç iz yoktu. Önünde yüksek bir bayır uzanıyordu, arkası görünmüyordu, tırmanması gerekecekti. Kara gözüne bir şey çarpar umuduyla sağa sola baktı ama kumsaldan başka hiçbir şey göremedi. Tek umudu o tepeye tırmanmaktı.

Hâlâ bütün İkiz Denizler'i öksürerek ciğerlerinden çıkarmış gibi hisseden Kara, kendisini zorlayarak ayağa kalktı. Islak giysilerini çıkarması gerektiğini biliyordu ama yarı çıplak vaziyette insanlarla karşılaşmak istemiyordu. Ayrıca, biraz rüzgar olsa da hava oldukça sıcaktı. Eğer bir süre hareket ederse giysileri kendiliğinden kururdu.

Sadun Tryst ya da Fautzin'den hiçbir iz yoktu. Ama iki hortlaktan kurtulduğunu hiç sanmıyordu, korkunç sular onları başka yerlere sürüklemiş olmalıydı. Büyük ihtimalle diğer ikisi sahilin daha aşağısında karaya vurmuşlardı. Eğer öyleyse, biran önce Lut Gholein'e varmalı, hatta adı geçen şu Vizjerei'yi, yan, Drogan'ı aramalıydı. Yaşayan ölülerle isteyerek işbirliği yapıyor olmazdı bu büyücü, büyük ihtimalle onun gücü yardımıyla eski silah arkadaşlarını arıyorlardı. Ne olursa olsun, hortlaklardan kurtulmanın, Norrec Vizharan ve lanetli zırhı bulmanın en iyi yolu bu büyücüyü bulmaktı.

Biraz çabaladıktan sonra kumlu bayırın tepesine ulaştı, önünde eski bir yol uzanıyordu. Daha da iyisi, güneye bakınca, ufukta belli belirsiz bir şekil görüyordu. Bir şehre benziyordu. Lut Gholein olabilir miydi?

Yorgun bedeninin ve zihninin izin verdiği hızda, güneye yürümeye koyuldu. Eğer gördüğü Lut Gholein ise, bu halde oraya varmak en azından bir gününü alacaktı. Daha da kötüsü, midesi şimdiden guruldamaya başlamıştı, attığı her adımda biraz daha acıyıyordu. Ama Kara, güçsüzlüğüne yenilmemeye kararlıydı. Yürüyebildiği sürece, görevine devam edecekti.

Kısa bir süre ilerlemişti ki arkasından bir ses geldiğini duydu. Durup omzunun üzerinden baktı. Kuzeyden gelen iki tane yüklü at arabası gördü. İlk arabada, karmakarışık sakallı yaşlı bir adam ve şişman bir kadın oturuyordu. İkinci arabayı, daha genç, kocaman gözlü bir genç ve kardeşi olması muhtemel başka bir kız kullanıyordu. Bunlar mallarını büyük şehirde satmaya giden bir tüccar ailesiydi. Yorgun nekromansır üstü başı perişan bir yolcu-ya acıyacıklarını umarak durdu.

Yaşlı adam arabasını durdurmadan Kara'nın yanından geçip gidebilirdi ama karısı Kara'ya bir göz attı ve adamı durdurdu. Kendi aralarında birkaç kelime ettiler, sonra kadın ortak dilde konuşmaya başladı. "İyi misin, kızım? Ne oldu? Yardım ister misin?"

Konuşamayacak kadar yorgun olan Kara eliyle doğu yönünü işaret etti. "Gemim—"

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Yaşlı kadının yuvarlak yüzü üzüntüyle doldu, adam bile üzülmüştü. Yakınında yaşayan ya da yolculuk eden herkes denizin ne kadar acımasız olduğunu bilirdi. Tüccarlar daha önce de böyle kazalar olduğunu duymuş

olmalıydılar.

Adam yaşından hiç beklenmeyecek bir çeviklikle arabadan aşağı atladı. Yaklaşırken sordu. "Başka kurtulan var mı? Sen yalnız mısın?"

"Başka hiç kimse... yok. Ben... Gemiye bir şey olmamıştır belki... Ben... dalgalar yüzünden denize yuvarlandım."

Kadın üzüntüyle iç geçirdi. "Hâlâ ıslaksın, kızım! Giysilerin parparça olmuş! Hesla! Ona bir giysi, bir de battaniye bul! Çabuk ol!"

Sadaka kabul etmek istemeyen Kara elini kemerine attı. Parasını sakladığı kemerin hâlâ yerinde olduğunu farkedince çok rahatladı. "Söz veriyorum, hepsini ödeyeceğim."

"Saçmalık!" dedi kadının kocası ama Kara eline biraz para sıkıştırmakta ısrar edince çoğunu aldı.

Rhubin ve Jamili adlı tüccarların kızı olan Hesla, Kara'nın kızın kendisine ait olduğuna karar verdiği giysiler getirdi. Yabancınnın giysilerine şöyle bir bakarak zevkini tahmin etmiş olmalıydı. Siyah bir giysi ve hatta el örgüsü, gri bir battaniye getirmişti. Rhubin'in ve oğlu Ranul'un gözlerinden uzak bir köşede üstünü değiştirdi. Islanan ve parçalanan giysilerden kurtulduğuna çok sevinmişti.

Kara, bluzu giyince pelerinini kaybettiğine bir kere daha üzüldü. Bluzun rengi uygun olsa da çok dardı, önü de çok açıktı Ama hiçbir şey söylemedi, bulabileceği en iyi giysi şimdilik buydu, üstelik son derece düşünceli insanlar tarafından verilmişti kendisine. Para ödemek için ısrar etmiş olması bir şeyi değiştirmiyordu.

Jamili ve Kara ilk arabada yolculuk ediyorlardı, Kara'yı rahatlatmıştı bu. Kadınlardan hoşlanacak kadar büyümüş olan Ranul başlangıçta Kara'ya şöyle bir göz atmış, büyücü kuruyup üstünü değiştirdikten sonra onu daha dikkatli incelemeye başlamıştı. Kara çocuktan bir zarar gelmeyeceğini biliyordu ama kurtarıcılarıyla arasında huzursuzluk çıksın istemiyordu.

Böylece, nazik tüccar ailesinin yardımıyla, Kara Nightshadow, Lut Gholein'e güneş batmadan bir saat önce ulaşmayı başardı. Hemen limana gidip Yüzbaşı Jeronnan'ın gelip gelmediğine bakmak istedi ama görevi çok aceleydi, bunu yapamayacaktı. Norrec Vizharan'ı ve Bartuc'un zırhını araması gerekiyordu.

Rengarenk pazara gelince, Jamili ve ailesine veda etti. Teşekkür ederek battaniyeyi geri verdi, ucuz ama işe yarar bir pelerin alabileceği bir yer aramaya koyuldu. Böylece bir saat daha harcadı ama pelerinin başlığını kafasına geçiren nekromensır kendisini daha güvende hissediyordu. Yeni giysiler de almak isterdi ama parası azalıyordu, yemeğe ayırması gerekiyordu.

Dikkatle sorguladığı şehirlilerden, gizemli Drognan'la ilgili bilgi almıştı. Şehrin biraz dışında kalan eski bir binada yaşıyordu. İksir almaya gidenler hariç hiç ziyaretçisi olmuyordu. Sadece bazı akademisyenleri ziyaret etmek için çıkıyordu evinden.

Arada bir büyücüye yiyecek satan bir manavdan yolu öğrenen Kara, şehrin labirent gibi sokaklarına daldı. Bin bir türlü ses ve renk, duyularını karıştırmıştı ama yine de yolunu sadece iki kere kaybetti. Arada bir durup yoldan geçenlere, kırmızı zırh giymiş bir adam görüp görmediklerini soruyordu. Kimse öyle birini görmemişti.

Kaçırılmış ve neredeyse boğulacak hale gelmiş olduğu için neredeyse bütün eşyalarını kaybetmişti. Para kesesi hariç, sadece

iki kesesi kurtulmuştu sulardan. Ne yazık ki tozları ve kimyasal maddeleri kullanılamayacak hale gelmişti, sadece işine yaramayan birkaç şişe sağlam kalmıştı. Neyse ki Trag'Oul sembolü şaşılabak bir biçimde hâlâ boynunda asılıydı. Bunun için yüce ejderhaya teşekkür etti. Kolye bu yabancı ülkede biraz güven veriyordu ona.

Eşyalarını kaybetmiş olması büyü yapamayacağı anlamına gelmiyordu ama sadece belirli büyüleri yapabiliirdi. Giysilerini değıştirince gerçekte ne olduğu anlaşılmıyordu, yine de yeni giysileri yüzünden bilgi almak için durdurduğu adamlardan uygunsuz teklifler almıştı. Nekromensır'lar Lut Gholein de sevilmezdi. Krallığın en güçlü kilisesi olan Zakarum, nekromensır'lara Vizjerei'lerden bile daha kötü gözle bakılmasını sağlıyordu. En azından Vizjerei'ler sultan tarafından korunuyorlardı. Şehirde Zakarum Kilisesi üyesi bir kaç kişiye rastlamıştı ama adamlar güzel genç kadına şöyle bir göz atıp yollarına devam etmişlerdi.

Cebinde kalan parayla biraz yiyecek aldı, bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan şehir sokaklarında dolaşıp Drognan'ı aramaya devam ediyordu. Yetenekli, deneyimli bir Vizjerei ile yüzleşmek zaten yeterince korkutucuydu ama bu karşılaşmanın Kara açlıktan bayılacak bir haldeyken gerçekleşmesi daha da kötü olurdu. Karşılaşmanın dostane geçeceğini sanmıyordu. İki okul arasındaki düşmanlık çok eskilere dayanıyordu.

Devriye gezen üç tane asker gördü. Adamlar sert bakışlarla çevrelerini süzüyorlardı, her an kılıç çekmeye hazır dılar. En önde ilerleyen ve komutan olduğu belli olan asker muhteşem, beyaz bir kırsrağa biniyordu. Adamları da kahverengi. bakımlı atlara biniyorlardı. Kara, ömründe ata binmemişti. Norrec şehir dışına çıktıysa, onu takip etmek için bir ata ihtiyacı olacaktı. Aranoch çölünde, yolculuk büyüleri işe yaramayabilirdi. Uzaklardaki va-

tanında bile çölün ne kadar tehlikeli olduğunu duymuştu.

Eski, yıkık dökük binalarla dolu sokaklarda yürümeye başlamıştı. Biraz önce dolaştığı bakımlı sokaklara hiç benzemiyorlardı. Elinde kalan parayla kullanışlı bir hançer almadığı için kendi kendine kızdı. *Kral Kalkanı*'ndayken Yüzbaşı Jeronnan'ın hediye ettiği hançer denizde kaybolmuştu. Kara, büyülerine yoğunlaşmaya başladı, içten içe eğer durum kötüye giderse büyü yapabilecek kadar güçlü olmayı umuyordu.

En sonunda manavın tarif ettiği eski binaya geldi. Virane görüntüsüne rağmen Kara, binanın çevresindeki ve içindeki güçleri hemen sezdi. Bazıları çok eskiden kalmaydı, hatta binadan bile eskiydiler. Diğerleri sanki daha yeniydi, birkaç tanesi çok kısa zaman önce yapılmıştı.

Merdivenleri tırmandı, yıkık dökük kapıdan içeri baktı, adımını atıp kapıdan geçti— eski ama görkemli, geniş bir galeride duruyordu. Başka bir zamana, başka bir yere ait, muhteşem bir yerdi burası. Uzun süre önce terk edilmiş gibi bir hali vardı ama yüksek sütunlu koridor sanki yıkık dökük binanın içinde değildi. Kara, bir an için dışarı çıkıp doğru binaya girip girmediğini kontrol etmek bile istedi. Burada yıkıntılar, döküntüler değil, Lut Gholein şehrinin bile henüz ulaşmadığı kadar abidevi bir mimari vardı.

Nekromensır yavaşça koridorda yürümeye başladı, görevi hâlâ aklındaydı ama azametli mermer sütunlar, duvarlardan birini kaplayan taş şömine ve üzerinde dikkatle yürüdüğü mozaik zemin dikkatini dağıtmıştı.

Yürüdükçe mozaikler dikkatini daha da fazla çekmeye başladı. Bunları yapan sanatçı, hem hayali, hem gerçek resimlerle süslemişti eserini. Ağaçların çevresine sarılmış yatan ejderhalar

gördü. Antilopları kovalayan aslanlar vardı. Zırhlara bürünmüş ve kiltler⁹ giymiş korkutucu, güçlü savaşçılar birbirleriyle savaşıyordu.

İleriden bir ses geldi.

Kara donup kaldı, bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Gece mükemmel gören gözlerine rağmen sadece uzakta, gölgelerin arasında bir kapı olduğunu görebildi. Nefes almaya bile çekinecek bekledi. Başka ses duymayınca rahatladı. Böyle eski bir binada taş ve mermer parçaları kopup düşebilirdi. En ufak ses bile yankılanarak büyüdü.

Tam o anda, arkasında, mermer yere sürtünen bir şeyin çıkardığı sesi duydu.

Çabucak arkasını döndü, hayaletlerin onu takip ettiğine, kendilerini göstermek için bu anı seçtiklerine emindi. Onlara karşı hiç şansı yoktu ama bu karşı koymayacağı anlamına gelmiyordu. Ona zaten yapacaklarını yapmış, alacaklarını almışlardı.

Ama karşısında, sırttan Sadun Tryst ve büyücü arkadaşıyla Fautzin'den daha şaşırtıcı bir şey duruyordu.

Elinde kocaman bir kılıç tutan gri bir adam yavaş ama kendinden emin adımlarla üzerine geliyordu. Niyeti belliydi. Birkaç saniye önce görmüş olmasa Kara, bu adamı gölgelerde pusu kurmuş bir haydut sanabilirdi. Onu görmüş olduğunu hatırlamasaydı, sadece zırhını ve kiltini değil, bütün vücudunu kaplayan küçük, kare biçimindeki taşları farkedecekti zaten. Bu birkaç saniye önce gördüğü mozaikti; canlanmış, Kara'ya saldırıyordu.

9 *Kilt*: İskoç erkeklerinin giydiği bir çeşit kısa eteklik.

Mozaik savaşçı Kara'ya yaklaştı, yüz ifadesi, sadece bir yer süslemesiyken olduğu kadar vahşiydi. Kılıcını savurdu. O zaman, yaşayan bir yaratık boyunda ve genişliğinde olmasına rağmen kendisini oluşturan minik taşlardan daha kalın olmadığı ortaya çıktı.

Kara bunun bir zayıflık belirtisi olduğunu düşünmedi. Böyle bir nöbetçiye yaratan büyü, onu narin ve zayıf yapmazdı. Mozaik savaşçıya saldırmak, taştan bir duvara saldırmak gibi olacaktı. Savaşçının elindeki kılıç, taştan olmasına rağmen büyük ihtimalle gerçek bir kılıç gibi keskindi.

Ama savaşçı niçin canlanmıştı? Drogan, kapıdan içeri giren herkesi böyle karşılıyor olamazdı. Büyük ihtimalle gizli bir büyü Kara'nın bir nekromensır, bilinmeyene hizmet eden bir kara büyücü olduğunu ortaya çıkarmıştı. Böyle ortaya çıkarma büyülerinden haberdardı, pek çok büyücünün bu tür büyüleri kendi güvenlikleri için kullandığını biliyordu. Kara, eğer son zamanlarda başına o kadar çok şey gelmeseydi, böyle bir büyü olduğunu hatırlar, tedbirini alır, bu ölümcül karşılaşma da hiç gerçikleşmezdi.

Korkunç düşmanın arkasından bir tıngırtı geldi. Nekromensır, şaşkınlık içinde başka bir savaşçının daha ayağa kalktığını gördü. Sonra hemen sol tarafına döndü, o taraftan gelen ses, bir üçüncü savaşçının daha uyandığını haber ediyordu.

"Zarar vermeye gelmedim," diye fısıldadı. "Sadece efendinizi görmek istiyorum." Bu savaşçılar Drogan'a mı hizmet ediyorlardı acaba? Kara, doğru yere geldiğini sadece tahmin ediyordu. Belki de konuştuğu insanlardan biri ne olduğunu anlayıp onu buraya, ölmeye göndermişti. Pek çok insan, özellikle de Zakarum Kilisesi müritleri, bir nekromensır'ın ölümünü kayıp değil, kazanç olarak değerlendirirlerdi.

Mozaiklerin ilki Kara'ya çok yaklaşmıştı. Savunmaya geçmekten başka şansı yoktu.

Nekromensır boynunda asılı Trag'Oul heykelciğini yakalayıp parmağını ilk saldırgana uzattı, büyüler kendiliğinden dudaklarından dökölmeye başlamıştı. Aynı anda birkaç adım geri çekildi. Eğer büyüü işlerse, çağırđıđı yıkıcı güçler kendisine de zarar verebilirdi.

Havada kocaman dişlerden oluşın bir yığın belirdi ve en yakındaki mozaik savaşının üzerine atıldı. Den Trag, yani Ejderha Trag'Oul'un dişleri, savaşının bedenini parçladı, her yana mozaik parçaları saçıldı. Savaşçı hareket etmeye çalıştı ama pek çok parçası kopın kolları ve bacakları dağıldı. Öfkeli yüzölü mozaik savaşçı, kılıcını bir kere daha savurdu, sonra bir taş yığını halinde yere yuvarlandı.

Kara, derin bir nefes aldı, düşmanlarından birini alt edince rahatlamıştı ama diğierleriyle başa çıkacak gücü olmamasından korkuyordu. Den Trag'ı çağırınmak, zaten yorgun olan büyücüyü daha da yormıştı. Bunu iki kez daha başarabilirse, ondan sonra biraz dinlenebilirdi belki.

Boynundaki heykelciğı sıkı sıkı yakalayıp yeniden büyüü mırıldanmaya başladı. Birkaç kelime sonra—

Şiddetli bir güröltü duraksamasına neden oldu. Yere baktı, düşen savaşçıyı oluşturan mozaik parçalarının birbirine doğru yuvarlanıp bir araya toplandığını gördü. Kara'nın dehşetle bakan gözleri önünde ilk önce ayaklar, sonra bacaklar oluştu. Taştın savaşçı parça parça yeniden oluştu, yıkıcı büyüye rağmen sapasağlam görünüyordu.

Trag'Oul'un dişleri işe yaramamıştı. Kara geri çekilerek gördüğü kapıya giden koridora ilerlemeye başladı. Başka büyüler de ya-

pabilirdi ama çok bitkindi, kapalı bir yerdeydi. Hayatını tehlikeye atmadan yapabileceği hızlı bir büyü yoktu.

"*Verikos!*" diye haykırdı bir ses. "*Verikos... Dianysi!*"

Bu sesi duyan üç savaşçı olduğu yerde durdular. Derken bir anda parçalara ayrılıp yere yığıldılar. Taşlar eski binada yankılar yaparak çevreye saçıldı. Ama oldukları yerde kalmadılar, hızla yuvarlanarak ait oldukları yerlere döndüler. Birer birer yerlerine yerleştiler. Birkaç saniye içinde, korkunç savaşçılar saldırmayı bırakmış ve zarif motiflere dönüşmüşlerdi.

Kara, kurtarıcısına teşekkür etmek için döndü, onu kurtaranın gizemli Drognan olduğunu düşünüyordu. "Yardımanız için teşekkür—"

Karşısında duran adamın, manavın ve başkalarının tarif ettiği saygıdeğer, zarif giyimli Vizjerei olması mümkün değildi. Sözü geçen büyücü ve karşısında duran beyaz saçlı, sakallı adamın tek ortak özelliği ilerlemiş yaşlarıydı. Aslında Drognan bile bu adam kadar yaşlı olamazdı. Bedeni hâlâ dayanıklı görünüyordu ama cildi kırış kırıştı, sulanmış mavi gözleri çok yorgun görünüyordu. Bu adam dünyadaki en yaşlı insan olmalıydı.

Boğumlu parmağını ince dudaklarına götürdü yaşlı adam.

"Şşş!" diye fısıldadı "Çok fazla kötülük var! Çok fazla tehlike var! Buraya gelmemeliydik!"

"Sen... Drognan mısın?"

Yaşlı adam gözlerini kırptı, şaşırılmış görünüyordu, sonra yıpranmış ipek cübbesini sanki bir şey arıyormuş gibi inceledi. Birkaç saniye sonra yeniden Kara'ya baktı ve yanıtladı, "Hayır... Hayır, elbette değilim. Şimdi sus! Çok fazla kötülük var! Dikkatli olmalıyız! Çok dikkatli olmalıyız!"

Kara düşündü. Bu adam büyücünün hizmetkarı falan olmalıydı. Belki de Drognan ona acıdığı için yaşlı adamı burada tutuyordu. Hemen konuya girmeye karar verdi. Belki de bu adam görüldüğü kadar deli değildi. Drognan'la görüşmesine yardım ederdi. Efendin Drognan'ı görmem gerek Ona kendisini ilgilendiren bir konu hakkında görüşmek istediğimi söyleyin, yani Bartuc'un—"

"Bartuc mu?" Ölü savaş beyinin ismini haykıran dilencinin yüzü bir anda karardı. "Bartuc! Hayır! Kötülük geldi işte! Seni uyar mıştım!"

O anda, binanın girişinden başka bir ses geldi "Kim var orada? Buraya girmeye cesaret eden kim?"

Nekromensır arkasını dönüp konuşmaya hazırlandı ama yırtık pırtık giysiler içindeki adam çok hızlı davrandı. Kara'nın ağzını eliyle kapatıp fısıldadı. "Şşş! Sessiz olmalıyız. Bartuc olabilir gelen!"

Ama gelen Bartuc değil, bir Vizjerei'ydi. Kara'nın aradığı adam olması muhtemeldi. Sanki başından bir kaza geçmiş gibi görünüyordu, yüzünde morluklar vardı, sağ bacağına her yaslandığında canı yanıyor gibi yüzünü buruşturuyordu. Yaşlı büyücü, kolunun altında küçük bir paket taşıyordu. Bu gelenin dışarıdan yeni dönen Drognan olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Norrec?" diye seslendi büyücü. "Vizharan!"

Kara'nın aradığı adamı tanıyordu! Kara konuşmaya çalıştı ama bir deri bir kemik olmasına rağmen, dilenci çok güçlüydü.

"Şşş!" diye fısıldadı baş belası arkadaşı. "Çok fazla kötülük var diyorum! Dikkatli olmalıyız! Kimselere görünmemeliyiz!"

Drognan biraz daha yaklaştı, artık onları görebilirdi ama hiçbir şey görmeden yanlarından geçti gitti.

"Tuhaf..." Havayı kokladı, sonra kaşlarını çatı. "Sanki bir nekromensır kokusu alıyorum... ama bu çok saçma." Drognan bakışlarını yere, daha doğrusu mozaik savaşçılara çevirdi. "Çok saçma."

Sanki düşüncelere dalmış gibi savaşçılara bakmaya devam etti. Ne çırpınan kadını, ne onu sıkı sıkı tutan yaşlı, tuhaf adamı hiç farketmedi. En sonunda, başını iki yana salladı, kendi kendine *onu nasıl kaybedebildim, aramalıyım*, diye mırıldandı ve Kara'nın umutsuz bakışları altında yanlarından geçip daha önce gördüğü karanlıklar arasındaki kapıya gitti.

Yardıma çok ihtiyacı olan birinin yanından geçip gittiğini bilmiyordu.

Drognan kapıdan geçip kaybolana kadar, yaşlı dilenci Kara'nın ağzını sıkı sıkı tutan ellerini çekmedi. Yüzünü kızınkine yaklaştırarak fısıldadı. "Çok uzun süre kaldık burada! Geri dönmeliyiz! Dışarıda çok kaldık! Bizi bulabilir!"

Yaşlı adamın Drognan'ı kastetmediğini biliyordu. Daha önceki tepkisinden anladığı kadarıyla, diğeri dediği sadece bir kişi olabilirdi: *Bartuc*.

Adam, Kara'yı resimlerin üzerinden geçirip odanın ortasına götürdü. Odanın tam ortasında, yerde, efsanevi Viz-jun şehrine yakışır bir tapınağın resmi vardı. Kara onu takip etmeyecekti ama tıpkı hayaletler gibi, bu yaşlı adam da bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. Nekromensır yardım istemek için bağırıyordu bile.

"Yakında güvende olacağız!" diye mırıldandı yaşlı, kaçık adam. "Çok yakında güvende olacağız."

Sağ ayağını bir kez yere vurdu, birdenbire resimdeki tapınağın kapısı açıldı, bir deliğe dönüştü. Aşağıya inen merdivenler görünüyordu. Acaba nereye gidiyordu bu merdivenler?

"Gel, hadi gel!" diye Kara'yı azarladı yaşlı dilenci "Bartuc gelmeden önce gidelim, gel, gel!"

Başka şansı olmayan Kara, adamı yeraltına inen merdivenlerde takip etti. Uzakta sarı bir ışık vardı. Kara inerken yukarıdaki taşların yeniden yer değiştirdiğini duydu, Vizjerei tapınağının zeminini eski haline dönüyor olmalıydı.

"Burada güvendeyiz," diye Kara'yı teskin etti çılgın münzevi. Sakinleşmiş görünüyordu. "Kardeşim bizi burada asla bulamaz..."

Kardeşim mi? Doğru mu duymuştun?

"Horazon?" diye adı Kara'nın ağzından kaçtı, vardığı sonuç çok şaşırtmıştı onu. Görünüşe göre yaşlı adam kaya ve toprak katmanları altında kimsenin onları duyacağından korkmuyordu.

Adam, Kara'nın gözlerinin içine baktı, sulu gözleri ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Tanışıyor muyuz? Tanıştığımızı sanmıyorum..." Kara, hemen yanıt vermeyince omuz silkti ve mırıldanarak yürümeye devam etti. Birbirimizi tanımadığımıza eminim ama tanıyor da olabiliriz..."

Kara Nightshadow onu izlemek zorundaydı, bedenini hâlâ kontrol edemiyordu. Şimdilik bu pek umurunda değildi, düşüncelere dalmıştı. Kafası allak bullak olmuştu.

Kana Susamış Savaş Beyi'nin zırhını aramaya gelmişti ama aradan yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen zırh yerine Bartuc'un nefret ettiği, kanlı canlı kardeşini bulmuştu.

Kendine gelen Norrec inanılmaz sıcaklığı hissetti. İlk önce Drognan'ın odasında yangın çıktığını sandı, belki de uğursuz zırhın gizemli güçleri çıkarmıştı yangını. Bir süre sonra sıcaklığın yakmadığını, alevlerden değil de güneşten kaynaklandığını farketti.

Sırt üstü yuvarlandı, ellerini yüzüne siper etti ve çevresine baktı, dört yanı kum deniziyle çevrilmişti. Yüzünü buruşturdu, bu sefer nereye düşmüştü acaba? Uzakta, ufukta bir karartı gördü, bir fırtına mı geliyordu acaba? Lut Gholein o bulutların arkasında mı kalmıştı? Nereye gitse bir fırtına kopuyordu. Eğer gördükleri fırtına bulutlarıysa, en azından krallığın batısında ya da kuzey batısında bir yerdeydi.

Ama niçin buradaydı?

Drognan zırhın onları kandırdığını söylemişti. Ne kadar da haklıydı. Hem Vizjerei'yi hem de Norrec'i aptal yerine koyarak, istediğini elde etmek için büyücünün gücünü kullanmıştı. Gördüğü yer, Drognan'ın söylediği gibi Horazon'un mezarı olabilir miydi? Öyleyse, Norrec niçin çölde bulmuştu kendini?

Hırpalanmış ve bitkin savaşçı ayağa kalktı. Güneşe bakılırsa, karanlığın çökmesine bir ya da iki saat kalmıştı. Lut Gholein'e geri gitmek daha uzun sürecekti, en azından iki gününü alacaktı, tabii ki eğer yolculuğa dayanabilirse. Daha da önemlisi, zırhın geri dönmesine izin verip vermeyeceğini bile bilmiyordu. Eğer aradığı şey buradaysa, Norrec de zırhla birlikte çölde kalmak zorundaydı.

Birkaç adım atıp zırhın ne yapacağını anlamaya çalıştı. Zırh, şehre doğru ilerlemesine engel olmayınca, hızlandı. En azından,

geceyi geçirmek için bir sığınak bulması gerekiyordu. Tek umudu ilerdeki kayalık tepeydi. Tepeye ulaştığında karanlık çökmüş olacaktı, belki de daha uzun sürecekti. O yüzden, kavuran sıcağa rağmen acele etmesi gerekiyordu.

Norrec ilerlerken bacakları ağrıyordu. Gevşek kumlar ve yüksek kum tepeleri ilerlemesini güçleştiriyordu, bazen ulaşmak istediği tepeyi gözden kaybediyordu. Bir ara gitmek istediği yerin tam tersine ilerlediğini farketti, kum tepeleri, yürürken yer değiştiriyordu.

Ama bütün bunlara rağmen, tepe yavaş yavaş da olsa giderek yakınlaşıyordu. Norrec orada biraz su bulabilmek için dua ediyordu, çölde kısa bir süre kalmıştı ama susuzluktan kavruluyordu. Eğer bir süre sonra su bulamazsa, tepeye varıp varmamanın hiç önemi kalmayacaktı—

Üzerinden büyük, kanatlı bir yaratığın gölgesi geçti. Hemen arkasından bir tane daha...

Norrec başını havaya kaldırıp, parlayan güneşe rağmen gökyüzüne bakmaya çalıştı. İki ya da üç tane uçan yaratık gördü ama ne olduklarını anlayamıyordu. Akbabalar mıydı acaba? Aranoch'ta akbaba olması olağandı ama bu yaratıklar daha büyüktü, kuşa benzemiyorlardı. Norrec'in eli eskiden kılıcının durduğu yere kaydı, kılıcını bulamayınca Bartuc'un zırhına lanet etti. Zırh onu bir sürü tehlikenin ortasına atmıştı, oysa doğru dürüst bir silahı bile yoktu.

Gücü giderek azalıyordu ama hızını arttırdı. Kayalık tepeye ulaşabilirse yağmacı kuşlardan biraz daha iyi korunabilirdi. Akbabalar leş yerlerdi ama bu sürü daha vahşi görünüyordu, tarif edemiyordu ama onlardan rahatsız olmasının başka bir sebebi vardı.

Gölgeler yine başının üzerinden geçtiler, bu sefer daha alçaktan uçuyorlardı. Norrec'e daha yakından bakmak için alçaldılar.

Arkasından saldıran tüylü yaratığı son anda farkettiler. Savaş alanında bilenen içgüdüleri sayesinde kendini yere fırlatarak insan eli büyüklüğündeki pençelerin saldırısından kurtuldu. Pençeler zırhına sürtünüp saçlarına değdikten sonra tekrar yükseldi. Gücünü toplayan savaşçı yana yuvarlanırken homurdandı, kuşlarla yüzleşmeye hazırlandı. Birkaç tane akbabayı korkutup kaçırabilirdi, zaten yere yatıp ölmeyi beklemediğini görünce kuşlar kendileri kaçacaklardı herhalde.

Ama bunlar akbaba değildi. O leş yiyicilerle bir akrabalıkları olduğu belliydi ama akbaba değildiler.

Neredeyse bir insan boyundaydılar. Kanatları ve kuş kafasına benzeyen kafaları vardı. Dört tane korkunç yaratık Norrec'in tepesinde dönüyordu, ayaklarında ve insan eline benzeyen ellerinde, pençeleri vardı. Kuyrukları kırbaçlara benziyordu. Norrec umutsuzca geri çekilmeye çalışırken kuyruklarını ona doğru savuruyorlardı. Bu şeytani kuşlar, kurbanlarının çevresini sarıyor, bir yandan da korkunç çığlıklar atıyorlardı. Sesleri Norrec'in karnını donduruyordu.

Zırhın bir şey yapmasını bekledi ama Bartuc'un zırhı hiç tepki vermedi. Norrec küfür ederek kendini topladı. Burada ölecekse, bir kuzu gibi ölmeyecekti. Uzun süredir zırh sayesinde hayatta kalmayı başarıyordu ama kendine de güveniyordu. Bütün hayatını savaş alanlarında geçirmişti. Bu savaş sadece biraz farklıydı, o kadar.

Canavar akbabalardan biri Norrec'e yaklaştı. Norrec tahmin ettiğinden daha hızlı davranarak yaratığı bacağından yakaladı, yere çaldı. Bu çöl canavarları büyük olmalarına rağmen çok hafifti-

ler, tıpkı ataları gibi onların kemikleri de uçabilmeleri için hafifti. Norrec bu avantajı kullandı, kendi ağırlığını kullanıp çığlıklar atan yaratığı yere yapıştırdı, başını yakalayıp bütün gücüyle çevirdi.

Diğer üç kuş, yerdeki cansız yığının üzerinden Norrec'e daha da şiddetle saldırdı ama artık karşılarında başka bir Norrec vardı; uzun zamandır ilk kez kendi savaşını verip kazanmıştı. İkinci yaratık üzerine pike yapınca, yerden bir avuç kum alıp canavarın gözlerine attı. Gözleri kapanan şeytani kuş, kuyruğunu Norrec'e savurup kendine gelmeye çalışırken, deneyimli savaşçıya ölümcül uzvunu iki eliyle yakalama fırsatı vermiş oldu.

Cıyaklayan yaratık kaçmaya çalıştı. Ama Norrec, kuyruğundan yakaladığı yaratığı çevirerek, diğer iki kuşun üzerine salladı. Yakaladığı yaratığın pençeleri umutsuzca eldivenli ellerine yapışmıştı ama Bartuc'un zırhı Norrec'i koruyordu. Norrec çok öfkelenmişti. Saldırganlar onun için sadece çölde karşısına çıkan tehlikeler değildiler. Bütün öfkesini ve içinde biriken şiddeti onlara yöneltmişti. Başından pek çok kötü olay geçmişti, çok korkmuştu, kendi bedenini kontrol edememişti. Savaş beyinin zırhı güçlü büyülerle donatılmıştı ama hiçbirisi Norrec'in kontrolünde değildi. Eğer büyülerini kontrol edebilseydi, büyüyü ellerinin arasındaki şeytani yaratığı kızartmak için kullanır, onu ve korkunç arkadaşlarını ateş toplarına çevirirdi.

Eldivenleri birden parlak kırmızıya dönüştü.

Norrec hevesle zırha, sonra da canavar akbabaya baktı.

Evet, ateş topuna çevirecekti onu...

Öfkeli yaratığı boynundan yakaladı Canavar, sivri gagasıyla yüzüne saldırmaya çalıştı. Bu çabası, Norrec'in savaşı en kısa ve acılı biçimde bitirmekteki kararlılığını arttırdı, öfkeyle canavara

baktı. "Yan!"

Tüylər ürpertici bir çığlık atan kanatlı canavar alevler içinde kaldı, bir anda öldü gitti.

Bir an bile kaybetmeyen savaşçı alevler içindeki leşi, kuşların en yakında olanına fırlattı, alevler onu da tutuşturdu. Akbabaların sonuncusu hemen geri dönüp sanki Cehennem iblisleri tarafından kovalanıyormuşçasına kaçmaya başladı Norrec onun kaçmasına hiç aldırış etmedi, üçüncü kuşu yaralamak ona yetmişti.

Tüyleri kavrulan yaratık, arkadaşı gibi kaçmaya çalışıyordu ama çok zarar görmüştü. Yerden sadece bir metre yükselebildi ama savaşçının öfkesinden kaçamadı. Norrec onu kanadından yakaladı, boyunu tuttu. Zavallı canavar zırhlı göğsünü pençelemeye uğraşıyordu.

Norrec tek eliyle yaratığın boyunu kırdı.

Aslında savaş bir iki dakika sürmüştü ama savaşçı, bu kısacık sürede değişime uğramıştı. Tüylü leşi kumların üzerine bırakırken, daha önce hiçbir savaşta hissetmediği bir heyecan hissetti. Hem savaşı kazanmıştı, hem de lanetli zırh emirlerine itaat etmişti. Norrec parmaklarını gerdi, ilk kez eldivenlerin iççiliğine hayranlıkla baktı. Belki de Drogan'la karşılaşmak her şeyi değiştirmişti, belki de zırhın içindeki güç kaybolmuş, Norrec'i efendisi kabul etmişti.

Belki de zırhı denemeliydi. Bütün yaptıklarından sonra, zırh basit emirleri yerine getirebilmeliydi.

"Pekala," diye kükredi. "Beni dinle! Suyu ihtiyacım var! Şimdi!"

Sol eli ürperdi, sonra titredi Sanki zırh kontrolü ele almaya hevesliydi ama önce izin istiyordu.

"Dediğimi yap! Emrediyorum!"

Eldivenin parmağı yere uzandı. Norrec dizlerinin üzerine çöküp işaret parmağının kumlara bir daire çizmesine izin verdi. Sonra dairenin çevresine kıvrımlı bir çizgi daha çekti, her kıvrımın içinde küçük birer haç vardı.

Dudaklarından büyülu sözcükler döküldü ama Norrec bu kez istekle söyledi onları.

Desen, birdenbire çatırdamaya başladı, sembolün her yanında minyatür şimşekler çakıyordu. Tam ortada küçük bir çatlak belirdi...

Çatlaktan tertemiz, serin sular fışkırdı.

Norrec istekle eğilerek karnını suyla doldurdu. Su serin ve neredeyse şarap gibi tatlıydı. Susamış savaşçı bir yudum daha içemeyecek hâlâ gelene kadar suyu yudumladı.

Doğruldu, avucuna doldurduğu bir avuç suyu yüzüne sürdü. Serin sular çenesinden aşağı, boynuna ve ısınan giysilerine aktı.

"Yeter," dedi en sonunda.

Eli küçük su kaynağının üzerinden geçti. Yerdeki çatlak hemen kapandı, su kesildi. Kumda kalan izler kendi kendilerine silini-verdiler.

Norrec birden çok keyiflendi, yüksek sesle gülmeye başladı. Zırh iki kere itaat etmişti emirlerine. İki kere köle değil, efendi olmuştu.

Keyifli bir ruh haliyle tepeye doğru yola koyuldu. Artık çölden sağ kurtulabilecek miyim, diye düşünmüyordu. Eğer büyüler emirlerine uyarsa kurtulamaması mümkün müydü ki? Aslında,

başaramayacağı ne vardı ki? Bartuc'un günlerinden beri zırhın sahip olduğu gibi bir güç görülmemişti! Bu gücü kontrol edebilirse bir asker yerine bir kumandan, önemsiz bir savaşçı yerine bir lider olacaktı.

Bir köylü değil de bir kral olabilir miydi acaba?

Kral olduğunu düşünmek gözlerini kamaştırıyordu. *Kral Norrec*, herkesin efendisi. Şövalyeler önünde eğilecek, saraydaki hanımlar kendilerini beğendirmek için yarışacaklardı. Toprakları, ülkeleri olacaktı. Dünyanın bütün hâzineleri onun olacaktı.

"Kral Norrec," diye fısıldadı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Norrec Vizharan hayatında daha önce hiç böyle gülümsememişti. Kendisi bilmesede yüzündeki gülümseme uzun yıllar önce yaşamış bir adamın gülümsemesine çok benziyordu.

Bartuc adlı bir adamın.

⌘ N B E S ⌘

ranoch'a gece çökmüştü, geceyle birlikte Xazax da ortaya çıkmış, Malevolyn'in yanına gelmişti. General son bir saattir endişeyle bekliyor, çadırında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bütün subaylarını göndermiş, nöbetçilerini bile çadırından uzaklaştırmıştı. Bir önlem daha almış, çadırının yakınına hiçbir çadırın kurulmasına izin vermemişti. Malevolyn ve peygamber devesinin bütün konuşmaları ikisi arasında kalacaktı.

Galeona'nın bile çadırını yakına kurmasına izin vermemişti ama bunu söylediğinde kadın fazla karşı çıkmamıştı. General onun tepkisizliği üzerinde fazla düşünmemişti, sürekli yeni müttefikinin teklifini düşünüyordu. Malevolyn'e kalsa, cadı pılını pırtını toplayıp gidebilirdi. Gitmezse, zaten öldürtecekti onu. Xazax ve cadı arasında bir düşmanlık olduğunu seziyordu. Şu sırada iblise, özel yetenekleri ne olursa olsun ölümlü bir büyücüden daha çok ihtiyacı vardı.

Yeni bir kadın bulmak çok kolaydı, ölümsüzlük şansı ise insanın eline bir kere geçerdi.

Malevolyn çadırda sadece bir lamba yakılmasını istemişti. İblisin gölgesi olup olmadığını bilmiyordu ama varsa, adamları bu gölgeyi görmemeliydi, iblisle birlikte neler planladığını bilseler, büyük ihtimalle hepsi tehlikelere aldırmadan karanlık çöllere kaçmayı tercih ederlerdi.

Çadırın içinde bir şeyin hareket ettiğini farketti. Augustus Malevolyn arkasını döndü, gölgelerden birinin lambanın aleviyle uyumsuz hareket ettiğini gördü.

"Buradasın, değil mi?" diye mırıldandı.

"Bu, söz verdiği gibi geldi, efendim..."

Gölgenin rengi koyulaşmaya, yoğunlaşmaya başladı, bir an sonra, Cehennem'den çıkan çılgın peygamber devesi adamın başına dikilmişti. Ama istese kendisini parça parça edebilecek bir canavarla burun buruna olmasına rağmen, General Malevolyn beklentiyle dolu, heyecanlıydı. Xazax'a bakınca, gelecekte ona hizmet edecek olan iblislerin ilkinin görüyordu.

"Lut Gholein bir gün uzaklıkta, savaş beyi. Fikrinizi değiştirdiniz mi?"

Zırh konusunda fikrini değiştirmek mi? Kaderi konusunda fikrini değiştirmek mi? "Boş konuşmalarla vaktimi harcıyorsun, Xazax. Fikrimi değiştirmedim."

İblisin yuvarlak, sarı gözleri parladı. Peygamber devesi başını hafifçe yana eğdi, sanki çadırın kapalı kapısını kontrol ediyordu. "Cadı hakkında kısaca konuşmuştuk, ulu savaş beyi. Bu, o zamandan beri düşünüyor. Onun bu işe karışmaması gerektiğine karar verdim."

Augustus Malevolyn düşünüyormuş gibi yaptı. "Bana iyi hizmetlerde bulundu. Becerilerini kaybetmek istemem."

"Bu'nun size yaptığı öneriye karşı çıkacaktır, savaş beyi. Bu konuda emin olabilirsiniz..."

General, iblisin kendisine sürekli savaş beyi diye hitap ettiğinin farkındaydı Kendisine böyle hitap edildiğini duymak hoşuna

gidiyordu ama canavarın dalkavukluk ettiğini de biliyordu. Her şeyin, hatta Galeona'nın bile değerinin farkındaydı, aptal değildi. "Aranızdaki sorun nedir?"

"Aptalca bir anlaşma yapmıştık. Bu, anlaşmayı sona erdirmek istiyor."

Açık bir cevap değildi ama general istediğini öğrenmişti. Muhtemel bir pazarlık için elinde koz olmasını istiyordu. "İstediklerimin hepsini verecek misin? Konuştuklarımızın hepsi gerçek olacak mı?"

"Hepsi, her şey sizin olacak lordum."

"O zaman istersen Galeona'yı alabilirsin. Sen yapman gerekeni yap, ben burada bekleyeceğim."

Bir iblis telaşlı görünebilir miydi bilinmez ama Malevolyn, bu cevap üzerine Xazax'ın telaşlandığını hissetti. "Bu, nazik teklifinizi geri çevirmek zorunda, savaş beyi. Bu onuru size bırakmayı tercih ederim."

Tıpkı Malevolyn'in düşündüğü gibi, iblis Galeona'ya zarar vermiyor ya da zarar vermek istemiyordu. Ne yapacağına hâlâ karar vermemişti. Ama diğer kararı değişmemişti. "Çadırına bir müfreze gönderip kontrol altında tutulmasını sağlarım. Böylece şimdilik bizi rahatsız edemez. Belki daha sonra karar veririm ona ne yapacağıma. Bu arada, eğer söylemek istediğin başka bir şey yoksa, işimize bakalım."

İblisin gözleri yeniden parladı, bu kez memnun olmuşa benziyordu. Generale ölen bir sinek sürüsünü hatırlatan sesiyle cevap verdi Xazax. "O zaman... buna ihtiyacınız olacak, savaş beyi."

İskelete benzeyen elinde, büyük iki ağızlı, keskin bir hançer tutuyordu. Kara metalden yapılma hançerin sapına ve ağzına

r nler kazınmıştı. Ayrıca sapında iki tane mücevher vardı; büyük olanı kan kırmızı, diğeri kemik gibi soluk renkliydi. Taşların ikisi de içten gelen bir ışıkla parıldıyorlardı.

"Alın..." dedi iblis.

Augustus Malevolyn istekle kaptı hançeri, elinde tarttı, dengesi-
nin mükemmel olduğunu hissetti. "Bununla ne yapacağım?"

"Deriye bir çizik atacaksınız. Birkaç damla kan akacak." Pey-
gamber devesi başını yana eğdi. "Kolay bir iş..."

General elinde hançerle, çadırın çadırın kapısına koştu. Su-
baylarından birine seslendi, sonra omzunun üstünden dönüp
Xazax'a baktı. "Gölgelerin arasına saklansan iyi--"

Ama iblis çoktan gölgelerin arasına karışmıştı bile. Omuzlarında
gümüş rütbeleri olan zayıf, bıyıklı bir subay karanlıktan çıkıp
geldi. Aceleyle çadıra girerek generalini selamladı. "Evet, gene-
ralim?"

"Zako." Becerikli yaverlerden biri. Malevolyn onu  zleyecekti
ama kazanacağı zaferleri düşününce bir kişi için üzülmekten
vazgeçti. "Cadının çadırına birkaç asker gönder. Onu koruma al-
tına alsınlar. Eşyalarının hiçbirine dokunmasına izin verilmeye-
cek, ben söyleyene kadar parmağını bile hareket ettirmeyecek."

Askerin yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. Malevolyn'in
subaylarının çoğu gibi Zako da cadıyı ve general üzerindeki et-
kisini sevmiyordu. "Baş üstüne, general! Hemen yapacağım."

Kumandanın aklına bir şey daha geldi. "Ama cadının çadırına
göndereceğin askerleri önce buraya getir.  abuk ol!"

 abucak selam veren Zako karanlığa karıştı, kısa bir süre sonra
döndüğünde yanında dört tane güçlü asker vardı. Zako onları

generalin çadırına soktu, sonra kendisi de önlerine geçip selam durdu.

"Hepsi burada, general!" diye seslendi hazır ola geçerek.

"Çok iyi." Malevolyn küçük grubu bir süre inceledi, sonra karşılarına dikildi. "Hepiniz bana sadakatle hizmet ettiniz." Parmaklarıyla adamların henüz dikkat etmedikleri hançerin sapını okşuyordu. "Bir çok kere hayatlarınızı benim için tehlikeye attınız. Bunun için size müteşekkirim. Ama, bizi bekleyen ödüle kavuşmadan önce, sizden bir kez daha bana ölüme kadar hizmet edeceğinizi kanıtlamanızı istiyorum."

General Malevolyn yan tarafta bir gölgenin kımıldadığını gördü. Bu kısa konuşmanın sebebini anlamayan Xazax sabırsızlanmış olmalıydı. Bu adamlar hançeri kullanacağı ilk adamlar olacaktı. Onlara durumu iyice açıklaması gerekiyordu, bütün orduya dağıtacaklardı haberi.

"Yarın bir zafer günü olacak, kaderimiz değişecek, hepinizi çok önemli görevler bekliyor! Şimdi sizden son bir yemin etmenizi, umudumun ve güvenimin boşa çıkmayacağını bana kanıtlamanızı istiyorum!" Hepsi görsün diye hançeri havaya kaldırdı. Askerlerin birkaçı gözlerini kırptı ama başka tepki gelmedi. "Zako! Sana ilk olma onurunu veriyorum? Bana ne kadar cesur olduğunu göster!"

Bıyıklı subay hiç duraksamadan bir adım öne çıktı. Çıplak elini generale uzattı. Bu, komutanına ilk defa kanıyla yemin edişi değildi. Adamlar arasında generale borçlu oldukları sadakatin önemini en iyi anlayan oydu.

"Avucunu yukarı çevir." Zako emri yerine getirdikten sonra, hançerin ucunu adamın avucunun en etli yerine getirip ucuyla çiziverdi.

Zako hızla nefes aldı, kendisinden beklendiği gibi, gözlerini karıştırmadan ayırmadı. Bu yüzden ne hançer, ne de hançerin saplandığı noktada bir tuhaflık olduğunu görmedi. Bıçağın sapındaki iki taş, hançer saplandığı anda parıldadılar. Daha da ilginci, iki delikten de kan akmasına rağmen çok azı adamın avucuna yayıldı. Sanki kanın çoğunu kara bıçak emiyordu. "Bir yudum şarap iç, Zako," dedi Malevolyn, bıçağı geri çekerek. Yaveri geri çekilince, sıradaki adama yaklaşmasını işaret edip ona da aynısını yaptı.

Beş askerin de kanı akıtıldıktan sonra, Augustus Malevolyn onlara selam verdi. Bana hayatlarınızı verdiniz. Onların değerini bilerek hareket edeceğime söz veriyorum. Gidebilirsiniz." Askerler ayrılırken Zako'ya seslendi. Cadiyla ilgilenmeye gitmeden önce, Yüzbaşı Lyconius'a emri altındaki her adamı bana göndermesini söyle."

"Emredersiniz, generalim."

Çadır boşalınca, Xazax'ın gölgelerin arasından gelen sesi duyuldu. "Bu iş çok yavaş ilerliyor, savaş beyi. Bu hızla günler sürer:"

"Hayır, çok daha hızlanacak. Bu beşi kendilerine bir onur bahşedildiğini düşünüyorlar. Zako, Lyconius'a anlatacak, o da kendi adamlarına. Subaylara bana olan sadakatini ispatlayan her askere biraz içki vermelerini emredeceğim. Göreceksin bak, hemen olup bitecek her şey."

Birkaç saniye sonra, generalden daha yaşlı, zayıf, sarışın bir adam içeri girmek için izin istedi. Emrindeki bütün askerler dışarıda bekliyordu. Malevolyn önce yüzbaşının kanını akıttı, Sonra adamlarını sıraya sokmasını emretti. Biraz sonra birer kadeh içki içeceklerini duyan askerler beklentiyle çabucak sıraya girdiler.

Lyconius'un adamlarının birkaçının kanı akmıştı ki kaygılı görünen Zako çadırdan içeri daldı. Kumandanın önünde bir dizi üzerine çöktü, başını utançla önüne eğmişti.

Değerli saniyeleri yitirdiğini düşünen Malevolyn öfkeyle sordu. "Konuş! Ne oldu?"

"General! Cadı... cadıyı bulamıyoruz!"

Malevolyn canının sıkıldığını belli etmemeye çalıştı. "Eşyaları, hepsi yerli yerinde mi?"

"Evet, general ama atı da ortadan kaybolmuş."

Galeona bile büyük çölde gece vakti ata binmezdi. Omzunun üstünden arkasına bir göz atan Malevolyn, iblisin gölgelerin arasında huzursuzca kımıldadığını gördü. Belli ki Xazax da cadının ortadan kaybolmasından hoşlanmamıştı ama şu anda iblisin de generalin de bu konuyu düşünmeye vakti yoktu. Eğer büyücü kadın planlarını bir şekilde öğrenip kaçtıysa, uzun vadede general için fark etmiyordu. Ne zararı olabilirdi ki? Belki zırhı ele geçirdikten sonra, kadını avlardı.

Ama şimdi daha önemli işleri vardı.

"Boşver, Zako. Görevinin başına dön."

Sesinden rahatladığı anlaşılan yaver teşekkür etti, sonra aceleyle çadırdan dışarı çıktı. General Malevolyn işine devam etti, sıradaki adamın kanını akıtıp cesaretinden dolayı kutladı.

Tıpkı peygamber devesine söylediği gibi kuyruk daha hızlı ilerliyordu. Onur ve içki söz konusu olunca kampta upuzun bir sıra oluşmuştu. Her adam kumandanına ve arkadaşlarına cesaretini kanıtlamak için yarışlıyordu. Yarın, general onları zafere ve hayal edemeyecekleri kadar büyük bir servete kavuşturacaktı. Lut

Gholein'i ele geçiremeyecek kadar küçük bir ordu oldukları akıllarına bile gelmiyordu, çünkü General Malevolyn kazanacağına emin olmadan böyle bir savaşa girişmezdi.

Gece yarısına doğru, son adam da elini uzattı, hançerin akıttığı kanla sadakatini kanıtladı.

Son asker ve subayı da güvendikleri komutanlarına selam verip çadırdan ayrıldılar. Augustus Malevolyn dışarıdan kutlamanın gürültüsünü duyabiliyordu. Askerler içki içiyor, kavuşacakları servete kadeh kaldırıyorlardı.

Gölgelerin arasından çıkan Xazax, kulak törpüleyen sesiyle, "Her şey tamam," dedi. "Hepsi hançerin tadına baktı, tabii ki hançer de her birinin tadına..."

Tören hançerini elinde evirip çeviren Malevolyn hayretle konuştu. "Bir tek kan damlası bile, ufacık bir leke bile yok. Bütün kan nereye gitti?"

"Ait olduğu yere, savaş beyi. Gitmesi gereken yere. Sana, Lut Gholein'in bile uzun süre dayanamayacağı bir ordu vaat etmiştim, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum..." Kamp kurulduğundan beri hiç çıkarmadığı miğfere dokundu. Miğferi öyle çok benimsemişti ki yanından hiç ayırmayacağına, sadece gerektiği zaman çıkaracağına yemin etmişti. "Bir daha söylüyorum, anlaşmamızın sonuçlarını da kabul ediyorum."

Peygamber devesinin başı onaylıyormuş gibi sallandı. "O zaman, hemen başlamamızda hiç sakınca yok, değil mi?"

"Bana ne yapmanı gerektiğini söyle."

"Ayağınızın dibindeki kuma, bu sembolü çizmelisiniz. İskeletimsi ellerinden biriyle havaya bir şekil çizdi. İblisin kemikli parmağıyla havaya çizdiği şekil turuncu bir ışıkla aydınlanınca, generalin gözleri hayretle büyüdü.

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Yönetecek olan tarafından yapılmalı. Bu sadık kulunuz mu yönetsin istersiniz, savaş beyi?"

Xazax'ın ne demek istediğini anlayan Malevolyn eğildi ve havada gördüğü şekli kumlara çizdi. Çizmeyi bitirdiği anda, şaşkınlıklar içinde dudaklarından yabancı kelimeler fırladığını farkettiler.

"Tereddüt etme!" dedi peygamber devesi hevesle. "O, sözcükleri biliyordu, siz de bileceksiniz!"

Onun sözcükleri... *Bartuc*'un sözcükleri. Augustus Malevolyn sözcüklerin dudaklarının arasından akmasına izin verdi, sözcükleri söylerken hissettiği gücün zevkini çıkardı.

"Hançeri sembolün ortasına getir." General bunu yapınca, iblis konuşmaya devam etti "Şimdi... benim cehennemler efendimin adını söyle! Belial'ın adını söyle!"

Belial mı? "Belial da kim? Baal, Mefisto ve Diablo'yu biliyorum ama bu Belial'ı hiç duymadım. Yoksa Baa—"

"O adı bir daha anma!" diye endişeyle vızıldadı Xazax. Peygamber devesi korkunç başını sanki biri onları dinliyormuş gibi sağa sola çeviriyordu. En sonunda, korkusunun boşa olduğunu anlayınca daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti. "Cehennem'in Belial'dan başka efendisi yoktur. Sana bu mucizevi hediyeyi de o veriyor! Bunu her zaman hatırla!"

Büyü sanatını peygamber devesinin sandığından daha iyi bilen Malevolyn, bir zamanlar Cehennem'in En Büyük Kötü Üçlü tarafından yönetildiğinin söylendiğini biliyordu. Ama başka efsaneler de duymuştu. Bunlara göre, üç kardeş ölümlü dünyaya gönderilmişlerdi, artık Cehennem'i yönetmiyorlardı. Hatta anlaşılmaz bir efsaneye göre, Baal'ın mezarı Lut Gholein'deydi. General bile bunun doğru olduğunu sanmıyordu. Kim iblis lordunun mezarı üzerine bir şehir kurardı ki?

"Dediğin gibi olsun, Xazax. Belial diyorsan, öyledir. Sadece adı doğru anladığımdan emin olmak istemiştım."

"Tekrar başla!" diye öfkeyle söylendi canavarımsı böcek."

Sözcükler bir kez daha Malevolyn'in dudaklarından dökülmeye başladı. Vampir hançeri, sembolün, yani Belial'ın sembolünün üzerine getirdi. Büyülü sözler bitince, hevesli kumandan iblis lordunun adını söyledi...

"Hançeri sembolün tam ortasına batır!"

General Malevolyn iki ağızlı hançeri sembolün tam ortasına, kuma iyice sapladı.

Hiçbir şey olmadı. Başını kaldırıp korkunç gölgeye baktı.

"Geri çekil," dedi Xazax.

Sözde fatih Malevolyn geri çekilirken, hançerin çevresinde karanlık bir pus oluştu ve yükseldi. Sis bulutu Malevolyn ve Xazax'ın gözleri önünde giderek genişledi; ilk önce hançerin üzerinde toplandı, sonra çadırın kapısına doğru yayıldı. Malevolyn'in keskin gözünde sanki önemli bir amacı varmış gibi dışarı yöneldiği sırada, kocaman, pençeli bir el şeklini almıştı.

"Fazla uzun sürmez, savaş beyi."

Malevolyn kayıtsız bir tavırla en iyi şarabından bir kadeh koymaya karar verdi. Bu gece için yeni bir şişe seçti. Bu şişe, sayısız yolculuk boyunca özenle sarılarak onunla birlikte pek çok yeri dolaşmıştı. General şişeyi açtı, kokladı ve beğeniyle, kendisine bir bardak şarap doldurdu.

O sırada, çığlıkların ilki başladı.

Sesi duyan Augustus Malevolyn'in eli titredi ama korku ya da pişmanlık yüzünden değil. Çığlık sanki ruhuna işlemişti, daha önce işkence ettiği adamlardan bile hiç böyle dokunaklı bir çığlık duymamıştı. Aniden atılan çığlık duygusuzlaşmış deneyimli savaşçıyı şaşırtmıştı. İkinci, üçüncü, dördüncü bir çığlık yükseldi, artık kulağa rahatsız edici gelmiyorlardı. Hatta kadehini Xazax'ın görülmez efendisinin şerefine ve yarı gömülü hançere kaldırdı.

O bunu yaparken, dışarıdan gelen çığlıklar lanetli bir koro haline gelmişti. Bütün adamlar aynı anda haykırıyor, kaçacak yer arıyorlardı. Kampın her yanından gelen acıklı çığlıklar generale ulaşıyordu ama o aldırış etmiyordu. Bu adamlar, kendi adamları, ona her zaman, her türlü hizmeti yapacaklarına ant içmişlerdi. Bu gece, onların yeminini gerçekten de kabul etmiş, görevinin başarısı için kendilerini feda etmelerine izin vermişti.

Tekrar çadırın kapısına döndü. Adamın hareketini yanlış anlayan peygamber devesi uyardı, "Onları kurtarmak için çok geç. Anlaşma, Bu'nun cehennemler efendisi tarafından kabul edildi."

"Kurtarmak mı? Sadece kaderimi çizmeme yardım ettikleri için şerefe kadeh kaldırmak istemiştim!"

"Ahh..." diye yanıt verdi iblis, büyük ihtimalle General Malevolyn'in gerçek yüzünü ilk kez görüyordu. "Bu, yanlış anlamış."

Çığlıklar sürüp gidiyordu. Birkaçı çok uzaktan geliyordu, sanki adamlardan bazıları kaçmaya çalışmıştı. Ama onların içten içe ruhlarını yiyen bir şeyden kaçmaları mümkün değildi. Bazıları, en sadık olanlar, kumandanlarına sesleniyor, yardım etmesi için yalvarıyorlardı Malevolyn bir kadeh şarap daha koydu, sonra oturup her şeyin bitmesini beklemeye başladı.

En sonunda, çığlıklar sona erdi. Sadece neler olduğunu anlayamayan atların huzursuz kişnemeleri duyuluyordu. Atların sesi de kampın sessizliği onları da etkilemiş gibi bir süre sonra kesildi.

Çadırın dışından gelen metal şakırtısını duyan general, iblise baktı ama Xazax hiçbir şey söylemedi. Dışarıda, metal şakırtısı iyice artmış, hem yoğunlaşmış, hem de daha sabırsız hale gelmişti. General Malevolyn şarabını bitirip ayağa kalktı. Dışarıdaki ses aniden kesildi.

"Seni bekliyorlar... savaş beyi."

Zırhını, özellikle miğferini düzelten General Augustus Malevolyn dışarı çıktı.

Gerçekten de onu bekliyorlardı, kusursuz bir biçimde sıraya girmişlerdi. Birçoğunun elinde meşaleler vardı, böylece general yüzlerini görebildi. Yıllardır kendisine hizmet eden adamların yüzlerini çok iyi tanıyordu. Hepsi oradaydılar; Zako, Lyconius, diğer subaylar, hepsi arkalarında adamlarıyla oradaydılar.

General görünür görünmez, kalabalıktan bir selam haykırışı yükseldi. Vahşi, hayvani bir sestti bu. Malevolyn bu sesi duyunca gülümsedi, yakından baktığı yüzler keyfini iyice yerine gelirdi. Daha önce ne kadar açık ya da esmer tenli olurlarsa olsunlar, şimdi hepsi soluk tenliydi. Ağızlarına gelince, savaş çığlığı atan ağızlarının içinde sivri dişler ve çatal diller vardı. Gözleri...

Gözleri kıpkırmızı, kan kırmızıydı. O kadar kötü bir hevesle parlıyorlardı ki meşale ışıkları olmadan bile görülebilirlerdi. Bunlar insan gözü değildi, kötü bakışlarıyla, daha yok peygamber devesinin gözlerini anımsatıyorlardı.

Sadık askerlerinin giysilerine bürünmüş olan bu korkunç savaşçılar, Malevolyn'in yeni ordusu, zafere giden yolu olacaktı.

Xazax da çadırdan çıkıp generalin yanına geldi, Cehennem'den gelen peygamber devesinin artık saklanmasına gerek yoktu. Ne de olsa, kendi türünün arasındaydı artık.

"Herkes Westmarch'lı Malevolyn'i selamlasın!" diye haykırdı Xazax. "Kana Susamış Savaş Beyi'ni selamlasın!"

Şeytani güruh Augustus Malevolyn'i bir daha selamladı.

Kamptan epeyce uzaklaşmış olan Galeona hiçbir şey duymadı ama uğursuz bir büyü yapıldığını hissetti. Büyü sanatının karanlık yanıyla uzun süredir ilgilendiği için, böyle cehennemi kara büyülerin, korkularının gerçekleştiği anlamına geldiğini biliyordu. Kamptan vaktinde ayrılmakla iyi yapmıştı, yoksa onun sonu da Augustus'un hiçbir şeyden haberi olmayan askerleri gibi olacaktı.

Xazax onu son kez hafife almıştı. Peygamber devesi, yıllar önce yaptıkları kanlı anlaşmayı tek taraflı bitirebilmek için başkalarını kullanmaya kalkmıştı. Generali yeni müttefiki olarak seçmişti. Zaten iblis en başından beri, boş bir zırh yerine yeni bir savaş beyine sahip olmanın daha iyi olacağını ima edip durmuştu. Galeona onun aralarındaki anlaşmayı gereğinden fazla sürdürmeye asla niyeti olmadığını aylar önce anlamalıydı.

Ama Xazax niçin birdenbire Augustus'la anlaşmaya karar vermişti? Acaba bu korktuğu için olabilir miydi? Canavar böcek o

gece inanılmaz bir şey yapmış, Galeona'yı öldürmeye kalkmıştı. Oysa anlaşılmayı bozmanın ne anlama geleceğini biliyordu. O gecedan beri Galeona bir Cehennem yaratığını bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu Onu aceleyle Malevolyn'i ele geçirmeye zorlayan korkunun sebebi neydi?

Sonuçta, artık bunların önemi yoktu. Xazax ve Augustus'un gizlice anlaşmaları Galeona'nın umurunda değildi. Bir süre önce yaptığı büyüde gördüklerinden sonra, Galeona karşılık olarak iki döknek yaratığa da ihtiyacı olmadığına karar vermişti. Her şeyi yönetebileceği biri varken niçin sürekli omzunun üzerinden bak-sındı ki?

Galeona atının üzerinde hızla ilerlerken avucuna bir göz attı. Bunu yola çıktığından beri pek çok kez tekrarlamıştı. Sol avucunun içinde küçük bir kristal vardı. Bu kristalle büyüleri onu gitmek istediği yere bağlıyordu. Kristal parladığı sürece, büyücü doğru yolda olduğunu biliyordu.

Kristal parladığı sürece, kuklası yapmayı planladığı salağı bulabileceğini biliyordu.

Xazax ona ihanet ederek büyük bir hata yapmıştı. Anlayamadığı bir nedenden dolayı, iblis, savaş beyinin zırhının yerini kendi başına bulamıyordu. Bir insanın yardımına ihtiyacı vardı, zaten ikisi ilk başta bu yüzden anlaşma yapıp birlikte çalışmaya başlamışlardı. Bu yüzden, ödölün nerede olduğunu öğrendiği zaman, lanet olası peygamber devesi Galeona'ya ihanet edip General Malevolyn'in tarafına geçmişti. Galeona onun böyle yapmasına pek şaşırmamıştı, çünkü o da aynı şeyi yapmayı planlamıştı ama Xazax bu yaptığı için çok büyük bir bedel ödeyecekti.

Şüphesiz, iblis zırhın Lut Gholein yakınlarında olduğuna inanı-yordu. En son, zırhı giyen adamın o tarafa gittiğini görmüşlerdi.

Son büyüyü yapana kadar, Galeona da öyle sanıyordu. Zırh, Lut Gholein'den başka nerede olacaktı ki? Yalnız başına seyahat eden bir adam ya kendisini götürecek bir kervan, ya da Lut Gholein'den batı limanlarına giden bir gemiye binmek zorundaydı. Her iki durumda da, Norrec hâlâ şehir duvarlarının arasında olmalıydı.

Ama değildi. Nedendir bilinmez, adeta aklını kaybederek şehirden çıkmış, görünüşe göre hızla çöle gitmiş ve atı ölünce yayan kalmıştı. Galeona onun nerede olduğunu görünce çok şaşırılmıştı. Deneyimli savaşçı, Augustus'un burnunun dibinde sayılırdı. General son önerdiğinde bir arama büyüsu yapmasını kabul etseydi, zırhı çoktan ele geçirebilirdi. Şimdi Bartuc'un kan kırmızı zırhını giymiş, yanında sadık cadısıyla birlikte Lut Gholein'e ilerliyor olacaktı.

Ama bunların hiçbiri olmamıştı. Galeona'nın gidip diğer salağı zırhı kullanmaya ikna etmesi gerekiyordu. Galeona'nın değerli katkılarıyla, elbette. Kolayca başa çıkabileceği ahmağın birine benziyordu bu köylü, onu parmağında oynatacağını biliyordu. Eli yüzü de epey düzgündü, Galeona bazı yönlerden eski sevgilisine tercih ediyordu onu. Yeni kuklasını kontrol altına almak çok da büyük bir angarya olmayacaktı.

Tabii ki eğer zırhtaki güçlü büyüleri dizginlemenin bir yolunu bulursa. Norrec'ten de kurtulmayı da düşünebilirdi. Her zaman başka erkekler, başka salaklar bulabilirdi nasıl olsa.

Hiç durmadan at üstünde ilerlemeye devam etti, tek korkusu Xazax'ın Augustus'un yanından ayrılıp eski ortağını aramaya çıkma ihtimaliydi. Bunu yaparsa, anlaşmalarını bozar, dolayısıyla hem Galeona'ya hem kendisine zarar verirdi. Cehennemî peygamber devesi büyük ihtimalle şimdilik Galeona'yı unutmayı seçecekti. Nasıl olsa Augustus'u ele geçirmişti. Şüphesiz daha sonra Gale-

ona'yla aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu bulurdu. Bu arada cadının bacaklarıyla kollarını da koparmayı ihmal etmezdi herhalde.

Ama çok geç kalmış olacaktı. Galeona piyonunu tuzağa düşürdükten sonra ilk iş olarak Xazax'ın ölmesini sağlayacaktı. Belki Norrec'ten böceğin kellesini isterdi. Böylece bu gece kampta bırakmak zorunda kaldığı koleksiyonuna yeniden başlayabilirdi.

Çevresine bakınıp avından biz iz aradı. Karanlık yüzünden neredeyse kör gibi yol alma tehlikesine karşı, atının ve kendisinin gözlerini keskinleştiren bir büyü yapmıştı. Böylece hayvan kaza yapmadan, vahşi hayvanlardan uzak durarak ilerliyor, Galeona da askeri arayabiliyordu.

İşte orada! Atını durduran büyücü, uzakta kayalık bir tepenin karartısını gördü, dikkatle inceledi. Kristal o tarafa gitmesi gerektiğini gösteriyordu. Galeona üzengilere basarak ayağa kalktı, çevrede çevrede gidebileceği başka bir yer aradı, hiçbir şey görmeyince eyere oturdu. Deneyimli bir savaşçı olan sersemin tepeye çıkıp korunaklı bir yer arayacak kadar akıllı vardı demek. Zaten karşısındaki küçük tepe çevredeki tek sığınaktı. Adam orada olmalıydı.

Galeona sabırsızlıkla atını o yöne sürdü. Tepeye yaklaşınca sol tarafta kıvıldaayan bir gölge gördü. Evet... kesinlikle bir adamdı bu. Bir kayanın altına oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını dizlerinin üstüne koymuştu.

Cadının yaklaştığını görünce ayağa fırladı. Ağır bir zırh giyen adamın çevikliği ve hızı Galeona'yı şaşırtmıştı. Onun da kendisine baktığını, karanlığı dikkatle incelediğini ama pek bir şey göremediğini anladı. Hayır, yüzü çirkin değil, diye düşündü kurnaz büyücü. Hatırladığından daha iyi görünüyordu. Eğer man-

tıklı davranıp Galeona'yı dinlerse iyi anlaşıcaklardı. Galeona da onun yerine geçireceği birini aramak zorunda kalmayacaktı.

"Kim var orada?" diye seslendi Norrec. "Kimsin sen?"

Adama yaklaşıp atından indi. "Ben de senin gibi bir yolcuyum... sana zarar vermek isteyen yok." Şimdi Galeona kristali kullanarak ortalığı aydınlatıyor, adamın zavallı küçük hayatında karşısına çıkan en güzel şeyi görmesini sağlıyordu "Biraz ısınmak isteyen biri işte..."

Cadı parlayan kristalin ışığını kendi yüzüne ve göğsüne tuttu. Adamın ilgilendiğini hemen farketti. Ne kadar çok ilgi olursa o kadar iyiydi. Keyifle sağlayabileceği bazı zevkler karşılığında kolayca yönetebileceği birine benziyordu. Tam istediği gibi bir ahmaktı bu.

Adamın yüz ifadesi birden değişti, yüzü karardı. "Seni tanıyorum, değil mi?" Kadına yaklaşıp başına dikildi. "Yüzünü tekrar görmek istiyorum."

"Elbette." Galeona kristali yüzüne kaldırdı.

"Işık yeterli değil," dedi Norrec. "Daha fazla ışık gerek."

Sol elini havaya kaldırdı, avucunda küçük bir ateş topu belirdi. Galeona'nın kristalinden yüz kat fazla ışık veriyordu.

Galeona irkildiğini gizleyemedi. Kaba bir köylü, büyüden anlayan bir savaşçı bulacağını sanmıştı. Ama adam hiç çaba göstermeden bir ateş topu yaratıvermişti. İyi eğitim görmüş çıraklar bile kolay kolay yapamazdı bunu.

"Bu daha iyi... seni gerçekten de tanıyorum... en azından yüzünü görmüştüm! *Atmaca Alevi*'nde!" Memnuniyetle başını salladı. "Seni rüyamda görmüştüm!"

Toparlanan Galeona hemen cevap verdi. "Ben de seni gördüm rüyamda. Rüyamda bir savaşçı, bir kahraman gördüm! Beni peşimdeki kötülüklerden koruyordun."

Tam da umduğu gibi, sözleri ve sesinin tonu adamı hemen etkiledi. Yüzündeki kuşku ifadesi tamamen silinmemişti ama şimdi acıma duygusu da okunuyordu o yüzde. Kendisini kurtarıcı olarak düşününce gururlandığı da belli oluyordu. Cadı, Norrec'e daha da yaklaşarak baygın bakışlı gözleriyle taparcasına adamın gözlerinin içine baktı. Artık avucunun içine almıştı onu.

"Tehlikede misin?" Yüzünde kaygılı, korumacı bir ifade belirdi. Sanki onu kovalayan kötülerini görecekmiş gibi Galeona'nın arkasına baktı.

"Kaçtığımı henüz bilmiyorlar. Ben... dün gece yine seni rüyamda gördüm, yakında bir yerde beni beklediğini anladım." Elini adamın zırhlı göğsüne koyan Galeona öne eğildi, adamın dudaklarıyla cadının dolgun dudakları arasında birkaç santim kalmıştı.

Adam bu çekici yemi yutmadı, başka şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Sen bir büyücüsün," dedi en sonunda. "Adın ne?"

"Galeona... rüyalarımnda şövalyemin adının Norrec olduğunu görmüştüm."

Savaşçı şövalye kelimesini duyunca gülümsedi. "Güçlü bir büyücü müsün?"

Cadı elini zırhın üzerinde dolaştırdı. "Büyü konusunda ve başka konularda yetenekliyim."

"Bir büyücü işime yarar," diye mırıldandı adam, kendi kendine. "Bana bu zırh konusunda yardım edecek birini arıyordum. Ama artık bunun önemi yok. Düşünecek, işleri uygun sıraya koyacak bol zamanım oldu. Yola koyulmadan önce yapmam gerekenler

var."

Galeona dikkatli dinlemiyordu, çoktan plan yapmaya başlamıştı bile. Norrec en başta sandığı kadar sıradan bir adama benzemiyordu ama en azından uydurduğu hikayeyi fazla sorgulamadan yutmuş, Galeona'nın arkadaşlığını kabul etmişti. Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, Galeona aralarındaki bağı sağlamlaştıracaktı. Galeona'nın cazibesine tepkisiz kalmadığını göstermişti, adamı avucuna alması kolaydı artık.

Elbette, Norrec'e elinden geldiğince yardım edecek, kuklasına ne kadar işe yarar bir yardımcı olduğunu gösterecekti. Adamın zırhla ilgili söylediklerini anlamamıştı ama sözünü ettiği diğer şeyler –ne olurlarsa olsunlar– konusunda ona yardımcı olacağı kesindi.

"Tabii, size elimden geldiğince yardımcı olurum, şövalyem! Karşılığında sadece beni, bana zarar vermek isteyenlerden korumanızı rica ediyorum." Bakışlarını çöle çevirdi. "Onlar güçlüler ve karanlık büyülerle uğraşıyorlar."

Adamın kendine duyduğu güveni test etmek, sahip olduğu gücün ne kadarını kullanabildiğini görmek istemişti. Norrec onu daha da şaşırttı, omuzlarını silkerek kaygısız bir tavırla yanıt verdi. "Savaşçılar, büyü, iblisler... Hiçbirinden korkum yok. Korumam altındakilerin saçının teline zarar gelmez."

"Minnettarım," diye mırıldandı kadın ve uzanıp adamı sertçe öptü.

Norec kadını tutup itti; iğrendiği için değil, o sırada Galeona'nın sunduklarıyla ilgilenmediği için. Kadınla ilgilenmek yerine derin düşüncelere dalmıştı.

"Bu konuyu düşündüm," dedi savaşçı en sonunda. "Niçin başka bir yere değil de çölün ortasına geldiğimi düşündüm. Yakınlarda bir yerde olmalı. Benden saklanmaya çalışıyor ama başaramayacak..." Kadına baktı, gözlerindeki ifade Galeona'yı biraz ürküttü. "Ama belki sen bulabilirsin orayı! Ne de olsa beni buldun! Drognan'ın beceremediğini belki sen başarabilirsin."

"Elimden geleni yaparım," dedi koyu tenli büyücü kadın, adamın ne bulmak istediğini merak etmişti. Belki de değerli bir şeydi. "Ne arıyoruz?"

Norrec'in yüzündeki ifade, Galeona'nın zaten bilmemesine şaşırdığını gösteriyordu. "*Horazon'un mezarını*, tabii." Konuşurken yüzü değişti. Galeona başını kaldırıp adamın yüzüne bakınca karşısında hiç görmediği bir adamın yüzünü buldu. "Kardeşimin mezarını."

∴ ⊕ N ALTI ∴

ut Gholein'in altında bambaşka bir dünya vardı. Hayır, diye düzeltti Kara, bir dünya değil ama en az şehir kadar büyük, belki de daha büyük bir yer vardı. Tuhaf ve rahatsızlık verici yaşlı adam, yani imkansız denecek kadar yaşlı Horazon, onu karmakarışık koridorlarda dolaştırıp durmuştu. Yolu hatırlamaya çalışmaktan başı dönmüştü Kara'nın, Merdivenlerden inip çıkmışlar, bir sürü kapıdan geçmişler, odalara girip çıkmışlardı. En sonunda Horazon onu bu odaya getirmişti. Burası iyi aydınlatılmış, rahat döşenmiş bir yatak odasıydı. Horazon ona uyumasını söyleyip gitmişti.

Kara, yatağa uzandığını bile hatırlamıyordu ama şimdi gözlerini açtığında yumuşak yatağın üzerinde yatıyor, özenle dikilmiş yatak örtülerine bakıyordu. *Kral Kalkanı*'ndaki kamaranın ömrü boyunca kaldığı en güzel oda olduğunu düşünmüştü. Ama bu oda ondan da güzeldi. Zarif mobilyalar ve yatak başka bir zamandan, başka bir yerden kalma gibi görünüyorlardı ama daha dün yapılmış ve temizlenmiş gibi pırıl pırıldılar. Büyük, ahşap yatak güzelce cilalanmıştı, yatak örtüleri tertemiz, mermer zemin lekesizdi. Yatağın yanındaki sehpa ve karşı köşedeki sandalye de yepyeni görünüyordu. Duvarlara özenle dokunmuş Vizjerei halıları asılmıştı. Yetenekli bir sanatçının elinden çıkmış halılarda fantastik yaratıklar ve hayret verici büyülerin resimleri vardı. Büyük ihtimalle tehlikeli bir delinin ininde esir olmasaydı, efsuncu bu odada çok rahat ederdi.

Burada kalmaya cesaret edemiyordu. Efsaneler Horazon'un kardeşı kadar kötü olmadığını söylerdi. Ama yine de hırslı bir Vizjerei'ydi o, bir zamanlar iblisleri yönetmişti. Yüzyıllar boyunca yaşayınca aklını da kaybetmiş gibi görünüyordu. Kara, onun nasıl olup da bu kadar uzun yaşadığını merak etti. Böyle hayat uzatıcı büyüler yapmak için dünya dışı güçleri kullanmak gerektiğinden bahsedilirdi. Eğer Horazon iblislerden yardım aldıysa –sürekli tersine olduğunu mırıldanmasına rağmen– durum açıklığa kavuşuyordu ama bu, Kara'ya buradan o dönmeden önce çıkması için bir neden daha veriyordu.

Giysileri üzerinde olan, tedirgin kara büyücü yataktan çıkıp hemen kapıya yöneldi. Horazon'un kapıyı büyüyle kapalı tutup tutmadığını kontrol etmesine gerek yoktu. Bütün yeraltı öylesine yoğun bir büyü yayıyordu ki Kara, yüzlerce kilometre uzaktaki büyücülerin bile buranın varlığını sezebilmesi gerektiğini düşündü. Ama aynı büyü, niçin sezemediklerini de açıklıyordu. Büyünün küçük bir kısmı bile Horazon'un yeraltı şehrini saklamaya yönetildiyse, dünyanın en güçlü büyücüleri bile kapısının önünde durup ayaklarının dibindeki harikaların varlığından habersiz kalabilirdi.

Riski göze almaya karar veren nekromensır kapının tokmağına asıldı, kapı kımıldamadı bile. Bir daha denedi, yine başarısız oldu.

Odaya kilitlenmiş olduğuna şaşırmadı, bunu tahmin etmişti ama yine de çok öfkelen-di. Bu kovalamacanın başından beri bir yerlere hapsolup kalıyordu, bu sefer kaçabileceğinden emin değildi. Vazgeçmemeye karar verip bir açma büyüsü yaptı. Küçük bir büyüydü bu. Temelde bir Vizjerei büyüsüydü ama Rathma'nın müritleri rakip okulun bu büyüsünün yararlı olduğunu düşünür, arada bir kullanırlardı. Büyünün başarısız olacağını biliyordu

ama odanın duvarlarını yıkacak bir büyü yapmadan buradan çıkamayacaktı nasıl olsa. denemekle bir şey kaybetmezdi.

Kapının tokmağı döndü.

Beklemediği başarıya çok şaşırان nekromensır neredeyse kapıyı ardına kadar açıyordu. Ama kendini topladı, derin bir nefes alıp kapıyı araladı, sonra sessiz koridoru incelemeye başladı. Dışarıda bir tehlike göremeyince sessizce dışarı çıktı. İki tarafına bakıp, önceden nereden geldiğini kestirmeye çalıştı. Bir süre düştükten sonra, sağ tarafa dönüp koşmaya başladı.

Koridorun sonunda yukarı çıkan bir merdiven vardı, bu iyi işretti. Kara, merdivenleri bir solukta tırmandı, gittiği yöne ilerlemeyi sürdürürse dışarı çıkacağını hissediyordu.

Merdiven iki kat sonra bitiyor, daha geniş bir koridora açılıyordu. Horazon'un oralarda olmadığına emin olan nekromensır geniş koridorda sessizce ilerlemeye başladı. Uyuduğu oda çok güzel döşenmişti ama koridorlar çok sadeydi, sadece arada bir karşısına çıkan kapılar monotonluğu bozuyordu. Çevresinde gördüğü en tuhaf şey, kaynağı belli olmayan sarı bir ışıktı. Sanki aynı anda her yerden geliyordu. Duvarlarda meşale, hatta meşaleleri koyacak yer bile yoktu.

Aceleyle ilerlerken, içinden kapılardan birini açıp içeri bakmak geldi ama biran önce çıkış yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Horazon her an odasından kaçtığını farkedebilirdi, oyalanmaması gerekiyordu. Çılgın büyücü ve yaşadığı yerle ilgili daha fazla şey öğrenmeye can atıyordu ama bunu büyücünün tutsağı olmadan yapmak istiyordu.

Tam karşısında, koridorun tam sağa döndüğünü gördü. Hızını arttırdı, böyle bir dönüşün dışarı çıkmasını hızlandıracağını umuyordu. Öfkeli büyücü köşeyi bütün hızıyla döndü, bir yan-

dan da koridorun sonunda başka bir merdiven ya da gerçek bir çıkış kapısı olması için dua ediyordu.

Onun yerine karşısında, boş bir duvar duruyordu.

Koridor birkaç adım sonra bitti. İki elini de duvara koyan nekromensır, duvarı dikkatle inceleyerek bir illüzyon, büyü, hatta gizli bir kapı aradı. Ne yazık ki karşısında sağlam, geçilmez bir duvar duruyordu, orada olması için bir sebep yoktu ama oradaydı işte.

Birkaç adım geri çekilen Kara, diğer yönü inceledi. Merdivene dönmenin bir anlamı yoktu, geriye sadece kapılar kalıyordu. Kapıların Horazon'un tuhaf evinden çıkmasını sağlamayacakları belliydi.

İlk kapıya gidip dikkatle açtı. Şansının ters gittiğini düşünen Kara, olsa olsa Vizjerei'nin yatak odasıdır burası, diye düşündü.

Kapının arkasında uzun, eğimli bir koridor vardı.

"Nasıl bir numara bu?" diye fısıldadı kendi kendine. Buradan çıkmanın yolu koridorları takip etmek değil de oda kapılarını açmak mıydı yoksa? Deli ev sahibinin bu yeraltı inini böyle karmakarışık yapmasına şaşmamalı!

Kara Nightshadow aceleyle gizli koridorda ilerledi, kapıyı arkasından kapatmaya zahmet etmedi bile. Bu yolun sonunda bir çıkış olmalıydı. Buralarda bir yerlerde eski binaya ya da Lut Gho-lein'e açılan bir kapı bulacaktı.

Nekromensır'ın karşısına bir kapı daha çıktı.

Açmaktan başka şansı yoktu. Başka bir geçit ya da koridor görmemişti. Bu kez umutla açtı kapıyı. Uzun süredir yürüyordu. Horazon'un yeraltı evinin çıkışı buralarda olmalıydı.

Karşısında başka bir koridor duruyordu.

Geride bıraktığı geniş koridora çok benzemesi Kara'yı rahatsız etmedi. Elbette, mimari aynı olacaktı. Ne de olsa adam yapmıştı bütün koridorları.

Sonra, biraz ilerideki açık kapıyı gördü.

Yorgun nekromensır telaşla kapıya doğru yürüdü. İçeri bir göz attı, yanılmış olmayı umuyordu.

Biraz önce geçtiği eğimli koridor duruyordu tam karşısında.

"Trag'Oul, kurtar beni bu çılgınlıktan!" Aynı yere dönen bir koridorun ne anlamı vardı ki? Kara başka bir şeyi farkedip şaşkınlıkta gözlerini kırptı. Bu kapı ve buraya döndüğü kapı koridorun karşı duvarlarındaydılar. Nasıl da öyle dolaşabilmişti? Buna imkan yoktu!

Kara hiç duraksamadan solundaki kapıya yöneldi. Eğer kapı da aynı koridora çıkarsa, yenilgiyi kabul edecekti.

Nekromensır kapıyı açınca karşısında geniş bir oda buldu ve rahatladı. Odanın içinde iki tane tırabzanlı merdiven, merdivenlerin arasında da üzerilerinde detaylı ejderha desenleri olan bronz kapılar vardı. Odanın zemini bozulmamış mermerlerle kaplıydı, taş duvarlarda başka halılar asılıydı.

Kara, kocaman odaya girdi, kapılardan birini mi, merdivenlerden birini mi seçsem diye düşünmeye başladı. Tam karşısında duran kapılar çok çekici görünüyordu ama merdivenlerin de yer üstüne çıkması muhtemeldi. Karar veremiyordu.

Başının üstünden gelen hafif bir ses. yukarı bakmasına neden oldu ve gördüğü karşısında Kara soluğunu tuttu.

Yukarıda, yüksek tavanda, Horazon uzun bir yemek masasının başında, bir sandalyede oturuyor, bir yandan yemek yiyor, bir yandan kendi kendine konuşuyordu. Kara'nın duyduğu ses deli adamın bıçağını nefis görünümlü etle dolu altın tabağının kenarına bırakmasından çıkan sestti. Masadan çok uzakta olmasına rağmen Kara, etin kokusunu alabiliyordu. Horazon, Kara'nın gözleri önünde bir şarap kadehine uzandı, bir damla bile dökmeden kocaman bir yudum aldı. Bu, Kara'yı çok şaşırttı. Evet, deli büyücünün görgü kurallarına uyarak yemek yemesine şaşırmamıştı ama tavanda *baş aşağı* otururken rahatça yemek yemesi çok şaşırtıcıydı.

Aslında, gördüklerinin hepsi baş aşağı duruyordu ama hiçbir şey Kara'ya doğru düşmüyordu. Sandalye, masa, taze yemeklerle dolu tabaklar, hatta Horazon'un uzun sakalı, hepsi doğa kanunlarına karşı geliyordu. Hayretle tavana bakmaya devam eden kara büyücü, Horazon'un oturduğu pozisyona göre yerli yerinde olan kapılar ve merdivenler de gördü. Eğer Horazon ve yemek masası olmasaydı, tavanda bir ayna olduğunu sanacaktı.

Şarabını içmeye devam eden Horazon başını yukarı kaldırdı, daha doğrusu aşağı eğdi ve en sonunda genç kadını gördü.

"Gel! Gel!" diye seslendi ona. "Geç kaldın! Geç kalan insanları sevmem!"

Horazon'un büyü gücünü kullanıp kendisini tavana çekeceğinden, kaçıp kurtulma ihtimalini yok edeceğinden korkan Kara, odayı koşarak geçip bronz kapılara yöneldi. Horazon'un ulaşamayacağı bir yere çıkmalıydı bu kapılar! Öyle olmak zorundaydı!

Horazon'a son bir kez bakıp en yakındaki kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Eğer hızlı hareket edebilirse—

"Aaah! Çok güzel! Güzel! Gel, gel! Şuraya otur!" Horazon, biraz önce gördüğü süslü masanın başında oturmuş ona bakıyordu. Bu kez masa tavanda değil, odanın ortasındaydı. Aynı yemek, hatta şarap bile masanın üzerinde duruyordu. Büyücünün arkasında, biraz önce diğer odada gördüğünün aynısı kapılar ve merdivenler vardı.

Kara kendisine engel olamadan tavana baktı.

Baş aşağı merdivenler ve bronz kapılar tavanda duruyordu.

Kapılardan biri, bronz bir dev, sanki aceleyle açılıp öyle bırakılmış gibi ardına kadar açıldı.

"Rathma, bu kulunu koru..." diye mırıldandı.

"Otur kızım, otur!" diye emretti Horazon, Kara'nın korkusundan haberi bile yoktu. "Yemek zamanı! Yemek zamanı!"

Kurtulmak için yapacak baka bir şey düşünemeyen nekromensır adamın söylediğini yaptı.

* * * * *

Çölün üzerini fırtına kaplamıştı. Augustus Malevolyn doğudan batıya göz alabildiğince uzanan kara, hareketli bulutlara baktı. Şafak sökmüştü ama gün o kadar karanlık başlamıştı ki güneş yeni batmış gibi görünüyordu. Bazıları için böylesine tehditkar bir gökyüzü kötü bir işaret olabilirdi ama generale göre harekete geçme işaretiydi bu, kaderi artık ellerinin arasındaydı. Lut Gholein tam karşısındaydı, Bartuc'un görkemli zırhını giyen ve korkudan ödü kopan salak da şehrin içindeydi. Malevolyn'in görkemli zırhını giyiyordu o salak.

Xazax adamın şehirde olduğuna emindi. Yabancı başka nerede olacaktı ki? Rüzgarlar şiddetli esiyordu, bu gün hiçbir gemi denize açılamayacaktı. Adam hâlâ şehirde olmak zorundaydı.

General dev bir kum tepesinin üzerinden şehri izliyordu. Arkasında, düşmanın gözlerinden uzakta, iblis ordusu sabırla saldırı emrini vermesini bekliyordu. Kullanılan büyü, korkunç yaratıkların, Malevolyn'in adamlarının bedenlerini kullanmasını gerektiriyordu. Ama en sonunda bedenlere de ihtiyaçları kalmayacaktı. Cehennem'den ölümlü boyuta geçmek için bedenlere ihtiyaçları vardı, bir süre daha kullanacaklardı bunları. Malevolyn'in umurunda değildi böyle şeyler. Düşmanın bu küçük ordunun ölümlülerden oluştuğunu sanması işine geliyordu. Böylece Lut Gholein'deki kumandanlar kendilerine fazla güvenecek, küstah davranacaklardı. Çabucak zafer kazanmak için hızlı saldırarak taktik hataları yapacaklardı. Böylece Malevolyn tadını çıkaracağı bir kıyıma girişecekti.

Xazax generalin yanına geldi. Uzun süredir ortalarda görünmüyordu. General bunu biraz tuhaf bulmuştu. Komutasındaki bütün iblisler arasında en tehlikeli ve saldırgan olanın Xazax olmasını bekliyordu ama sinsi böcek böyle karanlık bir günde bile görünmekten korkar gibi hareket ediyordu.

"Niçin gizleniyorsun? Neden korkuyorsun?" diye sordu şüphelenen Malevolyn. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bu, hiçbir şeyden korkmuyor!" dedi öfkeli bir şekilde peygamber devesi. Çenesi sinirden açılıp kapanıyordu. "Hiçbir şeyden!" Sonra biraz daha alçak sesle ekledi. "Bu... sadece... dikkatli davranıyor."

"Sanki bir şeyden korkuyorsun."

"Hayır... hiçbir şeyden korkmuyor."

General Malevolyn tekrar Xazax'ın Baal ismine gösterdiği tepkiyi ve Lut Gholein'in iblis lordu Baal'ın mezarı üstüne kurulmuş olduğunu anlatan efsaneyi hatırladı. Bu tuhaf hikâyede bir gerçeklik payı olabilir miydi acaba?

İblisin telaşının sebebini daha sonra düşünmeye karar veren Augustus Malevolyn, bakışlarını yeniden Lut Gholein'e çevirdi. Şehrin hiçbir şeyden haberi yoktu. Hatta şu anda, sultanın birlikleri sabah devriyesine başlamak üzere şehrin kapısından çıkıyorlardı. Atlıların tavrı Malevolyn'in durduğu yerden bile görülüyordu. Devriye gezerken, kimsenin kendilerine saldıracak kadar küstah olmayacağını düşünüyorlardı, özellikle çölden bir saldırı beklemedikleri ortadaydı. Lut Gholein denizden gelecek saldırılardan daha çok çekinirdi, böyle fırtınalı bir günde denizden saldırı yapılmasına olanak yoktu.

"Birliğin olabildiğince yakınımıza gelmesine izin vereceğiz," dedi peygamber devesine. Sonra onlara saldıracağız. Şehre saldırmadan önce Bu'nun iblislerinin nasıl savaştığını görmek istiyorum.

"Bu'nun savaşçıları değil," dedi Xazax. Senin savaşçıların."

Atlılar dağılarak duvarların arkasındaki toprakları dolaşmaya başladılar. Malevolyn izliyor ve bekliyor, bu gidişle istediği yere ulaşacaklarını kestirebiliyordu.

"Okçular hazırlansın."

Bir sıra asker öne çıktı, korkunç gözleri hevesle parlıyordu. Malevolyn'in adamlarının sadece bedenlerini kullanımlarına rağmen, savaş becerilerine de sahiptiler. Augustus Malevolyn'in baktığı yüzler en iyi okçularının yüzleriydi. Şimdi iblisler, eski askerlerden daha iyi olup olmadıklarını kanıtlayacaklardı.

"Hazır ol," emrini verdi.

Yaylarını hazırladılar. Xazax tek bir sözcük söyledi ve okların uçları alev alev yanmaya başladı.

Türbanlı atlılar daha yakına geldi. Malevolyn kendisini daha iyi görsünler diye atının yerini değiştirdi.

Nöbetçilerden biri onu gördü ve diğerlerine seslendi. Yaklaşık kırk kişilik birlik yabancıya doğru dönüp ilerlemeye başladı.

"Hazır olun." Sanki adamlarla konuşacakmış gibi atını birkaç adım ileri sürdü. Onlar da dikkatli tavırlarla Malevolyn'e doğru gelmeye devam ettiler ama çok da telaşlı görünmüyorlardı.

En sonunda. Lut Gholein'in askerleri General Malevolyn'in istediği kadar yaklaştılar.

"Şimdi!"

Rüzgarın uğultusu bile hızla uçan tüylü okların sesini bastıramadı. Düşmanın üzerine şiddetli rüzgardan etkilenmeyen bir ölüm yağmuru yağdı.

İlk oklar hedeflerine ulaştılar, bazıları iskaladı, bazıları yerlerine ulaştı. Malevolyn oklardan birinin en öndeki atlıyı hemen öldürdüğünü gördü. Ok, göğsündeki zırhı sanki yokmuş gibi yakıp geçmiş, göğsüne gömülmüştü. Daha da korkuncu, atlı bir anda alevler içinde kalmış, alevler korkunç yaradan çıkıp tüm vücudunu sarmıştı. Asker atının üzerinden düşüp yere yuvarlandı. Korkan at şaha kalkarak başka bir atı ürküttü, o da şahlanarak binicisini üzerinden attı.

Başka bir ok, nöbetçilerden birinin bacağına saplandı. Başta kötü saplanan bir oka benzeyen yara alev alınca korkunç bir hal aldı. Asker çığlık atarak bacağına hızla yayılan alevleri söndür-

meye çalışıyordu. Onun atı da korkarak binicisini yere fırlattı. Alevler yerde bile dinmedi, yayılarak adamın her yanını sardı.

Birlikteki kırk kadar askerden en az otuz tanesi ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Hepsi alevler içindeydi. Atların bir çoğu da yaralanmıştı. Geri kalan askerler korkan atlarını kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı.

Augustus Malevolyn gülümseyerek iblis ordusuna döndü. "İkinci, üçüncü sıradakiler... ilerleyip saldırın!"

Çağrılan adamların gırtlığından insanın kanını donduran ama Malevolyn'i heyecanlandıran bir savaş çılgılığı yükseldi. İblis savaşçılar kum tepesini aşarak çöle dağıldılar. Tıpkı Malevolyn'in askerleri gibi düzenli bir şekilde ilerliyorlardı ama yine de hareketlerindeki vahşiliği ve sürekli attıkları çılgınlardaki insanlık dışı tutkuyu görmek mümkündü. Sayıca atlılardan fazlaydılar ama öyle olmasa bile, atlıların savaşarak kurtulması zaten çok zor olacaktı.

Subaylardan biri yaklaşan iblisleri gördü ve haykırarak arkadaşlarını uyardı, iblislerden ikisi üzerine atılıp onu yere yıktılar. Silahlarını bir kenara bırakarak pençeleriyle zırhını çıkardılar, sonra etlerini parçaladılar.

"Çok... hevesliler," dedi Xazax, eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu sabah söylediklerimi hatırlasınlar da."

"Hatırlayacaklardır."

Hâlâ yaşayan askerlerden biri çılgınca koşarak Lut Gholein'e doğru kaçmaya başladı. İblislerden biri onu bacağından yakaladı, parçalamak üzereydi ki başka bir iblis, arkadaşının pençeleri arasından çekip kurtardı şanssız atlıyı. Adamın kaçmasına izin verdi.

"Gördünüz mü? Emirlerinize uyacaklarını söylemiştim, savaş beyi."

"O zaman, geriye kalanlar da halledilince, ilerleyeceğiz. Sanırım sen arkada kalacaksın?"

"Şimdilik evet, savaş beyi." Xazax bir insana benzemediği için ilk saldırıda çok dikkat çekeceğini söyleyerek arkada kalmak istemişti. Gün ışığında, gece yaptığı gibi bir insan şeklini alamıyordu. Aslında, general Malevolyn o gece karşılaştığı adamın gölgeli yüzünü daha iyi inceleyebilseydi, onun bir insan olmadığını, sadece insana benzediğini görebilirdi.

Peygamber devesinin açıklaması pek inandırıcı değildi, general bunları onunla daha sonra tartışacaktı. Ama bu konuşma bekleyebilirdi. Zırh, Malevolyn'i çağırıyordu, tek yapması gereken şehri ele geçirip onu almaktı.

Aşağıda, geriye kalan askerlerin öldürülmesi birkaç dakika daha sürdü. Muhafızların safları her saniye giderek daha da azalıyordu. Malevolyn'in ordusunun gücü, askerlere saldırınca ortaya çıkmıştı, çölün kumları kızıla boyanmıştı.

Bu sırada, kurtulan tek asker Lut Gholein'in giriş kapısına ulaşmıştı. Duvarların arkasından boru sesleri geldi, şehrin saldırı altında olduğu haber veriliyordu.

"Pekala! İlerleyelim de bizi görsünler!" Havaya kaldırdığı elinde iblisleri doğramak için kullandığı abanoz rengi kılıç belirdi. *"İleri!"*

General Malevolyn'in ordusu ortaya çıkarken gökyüzü gümbürdedi ve şimşekler çaktı. Askerler hemen ilk iki sırayı oluşturdular, sıraları biraz düzensizdi. Kanlı şölen, iblisleri heyecanlandırmış, insan bedenlerinden öğrendikleri bazı bilgileri unutturmuş-

tu. Ama emirlerine harfiyen uydukları sürece, general ufak tefek hatalarını görmezden gelebilirdi.

Malevolyn'in pelerini rüzgarda uçuşuyordu. Miğferini düzeltti, gözlerini havada uçuşan kumdan korumak için başını hafifçe öne eğdi. Şimdilik gökyüzünde yağmur belirtisi yoktu ama yağmur yağsa bile durmayacaktı artık.

Şehirdeki halk paniğe kapılmaya başlamış olmalıydı. Ama askerler, yaklaşan düşman ordusunu inceliyor olmalıydı. Bütün bir birliği ortadan kaldırmış olmasına rağmen, Malevolyn'in ordusunun gerçek bir tehdit oluşturamayacak kadar küçük olduğunu düşünüyor olduklarına emindi. İki seçenekleri vardı, ya duvarları savunacaklar, ya da kurtulan askerin anlattığı katliamın intikamını almak için daha büyük bir birlik göndereceklerdi.

İnsanları, özellikle askerleri yakından tanıyan Malevolyn, onların ikincisini yapacaklarına emindi.

"Bütün askerler hizaya geçsin!"

Cehennem sürüsü yayıldı, iki geniş sıra oluşturdular. Lut Gholein'deki kumandanlar düşmanların, ordularını daha etkileyici göstermeye çalıştıklarını düşüneceklerdi. Ama aynı kumandanlar, saldırganların böyle sıradan bir numara yaptıkları için aptal olduğunu da sanacaklardı.

Lut Gholein ayrıca arkadan yeni bir birlik gelip gelmediğine de bakacaktı. Bunu, Malevolyn'in ordusunu şehir duvarlarının ne kadar yakınına getirdiğine bakarak anlayacaklardı. Sonra ilk orduya saldırıp yardımcı birlikler gelmeden şehre çekilip çekilmeye karar vereceklerdi.

İblisler düzensiz sıralar halinde duruyor ama yine de iyi görünüyordular. Yeni savaş beyleri onlara bol bol kan ve şiddet vaat et-

mişti, onları hizada tutan sadece buydu. Şehrin duvarları delindikten sonra uymaları gereken tek bir kural vardı: kırmızı zırhlı adam derhal Malevolyn'e getirilecekti. Onun haricinde her istediklerini yapmakta serbesttiler. Malevolyn ve askerleri talihsiz devriyelerin parçalanmış cesetleriyle şehrin kapıları arasındaki yolu yarılamışlardı ki şehir duvarlarındaki mazgallı siperlerde bir sürü türbanlı okçu belirdi. Çabuk bir ok fırtınası yarattılar. Okları general de dahil olmak üzere düşman ordusunun ilk safına nişanlamışlardı.

Ama General Malevolyn'e yaklaşan okların hepsinin çevresinde bir ışık huzmesi belirdi ve generalin atına bile ulaşmadan ortadan kayboldular. Okların bir çoğu böylece büyüyle yok edildi, okçuların çoğu ordunun liderine nişan almış olmalıydı.

Malevolyn'e bir şey olmadı ama çevresindeki askerlerin çoğu arka arkaya yere yuvarlandı. Boğazlarına, karınlarına, hatta kafalarına bile oklar saplanmıştı. Ok yağmuru, ilk saflardaki adamların pek çoğunu, hatta ikinci safların bile bir kısmını yarılamış, öldürmüştü. Coşkulu savaş beyi adamlarının neredeyse yarısını kaybetmişti.

Lut Gholein'in üstünde şimşekler çaktı, gökyüzü sanki şehrin askerlerinin intikam planının ikinci perdesine geçildiğini haber veriyordu. Kapılar açıldı, sert, acımasız görünüşlü büyük bir atlı ve yaya birliği, düzenli bir biçimde katiller ordusundan geriye kalan iblislerin üzerine ilerlemeye başladı. Türbanlı savaşçılar yayıldılar. Malevolyn'in ordusundan çok daha büyük ve kalabalık sıralar oluşturdular. Tahmin ettiği gibi, şehri mazgallı siperlerden savunmak düşmanlarına yetmemiştii. Katledilen adamlarının intikamlarını Malevolyn ve ordusundan alacaklar, bu arada kendileri de bir zafer kazanmış olacaklardı.

"Aptallar," diye mırıldandı, gülümsememeye çalışıyordu. "Aceleci aptallar!"

General Malevolyn geri çekilmeye kalkmadı. Normal savaş şartları altında geri çekilmek, bu intihar girişimi gibi ilerleyiştten daha çok kayıp vermesine neden olurdu. En azından adamları ölüırken bol bol düşman askeri öldürdüklerini bileceklerdi, daha doğrusu Lut Gholein'in kumandanları böyle olduğunu sanıyordu.

İki taraf birbirlerine girmek üzereyken, sağ kalan birkaç askerinden birine savaş borusunu çalması için işaret verdi.

Cehennem askeri boruyu dudaklarına götürerek üfledi, savaş alanının üzerinde borunun hüznölü sesi yankılandı.

General Augustus Malevolyn'in ölü iblisleri, kumların üzerinde doğrularak ayağa fırladılar. Okların açtığı yaralara aldırış etmeden düşmana saldırmaya başladılar. Boğazlarından ya da gözlerinden oklar fırlayan zırhlı iblisler şaşkın düşmanın üzerine atıldı. Düşman askerlerinden bazıları korku dolu çığlıklar atarak geri çekilmeye çalıştılar, bu sefer arkalarındaki ibislere yakalandılar. Olanları dehşet içinde gören türbanlı askerlerin safları yavaşladı, dağılmaya başladı.

Malevolyn, fırtınayı bile bastıran bir sesle kükredi: "*Öldürün! Hepsini öldürün!*"

İblisler kükrediler ve kendilerinden daha kalabalık ama daha kolay ölen düşmanlarına hırsla saldırdılar.

Cehennemî güçleriyle insanları parçalamaya başladılar; kolları, bacakları, hatta kafaları koparıyorlardı. Lut Gholein'in savunucularının en ön safları korkunç bir biçimde zarar görmüştü, pek çoğu kılıçlarla yaralanmıştı, bazıları çığlıklar atarken pençeler

tarafından parçalanmıştı. Kılıçlar ve mızraklar generalin askerlerini pek etkilemiyordu, yine de arada bir iblislerden biri de düşüyordu. Ama bu ufak tefek kayıplara rağmen, savaşın gidişatı Malevolyn'in lehinde değişmeye başlamıştı. Şehrin askerleri yığınlar halinde ölüyorlardı, en arkada olup da neyle karşı karşıya olduklarını bilmeyen askerlerse savaş arkadaşlarını iterek ölümün kucağına doğru ilerlemeye zorluyorlardı.

Duvarların içinden bir boru sesi geldi, savaş alanına yeni bir ok yağmuru yağdı. Ne yazık ki bu yaylın ateşinin başarı şansı çok azdı. Hatta yerde yatan yaralı savaşçıların birçoğu, kendi okçularının ateşi yüzünden öldü. İlk ok dalgasından sonra, boru sesi yeniden duyuldu ama okçular kendi adamlarına yeterince zarar vermişti zaten.

İblislerin arasındaki Malevolyn de en az cehennemî birliği kadar ateşli bir biçimde savaşıyordu. Abanoz kılıç düşmanlarını adeta biçiyordu; kılıcı ne zırhlar, ne de kemikler yavaşlatabiliyordu. Bir süre sonra, canavar ordusu bile generale rahat hareket etmesi için yer açtı, onun gaddarlığından iblisler bile ürkmüştü. Malevolyn'in siyah zırhı baştan aşağı kan kırmızıya boyanmıştı ama bu ona şevk veriyor, daha vahşi, acımasız savaşmasına neden oluyordu.

Birden çevresindeki toprak patladı. Atı yere yuvarlandı, hemen öldü. Daha şanslı olan General Malevolyn birkaç metre öteye düştü. Sıradan bir adamı hemen öldürecek olan patlama onu sadece birkaç saniye sersemletmişti.

Ayağa kalkarak şehir duvarlarına doğru baktı. Birkaç tane cübeli adam gördü, bunlar genç sultanın hizmetinde çalışan Vizjeri'ler olmalıydı. Malevolyn, Lut Gholein'in büyü kullanacağını bekliyordu ama kendisini katliama o kadar çok kaptırmıştı ki bunu tamamen unutmuştu.

Hayatında hiç hissetmediği kadar yoğun bir öfke kapladı içini. Viz-jun'u, Horazon ve büyücülerinin onu nasıl da kandırıp iblis ordusuyla birlikte tuzağa düşürdüklerini hatırladı.

"Bu kez öyle olmayacak!" Augustus Malevolyn yumruğunu havaya kaldırıp daha önce hiç duymadığı, bilmediği sözcükler haykırdı. Üzerindeki gökyüzü her an patlamaya hazır gibi görünüyordu.

Şehir duvarlarındaki siperlere doğru kuvvetli bir rüzgar esti. Ama sadece büyücülerin durduğu yeri sarsıyordu. İzleyenler, cübbeli adamların havaya kalktığını, aciz bir biçimde sağa sola sallanarak karşı büyüler yapmaya çalıştıklarını gördüler.

Savaş beyi yumruğunu sertçe aşağı indirdi.

İki Vizjerei sanki dev yaylar tarafından fırlatılan oklar gibi yere çakıldılar.

Büyücüler yere çarpınca, iki adamı şiddetle yere çarpan güç karşısında şaşırان iblisler bile geri çekildiler. Sadece Malevolyn zevkle izledi büyücülerin feci ölümünü, Viz-jun'da başına gelenlerin intikamını almaya başlamıştı. Bartuc'un hatıralarıyla kendi hatıralarının ayrılamayacak kadar iç içe geçtiği aklına bile gelmedi. Sadece bir tane Kana Susamış Savaş Beyi olabilirdi, o da bu korkudan titreyen şehrin kapısında duruyordu.

Keskin gözleriyle şehri savunan askerlerin arasında yüksek rütbeli bir subay olduğunu gördü. Sakallı askerın önünde bir iblis duruyor, adamı diz üstü yere çökmeye zorluyordu.

General Malevolyn hızla harekele geçti, kılıcını çağırdı ve şaşkın iblisin sırtına saplayıverdi. Canavar savaşçı keskin bir çığlık attı, kara zırhın içindeki bedeni büzüldü, geriye sadece kemikleri ve kurumuş kağıt gibi derisi kaldı. Yere yuvarlanan cesetten

yeşil, zehirli bir duman çıktı, rüzgara karışarak kayboldu.

Kemik ve metal yığınlarının üstünden geçen Malevolyn, kurtardığı subaya yöneldi. General, iblisin zamanında durmayacağını biliyordu, iblislerinden birini kaybetmenin hiçbir önemi yoktu. Lut Gholein'i ele geçirdikten sonra, Cehennem'deki bütün iblisler ona hizmet edecekti.

Yaralı subay savaşmaya çalıştı ama Malevolyn elinin bir hareketiyle adamın kılıcını uçurdu. Kılıç gidip başka bir askerin boğazına saplandı.

Talihsiz subayı boğazından yakalayıp ayağa kaldırdı. "Dediklerimi dinlersen, belki yaşarsın ahmak!"

"Beni şimdi öldür—"

Malevolyn adamın boğazını sıkmaya başladı, subayı neredeyse boğana kadar parmaklarını gevşetmedi. En sonunda elini biraz gevşetip adamın nefes almasına izin verdi. "Senin ve Lut Gholein'deki herkesin hayatı benim elimde! Sizi şimdilik sadece bir tek şey kurtarabilir! Sadece bir tek şey!"

"Ne?" diye kekeledi asker, bir yandan da nefes almaya uğraşıyordu. Akli biraz başına gelmiş gibi görünüyordu.

"Şehirde bir yabancı var! İkimizi de kaplayan, sözümü dinlersen damarlarında akmaya devam etmesini sağlayabileceğin kan rengi bir zırh giyiyor! Onu bana getir! Onu kapıdan dışarı çıkarıp bana gönder!"

Komutanın kayıpların ve kazançların hesabını yaptığını görebiliyordu. "O zaman savaş durduracak mısınız?"

"İstediğimi alınca savaş durduracağım! O adam bana gönderilene kadar, Lut Gholein rahat yüzü görmeyecek! Bunu iyi düşü-

nün, duvarlarınızın beni durduramayacağını biliyorsunuz!"

Adamın cevap vermesi uzun sürmedi. "Tamam, istediğini yapacağım!"

"O zaman git!" General Malevolyn adamı yere fırlatarak saldırıya hazır bekleyen iki iblisi elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı. Düşman subayıyla konuşmaya devam etti. "Askerlerini geri çek! Şehir kapılarından içeri giren kimseye zarar verilmeyecek! Hemen geri çekilmeyenlerin hepsi akbabalara yem olacak! Bu iyiliği yapacağım, müteşekkire olun!"

Asker topallayarak Lut Gholein'e doğru kaçmaya başladı. Malevolyn onun duvarların üstündeki birine işaret verdiğini gördü. Bir an sonra, şehir duvarlarından acıklı bir boru sesi yükseldi.

Augustus Malevolyn'in kanlı zırhı renginde gözleri olan bir iblis generalin yanına yaklaştı. Yüzü, bir zamanlar Zako'ya aitti. "Kaçmalarına izin verelim mi, savaş beyi?"

"Elbette hayır. Hepsini yere serin, şehir kapılarına ulaşamayanların hiçbirinin kaçmasına izin vermeyin. Ama kapıdan içeri girenlere dokunmayacaksınız. Hiçbiriniz şehre girmeyecek!" Adamlarını bekleme zahmetine girmeyen düşman subayına doğru baktı. "Şu adamın kurtulduğundan emin ol! Onlara anlatacak çok şeyi var!"

"Baş üstüne, savaş beyi." İblis Zako başıyla generale selam verdi, sonra duraksadı. "Şehre girmeyecek miyiz? Lut Gholein'i ele geçirmeyecek miyiz?"

"Zırhı istiyorum! Onları usandıracağız, savunma hatlarına zarar vermek için elimizden geleni yapacağız. Ama ben zırhı ve zırhı çalan haydudun kellesini alana kadar şehre dokunulmayacak!" General Malevolyn –Savaşbeyi Malevolyn– acımasızca gülüm-

sedi. "Onlara savaşı sona erdireceğimi, zırh bana teslim edilene kadar Lut Gholein'in huzura kavuşmayacağını söyledim. Zırhı ele geçirince, onlara istediklerini vereceğim. Savaşı sona erdireceğim, mezarlarında huzur içinde yatacaklar..."

::: ⊕ N Y E D İ :::

ses de ne?" diye sordu Norrec başını kumlara çizmekte olduğu sembolderen kaldırarak.

Hemen yanı başındaki Galeona başını iki yana salladı. "Ben sadece gök gürültüsü duydum, şövalyem."

Norrec ayağa kalkıp dikkatle dinledi. "Savaş gürültüsü gibi... şehirden geliyor sanki."

"Belki de bir kutlama yapıyorlardır. Belki de sultanın doğum günüdür."

Norrec kaşlarını çatı, Galeona'nın. kulağıyla duyduğu sesleri duymamış gibi yapması şüphelendiriyordu onu. Bartuc'un ve kendisinin anıları artık birbirine iyice karışmıştı, onları ayırmak çok güç oluyordu ama iki hafızası da duyduğunun savaş gürültüsü olduğunu söylüyordu. Melal şakırtısı, haykırışlar... bunlar hep dökülen kanın, şiddetin sesleriydi.

İçinde bir şey gidip savaşa katılmak istiyordu.

Hayır... yapacak daha önemli işleri vardı. Çekici cadının Gizli Sığınak dediği Horazon'un mezarı, buralarda bir yerde olmalıydı, belki de durduğu yerin tam altındaydı.

Galeona'nın yüzündeki rahatlama ifadesini görmemiş gibi yaparak yeniden dizlerinin üstüne çöktü. Çizdiği sembolde yanlış bir

şeyler vardı Her köşesinde daireler ve altında üç tane yeni ay olan bir üçgen çizmişti. Böyle büyülerini bilmemesi gerekiyordu ama bu gerçeği düşünmüyordu bile. Bartuc bu büyülerini biliyordu, o yüzden, Norrec Vizharan da biliyordu.

"Eksik olan ne?"

Cadı duraksadı. "İki şeyden biri. Bir insanı aramak için, üçgenin içine bir pentagram çizmen gerekiyor. Bir yeri aramak için, bütün sembolü içine alan bir pentagram çizmen gerekiyor."

Galeona haklıydı. Norrec böyle basit bir şeyi unuttuğu için kaşlarını çatmıştı. Kadını bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Çok iyi."

Galeona'nın büyü konusundaki bilgisi, Norrec'e kendi yeteneğini geliştirme konusunda çok yardımcı oluyordu. Fiziksel çekiciliği de daha temel istekler uyandırıyor, içinde ama deneyimli savaşçı yeni arkadaşına bir an bile güvenmiyordu. Galeona ona doğruları söylememiş, çok şey gizlemişti. Kadının hırsını hissedebiliyordu. Büyücü kadın Norrec'i kendi çıkarı için kullanmak istiyordu. Norrec de kadını aynı şekilde kullanmayı düşünüyordu. Kadın kendisine yardım ettiği surece söylediği yalanların bir önemi yoktu. Ama, ileride kendisine ihanet etmeye kalkarsa, ona herhangi bir hainden farklı davranmayacaktı.

İçinde bir şeyler hâlâ yeni benliğiyle savaşıyordu. Şu anda bile, Norrec, Galeona hakkında düşündüklerinin bütün hayatı boyunca inandığı şeylere ters düştüğünün farkındaydı. Ama bu düşünceleri kabul etmek öyle kolaydı ki.

Yeniden yapması gereken şeylere konsantre oldu. Sebebini hâlâ bilmeseydi de Horazon'un mezarını bulması gerekiyordu. Belki de mezarın yerini bulunca, niçin aradığı da ortaya çıkacaktı.

Büyük pentagramı çizdi, adam yerine mezarı bulmaya çalışıyordu. Horazon'un kemikleri artık toz olmuştu herhalde, istese de onu bulması güç olabilirdi. Mezar, büyü için daha büyük, daha belirgin bir hedef oluşturunuyordu.

"Daha önce böyle bir büyü yapmış mıydın?"

Galeona gururla adama baktı. "Elbette yaptım!" Bakışları duraksadı "Ama gizli Mezar'ı daha önce hiç görmedim, oradan alınma bir şeyim de yok."

"Sorun değil." Norrec çoktan bir plan yapmıştı. Hem gerekli büyüü okuyup hem de mezarı bulmaya yoğunlaşabilirdi, ama o zaman düşünceleri ve iradesi çok fazla dağılacaktı, başarısız olma ihtimali de vardı. Gizli Sığınak, zaten nerede olduğunu açık etmek istemeyen bir yerdi. Zırh, Drognan'la savaştıktan sonra, başka bir güç Norrec'i mezardan uzaklaştırmıştı. Tıpkı Bartuc'un mezarı gibi, Horazon'un yattığı yer de çok iyi korunuyor olmalıydı Yapanlar mezara zarar verilmesini ya da lahidin soyulmasını istemezlerdi, o yüzden tıpkı Drognan'ın odasında ortaya çıkan gibi güçlü büyülerle korunuyordu mezar herhalde.

Ama Galeona büyüü yaparsa. Norrec de mezarın yerini bulmaya yoğunlaşabilirdi. Bu işe yarardı. Tabii eğer...

Düşündüklerini cadıya anlattı, o da başıyla onayladı. "Bence yapılabilir. Ama zihinlerimiz bir olmalı, yoksa kendi düşüncelerimiz bize ihanet edebilir."

Ellerini uzattı. Norrec de kendi ellerini Galeona'nınkilerin üzerine koydu. Galeona gülümsedi ama gülümsemesi Norrec'i çekmek yerine iğrendirdi. Kadının gözlerinin hırsla parladığını görmüştü. Büyücü ona yardım ederek güvenini kazanmayı, sonra da onu kontrol etmeyi düşünüyordu. Bunu farkedince Norrec'in aklında da karanlık düşünceler belirdi, kendisini kullanabilece-

ğini sananlara neler yapacağını düşündü. Sadece bir tek efendi olabilirdi, o da Norrec'ti.

"Hayal et," diye mırıldandı Galeona. "Gitmemizi istediğin yeri gözünde canlandır."

Norrec zihninde Horazon'un mezarını canlandırdı. İlk görüntünün gerçek mezar olduğunu hissediyordu, mezara girmesine engel olan güç, ikinci seferde kafasını karıştırmaya çalışmış olmalıydı. Cübbeli iskeletler yarım ay üzerindeki ejderha sembolü ve taş lahit gerçek mezara ait görüntüler olmalıydı.

Norrec'in ellerini sıkı sıkı tutan Galeona gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Büyülü sözcükleri söylerken bir yandan da sallanıyor, savaşçının zırhlı ellerine asılıyordu.

Norrec de gözlerini kapattı, böylece Horazon'un mezarını hayal etmeye çalışırken cadının vücudu dikkatini dağıtmayacaktı. Sabırsızlandığını hissetti. Bu işe yarayacaktı. Büyü sayesinde Gizli Tapınak'a gidecekti.

Peki ya sonra?

Norrec bu soruya cevap verecek zamanı bulamadı, çünkü bir anda bütün vücudunun hafıflediğini hissetti, sanki havada yüzüyordu. Sadece büyücünün hâlâ sıkı sıkı tuttuğu ellerinde ağırlık hissediyordu.

"*Nezarios Aero!*" diye haykırdı Galeona. "*Aerona Jy!*"

Savaşçının bedeni saf enerjiyle çatırdadı.

"*Aerona Jy!*"

Norrec bambaşka bir yerde olduğunu hissederek sarsıldı— bir an sonra, ayaklarının sert taşların üzerinde durduğunu farketti.

Gözlerini hemen açan Norrec Vizharan çevresine bakındı, örümcek ağlarıyla kaplı duvarlarla çevrilmişti. Duvarlar boyunca uzanan sıra sıra heykeller gördü, her birinin farklı bir yüzü ve gövdesi vardı. Hepsini hatırlayamıyordu ama aralarında kendisini ve kardeşi Horazon'u yakından tanıyan yüzler olduğunu da gördü.

Ama hayır. Horazon, Norrec'in kardeşi değildi. Niçin sürekli öyle olduğunu sanıyordu?

En sonunda nerede olduklarını anlayan Galeona neşeyle haykırdı. "Başardık!" Adamın kollarına atıldı, reddetmesi imkansız, ateşli bir biçimde öptü onu. Ama Norrec onu bir kenara itmekten başka bir şey istemiyordu.

"Evet, geldik," dedi kendisini kadının vantuzlarından kurtarmayı başardıktan sonra.

"Birlikte başaramayacağımız hiçbir şey yok," diye cıvıldadı Galeona. "Hiç kimse yolumuza çıkamaz..."

Evet, Galeona kesinlikle aralarındaki bağı sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Fattan cadı Norrec'in ne kadar güçlü olduğunu, zırhın onu ne kadar yenilmez yaptığını anlıyordu. Norrec kadının, eğer yapabilse zırhı tek başına giyeceğine, bir ortağa ihtiyaç kalmadan bütün gücü elde etmeyi deneyeceğine emindi. Kadından ne kadar çabuk kurtulursa, o kadar iyiydi.

Şeytani kadına sırtını dönen Norrec eski, küf kokulu koridora dikti gözlerini. Terk edilmiş binayı, kaynağı belli olmayan, tuhaf, sarımsı bir ışık aydınlatıyordu. Bu karanlık yere ilk girdiği zaman böyle bir ışık dikkatini çekmemişti ama geriye kalan her şey olması gerektiği gibi görünüyordu, o yüzden bu küçük detay üzerinde fazla kafa yormadı. Amacına ulaşmak üzereydi.

"Bu taraftan." Büyücünün peşinden gelip gelmediğine bakmadan, lahidin bulunduğu emin olduğu yöne giden koridorda ilerlemeye başladı. Galeona aceleyle ona yetişti. Esmer tenli kadın, sanki ay ışığında dolaşan sevgililermiş gibi Norrec'in koluna girdi. Norrec kolunu çekmedi, çünkü böylece o da kadının ne yaptığını görebiliyor, onu kontrol edebiliyordu.

Tozlu heykellerin arasında tanıdık yüzlere de rastlıyordu Norrec. Heykellerin sırasını rüyasından hatırlıyor, tanıdık bir heykel görünce memnuniyetle başını sallıyordu. Böylece hem doğru yöne gittiğini, hem de lahdin bulunduğu odanın çok yakında olduğunu anlıyordu.

Ama... ama yine de heykellerde onu rahatsız eden bir şey vardı. Çünkü görünüşte hatırladığı heykellerle aynı olmalarına rağmen, detaylardaki ufak tefek değişiklikler dikkatini çekiyordu. Yüzlerin bazılarında minik değişiklikler görüyordu, mesela bir burnun şekli, bir dudağın duruşu, bir çenenin kıvrımı hatırladığından farklıydı. En belirgin değişiklik gözlerdeydi. Çok farklı değildiler ama Norrec en sonunda bir heykeli yakından incelemek için durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Galeona, hedeflerine bu kadar yaklaşmışken oyalanmak istemiyordu.

Norrec'in baktığı yüz, Oskul'un yüzüydü. Bu yuvarlak suratlı çok bilmiş büyücü, Horazon'un Vizjerei konseyine girmesine yardım etmişti. Yüzü tıpkı Norrec'in hatırladığı gibiydi ama gözleri daha çekik olmalıydı. Ayrıca yarı kapalı, uykulu bakışları, adamın hareketli kişiliğiyle hiç uyuşmuyordu. Heykeldeki her şey yerli yerindeydi ama gözleri, Norrec'i rahatsız etmeye yetmişti.

Yine de Norrec mezarda kısa bir süre kalmıştı ve hayaletlere benzeyen heykelleri sadece bir an için görmüştü. Şimdi gördüğü hataların hepsi heykeltıraşın başarısız çalışmasının ürünü olmalıydı.

"Bir şey yok," dedi en sonunda. "Gidelim."

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra yeraltı mezarına vardılar. Eski mezarı inceleyen Norrec gülümsedi. Burada, her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Sağ ve sol duvarlardaki oyuklardaki iskelet Vizjerei'ler adeta sessizce onları selamlıyorlardı. Tam ortada, yükseltinin üzerinde duran taş lahit, rüyasında gördüğünün aynısıydı.

Lahit...

"Horazon," diye fısıldadı.

Norrec giderek artan bir hevesle Galeona'yı lahite doğru sürükledi. Rüyasında buraya geldiği zaman yaşadığı korkuları unutmuştu. Artık tüm istediği mezarı açmaktı. Cadıya kenara çekilmesini söyleyip kapağa doğru uzandı.

O anda bakışı aile armasına kaydı, bir şey dikkatini çekmişti.

Ejderha aynen hatırladığı gibi yerli yerindeydi ama artık altında bir ay değil, parlak bir yıldız vardı.

"Ne oldu? Niçin açmadın?"

Öfkeyle hain kabartmaya bakan savaşçı hırsla yanıt verdi. "Çünkü gerçek değil!" Elini iki tarafta bekleyen ölü büyücülere doğru savurdu. "Bunların hiçbirisi gerçek değil!"

"Ama çılgınlık bu!" Galeona lahite dokundu. "Bu da senin benim kadar gerçek."

"Öyle mi?" Norrec elini uzattı, umduğu gibi uğursuz abanoz rengi kılıç avucunda beliriverdi. "Bakalım gerçek dediklerin aslında neymiş!"

Galeona'nın hayret ve korku dolu bakışları altında kılıcı başının üzerine kaldırdı, sonra hızla dev lahidin üzerine indirdi.

Kılıç hiç duraksamadan kesti geçti lahiti ama geride hiçbir iz kalmadı. Dev, taş anıt ikiye falan ayrılmadı, parçaları yuvarlanmadı. Horazon'un eski püskü kemikleri yerlere saçılmadı.

"İllüzyon ya da benzeri bir şey." Duvar boyunca dizilmiş cübbeli iskeletlere döndü, sanki suçlu onlarmış gibi öfkeyle bakıyordu. "Nerede o? Horazon nerede?"

"Belki başka bir koridorun sonundadır," dedi Galeona. Sesinin tonundan, o anda Norrec'in mantığına pek güvenmediği anlaşılıyordu.

"Evet, belki de öyledir." Norrec kadını beklemeden mezar odasından dışarı fırladı. Bir süre koridorda ilerleyip başka bir geçit ya da kapı aradı. Ama öyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Her iki rüyasında da, sadece bu koridoru görmüştü. Büyük Gizli Sığınak, sadece bu koridordan ve mezar odasından oluşuyordu, insan daha büyük bir mezar bekliyordu ama büyük değildi.

Tabii ki şu gördükleri meraklılar ve açgözlü hırsızları aldatmak için yapılmadıysa, asıl mezar başka bir yerde değilse.

Öfkeli savaşçı durup eski düşmanlarından birinin, hayır, Bartuc'un eski düşmanlarından birinin heykeline bakmaya başladı. Sakallı adam sanki alay ediyormuş gibi gülümsüyordu.

Bunu görünce kararını verdi. Kara kılıcı yeniden havaya kaldırdı.

"Bu sefer ne yapacaksın?" diye aksi bir sesle sordu Galeona, artık sabrını kaybetmeye başlıyordu. Çok güçlü olabilirdi ama şimdiye kadar onu etkileyecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Eğer bir çıkış yoksa, ben de kendi çıkışımı açarım."

Öfkeyle parlayan gözlerini tekrar heykelin suratına dikli, o aşağılayan gülümsemeyi heykelin yüzünden silmek istiyordu. Duvarları delerek dışarı çıkmak için en uygun yer burasıydı. Kılıcını hazırladı, dalga geçen heykeli bir vuruşta yere indirecekti.

Kılıcını salladı ama kılıcın ağzının gülümseyen heykele çarpmasına birkaç santim kala, çevresindeki her şey parça parça oldu. Zemin yükseldi, duvarlar geriye kayd, sıralanmış heykeller sanki bayılıyormuş gibi geriye doğru devrildiler Her yanı saran örümcek ağları kıvrılıp ortadan kayboldu. Her yerde kıvrılan merdivenler belirdi. Zeminin bir bölümü yükselmeyi bıraktı ve alçalmaya başladı, Norrec ve Galeona şimdi bir uçurumun kenarında duruyorlardı. Bütün bu karmaşa arasında değişmeyen tek şey, kaynağı belli olmayan sarı ışıktı.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdı Galeona. "Seni ahmak! Mezar yıkılıyor!"

Norrec ona cevap veremedi, ayakta bile duramıyordu. Ağır zırh yüzünden dengesini kaybedip sırt üstü düştü. Silahı elinden fırladı ve havada gözden kayboldu. Yer sarsılıyor, ayağa kalkmasına engel oluyor, daha da kötüsü Norrec'i uçurumun kenarına doğru yuvarlıyordu.

Umutsuzluğa kapılarak, "Ayağa kalkmama yardım et!" diye seslendi büyücüye. Zırhlı eldivenleriyle yerleri tırmalıyor ama tutunacak bir şey bulamıyordu. Çevresinde, Gizli Sığınak, belirli bir düzene uymadan sürekli değişiyordu, mezar sanki bir insanmış gibi kıvranıyordu.

Galeona, Norrec'e baktı, duraksadı, sonra da hemen yanında beliriveren merdivenlere çevirdi bakışlarını.

"Yadım et bana, lanet olsun!"

Galeona, Norrec'e bakıp alayla güldü. "Zaman kaybından başka bir şey değilsiniz! Sen, Augustus, Xazax, hepiniz! Sadece kendime güvenmekle iyi etmişim! Kendi başına yerden kalkamıyorsan, orada kalıp ölmeyi de hak ediyorsun demektir, ahmak!"

Norrec'e aşağılayıcı bir bakış daha atıp merdivenlere yöneldi.

"Hayır!" Savaşçının içi öfke ve korkuyla dolmuştu. Böyle bir öfkeyi ve korkuyu aynı anda hissedebileceğini hayal bile edemezdi. Kendisini kaderiyle baş başa bırakıp özgürlüğüne kavuşmaya çalışan cadıya bakarken, ona saldırmak, ihaneti için cezalandırmak isteğiyle doldu içi.

Sol elini cadıya doğru uzattı. Büyülü sözcükler dudaklarında toplandı, söylenmeye hazırıldılar. Tek bir cümleyle, bu lanetli kadından kurtulabilirdi.

"Lanet olsun! Yapmayacağım!" Başını çevirdi, elini indirdi. İstiyorsa kaçsın gitsin. Başka birini daha öldürmek istemiyordu.

Ne yazık ki zırh aynı fikirde değildi.

Eli tekrar havaya kalktı, bu kez Norrec onu kontrol edemiyordu. Elini indirmeye çalıştı ama zırh da en başından beri onu yönetmişti, Norrec sadece bir araçtı zırh için. Bartuc'un zırhı, Galeona'yı ihaneti için cezalandırmak istiyordu. Norrec ne isterse istesin, cezayı vermeye kararlıydı.

Zırh eldiven kıpkırmızı kesildi.

Binanın içi sürekli değiştiği için, cadı merdivenlere daha yeni ulaşmıştı. Ama merdivenler tekrar yer değiştirince, o da yönünü değiştirmek zorunda kaldı. Norrec'in eli ikinci kez havaya kalktığı sırada, Galeona en sonunda ilk basamağa adımını atmıştı.

"Hayır!" diye haykırdı Norrec eldivene. Arkada bıraktığı yol arkadaşına son bir kez bakmaya bile gerek duymadan kaçan kadına baktı. "Koş! Kaç! Hemen çık buradan!" diye haykırdı.

Ne yaptığını ancak Galeona'ya seslendikten sonra anladı. Söylediklerini duyan kadın bir an durup omzunun üstünden geriye bakmış, çok ihtiyacı olan birkaç değerli saniyeyi kaybetmişti.

Savaşçının söylememeye çalıştığı karanlık sözcükler dudaklarının arasından fırladı.

Galeona onun ne yaptığını anlayınca harekete geçip karşılık verdi. Parmağını yüzükoyun yatan adama uzatıp Norrec Vizharan'a ait olmayan hatırların korkunç bir büyü olduğunu hatırladığı birkaç sert sözcük söyledi.

Cadı daha konuşmayı bitirmeden parlak mavi alevler arasında kalmıştı. Galeona başını kaldırıp bir kere acı içinde uludu, sonra göz açıp kapayıncaya kadar yanıp küle dönüştü.

Norrec kadının korkunç ölümünü anlamaya fırsat bulamadı, çünkü bir anda bütün vücudu acıyla kaplanmıştı. Sanki vücudundaki her kemik kırılıyordu. En küçük kemiklerin bile yavaşça ama aralıksız çatırdadığını hissediyordu. Zırhın büyüsu cadıyı öldürmüştü ama Galeona büyüsunü tamamlamayı başarmıştı. Norrec kontrolsüz bir biçimde çırpınarak haykırmaya başladı. Daha da kötüsü, zırh Norrec'e yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor, hatta büyücünün üzerinde olduğu merdiveni kullanarak kaçmak için ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Zırh en sonunda merdivene ulaştı ama daha fazla ilerleyemiyordu. Her denemesinde, görünmez bir güç tarafından geri fırlatılıyordu. Norrec'in yumruğu havaya kalkıp zaten acı çeken adamın canını daha da feci yakarak bu görünmez engeli yumrukladı.

"Lütfen!" Kendisini sadece zırhın duyabileceğine aldırış etmeden acı içinde hırıltılar çıkardı. "Lütfen... yardım edin!"

"Norrec!"

Norrec göz yaşları arasında, duyduğu sese konsantre olmaya çalıştı, bir kadının sesiydi bu. Acaba Galeona ölümde kendisine katılsın diye Norrec'i mi çağırıyordu?

"Norrec Vizharan!"

Hayır... Başka birinin sesiydi bu, genç ama buyurgan bir sesti. Canı çok yanmasına rağmen başını biraz çevirmeyi başardı. Uzakta, soluk tenli ve kapkara saçlı bir kadın gördü, sanki bir yerden tanıyordu onu. Kadın başka bir merdivenin başındaki kristal bir kapıda durmuş, ellerini Norrec'e uzatmıştı. Kadının arkasında başka biri daha duruyordu Kar gibi beyaz saç ve sakalı olan yaşlı bir adamdı bu. O, kadından bile daha tanıdık geliyordu Norrec'e.

Onun kim olduğunu biliyordu.

"Horazon?" dedi şaşkınlıkla.

Eldivenli ellerinden biri hemen havaya kalktı, zırh büyülü bir öfkeyle alev alev yanıyordu. Bartuc'un zırhı ismi duyunca tepki göstermişti. Norrec zırhın yeni bir büyüye hazırlandığını hissediyordu. Galeona'nın ölümü, bu büyüün yanında hiç kalacaktı.

Korkunç bir inilti yükseldi, sanki binanın kendisi zırhın tepkisine içerlemiş gibiydi. Horazon ve kadın bir anda gözden kaybol-

dular. Merdivenlerin yeri değişti, yeni duvarlar oluştu. Norrec kendisini yüksek stnlu, büyük bir salonda buldu. Ama burası da hemen değişti.

İnilti, kükremeye dönüştü.

Bütün bina sallanıyordu. Korkunç bir g her yandan Norrec'e saldırdı. Daha da kötüsü, sadece bu görünmez g değildi üzeri-
ne saldıran. Duvarlar ve tavan da üzerine ıllanıyordu. Zemin
bile yükselmeye başlamıştı.

Norrec kontrolünü yeniden kazandığı kollarını havaya kaldırdı.
zerine gelen duvarları durdurmaya çabalıyordu.

* * * * *

Yemek Kara'nın hayal edebileceğinden çok daha güzeldi. Kap-
tan Jeronnan'ın hanında bile böyle güzel bir yemek yememişti.
Deli bir büyücünün tutsağı olmasaydı, yemekten çok daha fazla
keyif alabilirdi.

Yemek sırasında beyaz saçlı büyücüden mantıklı cevaplar alma-
ya çalışmıştı. Ama Horazon ona sadece saçma sapan sözcükler
ve anlamsız bilgilerle cevap vermişti. Bir ara, yanlışlıkla Gizli
Sığınak'ın yerini bulduğunu söylemişti. Bir an sonra, bu tapınağı
kudretli büyülerini kullanarak kendisinin yaptığının iddia etmişti.
Bir başka seferinde tutsağına Aranoch'a gelme sebebinin, ev-
redeki gizemli enerjileri incelemek olduğunu söylemişti. Kara
bile, büyücülerin bu bölgedeki enerjileri dünyanın her yanındaki
enerjilerden daha rahat kullanabildiklerini duymıştı. Derken
büyücü, kardeşinin karanlık mirasından kaçmak için denizin bu
tarafına korku içinde geldiğini anlatti.

En sonunda Kara sanki iki farklı adamla konuşuyormuş gibi hissetmeye başladı. Birisi, gerçekten de Horazon'du. Diğer, sadece öyle olduğunu sanıyordu. Kara, Bartuc'un kardeşinin başından geçen korkunç olaylar, özellikle kendi kardeşiyle yaptığı savaş yüzünden aklını kaybettiğine inanıyordu. Elbette, yüzyıllar boyunca yeraltında tek başına yaşamanın da aklını kaybetmesinde etkisi olmuştu. Nekromensır yaşlı büyücüye yakınlık duymaya başlamıştı. Yine de bu deli büyücünün onu kendi isteği dışında yeraltı labirentinde tuttuğunu ve ayrıca eski zamanlarda Bartuc kadar karanlık büyüler yaptığını unutmamıştı.

Gördüğü bir şey daha Kara'yı ev sahibinin akıl sağlığı kadar rahatsız etti. Gizli Sığınak, Horazon'un inanılmaz gücünün bir uzantısı olmaktan daha fazla bir şeydi sanki. Kara, yapının da kendisine ait bir akli ve hatta karakteri olduğuna yemin edebilirdi. Bazen içinde bulundukları oda hafifçe şekil değiştiriyor, duvarlar kımıldıyordu. Büyücünün dikkati başka şeylerde yoğunlaşmışken bile sürüyordu bu değişim. Hatta masa ve yemekler bile değişiyordu. Daha da önemlisi, nekromensır, Horazon'u Bartuc konusunda konuşturmaya çalıştığı zaman çevrelerine tuhaf bir karanlık çökmüştü. Sanki bina da bu rahatsız edici konunun kapanmasını istiyordu.

Yemekleri bittiği zaman Horazon hemen ayağa kalktı. Bu odayken '*kötülük*' hakkında konuşup durmamıştı. Ama sulanmış gözlü yaşlı adam her zaman dikkatle hareket ediyordu.

"Dikkatli olmalıyız," diye mırıldandı Horazon, ayağa kalkarak. "Her zaman dikkatli olmalıyız... Gel... Yapacak çok işimiz var."

Yaşlı adamın uyarılarından çok nasıl kaçacağını düşünen Kara da ayağa kalktı. Ama öyle şaşırtıcı bir şey gördü ki sandalyesini devirdi. Masanın ortasından tahta bir el çıkmıştı. El, boş bir tabağı alıp masanın içine çekti. Masanın üzerinde başka eller de

belirdi. Boşalan kapları tutuyor, masanın içine çekiyorlardı. Şaşkınlığı geçmeyen Kara, geriye çekildi. O sırada sandalyenin niçin yere çarpıp ses çıkarmadığını gördü. Zemindeki mermerden çıkan iki tane el, sandalyeyi yere düşmeden yakalamıştı.

"Gel!" diye seslendi Horazon. Yüzünde aksi bir ifade vardı. Olan bitenden hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Acele etmeliyiz, acele etmeliyiz!"

Yemek odası kendi kendini temizlerken Horazon, Kara'yı merdivenlerden yukarı çıkardı, kayın ağacından yapılma cilalı bir kapıdan geçirdi. Kapının arkasında aşağı inen bir merdiven vardı. Doğru yönde gidip gitmediklerini sormak istemesine rağmen genç büyücü, adamı sessizce takip etti. Karşılarına geniş koridora açılan kapının aynısı çıkınca bile sesini çıkarmadı. Ama Horazon kapıyı açtığı zaman karşılarında koridor yerine büyücünün çalışma odası çıktı. Kara en sonunda konuştu.

"Bu imkansız! Bu oda burada olmamalıydı!"

Yaşlı adam, Kara'ya sanki deli olan oymuş gibi baktı. "Elbette burada olacak! Ne de olsa bu odayı arıyordum! Ne kadar aptalca şeyler söylüyorsun! Eğer bir odayı arıyorsan, kendiliğinden karşına çıkmalı!"

"Ama..." Kara itiraz etmeyi bıraktı. Gerçekler karşısındaydı. Burada, Horazon'la birlikte yemek yediği büyük odanın olması gerekiyordu ama karşılarında bu karışık çalışma odası çıkmıştı işte. Bu yeraltı ininde yaptığı diğer yolculukları düşünen kara saçlı büyücü, en sonunda yaşlı Horazon'un evinin ölümlü boyutta olamayacağına karar verdi. Hiçbir mimar bu karmakarışık yapıyı çözemezdi. Ama en güçlü Vizjerei'lerin gerçekliği istedikleri gibi kullanarak "*cep evrenleri*" yarattıkları söylenirdi. Böyle yerlerde doğa kanunları efendileri nasıl isterse öyle işlerdi.

Horazon da Gizli Sığınak'ta bunu mu başarmıştı? Kara başka bir açıklama bulamıyordu. Eğer öyleyse, dünyada hiç görülmemiş bir mucizeye şahit oluyordu.

Yırtık pırtık cübbesine ve bakımsız görüntüsüne rağmen, Horazon bu odaya girince ciddi bir tavır takınmıştı. Yaşlı büyücü odanın ortasına geçip kollarını havaya kaldırıp tavana bakınca, Kara, adamın parmaklarından alevler ve şimşekler çıkacağını sandı Büyücü fırtınalar koparacak, hatta ateşe dönüşecekti.

Ama yaşlı adam sadece Kara'ya doğru döndü. "Seni buraya getirdim... Ama niye getirdim bilmiyorum," dedi.

Kara bu tuhaf sözleri düşündü. Sonra yanıt verdi, "Beni zırh yüzünden mi buraya getirdin? Kardeşinin zırhı yüzünden?"

Yaşlı adam başını tekrar tavana doğru kaldırdı, "Öyle mi?" Tabii ki tavan cevap vermedi.

"Horazon... Senin ve benim halkımın kardeşinin cesedine ne yaptığını hatırlamalısın."

Adam tekrar tavana baktı. "Ne yapmıştık onu? Ah, evet. Demek o yüzden hatırlıyorum."

Tavanla konuşsa daha iyi olacağını düşünen Kara, ısrar etti. "Beni dinle, Horazon! Birisi büyülü zırhı mezardan çalmayı başardı! Onları buraya kadar takip ettim. Şu anda Lut Gholein'de bile olabilir! Onu bulup zırhı geri almamız gerek! Zırhın içinde hangi kötülüklerin barındığını bilmemize imkan yok!"

"Kötülük mü?" Yaşlı adamın gözleri yuvalarından fırladı, bakışları vahşileşti. "Kötülük mü? Burada mı?"

Kara, küfretmemek için kendini zor tuttu. Yaşlı adamın kafasını karıştırmıştı.

"Çevrede çok kötülük var! Dikkatli olmalıyım!" Parmağını suçlarcasına Kara'ya uzattı. "Sen gitmelisin!"

"Horazon, ben..."

Tam o anda bir şeyler oldu, büyücü ve ini arasında bir şeyler geçti. Birkaç saniye sonra, Kara, bütün binanın titrediğini, adeta yaşayan bir şey gibi titrediğini hissetti.

"Hayır, hayır, hayır! Saklanmalıyım! Saklanmalıyım!" Horazon panikten çılgına dönmüştü. Kaçıp gidecekti ama oda yeniden değişti. Büyücünün eşyalarla ve şişlerle dolu masaları geri çekilip duvarlara gömüldü. Yerden kocaman, kristal bir küre çıktı ve göz hizasına kadar yükseldi. Zemindeki taştan yükselen bir el küreyi havada tutuyordu.

Kürenin merkezinde bir görüntü belirdi. Kara görüntüdeki adamı daha önce hiç görmemişti ama giydiği kırmızı zırh sayesinde hemen tanıdı.

"Bu o! Norrec Vizharan! Zırhı giymiş!"

"Bartuc!" diye haykırdı deli büyücü. "Olamaz! Bartuc benim için dönmüş!"

Kara, yaşlı adamı kolundan yakaladı, bu tehlikeli macerayı sona erdirmek uğruna ölümü göze almıştı. "Horazon! Nerede o? Burası da tapınakta bir yer mi?"

Küredeki görüntüde Norrec Vizharan ve esmer tenli bir kadın aceleyle örümcek ağlarıyla kaplı bir koridorda ilerliyorlardı. Koridorun duvarlarında Vizjerei'lerin tarzında yapılmış heykeller diziliydi. Norrec'in elinde korkunç kara bir kılıç vardı, onu kullanmaya hazırlanıyordu. Kara, Sadun Tryst'in eski arkadaşını fazla övmüş olabileceğini düşündü. Burada gördüğü adam korkunç cinayetler işleyebilecek birine benziyordu.

Bunun cevabım bilmiyordu ama sonuca bu kadar yaklaşmışken başarısız olmak istemiyordu. "Cevap ver bana! Burası tapınakta bir yer mi? Öyle olmalı!"

"Evet, öyle! Şimdi beni rahat bırak!" Yaşlı büyücü kolunu kurtarıp kapıya doğru yöneldi ama duvarlardan ve zeminden çıkan eller onu yakalayıp kaçmasına engel oldu.

"Ne?" Kara ellerin öfkeli tutumuna çok şaşırılmıştı. Horazon'un mekanı isyan ediyor, onu Kara'nın yanına dönmeye zorluyordu.

"Bırak beni, bırak gideyim!" diye tavana haykırıyordu deli büyücü "Kötülük gelmiş! Beni yakalamasın!" Horazon'un kırıksıklarla dolu yüzü somurtmaya başlamıştı. Pekala... pekala."

Kürenin yanına dönüp görüntüyü işaret etti. Bu sırada Norrec heykellerden birinin önünde durmuş, öfkeyle haykırıyordu, ne dediği anlaşılmıyordu. Sonra kara kılıcını kaldırıp heykele saldırmaya hazırlandı.

Aynı anda Horazon haykırdı. "*Greikos Dominius est Buar! Greiko Dominius Mortu!*"

Görüntü bir anda karmakarışık oldu, duvarlar, zemin, merdivenler yer değiştiriyor, gözden kayboluyor, bambaşka yerlerde belirliyordu. Bu çılgınlığın ortasında iki kişi hayatta kalmaya çalışıyordu. Ama Norrec Vizharan kendisini kurtaramamış, bir yarığın kenarına düşmüştü. Zemin sürekli hareket ettiği için ayağa kalkamıyordu. Kara'nın bir cadı olduğunu tahmin ettiği kadın, zor durumdaki savaşçıya arkasını dönüp diğerlerinden daha sağlam görünen merdivenlere doğru yöneldi.

"*Greiko Dominius Mortu!*" diye haykırdı Horazon.

Sesinin tonu Kara'nın yaşlı büyücüye bakmasına neden oldu. Horazon'un gözlerinde ölümden başka hiçbir şey yoktu. Demek

ki her şey böyle bitecekti. Norrec hayaletlerin elinde ya da kendi büyüğü yüzünden ölmeyecek, Bartuc'un deli kardeşinin büyüğü yüzünden ölecekti. Cadı için hiçbir şey hissetmiyordu ama Tryst'in deneyimli savaşçı hakkında anlattığı hikâyeler yüzünden, Norrec için üzülmüyordu. Belki de bir zamanlar iyi bir adamdı.

Ama o sırada iyi birine benzemiyordu. Görüntüye bakılırsa, Norrec kaçak arkadaşını öldürmeye karar vermişti. Eldivenli ellerinden birini kadına doğru z atmış, bir şeyler haykırıyordu...

O sırada Kara adamın yüzündeki korku ve pişmanlık dolu ifadeyi gördü. Tatmin duygusu, kötülük değil, sadece kadın için korku vardı Norrec'in yüzünde.

Ama çok saçmaydı bu, tabii ki eğer....

"Adam ne dedi, Horazon? Ne dediğini biliyor musun? Öğrenmem gerek!"

Kristal küreden birden bir erkek sesi yükseldi, "*Lanet olsun! Yapmayacağım!*" *Sonra, "Koş! Kaç! Hemen çık buradan!"*

Kindar bir katilin lanet dolu sözleri değildi bunlar ama görüntüye göre yine de büyüğü yapmaya hazırlanıyordu. Ama yüzündeki ifade yapmak üzere olduklarına hiç uymuyordu. Norrec Vizharan kendi kendine savaşıyor gibi görünüyordu ya da belki—belki—

Elbette! "Horazon! Bunları durdurmalısın! Onlara yardım etmelisin!"

"Yardım mı? Hayır. Hayır! Onları yok edip kötülüğe son vereceğim! En sonunda, evet!"

Kara tekrar küreye göz attı, cadının korkunç ölümünü ve yaptığı büyüü gördü. Norrec'in çılgınları Horazon'un odasına doldu, küre hâlâ sesleri iletliyordu demek ki.

"Beni dinle! Kötülük zırhta, adamda değil! Görmüyor musun? Onun ölümü kötülük olur, dengeyi bozar!" Horazon'un inatçı ifadesine öfkelenip gözlerini tavana dikti. Büyücü oraya bakıp bir güce danışiyordu, zihninde yarattığı hayali bir güç değildi bu. Tavana doğru haykırdı. "Canavar olan Bartuc'tu, onun zırhını giyen bu adam değil! Sadece Bartuc bir insanı böyle öldürebilir!" Bakışlarını yeniden deli büyüçüye doğru çevirerek konuşmaya devam etti. "Yoksa Horazon da tıpkı kardeşi gibi mi?"

Umutsuz sözlerine gelen tepki Kara'yı bile şaşırtmıştı. Her duvarda, hatta tavanda ve yerde bile taştan ağızlar belirmişti. Hep-sinden aynı anda aynı sözcük çıkıyordu, hiç durmadan tekrarlıyorlardı.

"Hayır... Hayır... Hayır..."

Kristal küre birden büyüdü, Kara'nın hayret dolu bakışları altında, açıldı. Arkasında bir merdiven vardı. Kara bu merdivenin, imkansız gibi görünmesine rağmen, doğrudan Norrec'in olduğu yere çıktığını hissediyordu.

Horazon, Kara'ya yardım etmeyi reddetmiş ama Gizli Sığınak kabul etmişti.

Nckromensır hemen kristalin içine daldı, sadece ilk basamağa geldiği zaman durakladı. Kara'ya bu yolu göstermesine rağmen, büyüü yer Norrec'e saldırmaya devam ediyor, kaçmasını zorlaştırıyordu. Bir an için kararsızlık geçiren Kara, en sonunda savaşçıya seslenmeye karar verdi, belki de Norrec ona doğru gelmeyi başarabilirdi.

İkinci kez seslenince yanıt vermiş, Horazon'un adını söylemişti. Kafası karışan Kara, sadece yardım etmek istediğini göstermek için uzattığı elini geri çekmişti. Kara bunu yapınca, Norrec de tuhaflaşmış, Kara'ya doğru gelmek yerine onu öldürmek ister gibi hareketler etmeye başlamıştı.

Arkasında bir ses, "Kötülük uyanıyor..." diye mırıldandı.

Horazon. Onun da arkasından geldiğini farketmemişti. Kara, deli büyücünün tehlikeden uzak duracağını sanmıştı Artık Norrec'in, daha doğrusu zırhın niçin böyle tepki verdiğini biliyordu. Büyülü zırh yaratıcısının en büyük arzusunu yerine getirip, nefret ettiği kardeşini öldürmek istiyordu.

Fakat Norrec büyüü tamamlamadan, tapınak yeniden duruma el koymuştu. Norrec ve çevresindeki her şey gerilemeye, giderek daha da uzaklaşmaya başladı, neredeyse görünmeyecek kadar uzaklaştı. Kara, duvarların sanki düşmanı hapsedmek, hatta daha da kötüsünü yapmak ister gibi birleşmeye başladığını gördü. En sonunda, zırhın Horazon'u yok etmek istediğini bilen tapınağın bir masumu kurban etmek uğruna her şeyi bitirmeye karar verdiğini anladı. Bartuc'un zırhına bir şans daha vermek yerine, hem zırhı, hem de Norrec Vizharan'ı yok etmek daha iyiydi.

Ama böyle bir ölüm, Kara Nightshadow'un korumak üzere eğitildiği dengeyi bozacaktı. Norrec'in sonunun yakın olduğunu anlayan nekromensır, kristal kürenin içindeki kaosun ortasına atladı. Horazon'un duyarlı mekanının, talihsiz savaşçı için yapmadığını kendisi için yapacağını umuyordu.

Zırhı yok etmek için kendisini de feda etmeyeceğini umuyordu.

::: ⊕ N S E K İ Z :::

Norrec kımıldayamıyor, nefes bile alamıyordu. Sanki bir dev onu eline almış, avucunda yuvarlayıp top haline getirmeye çalışıyordu. Bir yandan ölmek istiyordu, hayatıyla birlikte en azından suçluluk duygusu da sona erecekti. Bir mezarı soymaya kalktı ve yanlışlıkla bir kabusu uyandırdı diye başka kimse ölmeyecekti.

Derken, tam kendisini ölmeye hazırlarken, olağanüstü şiddette bir güç onu yukarı fırlattı. Norrec hızla uçtu, sanki bir mancınıkla fırlatılmıştı. Demek ki ezilerek ölmek yerine, yere çakılarak ölecekti. *Atmaca Alevi*'ndeki kısa düşüşün aksine, bu kez sağ kalmayacağına emindi.

Ama bir şey, daha doğrusu biri, onu kolundan yakalayıp düşüşünü yavaşlattı. Norrec kim olduğunu görmek için başını çevirmeye çalıştı ama kurtarıcısına bakmaya çalışınca başı dönmeye başladı. Bütün yön duygusunu kaybetti, yukarıyla aşağıyı bile ayırt edemiyordu.

Norrec birdenbire yere çarptı. Kumlar düşüşü yavaşlatmadı, neredeyse bayılıyordu.

Bitkin savaşçı bir süre yerde yattı, bir yandan da gereğinden sık bir şekilde kendisini bu durumda bulduğu için küfrediyordu. Vücudu kemiklerine kadar ağrıyordu, çevresini bulanık görüyordu. Ama yine de ağrısı azalmıştı. Galeona'nın ölmeden önce yaptığı büyü bir şekilde durmuştu, kemikleri eziliyormuş gibi hissetmi-

yordu artık.

Gök gurultusu duydu, gözleri bulanık görse de Lut Gholein yakınlarındaki fırtınalı çöle geri geldiğini anlamıştı. Tek başına olmadığını da biliyordu, yanında birinin durduğunu hissediyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu tanıdık bir kadının sesi, nazikçe.

İçinden kalkmak istemediğini söylemek geliyordu ama yine de bedenini zorlayıp doğrulup oturdu. Oturunca başı dönmüştü ama en azından bu basit hareketi tek başına yapabildiği için gurur duydu.

Gözlerindeki bulanıklık geçiyordu, konuşan kadına baktı. Duvarlar üzerine kapanmadan hemen önce gördüğü kadındı bu, onun yüzünü daha önce, rüyasında Horazon'un mezarına gittiği zaman heykellerin arasında da görmüştü.

Horazon. Bartuc'un kardeşini düşününce soluk tenli kadının yanında onu da gördüğünü hatırladı. Horazon yüzyıllar sonra hâlâ yaşıyordu.

Bir an titredi, kadın onun yaralandığı için titrediğini sandı. "Dikkat et. Çok hırpalandın. Yaralanmış olabilirsin."

"Sen kimsin?"

"Benim adım Kara Nightshadow," dedi kız. Norrec'in yüzünü daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine çökmüştü. Narin eliyle Norrec'in yanağına nazikçe dokundu. "Acıyor mu?"

Aslında acıımıyordu, yüzüne dokunması hoşuna gidiyordu ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. "Hayır, sen bir şifacı mısın?"

"Pek sayılmaz. Ben Rathma'nın müritlerinden biriyim."

"Bir nekromensır mısın?" Eskiden olsa çok şaşırırdı ama şimdi fark etmiyordu. Son zamanlarda Norrec'in çevresindeki her şey ölümle, hatta daha korkunç şeylerle çevriliydi. Bir nekromensır duruma çok uygundu ama daha önce bu kadar çekici bir nekromensır görmemişti. Kara'nın inancından bir iki kişi daha tanı-mıştı, onlar uğraştıkları ölülerden pek de farklı olmayan suratsız insanlardı.

Kızın adını öğrenmişti ama ona kendisini tanıtmamıştı.

"Benim adım Norrec—"

"Evet. Norrec Vizharan. Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Kadının daha önce de ismiyle seslendiğini hatırladı ama bildiği kadarıyla ikisi daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Tanışmış olsalardı mutlaka hatırlardı.

"Bartuc'un zırhını mezardan aldığından beri seni takip ediyordum."

"Sen mi? Niçin?"

Kız, gerindi. Norrec'in Horazon'un tuhaf mekanından ağır yaralar almadan kurtulduğuna sevinmiş görünüyordu. "Halkım, Vizjerei'lerle birlikte savaş beyinin büyüleri kalıntılarını saklama görevini üstlenmişti. O zamanlar ne zırhı ve ne cesedi yok edebildik ama onları, kullanabilecek ahlaksız büyücülerden ya da iblislerden saklamamız gerekiyordu."

Norrec denizde karşısına çıkan canavarı hatırladı. "İblisler zırhı niye istesin?"

"Başta, Bartuc onların piyonuydu ama senin de bildiğin gibi, öldüğü sırada, Cehennem efendileri bile onun gücünden korkuyordu Zırhta onun gücünün sadece küçük bir bölümü kaldı ama bu bile dünyadaki yaşam ve ölüm arasındaki hassas dengeyi bozmaya yeter. Hatta daha kötüsü bile olabilir."

Norrec başına gelenleri hatırladı ve kıza inanmakta hiç tereddüt etmedi Kara'nın yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Biraz önce olanları düşünerek gözlerini kıza dikti, "Beni sen kurtardın."

Kız sanki utanmış gibi başını çevirdi. "Benim de katkım oldu."

"Yardım etmesen ölecektim, değil mi?"

"Büyük ihtimalle."

"O zaman beni sen kurtardın, ama niçin? Niçin ölmeme izin vermedin? Eğer ölseydim, zırhın kullanacak bir bedeni olmayacaktı. Güçsüz kalacaktı!"

Kara onun gözlerinin içine bakarak yanıt verdi, "Bartuc'un lanetli zırhını kendi isteğinle giymedin, Norrec Vizharan. Neden olduğunu bilmiyorum ama zırh seni seçti. Zırh korkunç şeyler yaptı ama senin suçun yoktu. O yüzden kurtarılmın gerekiyordu."

"Ama bu yüzden başkaları da ölebilir!" Öfkesi yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü nekromensır biraz geri çekildi. "Arkadaşlarım, handaki adamlar, *Atmaca Alevi*'nin tayfası, şimdi de o cadı! Gözlerimin önünde daha kaç kişi ölecek?"

Kara, Norrec'in eldivenli elini tuttu. Norrec korktu ama zırh hiçbir şey yapmadı. Belki de içindeki kötülük şimdilik uykudaydı ya da saldırmak için en uygun anı kolluyordu.

"Bunu sona erdirmenin bir yolu var," dedi kız. "Zırhı çıkarmalıyız."

Norrec kahkahalarla gülmeye başladı. Uzun, umutsuz bir gülüştü bu. "Kadın, zırhı çıkarmayı denemedim mi sanıyorsun? İlk iş eldivenleri çıkarmaya, her parçayı üzerimden sökmeye çalışmadım mı sanıyorsun? Lanet olası çizmeleri bile çıkaramadım. Hepsi vücuduma yapışmış, sanki etim olmuşlar! Zırhı çıkarmanın tek yolu, derimi de zırhla birlikte yüzmek!"

"Sorunu anlıyorum. Bir çok koşul altında hiçbir büyücünün zırhın yaptıklarını geri dönüştüremeyeceğini de biliyorum."

"O zaman ne yapmayı umuyorsun?" diye öfkeyle bağırdı savaşçı. "Ölmeme izin vermeliydin! Bu herkes için daha iyi olurdu!"

Norrec öfkeden deliye dönmüştü ama kuzgun saçlı kadın sakin-di. Cevap vermeden önce, sanki birini ya da bir şeyi arıyormuşcasına çevresine bakındı. "Takip etmemiş. Tahmin etmeliydim."

"Kim... Horazon mu?"

Kara başıyla onayladı. "Demek onu sen de tanıdın?"

Derin bir nefes alan Norrec açıkladı, "Hatıralarım... hatıralarım çok karışık. Bazılarının bana ait olduğunu biliyorum ama diğerleri..." Duraksadı, kadının kendisini deli sanacağına emindi. "Ama diğerleri Bartuc'un hatıraları."

"Evet, öyle olması muhtemel."

"Bu seni şaşırtmadı mı?"

"Efsaneye göre, savaşbeyi ve kırmızı zırhı bir bütüne benziyorlardı. Zamanla Bartuc, zırhı büyülerle donattı, zırh sadece metal parçalarından ibaret değildi artık. Öldüğü sırada, zırhın sadık bir

köpek gibi savaştığı, büyülerıyla Bartuc'u koruduğu ve onun düşmanlarına karşı savaştığı söylenir. Zırhın Bartuc'tan izler taşıması çok doğal... ve onun korkunç hatıralarının senin zihnine girmesi de çok şaşırtıcı değil."

Bitkin savaşçı ürperdi. "Zırhı ne kadar çok giyersem o kadar etkisi altında kalacağım. Bazen, Bartuc olduğumu sandığım bile oldu!"

"İşte o yüzden zırhı çıkarmamız gerek." Kara kaşlarını çatı. "Horazon'u ikna edip zırhı çıkarmasını sağlamalıyız. Bana kalırsa bunu yapacak güce sadece o sahip."

Norrec bu fikri pek sevmemişti. Sakallı, yaşlı adamla son karşılaşmasında zırh derhal, öldürme niyetiyle hareket etmişti. "Bu, zırhın yeniden harekete geçmesine sebep olabilir. Şu anda bu kadar sessiz duruyor olmasının sebebi de bu olabilir Birden aklına bir şey geldi. "Zırh, onu istiyor. Horazon'u istiyor. Beni ta buralara kadar getirdi, başıma bir sürü iş açtı, çünkü Bartuc'un kardeşini öldürmek istiyor!"

Kara'nın yüz ifadesinden aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. "Evet. Kan kanı çeker derler, hatta akrabaların arası kötü olsa bile Horazon, Viz-jun savaşında kardeşinin öldürülmesine yardım etmişti, zırh bunu hatırlıyor olmalı. Şimdi, bunca zaman sonra ayaklandı ve intikam almaya karar verdi. Horazon yüzyıllar önce ölmüş olmalıydı..."

"Ama ölmemiş. '*Kan kanı çeker,*' dedin. Zırh onun ölmediğini biliyor olmalı." Norrec başını salladı. "Ama niçin bu kadar uzun süre beklediğini anlayamıyorum. *Tanrılar!* Çılgınlık bütün bunlar!"

Kara, Norrec'in kolunu tuttu. "Cevapları Horazon'da olmalı. Bir şekilde ona geri dönmenin yolunu bulmalıyız. Bartuc'un lanetini

sona erdirebilmek için tek umudumuzun Horazon'dan yardım istemek olduğunu sanıyorum."

"Sona erdirmek mi?" dedi insan sesi olmayan bir vızıltı.

"Hayır... Hayır... Bu, başka türlü düşünüyor, başka türlü..."

Kara, Norrec'in arkasında bir yere bakıyordu. Norrec hemen arkasını dönmeye çalıştı.

"Dikkat—" dedi nekromensır, sonra sesi kesildi.

İğneye benzeyen keskin bir mızrak yukarıdan Norrec'e doğru savruldu. Norrec'in kafasına saplanmak üzereydi ama Kara onu kenara itti. Ne yazık ki mızrak ilerlemeye devam etti ve inişe devam ederek kadının göğsüne saplandı.

Mızrak hemen geri çekildi. Kara nefes almaya çalışarak yere yığıldı. Göğsü kanla kaplanmıştı. Norrec bir an donup kaldı, sonra ölürse ona yardım edemeyeceğini hatırlayıp saldırıya karşılık vermeye hazırlandı.

Korkuyla açılan gözlerinin önünde bir savaşçı değil, kabuslardan fırlamış bir yaratık duruyordu. Dev bir böceğe benziyordu ama Cehennem'de doğmuş gibi korkunçtu. Grotesk vücudu atan damarlarla çevriliydi. Mızrak sandığı, yaratığın uzun, orak gibi kollarından biriydi, sipsivri bir ucu vardı. Orakların altında, pençeleri açılıp kapanan korkunç iskeletimsi elleri vardı. Dev canavar bir şekilde iki uzun arka bacağının üzerinde dengede duruyor, çok benzediği peygamber devesi gibi öne arkaya sallanıyordu.

"Bu, hain, kaçak bir cadıyı arıyordu ama böyle bir ödül daha da güzel! Bu, uzun süredir seni arıyor, sahip olduğun gücü istiyordu..."

Şaşkın Norrec bile iblisin –başka ne olacaktı ki bu yaratık– kendisini değil, zırhı kastettiğini anladı.

"Onu öldürdün!" diye haykırabildi sadece.

Orak biçimli pençesinden kanlar damlayan peygamber devesi başını sağa sola çevirdi. "Bir ölümlü daha eksilmiş, ne fark eder? Cadı nerde? Galeona nerde?"

Onu tanıyor muydu? Norrec hiç şaşırmadı. Büyülü zırhın etkisi altında olmasına rağmen, kadının anlattıklarının çoğunun yalan olduğunu anlamıştı. "Öldü. Zırh onu öldürdü."

İblisin şaşırdığı belli oluyordu. "Öldü mü? Elbette! Bu, bir şeyler olduğunu anlamıştı ama öldüğünü hiç tahmin etmemişti!"

Tuhaf, vızıltıya benzer sesler çıkarmaya başladı. Norrec onun öfkelenişini sandı. Bir süre sonra, canavarın *güldüğünü* anladı.

"Anlaşma sona erdi ama bu, hâlâ ölümlü boyutta dolaşıyor! Beraberlik sona erdi ama kan büyüsü hâlâ devam ediyor! Bu, onu çoktan öldürebilirmiş! Xazax ne kadar da aptalmış!"

Norrec iblisin sevincinden yararlanıp Kara'ya baktı. Göğsü kanla kaplanmıştı, nefes alıp almadığını göremiyordu. Lanet başladığından beri hayatını kurtarmaya çalışan tek kişinin, gözleri önünde öldürülmesini seyretmek, hiçbir şey yapmamak acı veriyordu.

Öfkelenen Norrec, peygamber devesine doğru bir hamle yapmayı denedi. Ama bacakları, bütün vücudu kontrolünden çıkmıştı.

"Lanet olsun!" diye kükredi zırha! "Şimdi olmaz!"

Xazax gülmeyi kesti. Derin, sarı göz yuvarlakları çaresiz adamın üzerine dikildi. "Ahmak! Bartuc'un kudretini istediğin gibi

yönetebileceğini mi sandın? Bu, zırhı senin ölü bedeninden çıkarıp alacaktı ama bunun büyük bir hata olduğunu şimdi anlıyor! Yaşaman gerek, en azından şimdilik!"

Peygamber devesi mızrak kolunun iğne gibi sivri ucunu zırhın göğsüne doğru uzattı. Norrec'in eli hemen havaya kalktı ama onu savunmaya çalışmıyordu. Norrec korku içinde sanki el sıkışıyormuş gibi iblisin korkunç uzvuna dokunduğunu gördü.

"Bütün olmak istiyorsun, değil mi?" diye zırha sordu Xazax. Uzun yıllar önce ayrılmak zorunda kaldığın miğfere kavuşmak istiyorsun, değil mi? İstersen... bu, seni ona götürür."

Cevap olarak, çizmelerden biri ileri doğru bir adım attı. Bu hareketin ne anlama geldiğini Norrec bile anlamıştı.

"O zaman gidelim ama acele etmemiz gerek." Peygamber devesi arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Norrec'in takip etmekten başka şansı yoktu, zırh iblisin peşine takılmış ilerliyordu. Umutsuz askerin arkasında, Kara yavaş yavaş ölüyordu ama Norrec ona yardım edemezdi, kendine bile yardım edemiyordu. Soluk tenli kadına imreniyordu. Nekromensır'ın acıları bitmek, tükenmek üzereydi; kendisinininkiler daha yeni başlıyordu. Son umudu da kaybolmuştu."

"Cennettekiler bana yardım edin," diye fısıldadı. Peygamber devesinin kulakları çok keskin olmalıydı, çünkü hemen arkasına dönüp Norrec'in umutsuz yakarışıyla alay etmeye başladı. "Cennet mi? Cennetteki meleklerin hiçbiri sana yardım edemez, ahmak insan! Hepsi korkuyor! Biz iblisler dünyaya geldik, iblislerin efendisi uyanıyor. Lut Gholein kalesi de korkunç bir sonla yıkılmak üzere! Cennet mi? Cennet'i bırak da, Cehennem'e dua et!"

Yollarına devam ettiler, Norrec, iblisin doğru söylediğini düşünmekten alamadı kendini.

* * * * *

Kara, ölmek üzere olduğunu hissediyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Gördüğü Cehennem yaratığı inanılmaz hızlı hareket etmişti. Belki de Norrec'i kurtarmayı başarmıştı ama bunu başardığını bile sanmıyordu.

Kayıp gidiyordu, döktüğü her damla kan, onu dengenin diğer yanına biraz daha yaklaştırıyordu. Ama inanışlarına rağmen Kara, şu anda ölümlülerin boyutuna dönmekten başka bir şey istemiyordu. Yarım kalan çok işi vardı. Norrec onun yardımı olmadan kurtulamazdı. Daha da kötüsü, dünyada iblisler dolaşıyordu. Rathma'nın müritlerine her zamankinden daha çok ihtiyaç vardı. Geri dönmek zorundaydı.

Ama ölmek üzere olanlara seçim yapma şansı verilmezdi.

Uzaktan gelen, tanıdık bir sesin, "*Ne yapacağız?*" diye sorduğunu duydu.

"Geri vermek zorunda olduğumuzu hissettiğimiz zaman geri vermemizi söylemişti. Bence geri verme zamanı geldi."

"Ama o olmadan—"

"Hâlâ zamanımız olacak, Sadun."

"Öyle demiş olabilir ama ben ona güvenmiyorum!"

Kısa, gırtlaktan gelen bir gülüş. *"Senin gibi birinin onun gibi yüce bir varlığa güvenmediğini söylemesi ne kadar ilginç!"*

"İğneleyici lafları bırak... eğer yapmamız şartsa, yapalım gitsin."

"Pekala."

Kara birdenbire göğsünde müthiş bir ağırlık hissetti. Ağırlık kendini o kadar iyi hissetmesini sağlıyordu ki onu istekle karşıladı, sanki kendisine ait bir şeye yeniden kavuşmuştu. Ona eski günleri hatırlatan, tanıdık bir his kapladı her yanını. Eskiden kalma küçük hatıralar geldi aklına, annesi ona meyve yediriyordu, gökkuşağı gibi rengarenk bir kelebek ormanda ders çalışırken dizine konuyordu. Kaptan Jeronnan'ın taze yemeklerinin kokusunu alıyordu... Hatta bir an için, Norrec Vizharan'ın yorgun ama yakışıklı yüzünü bile gördü.

Nekromensır birden yeniden nefes almaya başladı, yeniden yaşamaya başlamıştı.

Kumu ve rüzgarı hissetti, gözlerini kırdı. Gök gürültüsünü duydu, uzaktan savaş gürültüsü geliyordu.

"Dediği... gibi... oldu. Kendi... üzerimde... kullanmalıydım."

Kara şimdi kimin konuştuğunu anlamıştı Artık ölü bir adamın kulak tırmalayan sesine dönüşmüştü duyduğu ses.

"Biliyorum... Biliyorum..." Sadun Tryst sessiz bir itiraza karşılık verdi. "Sadece onda işe yarıyor."

Gözlerini açan büyücü karşısında duran, sırttan hayalete ve Vizjerei'ye baktı. "Ne? Beni nasıl buldunuz?"

"Seni... hiç kaybetmedik ki. Gitmene... izin verdik... sonra da... takip ettik." Gözlerini kıstı. "Burada... Aranoch'ta... olduğunu biliyorduk. Ama... seni... şu ana kadar... göremiyorduk."

Horazon, Kara'yı yer altındaki tapınağa indirdikten sonra, nerede olduğunu bulamamışlardı. Onları Kara'ya bağlayan büyü Aranoch'tan ayrılmalarına engel olmuştu ama tapınağın yeri ve onu koruyan güçlü büyüler yüzünden nerede olduğunu bulamamışlardı. Kara tam altlarında olsa da onu bulamazlardı zaten.

Gücünü toplayan kara büyücü doğrulmaya çalıştı. Göğsünden yere bir şey düştü. Kara, düşen şeyi havada yakaladı ve hayretler içinde baktı. *Hançeri!*

Tryst'in gülümsemesi acı doluydu, "Aramızdaki bağ... artık koptu. Senden aldığımız... yaşam gücü... artık yine senin. Sinirlenmiş görünüyordu, "artık seni... kontrol... etmiyoruz."

Nekromensır başını eğip göğsüne baktı. Gömleğine kan bulaşmıştı ama iblisin açtığı korkunç yara artık kapanmıştı. Geriye sadece yuvarlak bir iz kalmıştı.

"İyileşmiş... görünüyor."

Kara, yaranın üzerini kapattı, Sadun ve arkadaşı, biraz önce hayatını kurtarmış, ona ikinci bir şans vermişti ama Kara yine de çok öfkeliydi. "Bunu nasıl yaptınız? Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymamıştım!"

İnce ve kaslı hayalet omuz silkti, başı diğer yana doğru sarktı. "O— yani arkadaşım... hançerin... senin bir parçan... olduğunu... söyledi. Bize bağlandığında... senden bir şeyler de... bizim oldu. Seni... canlandırmak için... onu geri verdik." Yüzünü, becerebildiği kadar ekşitti. "Artık... seni bize... bağlayan... hiçbir şey... yok."

"Bir şey hariç. Norrec," dedi Kara ve kendini zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Tryst geri çekildi ama Fautzin, Kara'yı şaşırtan bir hareket yaptı, elini uzattı. Kara ilk önce duraksadı ama sonra

hayaletlerin sadece yardım etmek istediğini anladı. "Teşekkür ederim."

Fautzin gözlerini kırptı... sonra sımsıkı dudaklarıyla hafifçe gülümsedi.

"Ölülerin... en cansızına... hayat verdin. Şimdi... ödeştik," diyerek güldü Sadun Tryst.

"Peki ya Norrec?"

Onun... Lut Gholein'e doğru... gittiğini sanıyoruz."

Kara'nın hayatını kurtarmışlardı ama Kara onların eski silah arkadaşlarını öldürmelerine izin veremezdi. "Sizin ölümlerinizden Norrec sorumlu değil. Başınıza gelenlere engel olamazdı."

Fautzin ve Sadun dikkatle Kara'ya bakıyorlardı. En sonunda. Fautzin tekrar gözlerini kırptı. Tryst yanıt verdi. "Biliyoruz."

"Peki o zaman niçin—?" Kara durdu. En başından beri hayaletlerin katillerini, yani Norrec'i takip ettiklerini sanıyordu. Ama şimdi, ikiliye bakınca, yanlış düşündüğünü anlıyordu.

"Siz, intikam almak için Norrec'i takip etmiyorsunuz; siz, Bartuc'un zırhını bulmaya çalışıyorsunuz." Cevap vermediler ama Kara yanıldığını biliyordu. "Bana söyleyebilirdiniz!"

Tryst cevap vermedi, başka bir konudan söz etmeye başladı. "Lut Gholein... kuşatma altında."

Kuşatma mı? Ne zaman olmuştu bu? "Kim kuşattı şehri?"

"Ölüleri... uyandırmak... isteyen... adam... ya da en azından... Bartuc'un... lanetli hayaletini."

Kara bütün bu çılgın adamların nereden çıktıklarını merak etti. Sonra da bir süre önce yanından kaçtığı yırtık pırtık giysili yaşlı büyücüyü hatırladı. Arkasına dönüp Gizli Sığınak'tan bir iz var mı diye bakındı ama hiçbir şey göremedi. Çöl kumları rüzgarda savruluyor, kum tepeleri yıllardır dokunulmamış gibi görünüyordu. Ama çok yakınlarda bir yerde, kumlar yarılmış ve Norrec'le Kara'yı dışarı fırlatmışlardı.

Hayaletlerin tuhaf davranışları hakkında ne düşüneceklerine aldırmış etmeden haykırdı. "Horazon! Beni dinle! Bize yardım edebilirsin! Biz de sana yardım edebiliriz! Norrec'i kurtarmamıza yardım et, birlikte Bartuc'un lanetli mirasını yok edelim!"

Bekledi, rüzgar saçlarını uçuşturuyor, kumlar yüzüne çarpıp canını yakıyordu. Horazon'un karşısında belirmesini, en azından Kara'yı duyduğuna dair bir işaret göndermesini bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

En sonunda. Sadun Tryst sessizliği bozdu. "Burada durup... senin... hayaletlere... seslenmeni... bekleyemeyiz."

"Benim seslendiğim—" Nekromensır sustu. Horazon'un yüzyıllar boyu hayatta kaldığını, şimdi, delirmiş bir halde üzerinde durdukları kumların altında yaşadığını hayaletlere açıklamanın ne yararı olacaktı ki? Ayrıca, Bartuc'un kardeşinin bu korkunç maceraya katılacağını da nereden çıkarmıştı? Horazon'a kalsa, Norrec'i de zırhla birlikte yok edecekti. Bazı efsanelere göre, Horazon kardeşiyle kıyaslanınca bir kahraman sayılırdı ama bu kahraman aynı zamanda iblisleri çağırmış, onları kendi amaçları için kullanmıştı. Bartuc'la. büyük ihtimalle kendi çıkarı için savaşmıştı. Yaşlı Vizjerei'nin onlara yardım etmeye niyeti yoktu.

"Biz gidiyoruz," dedi Tryst. "İster gel... ister gelme... nekromensır."

Kara başka ne yapabilirdi ki? Horazon olmasa bile, Norrec'in peşinden gitmek zorundaydı, iblis onu Lut Gholein kuşatmasına götürmüş olmalıydı, ama niçin? Deneyimli savaşçının kalan aklını yok edip, Kana Susamış Savaş Beyi'nin anılarının onu tamamen ele geçirmesini mi sağlamaya çalışacaktı? Sadece zavallı Norrec için değil, herkes için çok kötü olurdu bu. Bilgelerin çoğu, eğer kardeşi tarafından yenilgiye uğratılmasaydı, Bartuc'un kötülüğü her yere yayıp, bütün dünyayı dize getireceğini düşünüyorlardı. Şimdi, görüldüğü kadarıyla tıpkı Kara gibi onun da ikinci bir şansı vardı.

Rathma'nın müridi olduğu için, Norrec'i öldürmesi gerekse de buna izin veremezdi. Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu ama dengenin korunması için Norrec'in ölmesi gerekiyorsa, öyle olmalıydı. Tehlikeyi önleyebilecekse, kendi hayatının bile önemi yoktu.

"Sizinle geleceğim," dedi en sonunda.

Fautzin başıyla onayladı, sonra Lut Gholein yönünü işaret etti.

"Zaman... harcıyoruz... diyor."

Yola koyulunca hayaletler Kara'nın iki yanına geçtiler Bu onun gözünden kaçmayan bir durumdu. Rüzgar, Norrec'ten kalan izlerin çoğunu silmişti ama Tryst ve Vizjerei yollarını bulmakta hiç zorluk çekmiyorlardı Katilleriyle aralarındaki sağlam bağ onu nereye giderse gitsin rahatça takip etmelerini sağlıyordu.

"Peki ya iblis ne olacak?" diye sordu Kara. İblisin de zırhla ilgili planları vardı, planlarına engel olmaya çalışan herkesi gözünü kırpmadan öldürürdü.

Tryst artık büyücünün belindeki kemerde asılı olan hançere işaret etti. "Bu... bizim en iyi... silahımız."

"Nasıl?"

"Sadece kullan... ve dua et." Daha çok şey söyleyecekti ama Fautzin bir bakış atınca, ufak tefek hayalet hemen sustu.

Kara'dan hâlâ sakladıkları sır neydi? Onları hafife mi almıştı? Hâlâ Kara'yı bir kukla gibi kullanmayı mı düşünüyorlardı? Şimdi, hiçbir şeyi saklamanın zamanı değildi, ya ölecekler, ya da başarılı olacaktı.

"Ne demek is—"

"Zırhla... biz... ilgileneceğiz," dedi sözünü keserek Sadun. "Norrec'le de."

Ses tonundan, bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Kara ısrar etmek istedi ama iki hayaletle arasını bozmayı göze alamıyordu. Sadun ve Fautzin hiç beklemediği şeyler yapıyorlardı. Hortlaklar hakkında öğrendiği hiçbir tanıma uymuyorlardı. Çoğu zaman, sanki kalpleri damarlarında hâlâ kan dolaşıyor-muş gibi davranıyorlardı. Diğer zamanlarda yaşayan ölümlere özgü sessiz bir sabırla hareket ediyorlardı. Gerçekten de inanılmaz bir durumdu bu... ama Bartuc'un mezarına girildiğinden beri beri her şey şaşılacak kadar değişik gidiyordu zaten.

Ayrıca da ölümcüldü.

Norrec'i hayalinde canlandırmaya çalıştı, şu anda o ne yapıyordu acaba? Savaşçıyı düşününce aklına iblis de geldi, endişeyle dudaklarını ısırды. Aklına üçüncü birinin gölgesi daha geldi, sahil krallığını kuşatan orduların başındaki kişinin. Onun oynadığı rol neydi? Ne kazanmayı umuyordu? Norrec'i ikinci bir Bartuc yapmak istiyor olamazdı; bu, kendi ölüm fermanını imzalamakla aynı şeydi. Bartuc hiçbir ölümlüye hizmet etmemiş, hatta işbirliği bile yapmamıştı.

Çok yakında, bütün bu soruların cevabını bulma şansı olacaktı. Cevapları düşünecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağına gelince, Kara'nın bu konuda ciddi şüpheleri vardı.

::: ⊕ N D ⊕ K U Z :::

ir saatten fazla zaman geçmişti ve Lut Gholein hâlâ zırhı vermemişti. General Malevolyn haklı öfkesini güçlükle kontrol altında tutuyordu. Belki de zırhı çoktan bulmuş, zırhtaki büyüleri ona karşı kullanmanın bir yolunu arıyorlardı. Eğer öyle yapmayı düşünüyorlarsa, pişman olacaktı. Zırh onlar için savaştı, hatta çok kurcalanırsa, onlara saldırırdı. Hayır, Bartuc'un mirası sadece ve sadece ona aitti.

İblis sürüsü tehdidinin ortadan kalkmadığını göstermek için şehir duvarlarına saldırıyordu. Lut Gholein'in çevresindeki topraklar, daha önce kapıya vaktinde ulaşamayan ve iblisler tarafından duvarlardan düşürülen askerlerin cesetleriyle doluydu. İblis okçular, bedenlerini ele geçirdikleri adamlardan çok daha başarılı askerler olduklarını kanıtlamışlardı. Beraberinde getirdiği altı mancınık, şehrin içinde de kargaşa yaratıyordu. Lut Gholein'den yapılan karşı ateş, Cehennem büyüleriyle korunan mancınıklara hiç zarar veremiyordu.

En yakındaki mancınının hazırlanışını izledi. Şehre bir ateş topu daha hediye edeceklerdi. General Malevolyn mancınıkları düşmanın soluk almasına müsaade etmeyeceğini göstermek için kullanıyordu. Ona istediğini vermezlerse, yüksek surları bile kurtaramayacaktı onları. Zaten en sonunda ne olursa olsun yerle bir edecekti bu dayanıksız engelleri.

Son, giderek yaklaşıyordu. General, Lut Gholein'e verdiği sürenin sona erdiğine karar vermişti. Mancınıkların yaylım ateşini bitirmesine izin verecek, sonra bütün gücüyle şehre saldıracaktı. Halk içeride güvende olduğunu, şehir kapısının saldırganları dışarıda tutacağını sanıyordu ama şimdi bile iblislerin gücünü hafife almışlardı. Bu küçük engeli aşıp güruhu içeri sokmak çok kolay olacaktı. Ondan sonra öyle kanlı bir katliam başlayacaktı ki, Lut Gholein'in düşüşü yıllar boyunca korku içinde hatırlanacak, insanlar fısıltıyla bu korkunç olaydan söz edecekti.

Kana Susamış Savaş Beyi'nin kan kırmızı zırhının gölgesi bir kez daha bütün dünyaya korku salacaktı.

Augustus Malevolyn birden gerildiğini hissetti, içi huzursuzlukla dolmuştu. Hemen arkasına bakmak için döndü, arkasından yaklaşan her kim ya da her neyse onu görmesi gerektiğini hissetmişti.

Bir kum tepesinin arkasından tanıdık bir görüntü, Xazax'ın korkunç şekli görüldü. İblisin gün ışığında Lut Gholein'e bu kadar yaklaşmayı göze alması generalı şaşırtmıştı, derken canavar böceğin yanında kimin yürüdüğünü gördü.

"Zırh..." diye mırıldandı, neredeyse saygıyla.

İblis ordusunu, Lut Gholein'i, savaşı unutup yeni gelenlere doğru atıldı. Hayatındaki en önemli andı bu. Bartuc'un zırhı ona geliyordu. En büyük arzusuna kavuşmuştu en sonunda.

Zırhı mezardan çalan salağın niçin hâlâ yaşadığını sadece Xazax söyleyebilirdi. İblisin adamın yaşamasına izin vermesi Malevolyn'i çok şaşırmıştı. Belki de Xazax zırhı tek başına taşımakla uğraşmak istememiş, salağı yürüterek getirmeyi tercih etmişti. General, bu hizmeti karşılığında adama çabuk ve acısız bir ölüm bahşedecekti.

"Güzel bir ödöl getirmişsin, dostum."

Peygamber devesi halinden memnun görünüyordu. "Bu'nun amaçlarının kesinlikle savaş beyininkilere uyduğunu ispatlayan bir hediye. Bu, sana Norrec Vizharan'ı tanıştırmaktan memnuniyet duyuyor, kendisi bir paralı asker, mezar hırsızı ve Bartuc'un şanlı zırhının taşıyıcısıdır!"

"Paralı asker ve mezar hırsızı..." General Malevolyn kıkırdadı. "Belki de seni kiralamalıyım. Zafere ulaşan yolda son adımı atmamı sağlayacak şeyi getirdiğin için tebrik ediyorum seni!"

"Bu-bu zırhı mı istiyorsun?" Ahmağın sesi kuşkuluydu. Bu kadar zamandır giymesine rağmen zırhın gücünü, görkemini anlamamış gibi konuşuyordu.

"Elbette! Zırhtan başka hiçbir şey istemiyorum!" General miğferine dokundu. Norrec Vizharan'ın zırh ve miğfer arasındaki bağı hemen farketliğini gördü. Ben. Westmarch'lı General Augustus Malevolyn. Görünüşe göre, Westmarch'ı biliyorsun. Gördüğün gibi. Bartuc'u hileyle yenen salaklar, onun başını bedeninden ayırdıktan sonra kaybolan miğferi takıyorum. O hilekar salaklar, haklı olarak onun kudretinden o kadar çok korktular ki bedenini ve başım dünyanın iki ucuna gönderdiler. Sonra ikisini de kimse'nin ulaşamayacağını sandıkları yerlere gizlediler!"

"Yanılmışlar..." diye mırıldandı paralı asker.

"Elbette! Kana Susamış Savaş Beyi'nin ruhu hapsedilemez! Kendi kanından olanları çağırdı, kendisiyle bağlantısı olanların gücünü yeniden hayata kavuşturmasını bekledi!"

"Nasıl yani?"

Malevolyn iç geçirdi. Ahmağı hemen öldürse daha iyiydi ama o kadar keyiflenmişti ki Norrec'e en azından anlamadığı şeyleri

açıklamak istiyordu. Başına uzanıp, dikkatle miğferi çıkardı. Miğferi çıkarınca bir eksiklik hissetti ama onu hemen yerine takacağını düşünerek kendini rahatlattı.

"Sırrını o zamanlar bilmiyordum ama şimdi biliyorum... çünkü gerçekleri bana bu miğfer açıkladı. Dostum Xazax, sen bile bütün gerçekleri bilmiyorsun."

Peygamber devesi numaradan eğildi. "Bu, gerçekleri öğrenerek aydınlanmayı çok ister, savaşbeyi."

"Öğreneceksin!" Norrec'e sııttı. "Sen mezara girmeden önce orada çok kişi ölmüştü, değil mi?"

Vizharan'ın yüzü gölgelendi. "Evet, çok kişi... bazıları arkadaşımı."

"Hiç merak etme, yakında onlara kavuşacaksın..." Siyah zırhlı subay, miğferi uzatıp Norrec'e gösterdi. "Miğfer için de aynı şey geçerliydi, onun bulunduğu mezarı soymaya çalışanların da hepsi öldü. Ama bir gün, doğal bir özelliği olan biri girdi mezara, diğerlerinden çok daha şanslıydı. Malevolyn'in elleri birden hafifçe titremeye başladı. Çabucak ama sanki sıradan bir şey yapıyormuş gibi görünmeye çalışarak, miğferi başına taktı. Hemen rahatladı ama adama ya da iblise hiçbir şey belli etmedi. "O hırsızla senin ortak bir özelliğiniz vardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Lanetli bir yaşam mı?"

Çok daha muhteşem bir miras. İkinizin de damarlarında her ne kadar sulanmış olsa da kudretli bir kan akıyordu.

Bu açıklama Norrec'in kafasını daha da karıştırmıştı, kaşlarını çattı. "Onunla kan bağımız mı vardı?"

"Evet, ama onun soyu senden daha da bozuktu. Miğferi ölmeden ele geçirebildi ama işe yaramayacak kadar güçsüz bir adamdı, o yüzden miğfer öldürülmesine izin verdi. Onun ölümüyle miğfer de uykuya daldı, daha değerli birini beklemeye başladı..." General gururla kendisini işaret etti. "Tabii en sonunda beni buldu."

"Sen de mi aynı kanı taşıyorsun?"

"Çok iyi. Evet, öyle. Şüphesiz benim kanım o salağın ve senin kanınızdan daha saf. Evet, Norrec Vizharan, sen, ben ve miğferi bulan adam kuzen sayılabiliriz, tabii ki çok uzak akrabalarız."

"Ama kim—" Askerin gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı, en sonunda gerçeği anlamıştı. "Ama bu imkansız!"

Xazax hiçbir şey söylemedi, hâlâ hiçbir şey anlamadığı belliydi. İblisler insanların nasıl ürediğini ve aralarındaki kan bağıını anlamazlardı. Bazı iblisler insanların nasıl ürediğini bilir, hatta bu yöntemle çoğalırdı ama onlar hayvanlar gibi çiftleşir, akrabalık nedir bilmezlerdi.

"Ah, evet, kuzen," Malevolyn neşeyle gülümsedi, "ikimiz de ulu ve soylu Bartuc'un çocuklarıyız!"

Peygamber devesi vızıldamaya başladı, çok etkilenmişti. Halinden çok memnun görünüyordu, doğru seçimi yapmış, Augustus Malevolyn'in tarafını tutmuştu.

Norrec'e gelince, o, duyduklarına hiç sevinmemişti. Pek çok sıradan insan gibi o da Bartuc'un neredeyse neler başardığının farkında değildi. Tarihte kaç tane adam sadece insanları değil, Cennet'i ve Cehennem'i de korkutmuş, bütün varlıkların saygısını kazanmıştı? Norrec'in tepkisizliği generali hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü söylediği gibi, Norrec ve onun arasında kan bağı vardı. Elbette, Norrec kısa bir süre sonra ölecekti, o yüzden

hayal kırıklığı çok büyük değildi. Bir salağın ölümü dünya için kayıp değil, kazanç demekti.

"Kan kanı çeker..." diye mırıldandı Norrec, gözlerini kumlara dikmişti. "Kan kanı demişti Kara..."

"Doğru! Bu yüzden karşısına sen çıkınca, zırhın yüzyıllardır süren bekleyişi bitti, istediği gibi hareket edebildi. Zırhın içinde çok büyük bir güç uyuyordu ama canlı değildi. Büyüyü harekete geçiren güç, senin içinden geldi. Yüzyıllardır ayrı kalan iki parçanın birleşip bütünü oluşturması gibi!"

"Bartuc'un kanı..."

Augustus Malevolyn dudaklarını büzdü. "Evet, bunları konuşmuştuk. Birinden söz ettin değil mi? Belki de metresim Galeona'dan?"

"Bir nekromensırdan söz ediyor, savaş beyi," diye söze karıştı Xazax "Ölüp giden bir kızcağız." Orak pençelerinden birini havaya kaldırıp ölüm sebebini gösterdi. "Cadıya gelince, artık o da yok."

"Çok yazık ama öyle olması gerekiyordu zaten." Komutanın aklına bir şey gelmişti. "Bir süreliğine izninizi rica ediyorum, hemen dönerim."

Cehennem savaşçılarının uzaktan Lut Gholein'e saldırdığı yere döndü, yüzü Zako'ya benzeyen iblisi aradı.

Uzakta, en öndeki mancınının başında duran Cehennem iblisi işini bırakıp Malevolyn'e doğru koştu. Generalin yanına varınca, tek dizinin üzerine çöktü. "Evet, savaş beyi?" Norrec'i ve zırhı görünce aniden derin bir nefes aldı. "Emri-Emriniz?"

"Artık şehrin önemi yok, istediğinizi yapabilirsiniz."

Ölü adamın yüzünde bir insana ait olamayacak kadar geniş bir gülümseme belirdi. "Çok cömertsiniz, efendim..."

General Malevolyn başıyla onaylayıp elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı. "Git! Kimse sağ kalmasın. Lut Gholein başka hiçbir gücün, hiç kimsenin bana karşı gelemeyeceğinin sembolü olacak."

Zako'nun yüzüne sahip yaratık hızla uzaklaştı, diğerlerinin yanına giderken neşeyle sığıyordu. İblis sürüsü her yeri yıkacak, dümdüz edecekti. Böylece savaş beyi, Vin-Jun'da olanların acısını çıkaracaktı.

Vin-Jun. Malevolyn derin bir nefes aldı, göğsü hevesle şişti. Zırh artık onun olduğuna göre, Vizjerei'lerin efsanevi memleketi Kehjistan bile karşısında duramayacaktı.

Parmaklarını göğsündeki ay ve tilki kabartmasının üzerinde dolaştırdı. Uzun süre önce, hiçbir zaman sevmediği evini yıkıp babasını öldürdükten sonra, aile armasını zırhının göğsüne işletmeye karar vermişti. Bu sembol ona ne isterse yapabileceğini hatırlatıyordu. Artık bu sembolü bir kenara atıp daha büyük bir şeyi amaç edinmenin zamanı gelmişti. Bartuc'un kan kırmızı zırhını giymeliydi.

Xazax ve paralı askerin yanına döndü. "Artık başlayalım mı?"

Xazax, Norrec'i öne doğru itti. Adam tökezledi, sonra gözlerini öfkeyle iblise dikmeye cüret etti. Malevolyn uzak kuzeni hakkında daha iyi şeyler düşünmeye başladı. Maskara en azından biraz da olsa cesurdu.

Ama Norrec'in ağzından öfkeyle çıkan sözcükler yeni savaş beyinin hiç hoşuna gitmedi. "Onu sana veremem."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Çıkaramıyorum. Çok kez denedim, tekrar tekrar denedim, ama zırh üzerimden çıkmıyor. Lanet çizmeleri bile çıkaramıyorum. Zırhı kontrol edemiyorum. Kontrol edebildiğimi sanıyordum ama numara yapıyormuş! Nereye gideceğime, ne yapacağıma hep o karar veriyor!"

Bu trajik haber Malevolyn'i eğlendirmişti. "Komik bir tiyatro oyunu gibi! Bunlar doğru mu, Xazax?"

"Ahmak doğru söylüyor, savaş beyi. Nekromensır'ı kurtarmak için hiçbir şey yapmadı."

"Ne kadar da ilginç. Ama bu sorunun çözümü çok kolay." Elini Norrec'e doğru uzattı. "Emrimdeki güçle hemen hallederim bunu."

Bartuc'un hatıralarında zırha zarar vermeden Norrec'i öldürecek bir büyü olduğunu biliyordu. Norrec kavrulacak, geriye sadece zırh kalacaktı. Bartuc zamanında bu büyüyü bir çok kez kullanmış, bir kere bile başarısız olmamıştı.

Ama şimdi büyüyü yapamıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış Norrec Vizharan hiç zarar görmemişti. Gerçekten de ölmeyi bekliyor gibi görünüyordu, o yüzden güçlü büyüünün başarısız olması daha da şaşırtıcıydı.

Sonunda Xazax'ın aklına bir fikir geldi. "Büyünüz bütün bedeni kaplıyor, savaş beyi. Belki de o yüzden zırh kendisine de saldırdığını sanıp büyüyü yapmıyor."

"Doğru söylüyorsun. O zaman çok daha kişisel bir yöntem kullanmak zorunda kalacağız. Elini uzattı, Cehennem kılıcı avucunda belirdi. "Kellesini uçurursam zırhla bağlantısı da yok olur. Zırhın canlı bir bedene ihtiyacı var, bir cesede değil."

General yaklaşırken, paralı askerin zırhın içinde kıvranarak umutsuzca hareket etmeye çalıştığını gördü. Zırh hiçbir tepki vermeyince Malevolyn doğru yöntemi seçtiğine karar verdi. Hızlı bir vuruşta bitirecekti askerin işini. Vizharan onun ellerinde öleceği için gurur duymalıydı. İlk savaş beyi de aynı biçimde ölmemiş miydi? Belki de Malevolyn adamın kellesini saklar, ona baktıkça bu zafer gününü hatırlardı.

"Seni her zaman hatırlayacağım, kuzenim Norrec. Bana verdiklerini hiç unutmayacağım."

General Augustus Malevolyn abanoz rengi kılıcını havaya kaldırıp hazırlandı, paralı askerin boğazını nişanlamıştı. Evet... hızlı bir vuruşta uuracaktı kellesini. Kafa yere yuvarlanana kadar kılıç sallamaktan daha iyiydi böylesi.

Gülümseyerek ldrc darbeyi indirdi ama Norrec'in elinde kendi kılıcının aynısından bir tane belirip darbeyi savuşturdu.

"Cehennem adına, bu da ne?"

Paralı asker de en az general kadar şaşırmiş görünüyordu. Norrec Vizharan'ın arkasında duran korkunç iblis şaşkınlıkla vızıldamaya, tıkırdamaya başladı.

Norrec –daha doğrusu zırh– dövüşmeye hazırlanıyordu. Norrec'in elindeki abanoz rengi kılıç, generalin darbelerini karşılamak için pozisyon aldı.

Askerin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi; hem şaşırmiş, hem ke-yiflenmiş gibi görünüyordu. Bir an duraksadıktan sonra Malevolyn'la konuşmaya bile cüret etti. "Belki de zırh sizi beğenmemiştir, general. Sanırım dövüşmek zorunda kalacağız. zgnm, gerçekten çok zgnm."

Malevolyn giderek artan öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Kendini kaybetmemeliydi. Sakin bir sesle yanıt verdi. "O zaman dövüşelim, Vizharan. Böylece, zırhı ele geçirdiğim an çok daha heyecanlı ve tatlı bir anı olarak yer eder hafızamda!"

Kılıcını Norrec'e savurdu.

Xazax korkunç bir hata yapmış olmaktan korkuyordu.

Şimdi önünde iki tane ölümlü duruyordu, ikisi de Bartuc'un zırhından parçalar giyiyor, ikisi de savaş beyinin kudretli büyülerini bir dereceye kadar yapabiliyordu. Ama peygamber devesi tercihini, şimdiye kadar tek varis gibi görünen Malevolyn'den yana kullanmıştı. Ama zırh olaylara başka bir açıdan bakıyor olmalıydı, çünkü içindeki isteksiz adamı Malevolyn'den korumuştı.

İblis, Cehennem lordu ve efendisi Belial'ı, iblislerini Malevolyn'in emrine vermesi için güçlkle ikna etmişti. Belial'ın iblislerini feda etmeyi kabul etmesinin tek nedeni, yeni Bartuc'u sadece düşmanına değil, En Büyük Kötü Üçlü'den herhangi birine karşı kullanabileceğini düşünmüş olmasıydı.

Eğer Xazax yanlış karar verdiyse, Norrec Vizharan bu dövüşü kazanmayı başarır, Belial'ın teğmeni her şeyi eline yüzüne buluşturmuş olacaktı. Belial hata yapan hizmetkarlarını asla affetmezdi.

Dövüşmeye hazırlanan iki adamı izlerken, zırhın kendisini kandırdığını, aptal yerine koyduğunu düşünüyordu. Uysal bir tavırla Xazax'ın onu buraya getirmesine izin vermiş, sanki sadece miğferle birleşip sonra da iblisin davasına katılmak istiyormuş gibi davranmıştı. Ama peygamber devesi, artık onun sadece miğferi istediğini, miğfere kavuşunca kendisine saldıracağını anlamıştı.

Deniz canavarını ölümlü boyuta getirip ölmek üzere olan denizciyi sorguya çektikten sonra, *Atmaca Alevi*'nin üzerine saldırtanın kendisi olduğunu biliyor olmalıydı. O sırada, Xazax olayların gidişatını hızlandırıp zırhı karaya ulaşmadan ele geçirmeyi planlıyordu. Galeona ona Norrec Vizharan'ı nerede bulacağını göstermişti. Uyduruk tekneyi kolayca parçalayıp zırhı ölen adamın üzerinden çıkarmak çocuk oyuncağı gibi görünmüştü...

Ama zırh dev canavardan kurtulmakla kalmamış, onu kolayca öldürüvermişti. Saldırının böyle sonuçlanması Xazax'ı o kadar şaşırtmıştı ki paniğe kapılarak oradan kaçmıştı. Bu büyülü zırhın içinde o kadar güçlü büyülerini yapabileceğini hayal bile etmemişti.

Peygamber devesi gözlerini paralı askerin sırtına dikti, kararını vermişti. Malevolyn savaş beyi olursa, Xazax efendisine verdiği sözü yerine getirmiş olacaktı. Bartuc'la birlikte, Azmodan'ı, hatta gerekirse En Büyük Kötü Üçlü'yü bile ezip geçebilirlerdi. Ama Norrec Vizharan'ın isteksizliğini gören Belial kuşkusuz memnun olmayacaktı.

Ve efendisi sinirlendiği zaman... onu sinirlendirenler bunun bedelini mutlaka öderlerdi.

İblis orak gibi pençelerinden birini havaya kaldırıp uygun zamanı beklemeye başladı. Savaşın en ateşli anında, tek bir darbeye işini bitirecekti. General zafer anını yaşayamadığından şikayetçi olabilirdi ama nasıl olsa onu yola getirirdi. Daha sonra, Lut Gholein'i yakıp yıkmaya devam edebilirlerdi.

Lut Gholein'den sonra... bütün dünya ayaklarının altında olacaktı.

Norrec, General Malevolyn'le kendine güvenir bir tavırla konuşmuştu ama aslında hiç de öyle hissetmiyordu. Zırhın kendisinin-

den ayrılmak istemediği doğrudu ama zırhın kendisini büyülü miğferi takan subaydan koruyabileceğini sanmıyordu. Gerçekte, Malevolyn kendi miğferiyle arasındaki bağı Norrec'in rahatsız olduğu kuşkulu ittifaka çok daha baskın gibi görünüyordu. Malevolyn hem Kana Susamış Savaş Beyi'nin bilgisi ve becerilerine, hem de kendi küçümsenmeyecek yeteneklerine sahipti. Zırhın miğfer ve azimli general karşısında uzun süre dayanma şansı yokmuş gibi görünüyordu.

General kılıcını öfkeyle savurdu, zırh Norrec'i kurtarmak için bir adını geri çekilmek zorunda kaldı. Yanan kılıçlar tekrar tekrar birbirlerine vurup çevreye alevler saçıyorlardı. Eğer çölün ortasında olmasalardı, büyük ihtimalle bir yangın çıkacaktı. Norrec serseri bir kıvılcımın saçını tutuşturmasından ya da gözüne isabet etmesinden korkuyordu. Kendini savunma ya da karşı saldırı yapma şansı olmadan bu umutsuz dövüşün ortasında kalmış olması yeterince kötüydü, üstelik bir de zırhın, kılıç dövüşünde çok da başarılı olmadığını farketmişti. Malevolyn'in saldırılarına karşı koyabiliyordu ama saldırı yapmakta başarılı değildi. Norrec kılıcın generalin açıklarını farkedip saldıramadığını görebiliyordu. Lanet olası savaş beyi doğru dürüst kılıç kullanmayı öğrenmemiş miydi?

"İnsan sanki kendisine karşı dövüşüyor, değil mi?" diye tısladı rakibi Augustus Malevolyn, halinden memnun görünüyordu. Kazanacağından hiç şüphe duymuyordu.

Norrec yanıt vermedi, ölecekse kendi hatası yüzünden ölmek istediğini düşünüyordu, büyülü zırhın beceriksizliği yüzünden değil.

Malevolyn'in kılıcı başının birkaç santim ötesinden geçti. Norrec küfredip mırıldandı. "Daha iyisini yapamıyorsan, bırak da dövüşü ben yöneteyim!"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye ters bir karşılık verdi general, artık eğleniyor gibi görünmüyordu. "Senin gibi bir ahmağın mirası benden daha çok hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Zırh generalin seri halinde savurduğu şimşek gibi hızlı darbelere karşılık vermek zorunda kaldı. Norrec sessizce adamın keskin kulaklarına küfretti. Adam, askerin kendisiyle dalga geçtiğini sanmıştı.

Norrec bir sürü yetenekli subayın kumandasında savaşmış, pek çok yetenekli düşmanla dövüşmüştü. Ama Augustus Malevolyn kadar kolayca uyum sağlayan birine daha önce hiç rastlamamıştı. Zırhın generale karşı koyabilmesinin tek nedeni, adamın kendi bildikleri kadar Bartuc'un yeteneklerini de kullanarak dövüşmesiydi. Ama yine de zırhın koruma büyüleri olmasa, çoktan ölmüş olacaktı.

"Büyüler seni iyi koruduğu için şanslısın," dedi kumandan, bir an geriye çekilip. "Yoksa bu iş çoktan bitmiş olurdu."

"Eğer çabucak ölseydim, zırhın sandığın kadar da özel olmadığı anlamına gelirdi bu."

Malevolyn kıkırdadı. "Doğru! Demek ki o kalın kafanın içinde beyin de varmış! Bakalım kumların üzerine dökülünce nasıl görünecek?"

Yeniden saldırmaya başladı, Norrec'in bütün açıklarını yakalıyordu. Bartuc'un zırhı Norrec'i iki kere az daha öldürüyordu. Norrec dişlerini gıcırdattı, savaş beyi iyi kılıç kullanıyordu ama Vizjerei yöntemleriyle dövüşüyordu. Yıllarca büyücü olmasına rağmen çok iyi kılıç kullanan Fautzin'le birlikte dövüşmüş olan deneyimli savaşçı, Vizjerei'lerin dövüş stillerinin avantajlarını ve dezavantajlarını büyük ihtimalle generalden bile daha iyi biliyordu. Malevolyn kendi stili ve Bartuc'un stilini karıştırarak dö-

vüşmenin daha yararlı olduğuna inanıyor gibi görünüyordu ama Norrec onunla tek başına dövüşüyor olsa, en az iki kere ölümcül bir hamle yapmış olacaktı.

Birdenbire çılgılık attı, sağ kulağı alev alev yanıyordu. General Malevolyn en sonunda önemsiz de olsa bir yara açmıştı. Ne yazık ki elindeki büyülü kılıç yüzünden, en önemsiz yara bile çok acı veriyordu. Norrec kulağının kopmamış olmasını diledi, en azından hâlâ duyabiliyordu. Ama öyle bir darbe daha alırsa...

Dövüş katılabilseydi! Zırh Norrec'in daha çok şansı olduğunu bir anlasaydı! Bartuc'un stiline zayıflıklarını ve generalin kullandığı batı stilini biliyordu. Savaş meydanlarında miğferli generalin bile bilmediğine inandığı pek çok numara öğrenmişti. İnsan paralı asker olunca, askeri eğitim almamış olmanın eksikliklerini kapatmak için bir sürü numara öğreniyordu – üstelik bir çok kez savaşçının hayatını kurtarmışlardı.

Dövüşmeme izin ver... en azından sana yardımcı olmama izin ver!

Zırh oralı bile olmuyordu. Malevolyn'in saldırısını savuşturdu, sonra Norrec'in Fautzin'le birlikte yaptığı kılıç antrenmanlarından tanıdığı bir hamleyle karşılık vermeye çalıştı. Norrec, Vizje-rei'lerin bu saldırıya karşı bir savunma geliştirdiklerini de biliyordu. Bir an sonra Malevolyn o savunma hamlesini yapıp Norrec'e haklı olduğunu kanıtladı.

Şimdiye kadar, general çok daha başarılı dövüşmüştü. Artık dövüş bitmek üzereydi. Bartuc'un zırhı, Norrec'in basit, uysal bir bedenden başka bir şey olmasını istemiyordu ama böyle devam ederse, General Malevolyn ve miğferin yeteneğine ve gücüne boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Bu karanlık düşüncelere dalan Norrec generalin yüzüne doğru bir hamle yaptığını son anda farketti. Deneyimli savaşçı hemen kılıcını kaldırıp, saldırıyı son anda savuşturdu.

Eğer beceremeseydi, generalin kılıcı alnından girip başının arkasından çıkacaktı.

Derken Norrec ölümcül darbeyi savuşturmanın zırh değil, kendisi olduğunu farketti.

Ani değişimi düşünmeye vakti kalmadı, çünkü Malevolyn hâlâ hırsla saldırmaya devam ediyordu. Savaş beyi adayı kılıcını Norrec'e savurup duruyor, onu dövüşü dikkatle izleyen Xazax'a doğru geri çekilmeye zorluyordu.

Durumun kötülüğüne rağmen, Norrec umutlanmıştı. Eğer ölürse, bizzat savaşarak ölecekti.

Augustus Malevolyn, askerin savaş meydanına ilk çıktığı zaman öğrendiği bir hamleyle saldırmayı denedi. Denediği numara, yetenek ve güç isler, çoğu kez başarılı olurdu ama Norrec becerikli bir kumandandan darbenin nasıl savuşturulacağını, hatta saldırganın aleyhine çevrileceğini öğrenmişti

"Ne?" Norrec Vizharan generalin ölümcül hamlesini ani bir karşı saldırıya çevirmiş, generali ya geri çekilmeye ya da kendi kellesini kaybetmeye zorlamıştı. Malevolyn ağzı açık bakakalmıştı.

Norrec hiç vakit kaybetmeden generali hızla geri çekilmeye zorladı, yumuşak kumlar adamın sendelemesine, hatta yere düşmesine sebep olacaktı. Ama Malevolyn son anda durumu dengelemeyi başardı.

"Vay vay," dedi soluk soluğa miğferli adam. "Demek zırh tıpkı bir insan gibi öğrenebiliyor. İlginç. Bu son hamleyi bildiğini sanmıyordum."

Norrec ona gerçekleri söylemedi. Küçük de olsa, bütün avantajları sonuna kadar kullanacaktı. Ama yorgun yüzünde bir an hafif, acımasız bir gülümseme oluşmasına engel olamadı.

"Gülüyorsun! Bir iki numara öğrenmekle kazanabileceğini mi sanıyorsun? Kuralları biraz değiştirince neler yapabildiğinizi görelim bakalım..."

Malevolyn'in boştaki eli birden havaya kalktı, parlak güneş ışığı, Norrec'in gözlerini kamaştırdı.

Çılgınca sağa sola sallanarak generalin darbelerini savuşturmayı başardı, sonra müthiş bir güç elindeki kılıcı çekti aldı. Norrec geri çekildi, ayağı takıldı ve kumların üzerine yuvarlandı.

Gözleri hâlâ Malevolyn'in acımasız büyüğü yüzünden göremiyordu ama yerde yatan savaşçı, düşmanının zafer ifadesiyle başına dikildiğini hissetti. Generalin her iki elinde de kara bir kılıç vardı.

"Savaş bitti. İyi dövüştün, kuzen. Son anda biraz daha hevesli dövüşüyormuşsun gibi geldi bana, sanki dövüşe sen de katılmıştın. Demek en sonunda zırhla birlikte çalışmanın seni kurtaracağını sandın? İyi fikir ama çok geç kalmıştın."

"Zaman harcama!" diye haykırdı Norrec'in arkasında bir yerde duran Xazax. "Öldür! Öldür!"

İblise aldırış etmeyen Malevolyn kılıçları havaya kaldırıp hayranlıkla inceledi. "İkisinin de dengesi mükemmel. Kendime zarar vermeden ikisini de rahatlıkla kullanabilirim. Seninkinin hâlâ ortadan kaybolmaması çok ilginç. Elinden çıktığı zaman kaybolup gider sanıyordum ama hemen benim elime geçtiği için yok olmadı sanırım. Bartuc'un büyüleri sürprizlerle dolu, sen ne dersin?"

Hâlâ bakışlarını odaklamaya çalışan Norrec birden elinin ürperdiğini hissetti. Bu hissi biliyordu, daha önce de yaşamıştı. Zırh bir numara çeviriyordu ama savaşçı onun ne yapmaya kalkacağını bilmiyordu.

Evet, biliyordu. Norrec zırhın ne yapmak islediğini kafasının içinde hissetti. Lanetli zırh onun da yardımını istiyordu. Başarılı olması için, ikisi birlikte çalışmak zorundaydılar. Tek başına ikisinin de şansı yoktu.

Norrec içinden gelen gülümseme isteğini bastırdı. Gülümsemek yerine, Malevolyn'e yanıt verdi, "Evet, öyle."

Sol elindeki eldiven parlamaya başladı.

Norrec'in kılıcı kapkara bir gölgeye dönüşmüş, adamın elinin çevresinde bir arı bulutu gibi dönüyordu.

General küfrederek kendi kılıcını bir tarafa attı, elini gölgeye doğru uzattı. Ağzından çok eski, Vizjerei sözcükleri çıktı. Parmaklarının ucundan yeşil bir ışık çıktı, gölgeye yayılmaya başladı.

Malevolyn bu yeni tehlikeyle uğraşırken, Norrec, tıpkı zırhın istediği gibi adamın üzerine atladı. Gölge, generalin büyüünün altında kaybolurken, Norrec, Malevolyn'in ellerini yakaladı, dövüşmeye başladılar. Bu kadar yakinken, ikisi de kendisine zarar vermeyeceğine emin olmadan Bartuc'un büyüünü kullanmaya cesaret edemiyordu.

"Savaş hâlâ devam ediyor general," diye mırıldandı Norrec. İlk kez olayların bir başkasının değil, kendi kontrolü altında olduğunu hissediyordu. En sonunda zırhın ve Norrec'in ortak bir amacı vardı; bu zorlu düşmanı yenmek. Boğuşurken içi neşeyle doldu, Malevolyn'in ölüsünü ayaklarının dibinde yatar durumda

görmek istiyordu.

Hissettiği kararlılığın ve güvenin kendi içinden gelmediği bir an bile aklına gelmedi. Kan kırmızı miğferi takan adamı öldürürse, Bartuc'un zırhının uzun süredir istediğini yapmış olacağını ve kendisini lanetleyeceğini düşünmedi bile.

Xazax olayların gidişatındaki değişikliği büyük bir korkuyla izliyordu. Dengelerin ansızın değişmesine hazırlıksız yakalanmıştı, şimdi müttefik olmayı seçtiği ölümlü yenilmek üzereydi. Xazax bu riski göze alamazdı, bu düello, Malevolyn'in zaferiyle bitmek zorundaydı.

Dev peygamber devesi saldırmaya hazırlandı—

∴ Y İ R M İ ∴

ara, dolambaçlı kum tepesinin üzerine tırmandı ve kendisini başka bir kabusun içinde buldu.

Uzakta siyah zırlı savaşçılar, insanlık dışı çığlıklar atarak Lut Gholein kapılarına saldırıyorlardı. Duvarların üzerindeki askerler sürekli karşılık veriyorlardı ama Kara'nın görebildiği kadarıyla oklarının etkisi olmuyordu, sanki kuşatmacılar ölümlülerin silahlarından etkilenmiyorlardı. Kara, zorlanan kapıların kısa bir süre sonra göçeceğini farkettiler, vahşî saldırganlar kısa bir süre sonra şehre gireceklerdi.

Ama sağ tarafında sürmekte olan düelloyu görünce, korkunç savaş unutuldu. Norrec'i tekrar bulmuştu ama savaşçının yanında hem iblis, hem de Lut Gholein'e saldıran adamlarınkine benzeyen kara bir zırh giyen öfkeli bir adam vardı. Adamın başındaki kan kırmızı miğfer hemen göze çarpıyordu.

Nekromensır, Bartuc'un miğferini hemen tanıdı. Şimdi, her şey anlaşılıyordu. Savaş beyinin zırhı yeniden miğfere kavuşmak istiyordu ama zırhı giyebilecek iki kişi vardı, sadece biri hayatta kalacaktı. Ne yazık ki, dövüşün sonucu ne olursa olsun, Norrec her şeyi kaybedecekti. Düşmanını öldürürse zırhın kuklası olacaktı; dövüşü kaybederse yeni Kana Susamış Savaşbeyi tarafından öldürülecekti.

Kara bir süre dövüşü izleyip ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Tatmin edici bir çözüm bulamayınca, ölü arkadaşlarına döndü. "İkisi dövüşmeye dalmış, iblis de başlarında bekliyor! Ne yapma—"

Havaya konuşuyordu. Tryst ve Fautzin ortadan kaybolmuşlardı. Kumda hiç iz yoktu. Sanki bir anda duman olup uçmuşlardı.

Ne yazık ki nekromensır kendi başına karar vermek zorundaydı, zaman hızla azalıyordu. Norrec iyi dövüşüyordu ama Kara, cehennemî peygamber devesinin savaşçılara doğru ilerlediğini gördü. Kara, onun böyle bir anda dövüşçülere yaklaşmasının tek bir sebebi olabileceğini biliyordu.

Başka bir şansı olmadığını bilen kara büyücü ileri atıldı, heybetli iblise doğru koşmaya başladı. Eğer yeterince yaklaşabilirse, bir şansı olabilirdi.

Peygamber devesi korkunç kollarından birini havaya kaldırarak saldırmak için uygun anı beklemeye başladı.

Kara, vaktinde yetişemeyeceğini gördü ama umutsuz bir riski göze alabilirdi. Elinde, Sadun Tryst'in kullanmasını önerdiği tören hançerini tutuyordu. Şimdiye kadar, kaybetme korkusu yüzünden böyle bir şey yapmamıştı. Hançer onun mesleğinin, varlığının bir parçasıydı.

Ama Norrec'i kurtarmanın sadece bir yolu vardı.

Hiç duraksamadan, korkunç yaratığa nişan aldı—

* * * * *

Şimdi! diye düşündü Xazax. *Şimdi!*

Peygamber devesi tam saldırmak üzereyken, içinde sanki bir patlama oldu, alev alev yanan bir şey şaşırtıcı bir hızla bütün vücuduna yayıldı. Canavar böcek sendeledi, neredeyse savaşılan adamların üzerine yuvarlanıyordu. Xazax acının kaynağını görmek için başını çevirdi, sırtına metalden yapılmamış parlak bir hançerin saplandığını gördü. Sirtından çıkan sapın üzerindeki karmakarışık rünleri görünce böyle küçük bir hançerin canını niçin bu kadar çok yaktığını anladı.

Bir nekromensır'ın tören hançeriydi bu. Ama Xazax gördüğü tek nekromensır'ı hemen öldürmüştü, öyleyse hançeri sırtına saplayan o olamaz—

Ama işte nekromensır oradaydı, ölmüş olması gerekirken koşarak kendisine doğru geliyordu. Peygamber devesi pençesini kadının neresine sapladığını biliyordu, hiçbir insanın o yarayı alıp yaşayamayacağını da. Yaşam ve ölümle uğraşan nekromensır'lar bile Xazax'ın açtığı yaradan sonra yaşayamazdı.

"Sen yaşıyor olamazsın!" diye haykırdı, içi korkuyla dolmuştu. Kaotik bir kökenleri olmasına rağmen, iblisler neyin ne olduğunu çok iyi bilirlerdi. İnsanlar narindi; onları belirli şekillerde parçala, bıçakla, kes, yarala, hemen ölürlerd. Bir kere ölünce, birisi onları geri çağırmadığı sürece ölü kalırlardı. Geri geldikleri zaman çürüyen hortlaklar olurlardı. Bu dışı kurallara meydan okuyordu... "Sen ölmüştün, ölü kalacaksın."

"Yaşam ve ölüm süresine denge karar verir iblis, sen değil." Kadın, sağ elini yumruk yapıp Xazax'a doğru uzattı.

İblis bütün gücünün akıp gittiğini hissetti. Xazax sendeledi, sonra kendini topladı. Nekromensır'ın büyüü onu bu kadar çok etkilememeliydi ama hançer sırtına saplı olduğu için, kadının büyülerine karşı çok savunmasızdı.

Bu durum böyle sürüp gidemezdi.

Kalan bütün gücünü toplayıp üst kollarıyla kumu karıştırdı, sonra kumları büyücünün yüzüne fırlattı. Kadın gözlerini temizlemeye çalışırken, kollarını inanılmaz bir açıyla sırtına uzattı ve tehlikeli hançeri aramaya koyuldu.

Sırtı alev alev yanıyordu ama kendisini hançerin sapını yakalayıp çekmeye zorladı. İblis büyülü hançere asılırken kükredi, canı çok yanıyordu.

Bu yanlış hareketi yüzünden kadını lokma lokma doğrayacaktı. Elini ayağını bağlayacak, sonra kalbi hâlâ atarken dersini yüzecek, etlerini parçalayacaktı.

Ama iblis tam hançeri gevşetmeyi başarmışken, nekromensır son büyüsünü yaptı.

Xazax'ın gözlerinin önünde öyle muhteşem ve parlak bir varlık belirdi ki, görüntüsü Cehennem yaratığı peygamber devesinin gözlerini kamaştırdı, yaktı. İnsana benziyordu ama kusursuzdu. Altın renkli uzun saçları ve yüzünün güzelliği iblisi bile etkiledi. Ama cübbeli varlığın görüntüsünden etkilenmiş olsa bile, ustalık ve zarafetle elinde tuttuğu görkemli, ışıldayan kılıç, Xazax'ın gözünden kaçmadı.

"Melek!"

Xazax gördüğünün gerçek olamayacağını biliyordu. Nekromensır'ların doğrudan düşmanlarının zihnini etkileyen korkunç illüzyonlar yapabildikleri söylenirdi. Ama bunu bilmek bile iblisin ilkel bir korkuya kapılmasını engellemedi. Sonuçta, Cennet'in soylu savaşçılarından birinin kendisi için geldiğini sandı.

Dehşetli bir çığlık atan ödle peygamber devesi, Kara'ta sırtını dönüp kaçmaya başladı. Koşarken, gevşeyen hançer sırtından

kayıp düştü. şimdi Xazax, arkasında kalın, kara bir kan izi bırarak kaçıyordu.

Kara Nightshadow düşmanının Aranoch'un çorak topraklarında koşarak gözden kaybolmasını izledi. Peygamber devesiyle karşılaşmasının daha kesin bir sonuca ulaşmasını isterdi ama beklemesi gerekecekti. Aldığı yara bir sürt kötölük yapmasına engel olurdu. Kara, en azından zırhın uğursuz tehdidi sona erene kadar, onu bir daha görmemeyi umut ediyordu.

Eğilip hançerini yerden aldı ve Norrec ile düşmanının hâlâ kavga ettiği yere yaklaştı. Nekromensır kaşlarını çattı. Eğer miğferli yabancı kazanırsa, ne yapacağını biliyordu. Hançeri ikinci Kana Susamış Savaş Beyi'nin ortaya çıkmasını bir hamlede engelleyecekti.

Peki ya Norrec kazanırsa?

Kara'nın o zaman da seçeneğı yoktu. Zırh tek başına zararsızdı. Kim kazanırsa kazansın, Kara onun tek bir nefes daha almamasını sağlamak zorundaydı. Kavga o kadar kızışmıştı ki ne Norrec, ne de düşmanı hemen yanlarında olup bitenlerin farkına vardılar. Zırhla kaplı eller tekrar tekrar parladı, büyüler yapıldı ve hemen yok oldu. Malevolyn, Bartuc'un zırhını giymemesine rağmen, miğfer ona Norrec'inkine eşit bir güç sağlıyordu. Bu yüzden, dövüşü kimse kazanamıyordu ama ikisinden birinin öleceğini Norrec de Malevolyn de biliyordu.

"Onun yerine geçmek benim kaderim!" diye tısladı Augustus Malevolyn. "Ben sadece onun kanından değilim! Onunla aynıyım, yeniden doğmuş haliyim! Ben, hakkı olanı almak için ölümlülerin boyutuna gelen Bartuc'un ta kendisiyim!"

"Onun halefi falan değilsin!" diye haykırdı, ifadesinin kibirli generalinkiyle aynı olduğundan haberi olmayan Norrec. "Ben de

onun soyundanım! Zırh beni seçti! Bunu artık anlasan iyi edersin!"

"Hakkım olanı asla vermem!" General çizmesiyle Norrec'e çelme takıp askerin dengesini bozdu.

Malevolyn üstte, yere yuvarlandılar. Kumlar Norrec'in kafasının çarpışını yumuşattı ama savaşçı bir an kendinden geçti. Fırsatı kaçırmayan Malevolyn elini, düşmanının yüzüne uzattı.

"Yüzünü parçalayacağım, kelleni alacağımı," diye tısladı Norrec'e. "Bakalım o zaman zırh kimi seçecek?"

Generalin kırmızı ve siyah renkli zırh eldiveni büyüyle parlıyordu, parmakları Norrec'in yüzünün birkaç santim uzağındaydı. Bir eli düşmanı tarafından kumlara bastırılan, diğeri de zırhlı gövdelerin arasına sıkışan Norrec, acımasız generale engel olmayacak durumdaydı.

O anda arkasında bir hareketlenme olduğunu gördü, kavgaya sanki üçüncü bir kişi katılmıştı. Malevolyn başını kaldırıp yeni gelenin kim olduğuna baktı, yüzündeki zafer ifadesi bir anda şaşkınlığa dönüştü.

"Sen—" dedi hayretle.

Norrec'in içinde bir şey harekete geçmesi için ısrar etti. Generalin kumlara yapıştırdığı elini adamın pençesinden kurtararak hemen Malevolyn'in çenesine bir yumruk attı. Norrec'in yumruğuna bir enerji patlaması eşlik etti. Miğferli adam sanki başından iple bağlı bir kukla gibi uçtu. Malevolyn gürültüyle biraz öteye, kumların üstüne düştü, sersemlemişti.

Artık sadece kazanmayı düşünen savaşçı, ayağa kalktı ve yerde yatan düşmanının üzerine atıldı. Kaderinin en baştan beri bu dövüşü kazanmak olduğuna karar veren savaşçı, kendisini genera-

lin üzerine fırlattı. Neredeyse canından oluyordu.

Generalin elinde abanoz rengi kılıç belirmişti. Norrec kılıcın ölümcül darbesinden son anda kurtuldu. Malevolyn'in yanına, kumların üzerine düştü. General yuvarlanarak uzaklaştı. doğru-
lup çömeldi. Kılıcı düşmanıya arasında tutuyordu, yüzündeki alaycı ifade, kan kırmızı miğferin altından bile belli oluyordu.

"Artık elimdesin!"

İleri doğru atılarak, kılıcı savurdu.

Abanoz kılıcın sivri ucu, General Augustus Molevolyn'in göğsü-
ne gömüldü.

Sinsi soylu kılıcını çağırınca, Norrec de hemen kendi kılıcını kullanmaya karar vermişti. Paralı askeri öldürmek için acele eden Malevolyn bunu hiç düşünmemişti. Kılıcını Norrec'e doğru savururken, Norrec ileri doğru yuvarlanmış, aynı anda kendi kılıcını çağırmıştı.

Augustus Malevolyn'in kılıcı bir santim daha aşağıya isabet etseydi, Norrec'in başını ortadan ikiye ayıracaktı.

Norrec'in kılıcı, üçte ikisi generalin göğsüne saplanmış olarak belirmişti.

Malevolyn hayretle yarasına baktı, kılıç onu o kadar çabuk şişle-
mişti ki, bedeni ölmek üzere olduğunu hâlâ anlamamıştı. Gene-
ral kılıcını düşürdü, silah hemen yok oldu.

Eskiden savaştığı zaman, Norrec düşmanının ölümünden hiç zevk almazdı. Bunu hayatını kazandığı işi olarak görür ama hiç-
bir zaman keyifle savaşmazdı. Ama şimdi, içinde bir ürperti his-
sediyordu. Bu ürperti onu heyecanlandırıyor, daha çok kan dök-
mek istiyordu...

Ayağa kalktı, nefes almaya çalışan generale doğru yürüdü. Augustus şimdi dizlerinin üstündeydi.

"Artık buna ihtiyacın yok, kuzen."

Norrec miğferi Augustus Malevolyn'in kafasından söküp aldı. Malevolyn bir çığlık attı ama can acısından bağırmamıştı. Norrec adamı göğsündeki ölümcül yaradan daha çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyordu. Biliyordu, çünkü eğer şimdi biri zırhı üzerinden çıkarmaya çalışsa, o da aynı rahatsızlığı hissedecekti. Bartuc'un zırhındaki güç ikisinin de kanına girmişti ama Malevolyn düelloyu kaybetmişti. Dolayısıyla artık bu güç üzerinde hak iddia edemezdi.

Miğferi bir tarafa bırakan Norrec, kılıcının kabzasını tuttu. Kılıcı kolayca çekip generalin göğsünden çıkardı, sonra ağzını inceledi. Bir damla bile kan yoktu. Gerçek bir mucizeydi. Kılıç ona yine çok iyi hizmet etmişti, tıpkı Viz-jun da hizmet ettiği gibi.

Eldivenli bir el kolunu yakaladı. General Malevolyn yüzünde manyakça bir ifadeyle umutsuzca hâlâ Norrec'le savaşmaya çalışıyordu.

Norrec onu geri itti ve sırtıttı. "Savaş bitti, general. Kılıcı hazırladı. "Emekli olma zamanı."

General Augustus Malevolyn'in kafasını bir vuruşta kumların üzerine yolladı. Hemen ardından, başsız gövde de yere yuvarlandı.

Yorgun ama keyifli savaşçı, efsanevi miğferi almak için eğilirken, bir kadının kendisine seslendiğini duydu. "Norrec? İyi misin?"

Kara'ya doğru döndü, onu canlı bir halde karşısında gördüğüne bir çok yönden sevinmişti. Kısa bir süredir tanışıyorlardı ama

kadın değersiz varlığını onun için feda ederek, sadakatini kanıtlamıştı. Ölü kalsaydı, hatırasına değer verecek, onu anacaktı, ama Xazax'ın ölümcül darbesinden bir şekilde kurtulduğuna göre, başka işlere de yarardı. Yetenekli olduğu belliydi, herhalde güvenilirmez Galeona'dan daha mantıklıydı. Güzel yüzü ve bedeni, kadını başka amaçlar için kullanabileceğini de hatırlattı ona. Hangi aklı başında kadın Kana Susamış Savaş Beyi'nin sevgilisi olmayı reddederdi ki?

"İyiym, Kara Nightshadow. Çok iyiym!" Elini açtı ve büyü kılıcın düşmesine izin verdi. Kılıç kaybolunca, iki eliyle miğferi tuttu ve başının üzerine kaldırdı. "Aslında, iyiym demek yetmez!"

"Dur!" Kapkara saçlı kadın ona doğru koştu, badem gözleri endişe doluydu. *Güzel gözleri var*, diye düşündü yeni savaş beyi, Kehjistan da çiraklık yaparken kısa bir süre tanıdığı bir kadının gözlerine benziyorlar.

"Miğfer..."

"Evet... Artık benim oldu... En sonunda tamamlandım." Kadın iyice yaklaştı, ellerinden birini zırhlı göğsüne koymuştu. Yalvarır gibi bakıyordu. "İstediğin gerçekten de bu mu, Norrec? Daha önce konuştuklarımızı hatırla, şimdi miğferi giyip Bartuc'un hayaletinin tutsağı mı olmak istiyorsun?"

"Tutsak olmak mı? Kadın, sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben onun kanını taşıyorum! Kan kanı çeker demiştin, hatırladın mı? Ben zaten Bartuc'tum, sadece bunu biliyordum. Benden daha iyi bir mirasçı var mı? Unvanı, mirası daha çok hak eden biri var mı?"

"Bartuc'un gölgesi mi olacaksın?" dedi kadın. "Artık Norrec Vizharan olmayacak, ne zihni, ne ruhu kalacak. Eğer zırh bildi-

ğini okursa, herhalde bir süre sonra dış görünüşün bile ona benzemeye başlayacak. Zırhı giyen sen değil, Bartuc olacak. Bartuc geri dönecek. Bartuc masumları öldürecek, tıpkı senin arkadaşlarını öldürdüğü gibi..."

Arkadaşlar... Norrec'in bulanık zihninde, Sadun Tryst ve Fautzin'in parçalanmış, kanlara bulanmış cesetlerinin tüyler ürpertici görüntüsü belirdi. Acımasızca öldürülmüşlerdi. Norrec uyanık olduğu her an, bu cinayetler için korkunç bir pişmanlık duyuyordu. Zırhın onları nasıl acımasızca öldürdüğünü hatırladı. Kara, başka ölümler de olacağını söylüyordu. Kendisiyle savaşıarak, miğferi biraz indirdi. "Hayır, bunun olmasına izin veremem... izin veremem."

Kolları birdenbire yeniden havaya kalktı, şimdi miğfer tam başının üstündeydi.

"*Hayır!*" diye kükredi Norrec, büyülu zırha sesleniyordu. "Haklı, lanet olsun sana! Kanlı planlarının bir parçası olmayacağım."

Ne büyük aptallık... diye fısıldadı kafasının içinde bir ses, kendi sesine çok benziyordu. *Bu güç senin... nasıl istersen öyle kullan... ne savaş, ne açlık olan düzenli bir dünya kur... gerçek miras işte bu... Bartuc'un tüm yapmak istediği buydu...*

Kulağa çok iyi geliyordu. Sadece miğferi başına geçirecek, sonra dünyayı istediği gibi değiştirebilecekti. İblisler bile dünyayı daha iyi bir hale getirmesine yardım edeceklerdi, çünkü onun emrindeydiler. Mükemmel bir dünya kuracaktı, Cennet'tekiler bile özenecekti.

Tek yapması gereken miğferi başına takmak, mirası kabul etmektir...

Birden Kara'nın hareket ettiğini farketti—

Miğferi tutan ellerinden biri hızla indi, nekromensır'ın elini yakaladı. Kara'nın acıdan nefesi kesildi. Elinden, kemik ya da fildişinden yapılmışa benzeyen bir hançer yuvarlandı. Nekromensır hançeri onun üzerinde kullanacaktı.

"*Aptal dişi...*" dedi öfkeyle Norrec, sesinin kendi sesine hiç benzemediğini farketmemişti. Onu kumlara doğru itti. "*Kımıldama! Seninle birazdan ilgileneceğim!*"

Kara onu dinlemeyip ayağa kalkmaya çalıştı ama iki tarafından yükselen kumdan eller, nekromensır'ı yakalayarak yere çiviledi. Ağzına dolan kumlar, sözlü bir büyü yapmasına engel oldu.

Gözleri hevesle parlayan Norrec miğferi aldı ve başına taktı.

Önünde, daha önce hiç görmediği bir dünya uzanıyordu. Sahip olacağı gücü, yöneteceği orduları gördü. Dost sandığı Vizjerei'ler tarafından elinden alınan kaderi yeniden ele geçirecekti.

Kana Susamış Savaş Beyi yeniden yaşıyordu.

Ama bir savaş beyinin askerlere ihtiyacı vardı. Yerde debelenen Kara'nın yanından ayrılan Norrec kum tepesinin üzerine tırmandı ve Lut Gholein'e baktı. Heyecan ve ilgiyle Cehennem savaşçılarının kapı ve surlara saldırışını izledi. Kapının yıkılması ve kanlı bir katliamın başlaması an meselesiydi. Sürüsünün eğlenmesine, Lut Gholein'i yerle bir edip her erkeği, kadını ve çocuğu öldürmesine izin verecek, sonra da onlara ölümlülerin boyutuna döndüğünü haber verecekti.

Akacak kanları hayal etti. Her yer ondan korkan ve nefret edenlerin kanıyla boyanacaktı. Emri üzerine öldürülenlerin kanları—

Çevresindeki kumlar havaya saçıldı, kumların arasından iki tane karanlık gölge fırladı. Güçlü eller, kollarına yapışıp sıkı sıkı yakaladı.

"Merhaba... eski dostum," diye fısıldıyordu tanıdık ve korkunç bir ses kulağına "Seni son gördüğümüzden... beri... sanki... bir ömür... geçti."

Zırhın Norrec üzerindeki etkisi bir an kayboldu, sesi tanıyan Norrec dehşete kapılmıştı. "S-Sadun?"

Sesin geldiği yöne döndü, karşısında ölü silah arkadaşlarının soyulan, çürüyen yüzü duruyordu.

"Biz... unutmamışsın... ne kadar hoş..." Hortlak gülümsedi, kararmış diş etleri ve sarı dişleri ortaya çıktı.

Kaçamayan Norrec diğer tarafına döndü. Fautzin'le burun buruna geldi. Katledilen Vizjerei'nin yakası kaymıştı, boğazındaki kurumuş kanla kaplı, kabuk tutmuş delik görünüyordu.

"Hayır... Hayır... Hayır..."

Onu kum tepesinden aşağı, Kara'nın hâlâ kendini kurtarmak için savaştığı yere çektiler.

"Seni... gemide görmeye... çalıştık Norrec," diye konuşmaya devam etti Tryst. "Ama sen... bizi görmeyi... hiç istemiyordun."

Gözlerini hiç kırpıyorlardı, çok yakında oldukları için çürüyen bedenlerinden yükselen korkunç kokuyu duyabiliyordu. Bir anda karşısında onları görmek Norrec'i o kadar çok şaşırtmış ve korkutmuştu ki, zırh bile kontrolü ele geçiremiyordu. "Üzgünüm! Çok üzgünüm! Sadun, Fautzin! Çok üzgünüm!"

"Çok üzgünmüş... Fautzin," dedi ince ve kaslı hortlak. "Bunu... biliyor muydun?"

Norrec ciddiyetle başını sallayan sıska Vizjerei'ye baktı. "Özrünü... kabul ediyoruz... ama korkarım... şimdi yapacaklarımızı..."

yapmak zorundayız... dostum..."

Sadun Tryst inanılmaz bir hızla, miğferi Norrec'in başından çekip aldı.

Hayalet sanki savaşçının kafatasını da sökmüştü, miğferden ayrılmamanın acısı çok şiddetliydi. Norrec, Malevolyn'in ne hissettiğini şimdi anlıyordu. Haykırarak, öfkeyle kendisini sıkı sıkı tutan hayaletlerden kurtulmaya çalıştı. Onlar bile, Norrec'i dizginlemekte zorlanıyorlardı.

"Tut... onu! Tut—"

Zırh eldivenlerin ikisi de kıpkırmızı bir ışıkla parlıyordu. Acı içindeki Norrec bile eldivenlerin parladığını farketti ve korktu. Lanetli zırhı karşı koyamadığı için zaten bir kere feci şekilde ölen arkadaşları için korkuyordu. Arkadaşlarının huzursuz ruhlarının kendisini takip etmiş olmasını anlıyordu. Böyle bir adaletsizliğin cezası mutlaka verilmeliydi. Ne yazık ki zırhın onlara bu şansı vermeye hiç niyeti yoktu.

Norrec'in çevresindeki kumlar patladı, iki hortlak hızla biraz önce içinden çıktıkları kum tepesinin üzerine uçtular. Patlamanın şiddetinden kum tepesi de delinmişti. Norrec dehşet içinde iki cesede baktı, bir kere daha öldüklerinden korkuyordu.

"Hayır! Bir daha olmaz! Bir daha yapmana izin vermem!" Deneyimli savaşçı bir elini diğeriyle sıkı sıkı yakaladı ve iki eldiven de direnmesine rağmen, bu kez kararlılığı Bartuc'un mirasına bile çok fazla geldi. Norrec acısını daha kuvvetli çekmek için kullanarak asıldı, asıldı...

Sağ eldiveni çekip çıkardı.

Hiç duraksamadan gücünün yeniği kadar uzağa fırlattı.

Zırh hemen o tarafa doğru koşup kaybettiği parçasını aramak istedi ama Norrec karşı koymaya kararlıydı. Zırhı başka bir yöne, Lut Gholein'e doğru gitmeye zorladı. Şehir kum tepesinde açılan delikten görünüyordu.

Zırhı ne kadar süre kontrol edebileceğini bilmiyordu. Sadece her şeyi elinden geldiği kadar düzeltmesi gerektiğini biliyordu. Öfkesi ve suçluluk duygusu hareketlerini ateşlediği surece avantaj ondaydı ve Lut Gholein'in fazla zamanı kalmamıştı.

Serbest kalan elini şehre doğru uzattı. İblisler en sonunda kapılardan birini yıkmayı başarmışlardı. Kaybedecek vakti yoktu.

Söylediği sözcükleri daha önce hiç duymamıştı. Bunlar Bartuc'un sözcükleri, Bartuc'un büyüydü. Ama Bartuc'un hatıraları –atasının hatıraları– şimdi Norrec'in de hatıralarıydı. Büyünün neler yapabileceğini biliyordu, ne yapması gerektiğinin de farkındaydı. O yüzden hâlâ olanları durdurmaya çalışan zırhın etkisi altında olmasına rağmen, sözcükleri istekle söyledi.

Eğer Malevolyn ve Xazax'ın generalin çadırında yaptığı dehşet büyüye tanık olsaydı, şimdi söylediği sözcüklerin Malevolyn'in o gece söylediği büyülü sözcüklere çok benzediğini ama tersten okunduğunu farkedebilirdi. Ama şimdi, bir şey yapmazsa, bütün bir şehrin, halkının kanıyla boyanacağını biliyor, başka bir şey düşünmüyordu.

Büyülü sözcükleri söylemesi bitince, Kana Susamış Savaş Beyi'nin mirasçısı son iki sözcüğü haykırdı. "*Mortias Diablum! Mortias Diablum!*"

* * * * *

Lut Gholein kapılarında, askerler savaşmaya devam ediyorlardı. Ruhları olmayan adamlarla, insanlarla değil canavarlarla savaş-tıklarının farkındaydılar. Ama şehir halkı tehlikeli fırtınada de-nize açılıp kaçmaya çalışırken, sultanın adamları kendilerini öle-ne kadar savaşmaya hazırlıyorlardı.

Gemi kaptanları umutsuzdu, gemilerden biri çoktan suyla dol-muş, bir diğeri de liman duvarlarına çarpıp parçalanmıştı. Dal-galar kükreyerek karaya saldırıyor, suya yaklaşmayı bile çok tehlikeli bir hale getiriyordu. Gemileri hazırlamaya çalışan tay-falardan üç tanesi azgın dalgalara kapılıp gitmişti bile!

Bütün umutlar kaybolmak üzereyken, hem rahatsız edici hem de mucizevi bir görüntü belirdi. Şehir duvarlarından içeri yeni gir-miş olan ateş gözlü, siyah zırhlı savaşçılar durdular, başlarını dehşetle çöle doğru çevirdiler ve bu dünyaya ait olmayan, vahşi seslerle ulumaya başladılar.

Derken her birinin sırtından, korkunç görünümlü, grotesk, hay-vani yüzlü, kıvrık bacaklı ve pençeli, hayaletlere benzer yaratık-lar çıktı. Olayı görenler daha sonra anlatırken, bu iblislerin yüz-lerinde hem öfke hem umutsuzluk gördüklerini söyleyeceklerdi. Hayaletler acıklı çığlıklar atarak Aranoch'un dört bir yanına da-ğıldılar.

Karanlıklar ordusundan geriye kalanlar, bir an kımıltısız kaldı, silahları hazırды, birden bomboş bakmaya başlayan gözleri tam karşıya dikiliydi. Derken, içlerindeki her şey hayaletlerle birlikte kuruyup gitmiş gibi, canavar askerlerin her biri kendi içine doğ-ru çökmeye başladı. İşgalciler birer birer, sonra sıra sıra yere yı-ğılmaya başladı. Kemikleri, etleri ve zırh parçaları yığınlar ha-linde yerde birikiyordu. Lut Gholein'lilerin bir çoğu bu iğrenç manzarayı görünce midelerine hakim olamadılar.

Herkesin düşündüğünü ilk dile getiren, komutanlardan biriydi. General Augustus Malevolyn'in Norrec Vizharan'ı bulmasını emrettiği subaydı bu. Ürkütücü kalıntı yığınlarından birinin yanına yaklaşıp, pıslığı ihtiyatla dürtükledi.

"Ölmüşler..." diye mırıldandı, kendisinin ve halkının kurtulduğuna inanamıyordu.

"Ölmüşler. Ama bu nasıl oldu?"

* * * * *

"Norrec."

Norrec arkasına dönünce Kara'nın kurtulmuş olduğunu gördü, ışıldayan fildişi hançeri de elindeydi. Sağından ve solundan iki hortlağın yaklaştığını gördü, ölümlere özgü o sonsuz sabır ve kararlılık vardı yüzlerinde.

"Kara." Eski silah arkadaşlarına baktı. "Fautzin. Sadun."

"Norrec," dedi yeniden nekromensır, "lütfen beni dinle."

"Hayır!" Paralı asker sesinin bu kadar sert çıktığına hemen pişman oldu. Kara sadece yapılması gerekeni yapmasını istiyordu. "Hayır... Sen beni dinle. Ben— ben, zırhı şimdilik kontrol edebiliyorum ama kontrolü yavaş yavaş kaybediyorum. Sanırım artık savaşmak için çok yorgunum."

"Onunla savaşmayı nasıl başarabildin ki?"

"Ne de olsa... Bartuc'un soyundan... geliyor." diye fikrini belirtti Sadun. "Zırhın... emellerini gerçekleştirmek... için kendi soyundan... birine... ihtiyacı vardı... ama... kontrolün çift taraflı... olacağını... bilemedi... Başka... açıklama.. var mı?"

Kara gözlerini kaçırdı. Norrec kızın gözlerindeki acıyı görmüştü. Bir nekromensır olmasına rağmen, böyle bir kötülüğü kendi isteğiyle seçmemiş olan birini öldürmekten hiç hoşlanmıyor, zevk almıyordu. Ama Norrec yaşadıkça, bütün insanlığı tehdit edecekti.

"Çabuk olmalısın. Boğaza hızlı bir bıçak darbesi. Tek yolu bu!"

"Norrec—"

"Fikrimi değiştirmemi istemiyorsan çabuk ol!" Kendi fikrini değiştireceğini kast etmiyordu, hepsi bunu biliyorlardı. Zırh her an sinsi emellerine ulaşmak için kontrolü ele geçirmeye kalkabilirdi.

"Norrec—"

"Bitir şu işi!"

"Böyle... olmayacaktı..." diye acı dolu bir sesle homurdandı Tryst. "Fautzin! Bize... söz... vermişti."

Tabii Vizjerei hiçbir şey söylemedi. Norrec'e yaklaştı. Sadun isteksizce, yavaşça onu takip etti. Norec yutkundu, bu çılgınlığın biran önce sona ermesini umuyordu.

Hâlâ parlayan eli birdenbire kalktı.

Fautzin elini yakalayıp kendi ellerinin arasına aldı.

"Dediğini... yapsan... iyi olacak... nekromensır," diye mırıldandı Sadun, yüzü asılmıştı. "Görünüşe göre... fazla vaktimiz... kalmadı."

Kara, Norrec'e yaklaştı, yapmak zorunda olduğu şey için kendini hazırlamaya çalışıyordu. "Üzgünüm, Norrec. Böyle olsun istemezdim, böyle olmamalıydı..."

Tuhaf, yankılanan bir ses. "Zaten böyle olmayacak," diye yanıtladı onu.

Horazon, nekromensır'ın arkasında duruyordu. Farklı görünüyordu. Norrec onu tapınakta gördüğü zaman, yaşlı büyücüyü aklını kaçırmış korkak bir münzeviye benzetmişti. Şimdi karşısında duran adamın üzerinde hâlâ paçavralar vardı, beyaz saçları karmakarışık yabani otlara benziyordu. Ama etkileyici görünüşü ve haliyle, çevresindeki her şeyi önemsiz kılıyordu. Norrec, Malevolyn'in dövuşün en kritik anlarından birinde başını kaldırıp bakmasına neden olan kişinin kim olduğunu artık tahmin ediyordu. Yaşlı büyücünün görüntüsü, yarı deli generali de çok şaşırtmış olmalıydı.

Savaşçının içinde uğursuz kardeşine karşı güçlü, beklenmedik bir kin ve nefret karışımı belirdi—

Hayır! Horazon, Norrec'in kardeşi değildi. Zırh bir kez daha kontrolü ele geçirmeye, Bartuc'un sinsi ruhunu tutuşturmaya çalışıyordu. Norrec bu duyguları bastırmayı başardı ama bir dahaki sefere kazanamayacağını biliyordu.

Cübbeli büyücü Norrec'e doğru geldi. Norrec adamın çevresinin tuhaf, titrek bir ışıkla kaplı olduğunu gördü. Tutsak savaşçı gözlerini kısarak ışığın nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

"Kan kanı çeker," diye mırıldandı Vizjerei. Parlak bakışlarını Norrec'in yüzüne dikmişti, gözlerini hiç kırpmıyordu. Norrec'in kollarını tutan hayaletler bile onu görünce şaşırmışlardı. Bu kötülüğü, *kan* sona erdirecek."

Norrec zırhın zihnine adeta saldırdığını, bedenini ele geçirmeye uğraştığını hissedebiliyordu. Zırhın kontrolü ele geçirmesini arkadaşlarının ve Norrec'in yoğun çabaları engelliyordu.

"Horazon?" diye fısıldadı Kara. Beyaz saçlı büyücü, nekromensır'a doğru baktı, kadın geri çekildi. "Sen osun ama aynı zamanda değilsin de."

Yaşlı büyücü Kara'ya –hepsine– kibirle gülümsedi. "Bu yaşayan kabuk bir başkasına ait. Bu meraklı büyücü Gizli Sığınağı uzun zaman önce yanlışlıkla bulmuştu. Ama bulduğu zaman aklını kaybetmişti. O günden beri ona göz kulak oluyorum, sorumluluk hissediyorum..." Adamın yeraltı tapınağında insanın aklını kaçırmasına sebep olan şeylerden hiç söz etmeden, ödünç aldığı ellerine baktı. "İnsan bedeni o kadar narin ki. Taş ve toprak çok daha dayanıklı..."

"Sen!" Kara'nın ağzı hayretle açıldı, gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Şimdi anladım! Seninle konuştum, hatta sana itaat etti! Kudretli Horazon'un sana itaat etmesine hiçbir anlam verememiştim ama şimdi anlıyorum! Sen hissettiğim varlıksın, tapınağın ta kendisisin!"

Büyücü başını salladı, gözlerini hiç kırpmamıştı. "Evet, zamanla en doğru yöntem bu gibi göründü bana, olması gereken buydu..."

Hâlâ Bartuc'un zırhının sinsi saldırılarıyla savaşmakta olan Norrec, gerçeği bir an sonra anladı. Anladığı zaman o kadar şaşırdı ki neredeyse kontrolü kaybediyordu.

Horazon ve Gizli Sığınak aynı şeydi, bütündü.

"Yaşadığım şeyler yüzünden ben de aklımı kaybetme noktasında gelmişim. Buraya hatıralarımdan, korkumdan kaçıp kurtulmak için geldim, bu yüzden tapınağımı inşa ettim ve kumların altında, dünyevi olaylardan uzak, yaşamaya başladım." Sahte Horazon'un yüzünde, dünyevi işlerden elini çekmiş bir adamın huzurlu gülümsemesi belirdi. "Mekanımı tekrar tekrar kendi gö-

rüntümde yeniden yarattım, giderek giydiğim yaşlı kabuktan daha çok bana dönüştü. Derken bir gün bedenimden kalanları terk edip yeni, daha güçlü, daha dayanıklı bir şekle büründüm... o zamandan beri böyleyim..."

Horazon anlatmaya devam edecekti ama o anda, Norrec çevresini kan kırmızı görmeye başladı, içinde başka her şeyi yok eden bir nefret dalgası kabardı. Bu sefer kaybetmeyecekti! Horazon, Viz-jun'da öfkesinden kurtulmuştu ama bütün çölü yakıp geçmesi gerekse bile, savaş beyi intikamını en sonunda alacaktı!

Horazon'un kuklası ona doğru baktı, elini sanki zırhlı figürden bir şey istiyormuşcasına uzattı.

Yaşlı büyücünün elinde, bir zırh eldiven, Norrec'in biraz önce fırlatıp attığı eldivenin ta kendisi belirdi.

"Kan kanı çeker... Sana sesleniyorum, kardeşim. Savaşımız sona erdi. Devrimiz sona erdi. Biz, artık sona erdik. Senin gücün benimkini etkisiz kılıyor. Benim gücüm de seninkini. Bana katıl, ait olduğumuz yere gidelim... insanların gözlerinden uzağa..."

Diğer zırh eldiven, Norrec'in elinden fırladı, parıldayan yaşlı adamın çıplak eline uçtu. Sonra, kan kırmızı zırhın diğer parçaları da bacaklarından, göğsünden, kollarından sırayla birer birer çıkıp uçarak yaşlı adamın vücuduna yapıştılar. Münzevinin yırtık, lekeli giysisi kayboldu, zırha daha uygun giysiler belirdi üzerinde. Bartuc'un çizmeleri bile kaybolup Horazon'un bacaklarında belirdi. Bu hayret verici olay sürerken sahte Horazon kollarını kaldırdı, dudakları kararlılıkla gerilmiş bir halde, gözlerini hiç kırpmadan bekledi.

Üzerinden çıkan her parça zırhla birlikte, Norrec'in zihni de eski haline dönmeye başladı. Kendi hatıraları ve düşünceleri geri

döndü, katil iblis efendisinin etkisi kayboldu. Ama mezardan beri geçirdiği korkunç günleri, istemeyerek de olsa rol aldığı korkuları ve cinayetleri hiç unutamayacaktı.

Her şey bittiği zaman, beyaz, saçlı büyücü eldivenli elini uzatıp miğferi çağırdı. Onu kolunun altına sıkıştırıp Norrec ve diğerlerine tek tek baktı.

"Dünyanın Bartuc'u ve Horazon'u unutmasının zamanı geldi. Hepiniz olanları unutsanız iyi olur!

"Bekle!" Kara esrareniz büyücüye yaklaşmaya cesaret etti. "Bir sorum var. Lütfen söyle," diyerek Horazon'un kullandığı bedeni işaret etti, "beni bulması için onu sen mi gönderdin?"

"Evet... yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım, bir nekromensır'ın da olmaması gerektiği halde yakında olduğunu, bu olaylara karıştığını hissettim. Neler okluğunu anlamak için sana ihtiyacım vardı. Sen uyurken, yemek yerken, neler olduğunu öğrendim senden." Geriye doğru bir adım attı. "Bu konu, kapanmıştır. Sizi kendi halinize bırakıyorum. Ama şunu hatırlayın: Gizli Sığınak pek çok yerdedir, pek çok giriş kapısı vardır ama onu bir daha *asla* aramamanızı tavsiye ediyorum."

Sert ses tonu ne demek istediğini açıklıyordu. Horazon bir daha ölümlülerin dünyasının bir parçası olmak istemiyordu. Onu rahatsız, etmeye kalkanlar, bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Bir anda şekil değiştirmeye haşladı, sanki eti ve zırhlı kum tanelerine dönüşmüş gibi uçuştular. Zırhlı büyücü her saniye değişiyor, bir ölümlüden çok, manzaranın parçası gibi görünüyordu.

"Norrec Vizharan," diye seslendi tuhaf, yankılanan sesiyle. "Artık kendi mirasını yaratmanın zamanı geldi..."

Bartuc'un mezarında giydiği giysileriyle kalan, hatta çizmeleri bile şaşırtıcı büyücü tarafından geri getirilen Norrec, silkelenip hayaletlerden kurtuldu ve ileri atıldı. "Bekle! Ne demek istiyorsun?"

Ama artık tamamen kuma dönüşmüş olan Horazon'un bedeni sadece başını salladı. Bir insanı hatırlatan tek yeri gözleriydi. Norrec yaklaşırken, adam giderek küçüldü, kumdan bedeni çevresindeki tepelere saçıldı. Deneyimli savaşçı çok geç kalmıştı, yanına ulaştığı zaman Horazon'dan geriye sadece rüzgarla savrulan küçük bir kum yığını kalmıştı.

Birkaç saniye sonra, onlar bile kalmadı.

"Bitti," dedi Kara, alçak sesle.

"Evet, öyle," dedi Sadun Tryst.

Onun sesini duyan Norrec, iki hayalete doğru döndü. İki yaşayan ölünün gözünde de tuhaf bir bakış vardı, sanki bir şeyler olmasını bekliyorlardı.

İlk tahmin eden nekromensır oldu. "Sizin göreviniz de sona erdi, değil mi? Tıpkı Horazon gibi sizin de bu dünyadaki zamanınız doldu, değil mi?"

Fautzin başıyla onayladı. Sadun Tryst sanki hüznle gülümsüyordu, belki de iyice çürüyen etleri ve kasları öyle görünmesine sebep oluyordu. "Zırhla ilgili... bir sorun olduğunu... anladığı zaman... geldi... ama... çok geç... kalmıştı. O yüzden... bu kovalamacaya... zorladı bizi... ama... görevimiz bitince... biz de yok olacaktık..."

"O kim?" diye sordu Norrec, Kara'nın yanına gelerek.

"Ama sizi geri getiren benim büyüm ve hançerimdi!"

"Seni... kandırdı..." Ufak tefek hortlak çevresine bakındı. "Sofu... piç... her şey bitti... ama hâlâ... göstermiyor kendini."

Sadun sözlerini bitirdiği zaman, dördü de parlak mavi bir ışıkla kaplandı. Dörtlünün çevresindeki çöl kumları, aydınlandı.

Sadun Tryst eğer yapabilseydi, tiksintiyle yere tükürecekti, ama bunun yerine başını salladı, daha doğrusu, gevşek boynunun bir kere öne arkaya sallanmasına izin verdi. "Bilmem gerekirdi... lanet olası... kasıntı... melek!"

Melek mi? Norrec başını kaldırıp ışığa doğru baktı, ne bir melek gördü, ne de ışığın kaynağını buldu. Ama bir meleğin işe karışmış olması çok şeyi açıklıyordu.

Hortlak öfkeyle ışığa bakıyordu. "En sonunda göster kendini..." Hiçbir şey olmayınca, bakışlarını Norrec'e çevirdi ve ekledi. "Tam ona göre... bir davranış... onlar hep... gölgelerde saklanır... her şeyin üstündeymiş... gibi davranırlar... ama her işe... burunlarını sokarlar..."

"Bu ışığı hatırlıyorum," dedi Kara. "Mezarda bir an görmüştüm. Cesetlerinizin yanından ayrılmama sebep olan ışık bu."

"Başmelek... böyle numaraları... sever," diyen Sadun, başıyla onaylayan Fautzin'e baktı. Sonra yaşayan arkadaşlarına dönüp konuşmaya devam etti. "Son numarasına... gelince..."

"Hayır, Sadun, lanet olsun!" Norrec göklere, görünmeyen başmeleğe haykırıyordu. "Haksızlık bu! Onların seçme şansı hiç olmadı!"

"Lütfen, Norrec... zamanı, geldi... biz de böyle olsun... istiyoruz."

"Bunu istiyor olamazsın!"

Sadun kulak tırmalayan sesiyle kıkırdadı. "Hayatım... üzerine... yemin ederim... dostum..."

Mavi ışık birden hayaletlerin üzerinde yoğunlaştı. O kadar parlaktı ki Norrec'in gözleri kamaştı. Fautzin ve ufak tefek arkadaşı giderek gözden kaybolmaya başladılar.

"Her zaman... istediğin... çiftliği... almanın... zamanı geldi... dostum."

O anda ışık birden arttı, savaşçı ve nekromensır adeta kör olmuşlardı. Neyse ki ışık patlaması birkaç saniye sürdü ama çevreyi yeniden görmeye başladıkları zaman, Cennet ışığının iki hayaleti de beraberinde götürerek tamamen kaybolmuş olduğunu gördüler.

Norrec arkadaşlarının durduğu yere baktı, konuşamıyordu.

Biri eline dokundu. Kara Nightshadow gözlerinde sevecen bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sonsuz yolculukta bir adım daha ilerlediler, artık dünyanın dengesini korumak için başka türlü hizmet edecekler..."

"Belki de öyledir..." Nereye gitmiş olurlarsa olsunlar, Norrec onlara yardım edemeyeceğini biliyordu. Yapabileceği en iyi şey, hatıralarını içinde canlı tutmak ve arkadaşlarının hatırasına layık, onurlu bir yaşam sürdürmektir. Tekrar gökyüzüne baktı, mezardan çıktığından beri kendisini takip eden fırtına bulutlarının sessizleştiğini gördü. Hatta bulutlar dağılmaya başlamıştı, birkaç yerde mavi gökyüzü görünüyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu nekromensır.

"Bilmiyorum." Lut Gholein'e doğru baktı, şehir günlerdir gördüğü ilk medeniyet belirtisiydi. "İlk önce oraya gideceğim, sanırım. Şehirde yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Sonrasını bilmiyorum. Sen ne yapacaksın?"

Kara da uzaktaki şehre baktı. Norrec kızın profilini inceledi. "Lut Gholein'e gitmek bana da mantıklı geliyor. Ayrıca Yüzbaşı Jeronnan ve *Kral Kalkanı*'nın hâlâ orada olup olmadığına bakmak istiyorum. Yüzbaşıya borcum var. Bana sanki kendi kızımıymışım gibi davrandı, denizde boğulmuş olmamdan korkuyordur."

Arkadaşından ayrılmayı hiç istemeyen Norrec karşılık verdi, "Eğer sakıncası yoksa, ben de seninle geleyim."

Kara'nın yüzünde, beklenmedik bir gülümseme belirdi. Abanoz saçlı kadının gülümsemesi Norrec'in hoşuna gidiyordu. "Hiç sakıncası yok."

Hizmet ettiği soylu subayların adetlerini hatırlayan Norrec, kolunu uzattı, bir an duraksayan nekromensır, savaşçının koluna girdi. Sonra yorgun çift kum tepesinden kalanların üzerinden geçerek şehre doğru yola koyuldular. İkisi de geriye dönüp General Augustus Malevolyn'in yarısı kumlarla örtülmüş cesedine, ya da Horazon'un çöl kumlarına karıştığı yere bakmadı. Özellikle bitkin, yıpranmış savaşçı neler olduğunu, eğer olayların gidişatı başka türlü olsaydı, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Bartuc'un mirası, Kana Susamış Savaş Beyi'nin mirası bir kere daha ortadan kaybolmuştu... bu kez umarım sonsuza kadar.

∴ S ⊕ N S ⊕ Z ∴

ranoch'a gece çökmüş, çölü karanlık kaplamıştı. Gündüz yaratıkları aceleyle yuvalarının güvenli kuytusuna seğirtiyorlar, gece avcılarını saklandıkları yerlerden çıkıp avlanmaya başlıyorlardı...

Kumun altından korkunç bir şekil yavaşça çıktı. Kum solucanları, kabuklu canavarlar ve akbaba iblislerinin görünce can havliyle kaçacağı bir yaratıktı bu. Çene kemikleri açılıp kapandı, şiş ve sarı göz yuvarlakları karanlıkta hafifçe parlayarak çorak kumları incelemeye başladı, bir şeyler arıyordu... korku içinde dikkatle çölü inceliyordu.

Xazax sendeleyerek doğruldu, yattığı yerde tuzlu, kara bir sıvı birikmişti. Nekromensır'ın hançerinin açtığı yarayı kendi başına iyileştirmiyordu, henüz efendisi Belial'dan isteyemeyeceğini de biliyordu. Belial, Xazax'ın başarısızlığını ve General Malevolyn'e yardım etmek için gönderdiği Cehennem güruhunun yok olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Peygamber devesi kaçarken, o korkunç büyüün yapıldığını hissetmişti. Büyüyü kimin yaptığını bilemiyordu ama iblis sürüsünün yok olduğunu tahmin ediyordu. O kadar kalabalık bir iblis sürüsünü çok kısa sürede çağırabilmek için, Cehennem savaşçılarının her birini, bir ölümlünün bedenine bağlamışlardı. Zamanla hatta bir ay içinde bu boyuta alışıacak, kabuklarını atıp yardımsız yaşayabileceklerdi. Ama bu büyü, onları dünyevi kabuk-

larından çok erken çıkarmıştı. Bu ani ayrılışın yarattığı sarsıntıdan sadece en güçlü iblisler kurtulabilirdi. Bir insan yavrusunu doğum vaktinden bir ay önce rahimden çıkarıp almak gibi bir şeydi bu. Sadece en güçlüler kurtulabilirdi.

Kurtulan birkaç iblis tek başlarına Aranoch'ta dolaşacak, yardım olmaksızın Cehennem'e dönemeyeceklerdi. Xazax'ın aksine, iblislerin çoğu plan yapma yeteneğinden yoksundu. Belial, onları Xazax'a emanet etmişti.

Peygamber devesinin tek kurtulma şansı buydu. Eğer kurtulan iblisleri toplayıp Cehennem'e geri göndermeyi başarırса, efendisi onu affedebilirdi. Bunun için, büyü yapmayı becerebilen bir insan bulup onun gücünü kullanması gerekiyordu ama böylelerini bulmak kolaydı. Şu an en önemli şey avlanmaktı, yarasıyla savaşmak için enerjiye ihtiyacı vardı. Peygamber devesi gece çölde kamp kuran tombul bir tüccarı tercih ederdi ama ne yakalayabilirse onunla yetinmesi gerekiyordu.

İblis telaşla kumların üzerinde ilerlemeye başladı. Lanetli nekromensır'ın büyüsunü eskisinden daha hafif de olsa, hâlâ hissediyordu. Gözünün önünde melekler ve başka korkutucu görüntüler beliriyordu ama her seferinde kendisini kontrol ediyor, kaçma güdüsünü bastırıyordu.

Gücünü yeniden kazanıp yarası iyileşince, Norrec Vizharan'ı ve o kadını bulacaktı. İkisini de canlı canlı kazığa oturtacak, acele etmeden, yavaş yavaş derilerini yüzecekti. Sonra onları yavaş yavaş yiyecek, her kanlı lokmayı—

Xazax...

Donup kaldı, içi tarif edilemez bir korkuyla dolmuştu. Lanet olsun kadının büyüsunü! Etkisi ne zaman geçecekti? Büyü bitene kadar daha kaç tane hayal görecekti, kaç kere fısıldayan sesler du-

yacaktı?

Kokunu çok uzaklardan aldım... seni hemen tanıdım...

Dev peygamber devesi çevresine bakındı, hiçbir şey göremedi. Kafasından uyduruyordu sesleri. Bunlara katlanabilirdi—

Geceden daha karanlık bir gölge, Xazax'ın üzerine vurdu, yaralı canavar şaşkınlıkla kalakaldı.

Kurnaz... yalancı... hain böcek...

Xazax'ın kanı damarlarında donmuştu. Kadının büyülerinin etki-
siyle gördüğü, duyduğu hayallerin hiçbiri bu kadar detaylı ko-
nuşmamıştı.

"Ne cüretle?" diye haykırdı gıcırtilı sesiyle. Kafasındaki sesin
geldiği yöne doğru döndü. "Kim—"

Şeytani peygamber devesinin karşısında kabusların en korkuncu
duruyordu, iblisin çenesi ardına dek açıldı, neredeyse hüznle,
tek bir sözcük söylemeye çalıştı ama tamamlamamıştı.

"Diab—"

* * * * *

Çöl gecesinin sessizliğini, kulak tırmalayan bir çığlık böldü,
dünya üzerindeki hiçbir yaratığın çığlığına benzemiyordu. Ara-
noch'ta yaşayan çöl yaratıkları bir an donup kaldılar, korku için-
de çığlığı dinlediler. Çığlık kesildikten sonra bile bir süre hare-
ket etmeye cesaret edemediler, acıklı çığlığın atılmasına sebep
olan şeyin, kendileri için geleceğinden korkuyorlardı.

Belial'ın Lut Gholein'deki bozgundan kurtulan iblislerinin kor-
kusu daha da arttı. Neler olduğunu duymuş, korkunç gücü his-

setmişlerdi. Kendileri ve ölümlü boyuttaki insanlar için, kabu-
sun daha yeni başladığının farkındaydılar...